SIDNEY SHELDON

Nisipurile TIMPULUI

Sidney Sheldon

Nisipurile timpului

Traducere de Antoaneta Ralian

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-3-0

Pentru Frances Gordon, cu dragoste.

"Din viețile marilor oameni învățăm,
Că ne putem închina viața sublimului,
Și, cînd plecăm, în urma să lăsăm
Urme de pași pe nisipurile timpului."

- Henry Wadsworth Longfellow
Un psalm al vieţii

"Cei morți nu au dreptul să reînvie.

Ei sînt acum una cu pămîntul și pamîntul nu poate fi niciodată biruit, pentru că pămîntul rabdă totul și va supraviețui oricărui sistem de tiranie. Cei care au pătruns în pămînt cu cinste - și nimeni nu a pătruns cu mai multă cinste în pămînt, decît cei ce au murit în Spania - și-au dobîndit nemurirea."

- Ernest Hemingway

Capitolul unu

Pamplona, Spania
1976

„Dacă planul nostru dă greş, o să murim cu toţii". Îl revăzu din nou în minte, pentru ultima oară, cercetîndu-l, disecîndu-l, căutîndu-i părţile slabe. Dar nu-i putu găsi nici una. Planul era îndrăzneţ şi presupunea o sincronizare precisă, la secundă. Dacă va reuşi, avea să fie o ispravă spectaculoasă, demnă de marele El Cid. Dacă va da greş...

„Mă rog, am depăşit vremea îngrijorărilor, îşi spuse Jaime Miró, meditativ. Acum a sosit timpul pentru acţiune".

Jaime Miró era o legendă, un erou pentru poporul basc şi o pacoste pentru guvernul spaniol. Era înalt de aproape doi metri, avea o faţă puternică, inteligentă, un trup musculos şi ochi negri, îngînduraţi. Cei ce-l văzuseră obişnuiau să-l descrie ca mai înalt decît era în realitate, mai brun, mai aprig. Jaime Miró era o persoană complexă, un realist care cunoştea soarta cumplită ce-l aştepta, un romantic gata să moară pentru cauza în care credea.

Pamplona arăta ca un oraş ieşit din minţi. Se găsea în ultima dimineaţă a alergărilor de tauri, *Fiesta* lui San Fermin, sărbătoarea anuală care ţine de la 7 la 14 iulie. Treizeci de mii de vizitatori, veniţi din lumea întreagă, roiau în oraş. Unii veniseră doar să privească spectacolul primejdios al alergării de tauri, alţii doreau să-şi dovedească bărbăţia luînd direct parte la el, alergînd în faţa animalelor dezlănţuite. Toate camerele de hotel fuseseră demult rezervate, iar studenţii universităţii din Navarra îşi făcuseră culcuş în pragurile caselor, în holurile băncilor, în automobile, în parcurile publice şi chiar pe străzile şi aleile oraşului.

Turiştii umpleau pînă la refuz cafenelele şi hotelurile, privind la zgomotoasele şi multicolorele parăzi de *gigantes* din mucava, şi ascultînd muzica fanfarelor în marş. Membrii parăzilor purtau mantii violete, cu glugi verzi, rubinii sau aurii. Aşa cum şerpuia pe străzi, procesiunea părea alcătuită din rîuri de curcubee. Pocnitoarele care explodau de-a lungul troleelor şi cablurilor de tramvai sporeau larma şi confuzia generală.

Mulţimea venise să ia parte la luptele de tauri, care urmau să aibă loc seara, dar evenimentul cel mai spectaculos era *encierro* – alergarea de dis-de-dimineaţă a taurilor ce aveau să lupte seara.

Cu o noapte înainte, la douăsprezece fără zece, pe străzile întunecoase din partea de jos a oraşului fuseseră mînaţi taurii scoşi din *corrales de gas,* ţarcurile obişnuite, pentru a traversa podul de peste rîu spre ţarcul de pe Calle Santo Domingo, unde urmau să rămînă peste noapte. Dimineaţa li se va da drumul să alerge liberi de-a lungul îngustei Calle Santo Domingo, îngrădiţi însă de baricadele de lemn aşezate la fiecare intersecţie. Cînd vor fi ajuns la capătul străzii, aveau să intre direct în ţarcurile din Plaza de Hemingway, unde erau ţinuţi pînă la începerea luptelor de după-masă.

De la miezul nopţii şi pînă la şase dimineaţa vizitatorii stăteau treji, bînd, cîntînd, făcînd dragoste, prea aţîţaţi ca să poată dormi. Cei care urmau să participe la alergarea taurilor purtau în jurul gîtului eşarfele roşii ale lui San Fermìn.

La şase fără un sfert dimineaţa, fanfarele începeau să circule pe străzi, cîntînd muzica răscolitoare din Navarra. La şapte fix, zbura în aer o rachetă, care anunţa că porţile ţarcului fuseseră deschise. Mulţimea era cuprinsă de febra nerăbdării. Cîteva momente mai tîrziu urma să fie lansată o a doua rachetă, care avertiza oraşul çă taurii alergau în libertate.

Ceea ce urma era un spectacol de neuitat. Întîi izbucneau zgomotele. La început erau slabe, ca un freamăt de vînt, aproape imperceptibil, şi apoi

deveneau din ce în ce mai puternice, culminînd într-o explozie de ropote de copite şi, deodată, apăreau şase bivoli şi şase tauri uriaşi. Fiecare dintre ei cîntărea pe puţin cinci sute de kilograme şi cu toţii se năpusteau pe Calle Santo Domingo asemenea unor trenuri expres mortale. Dincolo de baricadele de lemn plasate la fiecare colţ de stradă, se înghesuiau sute de tineri nerăbdători, nervoşi, care ţineau să-şi dovedească vitejia înfruntînd animalele înnebunite.

Galopul pornea din capătul mai îndepărtat al străzii, trecînd pe lîngă intersecţiile cu Calle Laestrafeta şi Calle de Javier, pe lîngă *farmacias* şi magazinele de confecţii şi pieţele de fructe, îndreptîndu-se spre Plaza de Hemingway; pretutindeni se auzeau strigăte de „Olé", izbucnite din mulţimea exaltată. Cînd namilele se apropiau de spectatori, se producea o învălmăşeală şi o busculadă nebună, în graba oamenilor de a se feri de coarnele ascuţite şi de copitele mortale. Brusca ameninţare a morţii îi făcea pe unii dintre participanţi s-o ia la goană şi să caute adăpost pe treptele caselor sau pe scările de incendiu. Aceştia erau însoţiţi de strigăte şi invective de *„Cobardon"* – laşule! Cei cîţiva care se împiedicau şi cădeau în calea taurilor erau traşi cu iuţeală deoparte.

Un băieţaş stătea cu bunicul lui îndărătul baricadelor, ambii cu răsuflarea tăiată de excitarea spectacolului care se desfăşura la cîţiva paşi mai departe.

– Uită-te la ei! exclamă bătrînul. *Magnifico!*

– *Tengo miedo, Abuelo*. Mi-e frică, bunicule, răspunse copilul tremurînd.

Bătrînul înconjură cu braţul umerii copilului.

– *Si,* Manuelo. E înfricoşător. Dar şi grandios. Odată, pe vremuri, am alergat şi eu alături de tauri. Nimic nu se poate compara cu aşa ceva. Te măsori cu moartea, ceea ce te face să te simţi cu adevărat bărbat.

De obicei, animalelor le trebuiau doar cîteva minute ca să străbată în galop cele cîteva sute de metri din Calle Santo Domingo pînă la ţarc, şi în momentul cînd taurii erau închişi din nou în siguranţă, se lansa în văzduh o a treia rachetă. Dar în această anume zi, cea de-a treia rachetă nu a mai fost trimisă, pentru că a avut loc un incident, un lucru care nu se mai întîmplase niciodată în cei patru sute de ani de istorie a alergărilor de tauri din Pamplona.

Cînd animalele dădură buzna în strada îngustă, vreo şase oameni îmbrăcaţi în costumele colorate ale *feriei* înlăturară baricadele de lemn de la intersecţii, şi taurii se pomeniră alungaţi de pe strada îngrădită, drept care o luară razna pe străzile din inima oraşului. Ceea ce fusese cu un moment înainte o veselă sărbătorire se prefăcu brusc într-un coşmar înfiorător. Dobitoacele înnebunite se repeziră în spectatorii înlemniţi. Băieţaşul şi bunicul său s-au numărat printre primii morţi, doborîţi şi călcaţi în picioare de năvala taurilor. Coarne mortale se înfipseră într-un cărucior de copil, sfîşiind pruncul şi trîntind-o pe mamă la pămînt pentru a fi strivită. Pretutindeni în aer plutea moartea. Animalele zdrobeau spectatorii neputincioşi, doborînd femei şi copii, înfigîndu-şi coarnele lungi, fatale, în pietoni, în tarabele cu merinde, în statui, măturînd tot ce avea nenorocul să se afle în calea lor.

Oamenii urlau îngroziţi, luptîndu-se cu disperare să se ferească din drumul matahalelor ucigaşe.

Un camion roşu aprins apăru brusc în calea taurilor, care se năpustiră spre el pe Calle de Estrella, strada care ducea la *cárcel* – închisoarea din Pamplona.

Cárcel, închisoarea, este o clădire de piatră cu două etaje, austeră, cu ferestre puternic zăbrelite. La fiecare dintre cele patru colţuri se înalţă cîte un turn, iar deasupra uşii flutură steagul spaniol, roşu şi galben. Un gard de piatră înconjoară o curte mică. Etajul al doilea al clădirii cuprinde un şir de celule care îi adăpostesc pe deţinuţii condamnaţi la moarte.

În interiorul închisorii, un gardian greoi, îmbrăcat într-o uniformă de Policia Armada, conducea un preot, înveşmîntat într-un anteriu simplu, de-a lungul coridorului de la etajul doi. Gardianul ţinea în mînă o puşcă mitralieră.

Observînd privirea întrebătoare care se ivise în ochii preotului la vederea armei, gardianul îl lămuri:

– În locul ăsta nu poţi fi niciodată sigur, părinte. La etajul ăsta avem toate scursorile pămîntului.

Gardianul îl conduse pe preot printr-un cadru radar detector de metale, asemănător cu cele folosite pe aeroporturi.

– Regret, părinte, dar ştiţi, regulamentul...

– Desigur, fiule.

Cînd preotul trecu prin cadrul radar, un sunet strident de sirenă umplu coridorul. Gardianul îşi încleştă instinctiv arma. Dar preotul se întoarse spre el şi-i zîmbi:

– Greşeala mea, îi spuse, scoţîndu-şi de la gît o cruce grea de metal care atîrna de un lanţ de argint şi înmînîndu-i-o gardianului.

De data asta, cînd trecu din nou, aparatul rămase tăcut. Gardianul îi restitui crucea şi cei doi îşi continuară călătoria în măruntaiele închisorii.

Duhoarea de pe coridor, în vecinătatea celulelor, era îngreţoşătoare. Gardianul se găsea într-o dispoziţie filozofică:

– Ştiţi, părinte, vă cam pierdeţi vremea pe aici. Brutele astea nu au suflete care să fie mîntuite.

– Totuşi e de datoria noastră să încercăm, fiule.

– Vă spun eu, porţile iadului abia aşteaptă să-i primească pe cei doi, răspunse gardianul clătinînd din cap.

Preotul îl privi pe gardian cu surpriză:

– Pe cei doi? Parcă mi s-a spus că sînt trei pe care trebuie să-i împărtăşesc.

Gardianul ridică din umeri.

– Iaca, v-am făcut economie de timp. Zamora a murit azi-dimineaţă la infirmerie. A avut un atac de inimă.

Ajunseră la celulele din capătul coridorului.

– Aicea-i, părinte.

Gardianul descuie o uşă şi se dădu cu grijă îndărăt cînd preotul intră în celulă. După aceea încuie din nou uşa şi rămase pe coridor, atent la orice

semnal de alarmă.

Preotul se îndreptă spre silueta ghemuită pe patul murdar din celulă.

– Cum te numeşti, fiule?

– Ricardo Mellado.

Preotul se uită în jos la el. Era greu să-ţi dai seama cum arăta omul. Faţa îi era tumefiată, numai carne vie. Ochii aproape închişi. Prizonierul reuşi să rostească printre buzele umflate:

– Mă bucur că aţi putut veni, părinte.

– Biserica are datoria să-ţi mîntuiască sufletul, fiule, răspunse preotul.

– Or să mă spînzure în dimineaţa asta?

Preotul îl bătu uşor pe umăr:

– Ai fost osîndit să mori de garotă.

– Nu! strigă Ricardo Mellado privind în sus la el.

– Îmi pare rău. Ordinul a fost dat de primul ministru în persoană.

Preotul îşi lăsă mîna pe creştetul deţinutului şi psalmodie:

– *Dime tus pecados...*

– Am păcătuit adînc în gînd, vorbă şi faptă şi mă căiesc din toată inima pentru păcatele mele, şopti Ricardo Mellado.

– *Ruego a nuestro Padre celestial para la salvación de tu alma. En el nombre del Padre, del Hijo y del Èspiritu Santo...*

Gardianul, care trăgea cu urechea, îşi spuse în sinea lui: „Ce pierdere de vreme prostească. Pe ăsta Dumnezeu o să-l scuipe drept în ochi". Îl auzi pe preot rostind cuvintele de încheiere:

– *Adios*, fiule. Fie ca Domnul să-ţi primească sufletul în pace.

Preotul se îndreptă spre uşa celulei şi gardianul o descuie, apoi se dădu un pas îndărăt, ţinîndu-şi puşca ţintită spre deţinut. După ce încuie din nou uşa, gardianul se deplasă spre celula alăturată şi o descuie.

– E al dumneavoastră, părinte.

Preotul intră în cea de a doua celulă. Şi deţinutul de aici fusese bătut sălbatic. Preotul îl privi lung, apoi îl întrebă:

– Cum te numeşti, fiule?

– Felix Carpio.

Era un om uscat, cu barbă, iar obrazul îi era brăzdat de o cicatrice proaspătă, lividă, pe care barba nu izbutea să o ascundă.

– Nu mi-e teamă de moarte, părinte.

– Ăsta-i un lucru bun, fiule. Pînă la urmă, nici unul dintre noi nu e cruţat de moarte.

În timp ce preotul asculta confesiunile lui Carpio, prin clădire începură să se reverbereze valuri de zgomote îndepărtate, la început surde, apoi din ce în ce mai puternice. Erau tunetele copitelor şi ţipetele mulţimii care fugea. Gardianul ascultă intrigat. Zgomotele se apropiau tot mai mult.

– Părinte, ar fi bine să vă grăbiţi. Se întîmplă ceva ciudat afară.

– Am terminat.

Gardianul descuie în grabă uşa celulei. Preotul ieşi în coridor şi gardianul încuie din nou uşa în urma lui. Deodată se auzi o bufnitură puternică venind din faţa închisorii. Gardianul se întoarse ca să se uite pe

ferestruica îngustă, zăbrelită.

– Ce naiba o fi fost zgomotul ăsta?

– Se pare că cineva doreşte să aibă o întrevedere cu noi, spuse preotul. Îmi dai voie să împrumut asta?

– Ce să împrumutaţi?

– Arma dumitale, *por favor.*

În timp ce vorbea, preotul se apropie de gardian. Scoase în tăcere partea de sus a crucii pe care o purta la gît. Un cuţit lung, primejdios ieşi la iveală. Cu o mişcare iute ca fulgerul, preotul împlîntă cuţitul în pieptul gardianului.

– Vezi, fiule, rosti în timp ce smulgea puşca mitralieră de sub braţul gardianului în agonie. Dumnezeu şi cu mine am hotărît că nu mai ai nevoie de arma asta. *In nomine Patris,* spuse Jaime Miro, făcîndu-şi semnul crucii cu un gest pios.

Gardianul se prăbuşise pe podeaua de ciment. Jaime Miro îi luă cheile şi descuie repede uşile celor două celule. Zgomotele din stradă se înteţeau.

– Repede! comandă Jaime.

Ricardo Mellado puse mîna pe puşca mitralieră.

– Ai jucat al naibii de bine rolul preotului. Aproape că m-ai convins.

Încercă să surîdă cu gura lui umflată.

– V-au aranjat bine pe amîndoi. Dar n-avea grijă. Or să plătească.

Jaime îşi trecu braţele în jurul umerilor celor doi bărbaţi şi-i ajută să iasă în coridor.

– Ce s-a întîmplat cu Zamora? întrebă el.

– L-au omorît în bătaie. I-am auzit strigătele. Pe urmă l-au transportat la infirmerie şi au pretins că a murit de un atac de inimă.

În faţa lor se ivi uşa de fier a închisorii, ferecată.

– Aşteptaţi aici, le spuse Jaime.

Se apropie de poartă şi-i spuse gardianului:

– Eu mi-am terminat treaba.

Gardianul descuie poarta.

– Aţi face bine să vă grăbiţi, părinte. Se întîmplă ceva în curte...

Nu apucă să-şi sfîrşească fraza. Cînd cuţitul lui Jaime i se înfipse în piept, îi ţîşni sîngele pe gură. Jaime le făcu semn celor doi deţinuţi:

– Veniţi!

Felix Carpio luă arma gardianului mort, şi toţi trei o porniră pe scări în jos. Afară se dezlănţuise un adevărat haos. Poliţiştii alergau înnebuniţi, încercînd să-şi dea seama ce se întîmplă şi să potolească mulţimea care zbiera în curte căznindu-se să se ferească din calea taurilor sălbăticiţi. Unul dintre tauri se năpustise în faţada clădirii, sfărîmînd portalul de piatră. Un altul sfîşia cu coarnele un gardian în uniformă, doborît la pămînt.

Camionul roşu aştepta în curte, cu motorul ambalat. În harababura generală, fugarii se strecurară aproape neobservaţi, iar cei care îi vedeau evadînd erau prea preocupaţi să-şi salveze pielea pentru ca să mai facă altceva. Fără să scoată o vorbă, Jaime şi oamenii lui săriră în partea din spate a camionului care porni în viteză, împrăştiind pietonii îngroziţi de pe străzile înţesate.

Guardia Civil, poliţia rurală paramilitară, înveşmîntată în uniforme verzi şi pălării din plastic negru, se căznea în zadar să ţină sub control masele isterizate. *Policia Armada*, staţionată în capitalele provinciilor,

era la fel de neajutorată în faţa spectacolului demenţial. Oamenii terorizaţi dădeau să fugă în toate direcţiile, încercînd cu disperare să evite taurii turbaţi. Primejdia venea mai puţin din partea animalelor cît dintr-a oamenilor care se călcau unii pe alţii în picioare în învălmăşeală. Bătrîni şi femei se prăbuşeau şi erau striviţi sub picioarele mulţimii smintite.

Jaime privea îngrozit la spectacolul uluitor.

– Nu am bănuit că o să ia asemenea proporţii! exclamă el.

Se uita neputincios la măcelul stîrnit, dar nu mai exista chip să-l stăvilească. Închise ochii ca să nu-l mai vadă.

Camionul intră în periferia oraşului Pamplona şi luă direcţia spre sud, lăsînd în urmă zăpăceala şi zarva.

– Unde mergem, Jaime? întrebă Ricardo Mellado.

– Există o casă sigură dincolo de Torre. O să ne adăpostim acolo pînă se lasă întunericul şi apoi pornim la drum.

Felix Carpio se schimonosea de durere. Jaime Miró îl urmărea cu compasiune.

– Îndată ajungem, prietene, îl încurajă cu blîndeţe.

Nu izbutea să-şi alunge din minte scena cumplită de la Pamplona.

O jumătate de oră mai tîrziu, se apropiară de satul Torre, pe care-l ocoliră pentru a se opri la o casă izolată, ascunsă în munţii ce străjuiau aşezarea. Jaime îi ajută pe cei doi să coboare din camionul roşu.

– Or să vină să vă ia la miezul nopţii, le spuse şoferul.

– Cere-le să aducă şi un doctor cu ei, replică Jaime. Şi descotoroseşte-te de camion.

Cei trei intrară în casă. O căsuţă de fermă, simplă şi confortabilă, cu un şemineu în camera de zi şi un tavan traversat de bîrne. Pe masă îi aştepta un bilet. Jaime Miró îl citi şi zîmbi cînd dădu peste fraza ospitalieră: *„Mi casa es su casa"* – casa mea e casa voastră. Pe poliţă se înşirau sticle cu vin. Jaime turnă băuturile.

– Prietene, nu există cuvinte ca să-ţi mulţumim. Bem pentru tine! închină Ricardo Mellado.

Jaime îşi ridică paharul:

– Bem pentru libertate!

Se auzi ciripitul unui canar într-o colivie. Jaime se apropie şi, o clipă, îi urmări fîlfîitul neputincios. Apoi deschise colivia, scoase uşurel pasărea şi se îndreptă spre fereastra larg deschisă.

– Zboară, *pajarito*, îi spuse cu blîndeţe. Orice fiinţă vie trebuie să se bucure de libertate.

Capitolul doi

Madrid

Primul ministru, Leopoldo Martinez, părea turbat de furie. Era un om scund, cu ochelari şi, în timp ce vorbea, îi tremura tot corpul.

– Jaime Miró trebuie oprit cu orice chip, strigă el. Avea o voce puternică şi ascuţită. Înţelegeţi? Se holbă la cei şase oameni adunaţi în biroul lui. Căutăm un singur terorist şi întreaga armată şi poliţie nu sînt în stare să-l găsească.

Reuniunea avea loc în Palatul Moneloa, unde locuia şi lucra primul ministru, la cinci kilometri depărtare de centrul Madridului, pe Carretera de Galicia, o

şosea lipsită de orice semne de identificare. Palatul era clădit din cărămizi vopsite în verde, cu balcoane din fier forjat, jaluzele verzi şi turnuri de pază la fiecare dintre colţuri.

Era o zi fierbinte, uscată, şi atît cît se putea vedea pe ferestre, coloane de căldură tremurătoare se înălţau ca nişte batalioane de ostaşi fantomatici.

– Ieri, Miró a transformat Pamplona într-un cîmp de măcel. Martinez izbi cu pumnul în birou. A omorît doi paznici de închisoare şi i-a răpit din temniţă pe doi dintre teroriştii lui. O sumedenie de oameni nevinovaţi au fost zdrobiţi de taurii lăsaţi liberi.

O clipă nimeni nu rosti vreo vorbă. Cînd primul ministru îşi luase postul în primire, declarase cu emfază: „Prima mea mişcare va fi aceea de a pune capăt grupurilor separatiste. Madridul este marele unificator. Îi transformă pe andaluzieni, pe basci, pe catalani, în spanioli".

Dar optimismul lui se dovedise găunos. Aprigii luptători pentru independenţă basci aveau ideile lor şi valul de bombe, de jefuiri de bănci şi de demonstraţii teroriste ale ETA – Euzkadita Azkatasuna – continuase neabătut.

Un militar aşezat în dreapta lui Martinez rosti:

– Eu am să-l găsesc.

Vorbitorul era colonelul Ramon Acoca, şeful GOE – Grupo de Operaciones Especiales – alcătuit cu scopul de a-i urmări pe teroriştii basci. Acoca, un om de vreo şaizeci şi cinci de ani, era un uriaş cu o faţă brăzdată de cicatrice şi nişte ochi reci, de obsidian. În timpul Războiului Civil servise ca tînăr ofiţer sub

Franco şi continua să fie un adept fanatic al filozofiei franchiste: „Noi nu răspundem decît în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei".

Acoca era un militar strălucit şi fusese unul din cei mai de încredere asistenţi ai lui Franco. Colonelul îşi însuşise disciplina pumnului de fier, tactica pedepsirii pe loc a celor care puneau în discuţie legea sau nu i se supuneau. Trăise tumultul Războiului Civil, cu alianţa naţionalistă dintre monarhişti, generalii rebeli, marii proprietari de pămînt, ierarhia bisericească şi falangiştii fascişti pe de o parte, şi forţele guvernului republican, incluzîndu-i pe socialişti, comunişti, liberali şi separatiştii basci şi catalani de cealaltă parte. Fusese o perioadă cumplită de distrugeri şi omoruri, o nebunie colectivă care atrăsese oameni şi materiale de război din vreo douăsprezece ţări străine şi lăsase în urmă-i un sinistru dangăt de moarte. Şi acum bascii luptau şi ucideau din nou.

Colonelul Acoca era în fruntea unei eficiente şi necruţătoare organizaţii antiteroriste. Oamenii lui lucrau în taină, foloseau deghizări şi evitau publicitatea sau fotografiile, de teama răzbunărilor.

„Dacă există cineva care să-l poată opri pe Jaime Miró, acela este colonelul Acoca", îşi spuse ministrul. „Da, se gîndi el în continuare, dar cine o să-l poată opri pe colonelul Acoca?"

Ideea de a-i încredinţa colonelului misiunea de a-l prinde pe Miró nu-i aparţinea ministrului. Primise la miezul nopţii un telefon pe linia lui particulară. Recunoscuse vocea pe dată:

– Sîntem extrem de neliniştiţi de activităţile lui

Jaime Miró şi ale teroriştilor lui. Ţi-aş sugera să-l numeşti pe colonelul Acoca la conducerea GOE. E clar?

– Da, domnule. Mă voi conforma imediat.

Convorbirea se încheiase.

Vocea aparţinea unui membru al organizaţiei OPUS MUNDO. O organizaţie secretă, cabalistică, printre membrii căreia se numărau bancheri, avocaţi, şefii unor puternice corporaţii şi miniştri din guvern. Se spunea că societatea ar dispune de fonduri enorme, dar de unde veneau aceşti bani şi felul în care erau folosiţi şi manipulaţi constituia un mister. Nu era sănătos să pui prea multe întrebări în acest domeniu.

Primul ministru îl numise la conducerea organizaţiei GOE pe colonelul Acoca şi acesta fusese instructat dar, pînă la urmă, uriaşul se dovedise un fanatic incontrolabil. Şi sub conducerea lui, GOE instituise un regim de teroare. Primul ministru se gîndi la rebelii basci pe care oamenii lui Acoca îi capturaseră lîngă Pamplona. Fuseseră osîndiţi pe loc la spînzurătoare. Dar colonelul Acoca stăruise ca aceştia să fie lichidaţi prin barbara garotă, un guler de oţel prevăzut în spate cu un ghimpe care, pe măsură ce oţelul se strîngea în jurul gîtului victimei, spărgea vertebrele şi reteza capătul şirei spinării.

Jaime Miró devenise o obsesie pentru colonelul Acoca.

– Îi vreau capul, spunea el. Tăiaţi-i capul şi veţi vedea că mişcarea bască moare.

„Exagerează", îşi spunea primul ministru, deşi

trebuia să admită că în spusele lui Acoca se ascundea un grăunte de adevăr şi că Jaime Miró era un conducător înzestrat cu magnetism, un fanatic în ce priveşte cauza lui şi, deci, un om primejdios. „Dar, în felul lui, se gîndea primul ministru, Acoca e la fel de primejdios".

Acum vorbea Primo Casado, directorul general al securităţii:

– Excelenţă, nimeni nu ar fi putut să prevadă ce s-a întîmplat la Pamplona. Jaime Miró este...

– Ştiu ce este, îi tăie vorba ministrul. Eu vreau să ştiu unde este, urmă el întorcîndu-se spre colonelul Acoca.

– Sînt pe urma lui, rosti colonelul. Vocea lui îi îngheţă pe toţi cei din încăpere. Dar aş vrea să amintesc Excelenţei Voastre că noi nu luptăm împotriva întregului popor basc. Acesta le furnizează lui Jaime Miró şi teroriştilor lui hrană şi arme şi adăpost. Pentru ei, Miró e un erou. Dar nu vă îngrijoraţi. În curînd va fi un erou spînzurat. După ce, bineînţeles, am să-l dau în judecată, cum se cuvine.

„Nu o să-l dăm în judecată, ci am să-l dau". Primul ministru se întrebă dacă şi ceilalţi or fi sesizat nuanţa. „Da, îşi spuse el cu nervozitate, curînd va trebui făcut ceva şi cu colonelul ăsta". Ministrul se ridică în picioare:

– Domnilor, pentru moment, asta e totul.

Participanţii se ridicară şi părăsiră sala. Toţi, cu excepţia colonelului Acoca. Leopoldo Martinez începu să străbată camera în lung şi-n lat.

– Să-i ia dracu pe basci! exclamă el. De ce nu le

ajunge să fie pur şi simplu spanioli? Ce mai vor?

– Sînt însetaţi de putere, replică Acoca. Vor autonomie, propria lor limbă, propriul lor steag...

– Nu! Nu atîta timp cît ocup eu acest scaun. Nu am să le permit să smulgă bucăţi din Spania. Guvernul o să le facă cunoscut la ce au dreptul şi la ce nu. Nu sînt altceva decît nişte gunoaie care...

Un aghiotant intră în cameră:

– Scuzaţi-mă, Excelenţă, spuse pe un ton umil, a sosit episcopul Ibañez.

– Să intre.

Ochii colonelului se îngustară.

– Fiţi convins că biserica e îndărătul tuturor acestor tulburări. E timpul să le servim o lecţie.

„Biserica e una din marile ironii ale istoriei noastre", îşi spuse colonelul cu amărăciune.

La începutul Războiului Civil, biserica catolică se situase de partea forţelor naţionaliste. Papa îl sprijinise pe Generalissimul Franco şi, în felul acesta, îi dăduse prilejul să proclame că lupta lui era de partea Domnului. Dar cînd au fost atacate bisericile, mănăstirile şi clericii basci, biserica şi-a retras sprijinul.

– Trebuie acordată mai multă libertate bascilor şi catalanilor, fusese mesajul bisericii. Şi trebuie să înceteze execuţiile preoţilor basci.

Generalissimul Franco se înfuriase. Cum cuteza biserica să îi dicteze guvernului?

Începuse un război de uzură. Forţele lui Franco atacară mai multe biserici şi mănăstiri. Uciseră călugăriţe şi preoţi. O serie de episcopi au fost condamnaţi la arest la domiciliu şi preoţii din toate

colţurile Spaniei au fost nevoiţi să plătească amenzi pentru predicile pe care guvernul le considera tendenţioase. Numai cînd biserica l-a ameninţat pe Franco cu excomunicarea, şi-a încetat acesta persecuţiile.

„Afurisita de biserică! îşi spuse Acoca. Acum că Franco a murit, se amestecă din nou". Se întoarse spre primul ministru:

– E timpul ca episcopul să înţeleagă cine conduce ţara asta.

Episcopul Calvo Ibañez era un bărbat slab, cu o înfăţişare plăpîndă şi un nor de păr alb în jurul capului. Se uită la cei doi prin ochelarii lui *pince-nez*.

– *Buenos tardes*.

Colonelul Acoca simţi că-i năvăleşte fierea în gîtlej. Simpla apariţie a clericului îl îmbolnăvea. Toţi preoţii ăştia erau nişte iude, nişte ţapi diabolici care-şi mînau oiţele naive la abator.

Episcopul rămase în picioare, aşteptînd să fie invitat să ia loc. Nu fu prezentat colonelului. O omisiune deliberată.

Primul ministru îşi îndreptă privirea spre colonel, aşteptînd parcă indicaţii. Acoca începu cu un glas repezit:

– Ne-au parvenit nişte ştiri îngrijorătoare. Ni s-a raportat că rebelii basci se întrunesc în mănăstirile catolice. Ni s-a mai raportat că biserica îngăduie mănăstirilor şi abaţiilor să depoziteze arme pentru rebeli. Cînd îi ajuţi pe inamicii Spaniei, devii tu însuţi un duşman al ţării, continuă colonelul cu oţel în glas.

Episcopul Ibañez îl privi o clipă pe colonel, apoi se întoarse spre primul ministru Martinez.

– Excelenţă, ţin să vă spun, cu tot respectul, că noi sîntem cu toţii fiii Spaniei. Bascii nu sînt inamicii dumneavoastră. Ei nu cer decît libertatea de a...

– Ei nu cer, urlă Acoca, ei ne impun! Bîntuie prin ţară prădînd, jefuind bănci, omorînd poliţişti, şi dumneavoastră aveţi cutezanţa să afirmaţi că nu sînt inamicii noştri?

– Recunosc că au avut loc nişte excese impardonabile. Dar uneori, cînd lupţi pentru o cauză în care crezi...

– Ei nu cred în nimic decît în ei înşişi. Nici nu le pasă de Spania. Unul dintre marii noştri senatori a spus: „În Spania nimeni nu se sinchiseşte de binele public. Fiecare grup e preocupat numai de interesele proprii. Biserica, bascii, catalanii. Fiecare spune: Îi bag în mă-sa pe ceilalţi".

Episcopul îşi dădu seama că Acoca îl cita denaturat pe Ortega y Gasset. În realitate, citatul ar fi trebuit să includă şi armata şi guvernul, dar se abţinu să-l corecteze pe colonel. Se întoarse din nou spre primul ministru, sperînd să poarte cu acesta o discuţie mai raţională.

– Excelenţă, biserica catolică...

Primul ministru îşi dădea seama că Acoca mersese prea departe.

– Nu ne înţelegeţi greşit, domnule. În teorie, guvernul nostru sprijină sută la sută biserica catolică.

Colonelul Acoca îl întrerupse:

– Dar nu putem permite ca bisericile, mănăstirile şi abaţiile dumneavoastră să fie folosite împotriva noastră. Dacă veţi continua să îngăduiţi bascilor să-şi

depoziteze armele şi să-şi ţină reuniunile în ele, veţi suporta consecinţele.

– Sînt sigur că rapoartele pe care le-aţi primit sînt false, răspunse episcopul cu blîndeţe. Oricum, voi porni de îndată o investigaţie.

– Mulţumesc, domnule, murmură ministrul. Asta e tot.

Primul ministru Martinez şi colonelul Acoca îl priviră pe episcop plecînd.

– Ce părere ai? întrebă Martinez.

– Ştie el foarte bine ce se petrece.

Primul ministru oftă. „Am şi aşa destule necazuri pe cap, se gîndi el, fără să mă mai pun rău cu biserica".

– Dacă biserica ţine cu bascii, continuă colonelul Acoca, atunci înseamnă că e împotriva noastră. Vă rog să-mi daţi permisiunea să-i ofer episcopului ăstuia o lecţie, spuse el cu o voce dură.

Primul ministru fu izbit de privirea fanatică din ochii colonelului. Deveni prudent:

– Ţi s-a raportat într-adevăr că bisericile îi ajută pe rebeli?

– Sigur că da, Excelenţă.

Nu era chip să-ţi dai seama dacă omul minte sau nu. Primul ministru ştia bine cu cîtă înverşunare ura Acoca biserica. Totuşi, poate că n-ar fi stricat ca biserica să simtă şfichiul biciului, cu condiţia ca Acoca să nu meargă prea departe. Primul ministru Martinez rămase pe gînduri.

Colonelul Acoca rupse tăcerea:

– Dacă bisericile îi adăpostesc pe terorişti, bise-

ricile trebuie pedepsite.

Primul ministru aprobă din cap, în silă.

– Şi de unde ai de gînd să începi?

– Jaime Miró şi oamenii săi au fost văzuţi ieri în Avila. Probabil că se ascund în mănăstirea de acolo.

– Percheziţionaţi-o! hotărî primul ministru.

Această hotărîre a declanşat un lanţ de evenimente care au zguduit întreaga Spanie şi au şocat întreaga omenire.

Capitolul trei

Avila

Tăcerea cădea ca o zăpadă moale, blîndă şi vătuită, liniştitoare ca şoaptele adierii de vară, mută ca alunecarea stelelor căzătoare. Mănăstirea Cisterciană, cu regulament foarte strict, se găsea în afara zidurilor oraşului Avila, cea mai înaltă aşezare din Spania, la o depărtare de 112 kilometri spre nord-vest de Madrid. Mănăstirea fusese ridicată pentru păstrarea tăcerii. Regulamentul strict fusese adoptat în 1601 şi rămăsese nestrămutat de-a lungul veacurilor: liturghia, exerciţiile spirituale, îngrădirea strictă, pocăinţa şi tăcerea. Permanenta tăcere.

Mănăstirea era alcătuită dintr-un simplu patrulater de clădiri, mărginind biserica. În jurul curţii centrale se înălţau arcadele deschise, prin care lumina se revărsa peste pavajele din dale de piatră pe care păşeau în tăcere călugăriţele. Mănăstirea avea patruzeci de călugăriţe, care se închinau în biserică şi locuiau în celule. Mănăstirea din Avila era una dintre cele şapte rămase încă în Spania, o supravieţuitoare din sutele de mănăstiri distruse de Războiul Civil într-una din periodicele mişcări antibisericeşti ce avuseseră loc în Spania, de-a lungul secolelor.

Mănăstirea Cisterciană cu regulament strict era dedicată exclusiv unei vieţi de rugăciune. Era un loc în care schimbarea anotimpurilor nu se făcea simţită, iar femeile ce intrau aici se rupeau pe veci de lumea exterioară. Viaţa cisterciană era contemplativă şi închinată pocăinţei; slujbele religioase se oficiau zilnic, iar îngrădirea călugăriţelor era totală şi permanentă.

Toate surorile erau îmbrăcate la fel, iar veşmintele lor, ca şi tot ce exista în mănăstire, purtau amprenta unui simbolism milenar. Mantia şi gluga simbolizau inocenţa şi simplitatea; tunica de pînză simboliza renunţarea la cele lumeşti şi autoumilirea; scapularul – micul pătrat de lînă purtat pe umeri – era simbolul voinţei de muncă; broboada – o fîşie de pînză care acoperea capul şi mărginea obrajii şi bărbia – completa uniforma.

În interiorul zidurilor mănăstirii se întreţesea un sistem întreg de coridoare şi scări care legau între ele sala de mese, sala comună, celulele şi capela, şi pretutindeni plutea o atmosferă de spaţialitate rece, sterilizată. Ferestre cu geamuri groase, zăbrelite, dădeau spre o grădină împrejmuită de ziduri înalte. Fiecare fereastră, apărată de grilaje de fier, era plasată sus, deasupra cîmpului vederii, astfel încît să nu poată exista distrageri venite din afară. Refectoriul – sala de mese – era o încăpere lungă şi austeră, cu ferestre zăvorîte şi mascate de draperii. Lumînările care ardeau în sfeşnice antice aruncau umbre sugestive pe tavan şi pe pereţi.

În cei patru sute de ani de la înfiinţare, nimic nu se schimbase înăuntrul zidurilor mănăstirii, cu excepţia feţelor. Surorile nu posedau bunuri personale întrucît doreau să fie sărace, întrecîndu-se cu sărăcia lui Hristos. Însăşi biserica era lipsită de orice podoabă, în afară de o nepreţuită cruce din aur masiv, dăruită cîndva de o credincioasă bogată. Dar fiind atît de discordantă cu austeritatea ordinului, crucea era ţinută într-un ascunziş în refectoriu. Iar pe altarul bisericii atîrna un crucifix simplu, din lemn.

Femeile care-şi împărţeau viaţa cu Dumnezeu trăiau laolaltă, munceau laolaltă, mîncau laolaltă şi se rugau laolaltă, totuşi niciodată nu se atingeau şi nu-şi vorbeau. Singurele excepţii îngăduite surveneau cînd

Preacuvioasa maică stareţă Betina se adresa vreuneia dintre ele în intimitatea biroului ei. Chiar şi în aceste cazuri era folosit – pe cît cu putinţă – un străvechi limbaj al semnelor.

Preacuvioasa maică era o călugăriţă de vreo şaptezeci de ani, ageră, cu o faţă strălucitoare, veselă şi plină de energie, care înflorea în pacea şi seninătatea vieţii de mănăstire, a vieţii închinate Domnului. Îşi ocrotea călugăriţele cu îndîrjire şi, cînd era nevoită să aplice disciplina faţă de una dintre ele, suferea mai mult ea decît cea pedepsită.

Călugăriţele păşeau prin mănăstire şi pe coridoare cu ochii plecaţi, mîinile încrucişate pe sub mîneci la nivelul pieptului, trecînd unele pe lîngă altele fără un cuvînt sau un semn de recunoaştere. Singurul glas care răsuna în mănăstire era cel al clopotelor – dangătele pe care Victor Hugo le numeşte „muzica turlelor".

Surorile proveneau din medii diferite şi din ţări diferite. Din familii de aristocraţi, de fermieri, de militari. Intraseră la mănăstire fie bogate, fie sărace, cultivate sau ignorante, nefericite sau exaltate, dar acum erau una în ochii lui Dumnezeu, unite prin dorinţa comună a cununiei veşnice cu Isus Hristos.

Condiţiile de viaţă în mănăstire erau spartane. Iarna, frigul înţepa usturător, iar pe ferestrele plum-

buite se strecura o lumină rece, anemică. Călugăriţele dormeau complet îmbrăcate, pe culcuşuri de paie acoperite cu cearceafuri din pînză aspră. Fiecare dintre surori îşi avea micuţa ei celulă, mobilată doar cu acel culcuş de paie şi un scaun de lemn cu spetează dreaptă. Lavoare nu existau. Într-un colţ, pe jos, un lighean şi un urcior de pămînt. Nici o călugăriţă nu avea voie să intre în celula alteia, cu excepţia Preacuvioasei maici Betina. Nu exista nici o recreere, de nici un fel, numai muncă şi rugăciune. Cercurile de muncă erau variate: tricotaj, legătorie de cărţi, ţesătorie, brutărie. Zilnic existau opt ore de rugăciune: Matinalele, Laudele, Primele, Terţele, Sextele, Nonele, Vesperalele şi Complinele. În afară de acestea mai existau şi alte devoţiuni: benedicţiunile, imnurile şi litaniile.

Matinalele se rosteau la ceasul cînd jumătate din omenire doarme şi cealaltă jumătate e cufundată în păcat.

Laudele, slujba din zori, urmau Matinalelor, slăvind răsăritul soarelui care lumina treptat figura triumfătoare şi glorioasă a lui Isus.

Primele erau rugăciunile de dimineaţă care cereau binecuvîntarea pentru ziua de muncă.

Terţele se rosteau la ora nouă dimineaţa şi erau consacrate de Sfîntul Augustin Sfîntului Duh.

Sextele de la ora unsprezece şi jumătate evocau ţinerea în frîu a pasiunilor omeneşti.

Nonele erau recitate în tăcere la ora trei după-masă, ora morţii lui Hristos.

Vesperalele erau rugăciunile de seară ale bisericii,

după cum Laudele erau rugăciunile din zori.

Complinele constituiau completarea orelor mici ale zilei. O formă de rugăciuni nocturne, o pregătire pentru moarte ca şi pentru somn, încheind ziua într-o notă de supunere iubitoare: *Manus tuas, Domine, commendo spiritum meum. Redemisti nos, Domine, Deus veritatis.*

În alte ordine călugăreşti, autoflagelarea fusese oprită, dar în mănăstirile cisterciene subzista. Cel puţin o dată pe săptămînă, dacă nu chiar zilnic, călugăriţele îşi pedepseau trupul cu Disciplina, un bici lung de douăzeci de centimetri, dintr-o sfoară ceruită, cu şase cozi înnodate, care pricinuiau o durere usturătoare. Era folosit pentru biciuirea spatelui, picioarelor şi feselor. Bernard de Clairvaux, asceticul călugăr cistercian, a atras atenţia: „Trupul lui Hristos a fost strivit... trupurile noastre trebuie să se asemene întru suferinţă cu trupul rănit al Domnului nostru".

În mănăstirea cisterciană viaţa era mai austeră decît în oricare închisoare, totuşi maicile trăiau într-un extaz continuu, aşa cum nu trăiseră niciodată în lumea din afară. Renunţaseră la dragostea fizică, la posesiunea de bunuri, la libertatea de a alege, dar odată cu acestea renunţaseră şi la lăcomie şi rivalitate, la ură şi invidie, la toate ispitele şi presiunile impuse de lumea din afară. În interiorul mănăstirii domneau o atotcuprinzătoare pace şi inefabilul simţ al bucuriei de a fi una cu Dumnezeu. O indescriptibilă seninătate plutea între zidurile reci şi în sufletele celor ce trăiau acolo. Dacă mănăstirea era o închisoare, atunci era o închisoare în paradisul lui Dumnezeu, cu

făgăduinţele unei fericite veşnicii pentru cele ce aleseseră de bunăvoie să fie acolo şi să rămînă acolo.

Sora Lucia fu deşteptată de dangătele clopotului mănăstirii. Deschise ochii speriată şi, o clipă, rămase descumpănită. Celula strîmtă în care dormea era cufundată într-un întuneric înfricoşător. Sunetul clopotului îi spunea că era ora trei din noapte, ceasul la care începeau slujbele de rugăciune, în timp ce lumea din exterior dormea învăluită în beznă.

„Fir-ar al naibii să fie! se gîndi sora Lucia. Regulamentele astea or să mă dea gata!"

Rămase întinsă pe culcuşul strîmt, neconfortabil; i se scurgea inima după o ţigară. În silă, se smulse de pe pat. Hainele greoaie pe care le purta şi în care dormea îi zgîriau ca un şmirghel pielea sensibilă. Se gîndi la toate rochiile frumoase – unicat – care o aşteptau în apartamentul ei din Roma şi în vila din Gstaad.

Sora Lucia auzea din celulă mişcările silenţioase, alunecoase, ale maicilor care se adunau pe coridor. Indiferentă, îşi făcu patul şi ieşi şi ea în coridorul lung, unde celelalte surori, cu ochii plecaţi, se şi aliniaseră. Încet, cu paşi rari, convoiul începu să se îndrepte spre capelă.

„Parc-ar fi un cîrd de pinguini caraghioşi", se gîndi sora Lucia. Nu putea, în ruptul capului, să înţeleagă

de ce femeile astea îşi ruinaseră singure vieţile, renunţînd la sex, la rochii frumoase, la hrana gustoasă. „Ce raţiune de existenţă mai poţi avea cînd eşti lipsit de toate aceste plăceri? Şi să te mai şi supui tuturor regulilor ăstora afurisite!"

Cînd sora Lucia intrase la mănăstire, Preacuvioasa maică stareţă îi spusese:

– Aici trebuie să mergi numai cu capul plecat. Ţine-ţi mîinile împreunate sub veşmînt. Înaintează cu paşi mici şi rari. Niciodată nu trebuie să-ţi încrucişezi privirea cu cea a altor surori, sau să le priveşti în faţă. Nu trebuie să vorbeşti. Urechile ţi-au fost date ca să asculţi cuvintele Domnului.

– Da, maică Preacuvioasă.

Timp de o lună întreagă Lucia a fost instruită.

– Cele ce păşesc între aceste porţi nu trebuie să se însoţească cu celelalte maici, ci să rămînă singure cu Dumnezeu. Solitudinea spiritului este esenţială pentru realizarea comuniunii cu Dumnezeu. Şi aceasta e consolidată prin regulile tăcerii.

– Da, maică Preacuvioasă.

– Prima lecţie pe care o vei învăţa aici va fi să te tămăduieşti de trecut, să te purifici de vechile deprinderi şi de înclinaţiile lumeşti, să-ţi şterg din minte toate imaginile trecutului. Îţi vei însuşi căinţa purificatoare şi mortificarea trupului pentru a te dezbăra de voinţa ta şi de dragostea de sine. Nu e de ajuns să regretăm păcatele din trecut. În momentul în care descoperim infinita frumuseţe şi sfinţenie a Domnului, ne munceşte dorinţa de a răscumpăra nu numai păcatele noastre ci şi fiecare păcat săvîrşit vreodată

de un om.

– Da, maică Preacuvioasă.

– Trebuie să te supui întotdeauna tăcerii ochilor. A privi în ochii celorlalte ar însemna să-ţi abaţi atenţia cu imagini nefolositoare.

– Da, maică Preacuvioasă.

– Trebuie să lupţi împotriva senzualităţii, cea pe care Sfîntul Ioan a numit-o „noaptea simţurilor".

– Da, maică Preacuvioasă.

– Fiecare călugăriţă trăieşte în tăcere şi în solitudine ca şi cum s-ar şi afla în Ceruri. În această tăcere pură, preţioasă, după care tînjeşte, se simte în stare să asculte tăcerea infinită şi să se contopească cu Dumnezeu.

La sfîrşitul primei luni, Lucia a depus legămîntul de iniţiere. În ziua ceremoniei i s-a tăiat părul. A fost o experienţă traumatizantă. Actul a fost oficiat de însăşi Preacuvioasa maică stareţă. A chemat-o pe Lucia în biroul ei, şi i-a făcut semn să se aşeze. După aceea a trecut în spatele ei şi, înainte ca Lucia să-şi dea seama de ce se întîmplă, a şi auzit ţăcănitul foarfecelui şi a simţit ceva care-i trăgea părul. A vrut să protesteze dar şi-a dat brusc seama că părul tăiat nu putea decît să-i îmbunătăţească deghizarea. „Şi-apoi, după aceea, pot oricînd să-l las să crească la loc. Dar pînă atunci o să arăt ca o găină jumulită".

Cînd Lucia se întorsese în cămăruţa severă care-i

fusese repartizată, îşi spusese: „Locul ăsta e o gaură de şerpi". Podeaua era din scînduri goale. Culcuşul de pai şi scaunul cu spetează tare ocupau aproape tot spaţiul încăperii. Dorea cu disperare să citească un ziar. „Mare şansă mai am!" se gîndise ea cu amărăciune. Probabil că aici nici n-au auzit vreodată de ziare, ca să nu mai vorbim de radio şi televiziune. Nu exista nici un fel de legătură cu lumea exterioară.

Dar ce o înnebunea cel mai mult pe Lucia era acea tăcere nefirească. Singurul mijloc de comunicare consta în limbajul semnelor făcute cu mîna şi învăţarea acestuia o scotea din minţi. Cînd avea nevoie de o mătură, trebuia să-şi mişte braţul întins de la stînga la dreapta, ca şi cum ar fi măturat. Cînd maica Preacuvioasă era nemulţumită de ceva îşi împreuna de trei ori vîrfurile degetelor mici în faţa corpului, în timp ce celelalte degete i se înfigeau în palme. Cînd Lucia se dovedea prea înceată în munca ei, maica Preacuvioasă îi apăsa umărul drept cu palma mîinii ei stîngi. Pentru a o dojeni pe Lucia, îşi zgîria propriul ei obraz, lîngă urechea dreaptă, de sus în jos, cu toate degetele mîinii drepte.

„Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spunea Lucia în asemenea momente, parcă se scarpină după o muşcătură de purice".

Convoiul de călugăriţe ajunsese la capelă. Maicile se rugau în tăcere, dar gîndurile sorei Lucia urmăreau

căi mai interesante decît cele ale Domnului:

„Într-o lună sau două, cînd poliţia o să înceteze să mă mai caute, o să plec şi eu din balamucul ăsta".

După rugăciunile de dimineaţă, sora Lucia o porni alături de celelalte călugăriţe spre sala de mese, încălcînd pe furiş, aşa cum făcea în fiecare zi, regula de a nu se uita la feţele celorlalte. Studierea feţelor maicilor constituia unica ei distracţie. I se părea incredibil gîndul că nici una dintre maici nu ştia cum arată celelalte.

Lucia era de-a dreptul fascinată de chipurile călugăriţelor. Unele erau bătrîne, altele tinere, unele drăguţe, altele urîte. Dar nu putea înţelege de ce cu toatele păreau atît de fericite. Trei dintre chipuri îi atrăseseră în mod special atenţia. Una era sora Teresa, o femeie de vreo şaizeci de ani. Departe de a fi frumoasă, oglindea totuşi o spiritualitate care-i conferea o frumuseţe aproape nepămînteană. Părea să poarte un etern surîs lăuntric, de parcă ar fi fost păstrătoarea unei taine magice.

Altă călugăriţă care o fascina pe Lucia era sora Graciela. O femeie de o frumuseţe răpitoare, în vîrstă de vreo treizeci de ani. Avea o piele măslinie, trăsături perfecte şi ochi adînci ca două eleştee negre, luminoase.

„Ar fi putut să fie actriţă de cinema, îşi spunea Lucia. Care o fi povestea ei? De ce s-o fi îngropat într-un asemenea mormînt?"

Cea de a treia călugăriţă care-i captase interesul era sora Megan. Ochi albaştri, gene şi sprîncene blonde. Avea vreo douăzeci şi opt de ani şi o

înfăţişare proaspătă, deschisă.

„Ce caută asta aici? se întreba Lucia. Ce caută oricare dintre femeile astea aici? Sînt ferecate îndărătul unor ziduri groase, dorm într-o celulă strîmtă ca o cutie, mănîncă o hrană ca vai de lume, se închină opt ore pe zi, în rest muncesc din răsputeri şi dorm pe sponci. Probabil că-s nebune, toate".

Situaţia ei era mult mai bună decît a celorlalte, care aveau să rămînă îngropate aici pentru tot restul vieţii, în timp ce ea, Lucia, o s-o şteargă într-o lună sau două.

„Poate că în trei, îşi spuse. Pentru că mănăstirea constituie o ascunzătoare perfectă. Ar fi o nebunie să mă grăbesc să fug de aici. Peste cîteva luni, poliţia o să înceteze să mă mai urmărească. Cînd o să plec de aici şi o să-mi recuperez banii din Elveţia, poate că o să scriu o carte despre locul ăsta demenţial".

Cu cîteva zile în urmă, sora Lucia fusese trimisă de maica stareţă să ia o hîrtie din biroul acesteia şi, cînd intrase acolo, profitase de ocazie ca să tragă o ocheadă prin dosare. Din nefericire, fusese prinsă asupra faptului.

– Vei face penitenţă prin folosirea Disciplinei, o anunţase maica stareţă Betina, prin semne.

Sora Lucia îşi înclinase capul şi răspunsese tot prin semne:

– Da, maică Preacuvioasă.

Lucia se întorsese în celula ei şi, cîteva minute mai tîrziu, maicile care umblau pe coridor auziră plesnetul îngrozitor al biciului care şfichiuia prin aer şi apoi lovea iar şi iar. Dar ceea ce nu puteau şti era că sora Lucia îşi biciuia de fapt patul.

Erau aşezate în refectoriu, patruzeci de călugăriţe la două mese. Regimul de alimentaţie cistercian era strict vegetarian. Întrucît trupul are nevoie de carne, aceasta era interzisă. Cu mult înainte de ivirea zorilor, călugăriţelor li se servea cîte o ceaşcă de ceai sau de cafea şi cîte o feliuţă de pîine uscată. Masa principală era luată la ora unsprezece dimineaţa şi consta dintr-o supă subţire, cîteva legume şi, uneori, cîte un fruct.

Maica stareţă o lămurise pe Lucia:

– Noi ne aflăm aici nu ca să ne mulţumim trupurile noastre ci ca să-l mulţumim pe Dumnezeu.

„Eu n-aş da mîncarea asta nici unei pisici, îşi spunea sora Lucia. Sînt aici de două luni şi pun mîna-n foc că am dat jos cinci kilograme. Asta o fi versiunea lui Dumnezeu despre o viaţă bogată".

După terminarea micului dejun, două maici aduseră lighenaşe de spălat vasele pe care le aşezară în capul fiecăreia dintre mese. Surorile aşezate în jurul meselor îşi pasară din mînă în mînă farfuriile, dîndu-le maicii cu ligheanul. Aceasta spăla fiecare farfurie, o şterse cu un şervet, şi o înapoie

maicii respective. Apa din lighean devenea tot mai neagră şi mai soioasă.

„Şi au de gînd să trăiască în felul ăsta pînă li s-or sfîrşi zilele, îşi spuse sora Lucia cu dezgust. Mă rog, eu n-am de ce să mă plîng. Oricum, însă, cred că nu e mai rău decît o condamnare la închisoare pe viaţă".

Şi-ar fi dat sufletul nemuritor din ea pentru o ţigară.

La cinci sute de metri mai încolo, colonelul Ramón Acoca şi două duzini de oameni aleşi cu grijă din GOE, Grupa de Operaciones Especiales, se pregăteau să atace mănăstirea.

Capitolul patru

Colonelul Ramón Acoca avea instinct de vînător. Îi plăcea să hăituiască victima, dar omorîrea era cea care-i provoca o satisfacţie profundă, viscerală. Cîndva, îi mărturisise unui prieten: „Cînd ucid, trăiesc un orgasm. Nu are importanţă dacă e vorba de o căprioară sau de un iepure sau de un om. Cînd iei viaţa cuiva simţi că eşti Dumnezeu".

Acoca lucrase în serviciul de informaţii al armatei şi dobîndise curînd faima unei minţi strălucite. Era neînfricat, necruţător şi inteligent şi această combinaţie de însuşiri l-a impus atenţiei unuia dintre aghiotanţii generalului Franco.

A intrat ca locotenent în echipa personală a lui Franco şi, în mai puţin de trei ani, a ajuns la gradul de colonel, o avansare record. I s-a încredinţat conducerea falangiştilor, grupul special folosit să-i terorizeze pe cei ce se opuneau lui Franco.

În timpul războiului, Acoca a fost chemat de unul dintre membrii organizaţiei OPUS MUNDO:

– Doresc să ştii că ne adresăm dumitale cu permisiunea Generalului Franco.

– Da, domnule.

– Ţi-am urmărit activitatea, domnule colonel. Şi ceea ce am văzut ne-a satisfăcut.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Din cînd în cînd, noi pornim unele acţiuni care sînt... să spunem... foarte confidenţiale. Şi foarte primejdioase.

– Înţeleg, domnule.

– Noi avem mulţi inamici. Oameni care nu înţeleg însemnătatea operei pe care o făurim noi.

– Da, domnule.

– Şi uneori acestia încearcă să ne pună bețe în roate. Ori, noi nu putem îngădui să se întîmple una ca asta.

– Nu, domnule.

– Cred, domnule colonel, că un om ca dumneata ne-ar putea fi de folos. Sper că ne vom înţelege unul pe celălalt.

– Da, domnule. M-aş simţi onorat să vă pot fi de folos.

– Dorim să rămîi în armată. Acest lucru e important pentru noi. Dar din cînd în cînd vom apela la dum-

neata pentru proiectele noastre speciale.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Va trebui să păstrezi lucrul acesta în secret.

– Da, domnule.

Omul dindărătul biroului îl făcuse pe Acoca să se simtă nervos. Avea în el ceva extrem de înfricoşător.

Cu timpul, i s-au încredinţat colonelului Acoca vreo şase misiuni speciale dictate de organizaţia OPUS MUNDO. Aşa cum fusese avertizat, toate aceste misiuni aveau un caracter primejdios. Şi foarte confidenţial.

Într-una din aceste misiuni, Acoca a întîlnit o tînără frumoasă, de familie bună. Pînă atunci, toate femeile cu care avusese de-a face fuseseră sau curve sau camarade de luptă, şi Acoca le tratase cu un aprig dispreţ. Unele dintre ele se îndrăgostiseră sincer de el, atrase de puterea lui; pe acestea le tratase cel mai rău.

Dar Susana Cerredilla aparţinea altei lumi. Tatăl ei era profesor la Universitatea din Madrid, iar mama avocată. La şaptesprezece ani, Susana avea un trup de femeie şi un chip angelic, de madonă. Ramón Acoca nu mai întîlnise niciodată o asemenea femeie-copil. Suava ei vulnerabilitate a trezit în el o tandreţe de care nu s-ar fi crezut capabil. S-a îndrăgostit nebuneşte de Susana şi, din raţiuni pe care nici părinţii ei şi nici Acoca nu le-au putut înţelege, s-a

îndrăgostit şi ea de el.

Pe parcursul lunii de miere, s-ar fi zis că Acoca nu mai întîlnise în viaţa lui altă femeie. Cunoscuse doar poftele trupeşti, dar această combinaţie de iubire şi pasiune era ceva cu totul nou pentru el.

La trei luni după căsătorie, Susana i-a mărturisit că aşteaptă un copil. Acoca a fost extrem de emoţionat. Şi pentru ca bucuria să-i fie şi mai mare, a fost transferat în frumosul sat Castilblanco, în ţinutul basc. Aceasta se întîmpla în 1936, cînd luptele dintre Republicani şi Naţionalişti atinseseră apogeul.

Într-o paşnică dimineaţă de duminică, Ramón Acoca şi soţia lui îşi luau cafeaua în piaţa centrală a satului, cînd strada se umplu brusc de demonstranţi basci.

– Doresc să te întorci acasă, îi spuse Acoca tinerei sale soţii. Or să se işte tulburări.

– Dar tu...?

– Te rog du-te. Eu n-o să păţesc nimic.

Demonstranţii începuseră să-şi piardă controlul.

Cu un sentiment de uşurare, Acoca îşi urmări soţia îndepărtîndu-se de mulţimile agitate şi îndreptîndu-se spre o mănăstire aflată în celălalt capăt al pieţei. Dar cînd ajunse la ea, porţile mănăstirii se deschiseră brusc şi o ceată de basci înarmaţi, care stătuseră pînă atunci ascunşi înauntru, izbucniră afară, cu puşti strălucitoare în mîini. Acoca a fost nevoit să privească neputincios cum soţia i-a fost doborîtă sub o rafală de gloanţe. Aceea a fost ziua cînd a jurat să se răzbune pe basci şi pe biserică.

Şi acum se găsea în Avila, în preajma altei

mănăstiri. „De data asta or să moară ei", îşi spuse în sinea lui.

În interiorul mănăstirii, în întunericul ce precede zorii, sora Teresa strîngea puternic *Disciplina* în mîna dreaptă şi îşi biciuia trupul cu furie, simţind cozile înnodate pătrunzîndu-i în carne, în timp ce recita cu voce scăzută *miserere*. Îşi reţinea cu greu ţipetele, dar cum zgomotele nu erau îngăduite, ţipa în sinea ei. „Iartă-mă, Isuse, pentru păcatele mele. Fii Tu însuţi martor că mă pedepsesc aşa cum ai fost pedepsit şi Tu, că îmi rănesc carnea aşa cum rănită ţi-a fost şi carnea Ta. Fă-mă să sufăr, aşa cum ai suferit Tu".

Aproape că leşinase de durere. Se mai flagelă de trei ori, apoi se prăbuşi, aproape în agonie, pe culcuş. Nu se biciuise pînă la sînge. Acest lucru era interzis. Crispîndu-se de durerea pe care i-o pricinuia fiecare mişcare, sora Teresa puse biciul la loc, în cutia lui neagră, şi-l aşează în colţ. În colţul în care stătea mereu, ca un constant memento că cel mai firav păcat trebuie să fie răscumpărat prin durere.

Încălcarea săvîrşită de sora Teresa avusese loc în acea dimineaţă, cînd cotise pe un coridor, ţinîndu-şi ochii plecaţi, şi se izbise de sora Graciela. Intrigată, sora Teresa o privise în faţă pe sora Graciela. Imediat şi-a raportat infracţiunea în faţa maicii stareţe Betina, care s-a încruntat în semn de dezaprobare şi i-a semnalizat să folosească *Disciplina*, mişcîndu-şi mîna

dreaptă de trei ori de la un umăr la celălalt, cu pumnul încleştat, ca şi cînd ar fi strîns un bici, şi cu vîrful degetului mare lipit de buricul arătătorului.

Întinsă pe culcuşul ei, sora Teresa nu-şi putea scoate din minte frumuseţea extraordinară a chipului tinerei la care se uitase. Ştia că în tot restul vieţii ei nu avea să-i vorbească şi nici măcar să o mai privească vreodată, pentru că cel mai mărunt semn de intimitate între surori era aspru pedepsit. Într-o atmosferă de rigidă austeritate morală şi fizică, nu era permisă dezvoltarea nici unei relaţii, de nici un fel, între maici. Dacă două maici munceau cot la cot şi dădeau impresia, fiecare dintre ele, că ar aprecia compania tăcută a celeilalte, maica stareţă avea grijă să le separe. Maicile nu aveau voie nici să stea de două ori lîngă aceeaşi persoană la masă. Atracţia manifestată de o călugăriţă faţă de alta era numită de biserică, în mod delicat, „o prietenie de un anumit fel", iar pedepsirea ei era promptă şi severă. Sora Teresa îşi ispăşise pedeapsa pentru a fi încălcat regula.

Acum, dangătul clopotului ajungea la urechile ei ca de la mare distanţă. Era glasul lui Dumnezeu, care o dojenea.

În celula alăturată, sunetul clopotului alerga pe culoarele visurilor sorei Graciela şi dangătele ritmice se amestecau cu scîrţîiturile lubrice ale arcurilor patului. Maurul înainta spre ea, gol, cu bărbăţia învîrtoşată şi

mîinile întinse, gata s-o înşface. Sora Graciela deschise ochii, brusc trează; inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se uită îngrozită în jur, dar se găsea singură în celula micuţă şi singurul zgomot era dangătul reconfortant al clopotului.

Sora Graciela îngenunche lîngă culcuş.

„Isuse, îţi mulţumesc că m-ai izbăvit de trecut. Îţi mulţumesc pentru bucuria de a mă afla aici, în lumina Ta. Fie să Te pot slăvi numai în fericirea făpturii Tale. Ajută-mă, iubitul meu, să fiu credincioasă chemării Tale. Ajută-mă să pot uşura durerea inimii Tale sfinte".

Se sculă, îşi făcu patul cu grijă, apoi se alătură procesiunii surorilor care se îndreptau în tăcere spre capelă pentru Matinale. Sora Graciela simţea de pe acum în nări mirosul familiar al lumînărilor aprinse, iar sub tălpile încălţate în sandale simţea atingerea familiară a dalelor tocite.

La început, cînd intrase la mănăstire, sora Graciela nu înţelesese tîlcul cuvintelor maicii stareţe care-i spusese că o călugăriţă e o femeie care renunţă la tot pentru a poseda totul. Pe atunci, sora Graciela avusese doar paisprezece ani. Acum, mai tîrziu cu şaptesprezece ani, cuvintele îşi recăpătaseră pentru ea înţelesul. Starea de contemplaţie o făcea într-adevăr să posede totul, deoarece în contemplaţie mintea răspunde sufletului. Zilele ei erau pline de o seninătate mirifică.

„Îţi mulţumesc, Părinte, pentru că mi-ai îngăduit să uit. Îţi mulţumesc pentru că eşti alături de mine. Fără de Tine nu mi-aş putea înfrunta cumplitul trecut... Îţi mulţumesc... Îţi mulţumesc".

Cînd Matinalele se terminară, surorile se întoarseră în celule, ca să doarmă pînă la Laude, adică pînă la răsăritul soarelui.

În afara zidurilor, colonelul Acoca şi oamenii lui se mişcau grăbiţi în întuneric.

– Jaime Miró şi rebelii lui sînt desigur înarmaţi. Nu vă luaţi riscuri inutile, spuse colonelul cînd se apropiară de mănăstire.

Privi clădirea şi, o clipă, avu viziunea altei mănăstiri, din care se năpustiseră afară partizanii basci, şi a Susanei prăbuşindu-se sub o ploaie de gloanţe.

– Nu vă daţi osteneala să-l prindeţi pe Miró viu, le spuse oamenilor săi.

Sora Megan fu deşteptată de tăcere. Era o tăcere diferită, o tăcere vie, o grăbită mişcare a aerului, o şoaptă mută a trupurilor. Sunete pe care nu le auzise niciodată în cei cincisprezece ani de cînd se afla în mănăstire. Fu năpădită brusc de presimţirea că se va întîmpla ceva cumplit.

Se ridică tăcută, în întuneric, şi deschise uşa celulei. De necrezut, coridorul lung, de piatră, era plin de bărbaţi. Un uriaş cu o faţă tăiată de cicatrice ieşea din celula maicii stareţe, trăgînd-o pe aceasta de braţ.

Megan privi uluită. „Am un coşmar, se gîndi ea. Bărbaţii ăştia nu pot fi aici".

– Unde-l ascunzi? răcni colonelul Acoca.

Preacuvioasa maică Betina îl privea cu o faţă împietrită de groază.

– Sst! făcu ea. Ăsta e lăcaşul Domnului! Îl profanaţi. Vocea îi tremura. Trebuie să plecaţi deîndată!

Colonelul îi strînse mai puternic braţul şi o zgîlţîi.

– Soră, îl vreau pe Miró.

Coşmarul era adevărat.

Uşile celorlalte celule începeau să se deschidă şi călugăriţele se iveau, cu o expresie de totală confuzie zugrăvită pe chip. Nimic din toată viaţa lor de pînă atunci nu le pregătise pentru o asemenea întîmplare.

Colonelul Acoca o împinse pe maica stareţă într-o parte şi se întoarse spre Patricio Arrieta, unul dintre principalii săi aghiotanţi:

– Percheziţionaţi clădirea! Din pod şi pînă în pivniţă.

Oamenii lui Acoca se împrăştiară, invadînd capela, refectoriul, celulele, deşteptîndu-le pe acele călugăriţe care încă mai dormeau, ridicîndu-le cu brutalitate în picioare şi împingîndu-le pe coridor, înspre capelă. Maicile se supuneau fără să scoată o vorbă, respectîndu-şi chiar şi în aceste împrejurări legămîntul de tăcere. Scena amintea de un film mut.

Oamenii lui Acoca se lăsau mînaţi de setea de răzbunare. Erau cu toţii falangişti şi îşi aminteau prea bine cum, în timpul Războiului Civil, biserica se întorsese împotriva lor şi-l sprijinise pe loialişti, vrăjmaşii iubitului lor Conducător, Generalissimul Franco. Şi

acum aveau prilejul să se răzbune. Puterea şi tăcerea maicilor îi înfuriau şi mai rău.

Cînd Acoca trecu pe lîngă una dintre celule, auzi un strigăt. Aruncă o privire înăuntru şi-l văzu pe unul din oamenii lui sfîşiind veşmintele unei călugăriţe. Trecu mai departe.

Sora Lucia fu trezită de vocile unor bărbaţi care zbierau. Sări din pat, cuprinsă de panică. „M-a descoperit poliţia!" a fost primul ei gînd. „Trebuie s-o şterg imediat de aici!" Dar nu exista nici o altă posibilitate de ieşire din mănăstire decît pe poarta principală.

Se sculă în grabă şi aruncă o ocheadă pe coridor. Priveliştea care-i întîmpină ochii era uluitoare. Coridorul era înţesat nu de poliţişti ci de bărbaţi în haine civile, înarmaţi, care spărgeau lămpile şi mesele. Alergau de colo-colo, creînd o harababură totală.

Preacuvioasa maică stareţă Betina stătea în mijlocul acestui haos rugîndu-se în tăcere şi urmărind profanarea iubitei ei mănăstiri. Sora Megan veni lîngă stareţă şi Lucia li se alătură.

– Ce dr... ce se întîmplă? Cine sînt ăştia? întrebă Lucia.

Erau primele cuvinte pe care le rostise cu glas tare de cînd intrase la mănăstire.

Maica stareţă îşi vîrî de trei ori mîna dreaptă sub

subţioara stîngă, ceea ce era semnul pentru „Ascundeţi-vă!"

Luciei nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Acum puteţi vorbi. Să ieşim de aici, pentru numele lui Dumnezeu! Şi mă gîndesc cu adevărat la numele lui Dumnezeu.

Patricio Arrieta se îndreptă în grabă spre Acoca:

– Domnule colonel, am scotocit peste tot. Nu-i nici urmă de Jaime Miró sau de oamenii lui.

– Continuaţi să căutaţi, ordonă Acoca îndărătnic.

Aceasta a fost clipa cînd maica stareţă şi-a adus aminte de acea unică comoară posedată de mănăstire. Se apropie în grabă de sora Teresa şi-i şopti:

– Am o misiune pentru dumneata. Scoate crucea de aur din refectoriu şi du-o la mănăstirea Mendavia. Trebuie să pleci cu ea de aici. Repede!

Sora Teresa tremura atît de tare, încît broboada ei făcea valuri. Se uită la maica stareţă şi rămase ca paralizată. Sora Teresa îşi petrecuse ultimii treizeci de ani în mănăstire. Ridică o mînă şi comunică prin semnul obişnuit:

– Nu pot.

Preacuvioasa maică stareţă era furioasă.

– Crucea nu trebuie să cadă în mîinile acestor unelte ale Satanei. Fă acest lucru de dragul lui Isus.

O lumină se aprinse în ochii sorei Teresa. Se înălţă, îndreptîndu-şi umerii. Făcu semnul „Pentru Isus" apoi se întoarse şi se îndreptă în grabă spre refectoriu.

Sora Graciela se apropie de grupul maicilor, privind uluită la haosul din jur.

Bărbaţii deveneau tot mai violenţi, spărgînd şi sfărîmînd tot ce întîlneau în cale. Colonelul Acoca îi urmărea cu o privire aprobatoare.

Lucia se întoarse spre Megan şi Graciela:

– Nu ştiu ce aveţi voi două de gînd, dar eu o şterg dracului de aici. Veniţi şi voi?

Cele două călugăriţe se holbară la ea, prea buimăcite ca să-i răspundă.

Sora Teresa venea grăbită spre ele, purtînd în braţe ceva înfăşurat într-o bucată de pînză. Cîţiva dintre bărbaţi mînau surorile spre refectoriu.

– Haideţi! le îndemnă Lucia.

Maicile Teresa, Megan şi Graciela şovăiră o clipă, apoi o urmară pe Lucia spre uşa mare din faţă. Cînd ajunseră la capătul coridorului, îşi putură da seama că uşa fusese spartă.

Un bărbat se ivi brusc în faţa lor:

– Mergeţi undeva, doamnelor? Înapoi! Prietenii mei au anumite planuri cu voi.

– Avem un dar pentru dumneavoastră, spuse Lucia.

Luă în mînă unul dintre sfeşnicele grele de metal care se aliniau pe mesele din hol, şi zîmbi.

Omul se uită la ea, nedumerit.

– Şi ce se poate face cu asta?

– Uite ce!

Lucia îl pocni cu sfeşnicul în cap şi omul căzu pe podea, inconştient.

Cele trei călugăriţe o priviră îngrozite.

– Mişcaţi-vă! le porunci Lucia.

O clipă mai tîrziu, Lucia, Megan, Graciela şi Teresa

se şi găseau în curte; ieşiră grăbite pe poartă şi se pomeniră în noaptea înstelată. Lucia se opri:

– Acum, eu vă părăsesc. Or să înceapă să vă caute, aşa c-ar fi bine s-o întindeţi de aici.

Se întoarse şi se îndreptă spre munţii care se înălţau în depărtare, dominînd mănăstirea. „Am să mă ascund în munţi pînă ce ăştia or să înceteze să ne mai caute, şi după aceea o să plec în Elveţia. Ce ghinion! Păcătoşii ăştia mi-au ruinat o camuflare perfectă!" îşi spuse Lucia.

Cînd începu să urce dealul, aruncă o privire îndărăt. Din punctul înalt în care se afla, le văzu pe cele trei maici. Incredibil, stăteau tot în faţa porţii mănăstirii, nemişcate ca trei statui înveşmîntate în negru.

„Pentru numele lui Dumnezeu, le spuse ea în gînd, mişcaţi-vă dracului de acolo înainte să pună ăia mîna pe voi! Mişcaţi-vă!"

Nu puteau să se mişte. De parcă toate simţurile le-ar fi fost paralizate de atîta vreme, încît nu erau în stare să-şi dea seama de ceea ce se întîmpla cu ele. Stăteau cu ochii în jos, contemplîndu-şi picioarele. Erau atît de năucite încît nu puteau gîndi. Ani la rînd fuseseră claustrate îndărătul porţilor lui Dumnezeu, şi acum, cînd se găseau în afara zidurilor ocrotitoare, se simţeau cotropite de panică şi derută. Nu aveau nici cea mai mică idee unde ar putea merge sau ce ar putea face. În interiorul mănăstirii, vieţile le fuseseră

organizate de alţii. Fuseseră hrănite, îmbrăcate, li se spusese ce trebuie să facă şi cînd să facă. Trăiseră conform regulilor. Şi, brusc, nu mai exista nici o regulă. Ce voia Dumnezeu de la ele? Care or fi fost planurile Lui? Stăteau ghemuite laolaltă, temîndu-se să-şi vorbească, temîndu-se să se uite una la alta.

Cu un gest şovăitor, sora Teresa arătă spre luminile oraşului Avila care mijeau în depărtare şi comunică prin semne: „Acolo". Cu paşi nesiguri, începură să se mişte în direcţia oraşului.

Urmărindu-le de sus, Lucia le spuse în gînd: „Nu, idioatelor! Ăsta-i primul loc unde or să vă caute! Mă rog, treaba voastră! Eu am problemele mele".

Rămase locului un moment, privindu-le cum se îndreptau spre nenorocire, cum se duceau direct la abator. „Fire-aţi să fiţi!"

Lucia coborî în grabă dealul, poticnindu-se şi alunecînd pe grohotiş şi alergă după ele, împiedicîndu-se de poalele straielor împovărătoare.

– Aşteptaţi o clipă! le strigă. Staţi!

Surorile se opriră şi se întoarseră spre ea.

Lucia le ajunse, cu respiraţia tăiată:

– Aţi luat direcţia greşită. Primul loc unde or să vă caute e oraşul. Trebuie să vă ascundeţi undeva.

Cele trei surori o priviră în tăcere. Lucia continuă enervată:

– În munţi! Trebuie să urcaţi în munţi! Urmaţi-mă pe mine!

Se întoarse şi o porni din nou pe calea muntelui. Celelalte se uitară la ea şi, după un moment, începură să se caţăre în urma ei, una cîte una. Din cînd în cînd,

Lucia întorcea capul, ca să se asigure că o urmau. „De ce dracu' nu pot să-mi văd de treburile mele?" îşi spunea. „În fond, nu răspund de ele. E mai periculos să fim toate împreună". Continuă să urce, străduindu-se întruna să le vadă pe cele trei.

Maicile se chinuiau la urcuş şi mereu încetineau pasul. Lucia se oprea, ca să o poată ajunge din urmă. „Mîine dimineaţă mă descotorosesc eu de ele", îşi spunea.

– Să ne grăbim un pic, le strigă.

La mănăstire, raidul luase sfîrşit. Maicile buimăcite, cu veşmintele sfîşiate şi pătate de sînge, erau îmbarcate în camioane închise, nemarcate.

– Transportaţi-le la cartierul meu general din Madrid, porunci colonelul Acoca. Ţineţi-le izolate.

– Sub ce acuza...?

– Adăpostire de terorişti.

– Da, domnule colonel, spuse Patricio Arrieta. Ezită. Lipsesc patru călugăriţe.

Ochii colonelului deveniră metalici.

– Găsiţi-le!

Colonelul Acoca se întoarse în grabă la Madrid ca să-i raporteze primului ministru:

– Jaime Miró a fugit înainte de a fi ajuns noi la mănăstire.

Primul ministru Martinez aprobă din cap:

– Da, am auzit.

Şi se întrebă în sinea lui dacă Jaime Miró fusese măcar la mănăstire. Fără îndoială că nu. Colonelul Acoca îşi pierduse controlul în chip primejdios. Atacul asupra mănăstirii stîrnise proteste vehemente. Primul ministru îşi alese cuvintele cu grijă:

– Jurnalele mă hărţuiesc în legătură cu cele întîmplate.

– Jurnalele fac un erou din teroristul ăsta, spuse colonelul cu o faţă de piatră. Nu trebuie să ne lăsăm intimidaţi.

– Omul ăsta creează o sumedenie de neplăceri guvernului, domnule colonel. Şi ce-i cu cele patru călugăriţe lipsă... dacă or să vorbească...

– Nu vă faceţi griji. N-au putut să ajungă prea departe. O să le găsesc şi o să-l prind şi pe Miró.

Primul ministru ajunsese la concluzia că nu-şi mai putea îngădui noi riscuri.

– Domnule colonel, vreau să iei măsuri ca cele treizeci şi şase de călugăriţe pe care le-ai luat prizoniere să fie bine tratate, iar eu voi da dispoziţii ca armata să ţi se alăture în căutarea lui Miró şi a celorlalţi. Vei lucra cu colonelul Sostelo.

Urmă o pauză lungă, primejdioasă.

– Şi care dintre noi va conduce operaţia?

Acoca îl privea cu ochi de gheaţă.

Primul ministru înghiţi în sec.

– Dumneata, desigur.

Zorii le găsiră pe Lucia şi pe cele trei surori cățărîndu-se în munţi, spre nord-est, îndepărtîndu-se cît mai mult de Avila şi de mănăstire. Călugăriţele se mişcau în linişte, făcînd cît mai puţin zgomot. Singurele sunete care spărgeau tăcerea erau foşnetul veşmintelor lungi, ţăcănitul mătăniilor, cîte un trosnet de ramură şi gîfîitul lor în timp ce urcau sus, tot mai sus.

Ajunseră pe platoul munţilor Guadarama şi o luară pe un drum de care, mărginit de pereţi de stîncă. Trecură pe lîngă păşuni cu oi şi capre. Cînd răsări soarele, parcurseseră deja cîteva mile bune şi se aflau într-o zonă de pădure, în vecinătatea micului sat Villacastin.

„Aici mă despart de ele, hotărî Lucia. De acum înainte să aibă Dumnezeul lor grijă de ele. Că de mine mare grijă a mai avut, se gîndi ea cu amărăciune. Elveţia e mai departe ca oricînd. N-am bani, n-am paşaport şi-s îmbrăcată ca un cioclu. Probabil că oamenii ăia şi-au dat seama că noi patru am fugit. Şi or să ne caute pîn-or să ne găsească. Cu cît scap mai repede de ele, cu atît mai bine".

Dar în clipa aceea se întîmplă ceva care o făcu să-şi schimbe planurile.

Sora Teresa, care se strecura printre copaci, se împiedică şi pachetul pe care-l ţinea cu atîta grijă căzu pe jos. Învelitoarea de pînză se desfăcu şi Lucia se pomeni privind la o cruce mare de aur, minunat

modelată, care strălucea în primele raze ale dimineţii.

„Ăsta-i aur curat, gîndi Lucia. Se vede că cineva acolo sus are totuşi grijă de mine. Crucea asta e o mană cerească. Absolut o mană cerească. E biletul meu de drum pînă în Elveţia".

Lucia o urmări pe sora Teresa ridicînd crucea şi învelind-o cu grijă din nou în pînză. Îşi zîmbi în sinea ei. Îi va veni uşor s-o ia. Călugăriţele astea făceau tot ce le spunea ea.

În oraşul Avila se stîrnise zarvă mare. Veştile despre atacarea mănăstirii se răspîndiseră cu iuţeala fulgerului şi părintele Berrendo fu ales să se confrunte cu colonelul Acoca. Preotul era un om de vreo şaptezeci de ani, cu o înfăţişare plăpîndă care-i dezminţea tăria interioară. Pentru enoriaşii lui era un păstor cald şi înţelegător. Dar în momentul de faţă clocotea de o furie rece.

Colonelul Acoca îl lăsase să aştepte mai bine de o oră şi acum cadadicsise să-l primească în biroul lui.

Părintele Berrendo începu fără nici un preambul:

– Dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră aţi atacat o mănăsitre, fără nici un fel de provocare din partea acesteia. A fost un act de nebunie.

– Noi ne facem datoria, replică scurt colonelul. Mănăstirea îl adăpostea pe Jaime Miró şi hoarda lui de ucigaşi, aşa încît surorile şi-au făcut-o cu mîna lor. Le reţinem pentru interogatoriu.

– L-aţi găsit pe Jaime Miró în mănăstire? întrebă preotul furios.

– Nu, răspunse colonelul Acoca temperat. Dar o să-l găsim şi se va face dreptate.

„Dreptatea mea" se gîndi colonelul Acoca sălbatic.

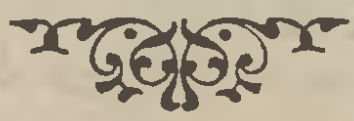

Capitolul cinci

Maicile mergeau încet. Îmbrăcămintea lor era cu totul nepotrivită pentru terenul accidentat. Sandalele pe care le purtau erau prea subţiri pentru a le ocroti tălpile de pietriş, iar hainele li se agăţau de ramuri. Sora Teresa constată că nu-şi putea folosi mătăniile pentru rugăciuni. Ambele mîini îi erau ocupate să îndepărteze crengile care îi plesneau obrajii.

În lumina zilei, libertatea părea şi mai înspăimîntătoare. Dumnezeu le izgonise pe surori într-o lume ciudată, înfricoşătoare, iar îndrumarea Lui, pe care se sprijiniseră întreaga viaţă, se evaporase. Se aflau într-un

ţinut necunoscut, lipsite de hartă, lipsite de busolă. Zidurile care le ocrotiseră atîta amar de vreme pieriseră şi se simţeau despuiate, expuse primejdiei. Primejdia le pîndea de pretutindeni, şi nu mai aveau un loc de refugiu. Erau înstrăinate de toţi şi de toate. Priveliştile neobişnuite şi zgomotele naturii erau ameţitoare. Gîze, ciripit de păsări, cerul de un albastru fierbinte le asaltau simţurile. Şi mai era ceva care le tulbura profund. La început, cînd fugiseră din mănăstire, Teresa, Graciela şi Megan evitaseră cu grijă să se uite una la cealaltă, continuînd să respecte regulile. Dar acum, se pomeniră studiindu-se cu aviditate una pe alta. De asemenea, după atîţia ani de tăcere, le venea foarte greu să vorbească şi cînd o făceau, rosteau cuvintele cu mari pauze, şovăielnic, de parcă învăţau o stranie îndeletnicire nouă. Propriile lor glasuri le sunau ciudat. Numai Lucia era total neinhibată şi sigură pe sine, iar celelalte se supuneau automat conducerii ei.

– Cred că am putea, în sfîrşit, să facem cunoştinţă, le spuse ea. Eu sînt sora Lucia.

Urmă o pauză stînjenită, după care Graciela rosti cu sfială:

– Eu sînt sora Graciela.

Era cea cu păr negru, de o frumuseţe răpitoare.

– Eu sînt sora Megan.

Tînăra blondă cu ochi albaştri fascinanţi.

– Eu sînt sora Teresa.

Cea mai vîrstnică din grup. Să fi avut cincizeci de ani? Şaizeci?

Aşa cum stăteau în pădure, departe de sat, o

făcură pe Lucia să-şi spună: „Sînt ca nişte puişori nou-născuţi care au căzut din cuib. Singure, n-ar rezista nici cinci minute. Mă rog, cu atît mai rău pentru ele. Eu o întind în Elveţia, cu cruce cu tot".

Lucia se duse la marginea luminişului în care se opriseră şi se uită printre copaci la satul din vale. Pe uliţă se vedeau cîţiva oameni, dar nici urmă de barbarii care devastaseră mănăstirea. „Acu-i acu, se gîndi ea. Asta-i şansa mea!"

Se întoarse spre celelalte:

– Eu cobor în sat să încerc să fac rost de nişte merinde. Voi aşteptaţi aici. Apoi, adresîndu-se sorei Teresa: Dumneata vii cu mine.

Sora Teresa era fîstîcită. De treizeci de ani nu ascultase decît de ordinele Preacuvioasei maici stareţe Betina şi acum, deodată, sora asta preluase comanda. „Dar tot ce se întîmplă e din vina Domnului, se gîndi sora Teresa. El a ales-o ca să ne ajute, aşa încît prin ea grăieşte glasul Lui".

– Trebuie să duc crucea asta cît mai repede la mănăstirea Mendavia, spuse ea.

– Foarte bine. Cînd coborîm în sat am să întreb unde-i mănăstirea.

Cele două porniră să coboare dealul în direcţia satului, Lucia supraveghind tot timpul cu atenţie să nu se ivească vreun necaz. Nu se ivi nici unul.

„O să fie uşor", se încuraja Lucia.

Ajunseră la periferia tîrguşorului. O pancartă îi indica numele: Villacastin. În faţa lor se întindea strada principală. În stînga se deschidea o ulicioară strîmtă, pustie.

„E în ordine, îşi spuse Lucia. Nimeni nu o să vadă ce o să se întîmple".

Lucia porni pe ulicioară.

– Vino pe aici. E mai ferit, nu riscăm să fim văzute.

Sora Teresa încuviinţă din cap şi o urmă supusă. Acum se punea pentru Lucia întrebarea cum să-i ia crucea. „Aş putea să i-o smulg şi s-o iau la fugă, dar probabil că o să înceapă să ţipe şi o să atragă atenţia asupra noastră. Nu, trebuie să o amuţesc".

Văzu pe jos o buturugă căzută în drum. Lucia se aplecă şi o ridică. Era grea. „Perfect", îşi spuse. O aşteptă pe sora Teresa să o ajungă din urmă.

– Soră Teresa...

Călugăriţa se întoarse spre ea şi Lucia dădu să ridice măciuca în aer, cînd o voce bărbătească, venită parcă din senin, rosti:

– Domnul fie cu voi, surorilor!

Lucia se răsuci pe călcîie, gata s-o rupă la fugă. Se ivise un bărbat, îmbrăcat în rasa cafenie şi gluga unui călugăr. Era înalt şi slab, cu un nas acvilin şi avea cea mai cucernică expresie pe care o văzuse Lucia vreodată. În ochi părea să-i strălucească o caldă lumină lăuntrică, iar glasul îi era blînd şi mîngîietor.

– Sînt călugărul Miguel Carillo.

Mintea Luciei lucra cu iuţeală. Primul ei plan fusese zădărnicit, dar acum avea unul mai bun.

– Slavă Celui de Sus că ne-aţi găsit.

Omul ăsta o să fie salvarea ei, îşi spuse Lucia. Probabil că ştie drumul cel mai uşor de ieşire din Spania.

– Noi venim de la mănăstirea Cisterciană de lîngă Avila, explică ea. Ieri noapte a avut loc un atac asupra mănăstirii. Toate călugăriţele au fost ridicate. Patru dintre noi am reuşit să fugim.

Călugărul răspunse cu o voce care vibra de mînie:

– Eu vin din mănăstirea San Generro unde mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani. Şi noi am fost atacaţi alaltăieri. Oftă. Ştiu că Domnul are planuri pentru toţi copiii Săi, dar, pentru moment, mărturisesc că nu-i înţeleg planul.

– Oamenii aceia ne caută, urmă Lucia. E foarte important pentru noi să părăsim Spania cît mai repede cu putinţă. Ştiţi cumva cum putem realiza acest lucru?

Călugărul Carillo surîse cu blîndeţe.

– Cred că pot să vă ajut, soră. Dumnezeu a vrut să ne întîlnim. Conduceţi-mă la celelalte surori.

Cîteva minute mai tîrziu, Lucia îl conduse pe călugăr la grup.

– Vi-l prezint pe fratele Carillo, spuse ea. Şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani într-o mănăstire. A venit să ne ajute.

Reacţiile surorilor faţă de călugăr au fost amestecate. Graciela nu cuteza să-l privească în faţă; Megan îl studia cu priviri iuţi, pline de interes; iar sora Teresa îl vedea ca pe un sol al Domnului trimis să le conducă la mănăstirea Mendavia.

Călugărul Carillo le vorbi:

– Fără îndoială, oamenii care au atacat mănăstirea continuă să vă caute. Dar ei caută patru călugăriţe. Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să vă

schimbaţi îmbrăcămintea.

– Nu avem alte haine, spuse Megan.

Fratele Carillo o privi cu un surîs angelic:

– Domnul nostru dispune de o garderobă foarte bogată. Nu te îngrijora, copila mea. Domnul o să-ţi dea haine. Haideţi să ne întoarcem în tîrg.

Erau orele două după-amiază, vremea siestei; fratele Carillo şi cele patru maici o porniră pe strada principală, atenţi la orice semn. Prăvăliile erau închise, dar restaurantele şi barurile funcţionau şi răzbea din ele o muzică stranie, puternică, disonantă, care-ţi zgîria urechea.

Fratele Carillo văzu expresia zugrăvită pe faţa sorei Teresa şi explică:

– Ăsta-i *rock and roll*. O muzică foarte gustată de tinerii din ziua de azi.

Două femei tinere, postate în faţa uşii unui bar, se uitară curioase la grupul de călugăriţe. Maicile se uitară şi ele, cu ochi mari, la îmbrăcămintea sumară a celor două fete. Una dintre ele purta o fustă atît de scurtă, încît abia de-i acoperea pulpele, iar cealaltă avea o fustă mai lungă, dar despicată în ambele părţi, pînă la pulpe. Amîndouă purtau pe deasupra bluze tricotate fără mîneci.

„Sînt ca şi goale", se gîndi sora Teresa, îngrozită.

În pragul barului stătea un bărbat îmbrăcat într-un

pulover cu guler pe gît, o jachetă ciudată fără revere şi un lanţ cu medalion care-i atîrna pe piept.

Mirosuri nefamiliare le izbiră pe călugăriţe cînd trecură pe lîngă o bodegă: tutun şi whisky.

Megan se holba la ceva de pe trotuarul de peste drum. Se opri.

– Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă călugărul Carillo, întorcîndu-se să se uite şi el.

Megan se uita la o femeie care purta un prunc în braţe. Cîţi ani trecuseră de cînd nu mai văzuse un prunc, sau măcar un copil? De cînd fusese la orfelinat, în urmă cu paisprezece ani. Şocul brusc o făcuse pe Megan să-şi dea seama cît de total ruptă fusese de lumea de afară.

Şi sora Teresa se uita la prunc, dar gîndurile ei erau altele. „E copilul lui Monique". Copilaşul ţipa. „Plînge pentru că l-am părăsit. Dar nu, nu se poate, asta s-a întîmplat acum treizeci de ani!"

Sora Teresa întoarse capul, dar ţipetele copilaşului îi stăruiau în urechi. Porniră mai departe.

Trecură pe lîngă un cinematograf. Afişul anunţa *Trei amante,* iar fotografiile arătau femei aproape goale îmbrăţişînd un bărbat cu pieptul gol.

– Dar... dar sînt aproape goale! exclamă sora Teresa.

Călugărul Carillo se încruntă:

– Da, e ruşinos ce-şi permit cinematografele să prezinte în zilele noastre. Filmul ăsta e pornografie curată. Cele mai personale şi mai intime acte sînt expuse în văzul tuturor. Îi prefac pe copiii lui Dumnezeu în animale.

Trecură pe lîngă o fierărie, un salon de coafură, o florărie, o prăvălie de dulciuri, toate închise pentru orele de *siesta,* iar surorile se opreau la fiecare magazin şi se zgîiau la vitrinele pline cu tot felul de articole cîndva familiare, dar de care acum îşi aminteau foarte vag.

Cînd ajunseră în faţa unui magazin cu confecţii de damă, fratele Carillo le spuse:

– Opriţi-vă aici!

Obloanele erau trase peste vitrinele din faţă şi un carton anunţa: ÎNCHiS.

– Aşteptaţi-mă aici, vă rog.

Cele patru femei îl văzură dînd colţul şi dispărînd. Se uitară una la cealaltă. Unde s-o fi dus călugărul şi de ce nu se întorcea?

Cîteva minute mai tîrziu auziră zgomotul uşii din faţă care se deschidea şi îl văzură pe călugăr în pragul prăvăliei. Le făcea semn să intre:

– Repede!

După ce pătrunseră toate în prăvălie şi călugărul încuie uşa după ele, Lucia îl întrebă:

– Cum aţi făcut să...

– Dumnezeu a dat şi o uşă din spate, aşa cum a dat şi uşa din faţă, îi tăie el vorba, cu un ton grav. Dar în glasul lui răzbea o notă ştrengărească şi sora Megan se pomeni zîmbind.

Surorile se uitară prin prăvălie cu uluire. Un adevărat corn al abundenţei din care se revărsau rochii şi pulovere, sutiene şi ciorapi, pantofi cu tocuri înalte şi bolerouri. Obiecte pe care nu le mai văzuseră de ani de zile. Şi modelele arătau atît de ciudate! Mai

erau şi poşete, fulare, farduri, bluze. Atîtea lucruri de văzut! Femeile le priveau cu gura căscată.

– Trebuie să ne grăbim, le avertiză călugărul Carillo, să plecăm de aici înainte să se isprăvească pauza de prînz şi să se redeschidă prăvălia. Serviţi-vă! Luaţi tot ce credeţi că vi se potriveşte.

Lucia îşi spuse în sinea ei:

– Slavă Domnului că în sfîrşit mă pot îmbrăca din nou ca o femeie normală. Se apropie de un stelaj de care atîrnau rochii şi începu să le studieze. Pînă la urmă găsi o fustă bej şi o bluză de mătase crem care se asorta cu fusta. „N-o fi casa de mode *Balenciaga,* dar pentru moment merge", se gîndi ea. Îşi alese şi nişte chiloţi, un sutien şi o pereche de ghete moi, apoi se strecură după un raft, se dezbrăcă şi, în cîteva minute, îşi puse noile haine şi iat-o gata de plecare.

Celelalte surori însă îşi alegeau cu mare încetineală rochiile.

Graciela îşi alese în cele din urmă o rochie de pînză albă care-i punea în valoare părul negru şi tenul măsliniu, şi o pereche de sandale. Megan îşi luă o roche albastră imprimată care-i venea pînă sub genunchi şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte.

Dar sora Teresa avea cele mai mari greutăţi în a-şi alege ceva de îmbrăcat. Gama de rochii care i se oferea era năucitoare. Erau mătăsuri şi lînuri, şi stofe tweed şi confecţii din piele. Erau rochii din pînză, din ţesături în diagonală, din catifea reiată, din stofe cadrilate sau în dungi de toate culorile. Şi toate arătau... intrate la apă, asta era singura expresie pe

care o putu găsi Teresa. În ultimii treizeci de ani fusese acoperită din cap pînă în picioare de straiele grele ale vocaţiei ei. Şi acum i se cerea să le zvîrle şi să se îmbrace în chestiile astea absolut indecente. În cele din urmă alese fusta cea mai lungă pe care o putuse găsi şi o bluză de pînză cu mîneci lungi şi guler înalt.

– Grăbiţi-vă, le îndemna călugărul Carillo. Dezbrăcaţi-vă şi schimbaţi-vă hainele.

Maicile se uitară una la cealaltă, încurcate.

– Eu, desigur, am să aştept în birou, le linişti el, zîmbind.

Se îndreptă spre spatele prăvăliei şi intră în birou.

Surorile începură să se dezbrace, dureros de stînjenite una faţă de alta.

În birou, călugărul Carillo se urcase pe un scaun, ca să ajungă pînă la crăpătura uşii şi se uita de zor la femeile care se dezbrăcau. Singura întrebare pe care şi-o punea era: „Pe care dintre ele s-o regulez mai întîi?"

Miguel Carillo îşi începuse cariera ca hoţ, la frageda vîrstă de zece ani. Avea un păr blond, buclat, şi o faţă angelică, ceea ce s-a dovedit de o valoare inestimabilă în profesiunea pe care şi-o alesese. Începuse de la munca de jos, şterpelind portmonee şi furînd din magazine; pe măsură ce s-a maturizat, a evoluat în carieră ajungînd să-i ciupească pe beţivi şi

să pîndească femeile bogate. Farmecul lui personal i-a prilejuit mari succese. A reuşit să pună la cale cîteva escrocherii originale, una mai ingenioasă ca alta. Din nefericire însă, ultima dintre escrocherii s-a dovedit nefastă şi l-a dus la ruină.

Pozînd în călugăr venit de la o mănăstire îndepărtată, Carillo mergea din biserică în biserică cerşind adăpost peste noapte, iar dimineaţa cînd preotul venea să deschidă uşile bisericii, constata că toate lucrurile de preţ dispăruseră, cu călugăr cu tot.

Din nefericire, soarta îi jucase un renghi. Cu două nopţi în urmă, la Béjar, un orăşel de lîngă Avila, preotul se reîntorsese pe neaşteptate la biserică şi-l prinsese pe Miguel Carillo asupra faptului, jefuind tezaurul bisericii. Preotul era om vînjos, bine clădit; i-a răsucit braţul lui Carillo, l-a doborît pe jos şi l-a anunţat că-l dă pe mîna poliţiei. Odată cu Carillo, se răsturnase pe jos şi un potir greu de argint. Carillo îl ridică şi-l pocni pe preot în cap. Sau potirul fusese prea greu, sau ţeasta preotului prea subţire, cert este că prelatul căzu mort pe podea. Miguel Carillo o luase la fugă cuprins de panică, străduindu-se să se îndepărteze cît mai mult de locul crimei. Trecuse prin Avila unde aflase de atacul asupra mănăstirii săvîrşit de colonelul Acoca şi organizaţia secretă GOE. Soarta a vrut ca Miguel Carillo să dea peste cele patru călugăriţe evadate.

Acum, trepidînd de nerăbdare, le studia trupurile goale şi se gîndea: „Mai există o posibilitate interesantă. Din moment ce colonelul Acoca şi oamenii lui le caută, probabil că au pus şi o recompensă grasă

pe capul lor. Aşa că întîi le regulez şi pe urmă le predau".

Femeile, cu excepţia Luciei care se îmbrăcase, erau complet goale. Carillo le urmări în timp ce-şi trăgeau cu stîngăcie lenjeria nouă pe corp. Terminară să se îmbrace, încheind cu neîndemînare nasturii nefamiliari, trăgînd fermoare, grăbindu-se să plece înainte de a fi prinse.

„A sosit momentul să trec la acţiune", se gîndi fericit Carillo. Coborî de pe scaun şi intră în prăvălie. Se apropie de femei, le examină cu o privire aprobatoare şi rosti:

– Excelent. Nimeni n-ar spune că sînteţi călugăriţe. Vă sugerez să vă ascundeţi părul sub baticuri.

Alese cîte un batic pentru fiecare dintre ele şi le privi cum şi le legau.

Miguel Carillo luase hotărîrea. Prima urma să fie Graciela. Neîndoielnic, era una dintre cele mai frumoase femei din cîte văzuse vreodată. Şi ce corp! „Cum naiba de l-a irosit pe Dumnezeu? Las' că-i arăt eu ce trebuie să facă cu el!"

Apoi li se adresă Luciei, Teresei şi lui Megan:

– Trebuie să vă fie tare foame. Vreau să vă duceţi la cafeneaua pe lîngă care am trecut şi să mă aşteptaţi acolo. Eu o să dau o fugă pînă la biserică, să împrumut ceva bani de la preot, ca să putem mînca. Aş vrea ca dumneata, soră, spuse el întorcîndu-se spre Graciela, să vii cu mine să-i explici preotului ce s-a întîmplat la mănăstire.

– Eu... bine.

– O să venim şi noi îndată, le spuse preotul

celorlalte. V-aş ruga să ieşiţi pe uşa din spate.

Le urmări pe Lucia, Teresa şi Megan plecînd. Cînd auzi uşa închizîndu-se în urma lor, se întoarse spre Graciela. „E fantastică! îşi spuse el. Poate c-am s-o păstrez alături de mine, aş putea s-o pasez cîtorva oameni de care am nevoie. Mi-ar putea fi de mare ajutor".

Graciela îl urmărea:

– Sînt gata, îi spuse ea.

– Încă nu. Carillo se prefăcu că o studiază. Nu. Mă tem că nu merge aşa. Rochia asta nu-i ce-ţi trebuie. Scoate-o!

– Dar... de ce?

– Nu-i potrivită, spuse Carillo cu viclenie. Oamenii or să observe şi doar nu vrei să atragi atenţia asupra dumitale.

Graciela ezită, apoi se duse după un stelaj.

– Grăbeşte-te! Avem foarte puţin timp.

Graciela, stîngace, îşi trase rochia peste cap. Era în chiloţi şi sutien cînd Carillo îşi făcu brusc apariţia.

– Dezbracă-te complet!

Vocea îi era răguşită. Graciela se holbă la el.

– Cum? Nu! strigă ea. Eu... eu... nu pot! Te rog... eu...

Carillo se apropie de ea:

– Te ajut eu, soră.

Întinse mîna, îi smulse sutienul şi îi rupse chiloţii.

– Nu! ţipă Graciela. Nu trebuie să faci asta! Opreşte-te!

– Abia începem, *carita*, rînji Carillo. Şi o să-ţi placă, ai să vezi.

O cuprinse în braţele lui puternice, o forţă să se lase pe jos şi îşi ridică rasa călugărească.

S-ar fi zis că peste mintea Gracielei se lăsase o perdea. Maurul, maurul încerca acum să pătrundă în ea, sfîşiindu-i măruntaiele, şi mama ei ţipa strident. Graciela, îngrozită, repeta în gînd: „Nu, nu vreau din nou. Nu, te rog... nu din nou!"

Se zbătea cu furie, încercînd să-l dea jos pe Carillo de pe ea şi străduindu-se să se ridice în picioare.

– Fire-ai să fii! strigă Carillo.

Îi arse un pumn în obraz, şi Graciela căzu pe spate, ameţită şi zăpăcită. Mintea ei o luă razna în trecut.

Îndărăt în timp... îndărăt.

Capitolul șase

Las Navas del Marqués, Spania, 1950

Avea doar cinci ani. Primele ei amintiri erau legate de o procesiune întreagă de bărbaţi străini, goi, care se urcau în patul mamei ei şi coborau din el.

Mama ei îi explica:

– Aceştia sînt unchii tăi. Trebuie să te porţi respectuos cu ei.

Bărbaţii erau grosolani şi brutali, lipsiţi de orice afecţiune. Stăteau cu mama ei o noapte, o săptămînă, o lună, şi pe urmă se făceau nevăzuţi. Cînd plecau, Dolores Piñero începea imediat vînătoarea după alt

bărbat.

În tinereţe, Dolores Piñero fusese frumoasă foc, şi Graciela moştenise chipul mamei ei. Chiar şi în copilărie Graciela era de o frumuseţe extraordinară: pomeţi înalţi, un ten măsliniu, păr negru lucios şi gene lungi, groase. Trupul ei de adolescentă era plin de făgăduinţe.

Cu trecerea anilor, trupul lui Dolores Piñero se buhăise iar faţa ei superb modelată suferise atacul nemilos al timpului. Dar deşi îşi pierduse frumuseţea, era foarte uşor accesibilă şi-i mergea vestea că era o parteneră de pat pătimaşă. Practicarea amorului era unicul ei talent şi se folosea de el încercînd să înrobească bărbaţii, sperînd să-i păstreze, cumpărîndu-le dragostea cu trupul ei. Îşi cîştiga o existenţă precară cu croitoria şi, pentru că nu-i stătea capul la lucru, era angajată doar de femeile din sat care nu-şi puteau îngădui o croitoreasă mai bună.

Dolores Piñero îşi dispreţuia fiica, pentru că-i amintea permanent de singurul bărbat pe care-l iubise în viaţa ei. Tatăl Gracielei fusese un tînăr mecanic chipeş care o ceruse în căsătorie pe tînăra, frumoasa Dolores, iar ea se lăsase cu mare grabă sedusă. Dar cînd îi mărturisise că a rămas însărcinată, tînărul şi-a luat tălpăşiţa lăsînd-o pe Dolores cu blestemul sămînţei lui.

Dolores avea o fire ursuză şi se răzbuna pe copil. Ori de cîte ori Graciela o supăra, maică-sa o bătea şi striga la ea: „Eşti la fel de proastă ca şi taică-tău!"

Fetiţa nu scăpa sub nici un chip de ploaia de lovituri şi de ţipetele constante. În fiecare dimineaţă, la

sculare, Graciela se ruga: „Doamne, te rog fă ca mama să nu mă bată azi. Te rog, Doamne, fă ca mama să fie fericită azi. Te rog, Doamne, fă ca mama să-mi spună azi că mă iubeşte".

Cînd n-o bătea, mama ei o ignora complet. Fetiţa îşi gătea singură mesele şi avea grijă de îmbrăcămintea ei. Îşi pregătea gustarea pe care o lua la şcoală şi îi spunea profesoarei:

– Mama mi-a făcut azi *empañadas*. Ştie cît de mult îmi plac.

Sau:

– Mi-am rupt rochia dar mama mi-a reparat-o. Îi place mult să se ocupe de mine.

Sau:

– Mîine mă duc cu mama la un film.

Şi profesoarei i se rupea inima de milă. Las Navas del Marqués era un orăşel mic, la depărtare de o oră de Avila şi, ca în toate tîrguşoarele, fiecare era la curent cu treburile celorlalţi. Felul de viaţă al lui Dolores Piñero era o ruşine a tîrgului şi se reflecta asupra Gracielei. Mamele le interziceau copiilor să se joace cu ea, ca să nu se contamineze de imoralitate. Graciela se ducea la şcoală în Plazoleta del Cristo, dar nu avea prietene sau tovarăşe de joacă. Era una dintre elevele cele mai inteligente, totuşi avea note mici. Îi venea greu să se concentreze, pentru că întotdeauna era obosită. Profesoara o sfătuia:

– Graciela, trebuie să te duci mai devreme la culcare, trebuie să te odihneşti ca să-ţi poţi face bine temele.

Dar oboseala ei nu se datora faptului că se culca

tîrziu. Graciela şi mama ei locuiau într-un apartament de două camere. Fata dormea pe o canapea într-o cămăruţă mică, despărţită de dormitorul mamei ei doar printr-o perdea subţire, jigărită. Cum ar fi putut Graciela să-i povestească profesoarei despre zgomotele obscene care o deşteptau în toiul nopţii şi o ţineau trează, ascultînd cum mama ei făcea dragoste cu orice străin care i se nimerise în pat?

Cînd Graciela aducea acasă carnetul de note, maică-sa ţipa la ea:

– Nici nu mă aşteptam să aduci altfel de note, şi ştii de ce iei note atît de împuţite? Pentru că eşti proastă. Proastă!

Şi Graciela o credea şi se ţinea cu dinţii să nu plîngă.

După-amiezele, cînd nu mergea la şcoală, Graciela hoinărea de una singură pe străduţele înguste, şerpuite, mărginite de salcîmi şi de sicomori, pe lîngă casele de piatră, zugrăvite, în care părinţii iubitori locuiau cu familiile lor. Graciela avea mulţi tovarăşi de joacă, dar toţi existau numai în imaginaţia ei. Erau fete frumoase şi băieţi simpatici care o invitau la toate petrecerile lor, unde li se serveau prăjituri minunate şi îngheţate. Prietenii ei imaginari erau buni şi afectuoşi şi cu toţii o socoteau deşteaptă. Cînd mama ei nu era de faţă, Graciela purta lungi conversaţii cu prietenii ei.

„Graciela, vrei să mă ajuţi să-mi fac tema la

matematică? Nu ştiu să fac adunări şi tu te pricepi atît de bine la ele".

„Ce facem astă-seară, Graciela? Am putea merge la cinema, sau să ieşim în oraş să bem o Coca-Cola".

„Graciela, ţi-ar da voie mama ta să vii astă-seară la noi la masă? Avem *paella*".

„Nu. Mi-e teamă că n-am să pot. Mama se simte singură dacă nu stau cu ea. Nu mă are decît pe mine, ştii bine".

Duminicile, Graciela se scula devreme, se îmbrăca în tăcere, grijulie să nu-i trezească pe mama ei şi pe unchiul cu care se afla atunci în pat, şi se ducea la biserica San Juan Bautista, unde părintele Perez vorbea despre bucuriile vieţii de după moarte, un basm frumos cu Isus, iar Graciela aştepta cu nerăbdare să moară ca să-l întîlnească pe Isus.

Părintele Perez era un preot atrăgător, de vreo patruzeci de ani. De cînd venise la Las Navas des Marqués, cu cîţiva ani în urmă, slujise pentru bogaţi şi pentru saraci, pentru bolnavi şi sănătoşi, şi nu existau în orăşel secrete care lui să nu-i fie cunoscute. Părintele Perez ştia că Graciela mergea regulat la biserică, dar cunoştea şi poveştile despre valul constant de străini care se perindau prin patul lui Dolores Piñero. Desigur, nu era o casă potrivită pentru o fată tînără, dar nimeni nu putea face nimic. Preotul era uimit că Graciela evoluase aşa cum

evoluase. Era bună şi blîndă şi niciodată nu se plîngea şi nici nu vorbea despre viaţa ei de acasă.

Graciela îşi făcea apariţia în fiecare duminică dimineaţa la biserică, îmbrăcată cu o rochiţă curată, îngrijită, de care preotul era convins că şi-o spăla şi şi-o călca singură. Preotul mai ştia că era ocolită de copiii din oraş, şi se simţea alături de ea. După slujbă, în fiecare duminică, ţinea să stea de vorbă cîteva minute cu ea şi, cînd avea timp, o invita la o cofetărie şi o trata cu *helado.*

Iarna, viaţa Gracielei era ca un peisaj mohorît, monoton şi trist. Las Navas del Marqués se găsea într-o vale împrejmuită de munţi, din care pricină iernile durau cîte şase luni. Verile erau mai uşor de suportat, pentru că soseau turiştii care umpleau orăşelul de rîsete şi dans, iar străzile prindeau viaţă. Turiştii se adunau în Plaza de Manuel Delgrado Barredo, cu mica ei estradă pentru fanfară clădită din piatră, şi ascultau orchestra şi îi priveau pe localnici dansînd *sardana*, dansul popular tradiţional străvechi; dansau în picioarele goale, ţinîndu-se de mînă, şi se mişcau graţios într-un cerc multicolor. Graciela îi privea pe vizitatorii care şedeau la mesele de cafenea de pe trotuare bînd *aperitivos*, sau făceau cumpărături la *pescaderia* – piaţa de peşte – sau la *farmacia*. La ora unu, bodega era înţesată de turişti care beau *chateo,* şi ciuguleau *tapas*: fructe de mare, măsline şi chipsuri.

Dar cel mai fascinant pentru Graciela era să urmărească seara *paseo*. Băieţii şi fetele se plimbau pe Plaza Major în sus şi în jos, în grupuri separate, băieţii fixînd fetele, în timp ce părinţii şi bunicii le urmăreau, cu ochi de vultur, din cafenelele de pe trotuar. Era tradiţionalul ritual de împerechere, practicat de secole. Graciela tînjea să se plimbe şi ea, dar mama ei îi interzisese.

– Vrei să ajungi o *puta?* ţipa ea la Graciela. Ţine-te departe de băieţi. Ăştia nu vor decît un singur lucru de la tine. Ţi-o spun eu din experienţă, adăuga ea cu amărăciune.

Dacă zilele mai puteau fi suportate, nopţile în schimb erau un adevărat chin. Prin perdeaua subţire care despărţea camerele, Graciela auzea gemetele animalice, scîrţîitul patului, respiraţiile gîfîite şi, întotdeauna, obscenităţile.

– Mai repede... mai adînc!

– *Cógeme!*

– *Mámame el verga!*

– *Mételo en el culo!*

Înainte de a fi împlinit zece ani, Graciela auzise tot ce-i cuvînt obscen în vocabularul spaniol. Cuvintele erau şoptite sau strigate, behăite sau gemute. Strigătele de pasiune o îngreţoşau şi, în acelaşi timp, trezeau în ea dorinţe stranii.

Cînd Graciela împlinise paisprezece ani, s-a mutat la ele Maurul. Era cel mai mare bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea o piele neagră strălucitoare şi capul ras, umeri uriaşi, un piept cît un butoi şi braţe cît copacii. Maurul sosise în toiul nopţii, cînd Graciela dormea, şi nu l-a văzut decît a doua zi dimineaţa, cînd uriaşul a dat perdeaua la o parte şi a trecut gol-puşcă pe lîngă patul ei ca să iasă afară, la latrină. Graciela s-a uitat la el şi aproape că a ţipat. Tot ce avea era enorm. „Ăsta o s-o omoare pe mama!" se gîndise ea.

Maurul se uitase la fată.

– Ia te uită! exclamase el. Şi pe cine avem noi aici?

Dolores Piñero coborîse iute din pat şi venise lîngă el.

– Fiica mea, răspunsese ea scurt.

Graciela fusese cuprinsă de o cumplită stînjeneală văzînd trupul gol al mamei ei lîngă goliciunea bărbatului.

Maurul zîmbise, dezvelindu-şi un frumos şirag de dinţi albi, egali.

– Cum te cheamă, *guapa?*

Graciela era prea ruşinată de nuditatea lui ca să poată răspunde.

– O cheamă Graciela, răspunsese mama. E întîrziată mintal.

– E frumoasă. Pui rămăşag c-aşa arătai şi tu cînd

erai tînără.

– Sînt încă tînără, i-o trîntise Dolores. Apoi, întorcîndu-se spre fiica ei: Îmbracă-te! Ai să întîrzii la şcoală.

– Da, mamă.

Maurul rămăsese locului, zgîindu-se la ea. Dolores îl luase de braţ şi-i spusese răsfăţîndu-se:

– Vino înapoi în pat, *querido*. Încă n-am terminat.

– Mai tîrziu, ripostase Maurul, continuînd să se uite la Graciela.

Maurul rămăsese la ele. În fiecare zi cînd se întorcea de la şcoală, Graciela se ruga ca uriaşul să fi plecat. Din motive pe care nu le putea înţelege, bărbatul o speria. Se purta întotdeauna politicos cu ea şi nu-i făcea nici un fel de avans, totuşi, numai cît se gîndea la el se simţea străbătută de fiori de spaimă.

Pe mama ei, însă, Maurul o trata altfel. Omul zăcea tot timpul acasă, bînd de zor. Îi lua lui Dolores toţi banii pe care aceasta îi cîştiga. Uneori, noaptea, în mijlocul scenelor de dragoste, Graciela îl auzea bătînd-o pe mama ei, iar dimineaţa Dolores apărea cu un ochi vînăt sau cu buza spartă.

– Mamă, de ce îl rabzi? o întreba Graciela.

– Tu nu poţi înţelege, îi răspundea posomorîtă. Ştie cum să satisfacă o femeie. Îşi trecea mîna prin păr, cu un gest cochet. Şi-apoi, e îndrăgostit nebuneşte de mine.

Graciela nu credea. Ştia bine că Maurul o exploata pe mama ei, dar nu mai îndrăznea să protesteze. Era prea speriată de toanele mamei, pentru că atunci cînd Dolores Piñero se înfuria de-adevăratelea, un fel de nebunie punea stăpînire pe ea. Odată o fugărise pe Graciela cu un cuţit de bucătărie în mînă, pentru că fata cutezase să prepare o ceaşcă de ceai pentru unul dintre „unchi".

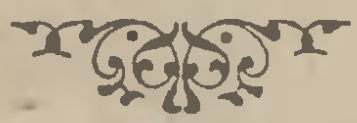

Într-o dimineaţă de duminică, Graciela se sculase devreme ca să meargă la biserică. Maică-sa era plecată să ducă nişte rochii la o clientă. Cînd Graciela tocmai îşi dezbrăcase cămaşa, perdeaua fusese dată la o parte şi se ivise Maurul. Era gol puşcă.

– Unde e mama ta, *guapa*?

– Mama a plecat devreme. Trebuia să ducă nişte rochii.

Maurul studia corpul gol al Gracielei.

– Eşti o adevărată frumuseţe, îi spusese cu voce moale.

Graciela îşi simţise obrajii înroşindu-se.

Ştia bine ce-ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să-şi ascundă goliciunea, să-şi tragă pe ea fusta şi bluza şi să plece. Şi totuşi stătea locului, incapabilă să se mişte. Văzu bărbăţia lui începînd să se umfle şi să crească sub ochii ei. În urechi începură să-i răsune frînturi de glasuri: „Mai repede... mai adînc!"

O cuprinsese un soi de leşin.

Maurul îi spusese cu o voce îngroşată:

– Eşti încă un copil. Îmbracă-te şi pleacă de aici!

Şi Graciela se pomenise mişcîndu-se. Mişcîndu-se spre el. Îşi înlănţuise braţele în jurul mijlocului bărbatului şi-i simţise organul vîrtos lipindu-se de trupul ei gol.

– Nu, gemuse ea. Nu sînt un copil.

Durerea care urmase nu se asemuia cu nimic din ce simţise Graciela pînă atunci. Era sfîşietoare, de neîndurat. Era minunată, încîntătoare, frumoasă. Îl strîngea pe Maur în braţe cu putere şi ţipa de extaz. O purtase din orgasm în orgasm şi Graciela se gîndise: „Deci ăsta e tot misterul!" Şi era atît de minunat să pătrunzi, în sfîrşit, în misterul creaţiei, să simţi că, în cele din urmă, eşti şi tu parte din viaţă, să cunoşti ce înseamnă bucuria acum şi întotdeauna.

– Ce dracu faceţi acolo?

Era glasul lui Dolores Piñero, ţipînd cît o ţinea gura şi, o clipă, totul se oprise în loc, îngheţat în timp. Stătea lîngă pat, uitîndu-se la fiica ei şi la Maur.

Graciela ridicase ochii spre mama ei, prea îngrozită ca să poată vorbi. Ochii lui Dolores erau injectaţi de o furie dementă.

– Curvă! urlase ea. Curvă împuţită!

– Mamă... te rog...

Dolores pusese mîna pe o scrumieră grea de oţel care se găsea lîngă pat şi o aruncase în capul fiicei ei.

Era ultimul lucru de care-şi mai amintea Graciela.

Se trezise într-un salon de spital, alb, spaţios, cu cîte douăsprezece paturi de o parte şi de alta, toate ocupate. Infirmiere grăbite se foiau de colo-colo, încercînd să răspundă nevoilor pacienţilor.

Graciela simţea nişte dureri de cap înfiorătoare. Ori de cîte ori încerca să se mişte, era străbătută de rîuri de foc. Zăcea în pat, ascultînd strigătele şi gemetele celorlalţi bolnavi.

După-masă, tîrziu, un intern tînăr se oprise lîngă patul ei. Avea vreo treizeci de ani, dar arăta ofilit şi obosit.

– Ei, în sfîrşit, te-ai trezit!

– Unde sînt? întrebase Graciela.

Fiecare cuvînt rostit îi provoca dureri.

– Eşti în salonul de caritate al Spitalului Districtual din Avila. Ai fost adusă ieri, într-o stare foarte proastă. A trebuit să-ţi coasem fruntea. Chirurgul nostru şef a hotărît să te coasă chiar el. A zis că eşti prea frumoasă ca să rămîi cu o cicatrice.

„S-a înşelat, îşi spusese Graciela în sinea ei. Am să rămîn cu o cicatrice pe tot restul vieţii mele".

A doua zi, părintele Perez venise să o vadă. O soră îi aşezase un scaun lîngă pat. Preotul se uita la fata frumoasă, palidă, care zăcea acolo şi simţea că i se sfîşie inima. Lucrul îngrozitor care i se întîmplase constituia marele scandal din Las Navas del Marqués, dar nimeni nu putea s-o ajute cu nimic. Dolores

Piñero declarase la poliţie că fiica ei îşi spărsese capul într-o căzătură.

– Te simţi mai bine, copila mea? o întrebase părintele Perez.

Graciela dăduse din cap şi mişcarea o făcuse să-şi simtă ţeasta cîntărind o tonă.

– Poliţia pune întrebări. E ceva ce ai vrea să le spui?

Urmase o lungă tăcere. În cele din urmă îi răspunsese:

– A fost un accident...

Preotul nu putea îndura privirea din ochii copilei.

– Înţeleg...

Ce avea el să-i spună era atît de dureros, încît nu-şi putea găsi cuvintele.

– Graciela, am vorbit cu mama ta...

Şi Graciela ştiu.

– Nu... nu pot să mă mai întorc acasă, nu-i aşa?

– Da, mă tem că nu mai poţi. O să mai stăm de vorbă despre asta. Părintele Perez îi luase mîna. Am să vin şi mîine să te văd.

– Vă mulţumesc, părinte.

După plecarea lui, Graciela, ţintuită la pat, începuse să se roage: „Dumnezeule sfînt, te rog fă-mă să mor. Nu mai vreau să trăiesc".

Nu avea nicăieri unde să se ducă şi pe nimeni căruia să i se adreseze. Niciodată nu avea să-şi mai vadă casa. Niciodată nu o să mai vadă şcoala şi feţele familiare ale profesorilor. Nu-i mai rămăsese nimic pe lume.

O infirmieră se oprise lîngă patul ei.

– Ai nevoie de ceva?

Graciela o privise cu disperare. Ce-ar fi putut să-i răspundă?

A doua zi internul apăruse din nou.

– Am o veste bună, îi spusese el stingherit. Ţi-ai revenit, eşti destul de bine încît să poţi ieşi din spital. Era o minciună, dar ceea ce adăugase era adevărat: Avem nevoie de pat.

Era liberă să plece – dar unde?

O oră mai tîrziu sosi din nou părintele Perez, însoţit de un alt preot.

– Ţi-l prezint pe părintele Berrendo, un vechi prieten al meu.

Graciela îşi ridicase privirea spre preotul cu o înfăţişare firavă:

– Părinte...

„A avut dreptate, îşi spusese părintele Berrendo în gînd. E frumoasă".

Părintele Perez îi povestise ce i se întîmplase Gracielei. Preotul se aşteptase să descopere unele semne vizibile ale mediului în care trăia copila, o duritate, o neîncredere, o autocompătimire. Dar pe faţa tinerei fete nu se putea citi nimic din toate acestea.

– Îmi pare rău de toate nefericirile prin care ai trecut, îi spusese părintele Berrendo. Cuvintele lui aveau şi un tîlc mai adînc.

– Graciela, i se adresase părintele Perez. Eu trebuie să mă întorc la Las Navas del Marqués. Te las în mîinile părintelui Berrendo.

Graciela se simţise brusc cuprinsă de panică. Avea senzaţia că i se tăia ultima ei legătură cu casa.

– Nu plecaţi! îl implorase ea.

Părintele Perez îi luase mîna în mîinile lui:

– Ştiu că te simţi singură, îi spusese el cu căldură, dar să ştii că nu eşti părăsită. Crede-mă, copilă, nu eşti.

O infirmieră se apropiase de pat cu o bocceluţă pe care i-o întinsese Gracielei:

– Uite-ţi hainele. Din păcate acum trebuie să pleci.

O panică şi mai puternică puse stăpînire pe fată:

– Acum?

Cei doi preoţi schimbaseră o privire între ei.

– De ce să nu te îmbraci şi să vii cu mine? îi sugerase părintele Berrendo. Am putea sta de vorbă.

Cincisprezece minute mai tîrziu, părintele Berrendo o ajuta pe Graciela să iasă pe uşa spitalului în soarele cald al verii. În faţa clădirii se întindea o grădină cu flori viu colorate, dar Graciela era prea năucită ca măcar să le observe.

Cînd se văzuseră aşezaţi în biroul parohial, părintele Berrendo începuse:

– Părintele Perez mi-a spus că nu ai unde să te duci.

Graciela încuviinţase din cap.

– N-ai nici o rudă?

– Numai... Îi venea greu să spună: Numai... pe mama.

– Părintele Perez m-a informat că vii în mod regulat la biserica din orăşelul tău.

Un orăşel pe care nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Da.

Graciela se gîndi la dimineţile de duminică, la frumuseţea slujbelor religioase, la dorinţa ei fierbinte de a fi alături de Isus şi de a scăpa de chinul vieţii pe care o ducea.

– Graciela, te-ai gîndit vreodată să intri la o mănăstire?

– Nu.

Ideea o şoca.

– Aici la Avila este o mănăstire... mănăstirea Cisterciană. Acolo ar avea grijă de tine.

– Nu... nu ştiu.

Ideea i se părea înspăimîntătoare.

– Nu e deschisă oricui, urmase părintele Berrendo. Şi trebuie să te avertizez, este ordinul cel mai strict. Odată ce treci de porţile mănăstirii şi faci legămîntul, i-ai făcut lui Dumnezeu o făgăduinţă pe care nu o mai poţi încălca.

Graciela şedea în birou, uitîndu-se pe fereastră, cu sufletul sfîşiat de conflicte. Ideea de a se despărţi pe vecie de lume era înfricoşătoare. „E ca şi cum aş intra la închisoare", se gîndi ea. Dar, pe de altă parte, ce-i mai putea oferi ei lumea? Durere şi disperare de neîndurat. Gîndul sinuciderii o bîntuise în repetate

rînduri. Poate că mănăstirea ar fi o soluţie pentru nefericirea ei...

– Tu trebuie să iei hotărîrea, copila mea, reluase părintele Berrendo. Dacă doreşti, te pot duce să o cunoşti pe Preacuvioasa maică stareţă.

Graciela aprobase din cap:

– Bine.

Maica stareţă studie chipul fetei din faţa ei. Cu o noapte înainte, pentru prima dată după mulţi, mulţi ani, auzise din nou vocea: „O fată tînără va veni la tine. Ocroteşte-o!"

– Cîţi ani ai, draga mea?

– Paisprezece.

„E destul de mare", se gîndise maica stareţă. În secolul al patrulea, Papa decretase că fetele se pot călugări de la vîrsta de doisprezece ani.

– Mi-e frică, îi mărturisise Graciela Preacuvioasei maici Betina.

„Mi-e frică!" Cuvintele răsunau în mintea Betinei: „Mi-e frică..."

Se întîmplase cu atîta amar de vreme în urmă. Ea, Betina, vorbea cu preotul ei:

– Părinte, nu ştiu dacă am o adevărată chemare.

Mi-e frică...

– Betina, primul contact cu Dumnezeirea poate fi foarte răscolitor, şi hotărîrea de a-ţi închina viaţa lui Dumnezeu e foarte greu de luat.

„Cum mi-am aflat chemarea?", se întreba Betina.

Religia nu o interesase niciodată cîtuşi de puţin. În copilărie evitase biserica şi şcoala de duminică. Ca adolescentă fusese mai interesată de ceaiuri, de toalete, de băieţi. Dacă li s-ar fi cerut prietenilor ei din Madrid să aleagă nişte posibile candidate pentru călugărie, Betina ar fi fost ultima de pe listă. Sau, ca să fim drepţi, n-ar fi figurat deloc pe listă. Dar cînd împlinise nouăsprezece ani, începuseră să se petreacă nişte fenomene care-i schimbară viaţa.

Se găsea în pat, dormind, cînd auzise o voce spunîndu-i: „Betina, scoală-te şi du-te afară".

Deschisese ochii şi se ridicase în capul oaselor, speriată. Aprinsese lampa de noapte şi îşi dăduse seama că era singură în cameră. „Ce vis ciudat!"

Dar vocea fusese atît de reală! Se culcase din nou, dar nu-i fusese cu putinţă să readoarmă.

„Betina, scoală-te şi du-te afară!"

„Se vede că e subconştientul meu, îşi spusese Betina. Dar de ce să vreau să ies afară în toiul nopţii?"

Stinsese lumina şi, după o clipă, o aprinsese din nou. „E o nebunie", îşi spusese. Şi totuşi îşi îmbrăcase capotul şi papucii şi coborîse scările. Toţi ai casei dormeau. Betina deschisese uşa bucătăriei, simţindu-se năpădită de spaimă pentru că, într-un fel, ştia că i se cere să iasă în curtea din spate. Scrutase întunericul şi zărise lumina lunii licărind pe carcasa

unui frigider vechi, aruncat, în care acum se depozitau diverse unelte.

Brusc, Betina ştiu de ce se afla acolo. Se îndreptă, ca hipnotizată, spre frigider şi-l deschise. Frăţiorul ei în vîrstă de trei ani se găsea înăuntru, leşinat.

Aceasta a fost prima întîmplare. Odată cu scurgerea timpului, Betina găsise o explicaţie raţională pentru experienţa trăită: „Probabil că, fără să-mi dau seama, l-am auzit pe fratele meu sculîndu-se şi coborînd în curte şi, ştiind că acolo e frigiderul, am fost îngrijorată şi m-am dus să verific".

Următoarea experienţă nu a mai fost atît de lesne de explicat. S-a petrecut o lună mai tîrziu.

Betina a auzit în somn o voce care-i spunea: „Trebuie să stingi focul".

S-a sculat, complet trează, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Şi iarăşi i-a fost cu neputinţă să readoarmă. Şi-a îmbrăcat capotul şi papucii şi a ieşit în hol. Nici un firicel de fum. Nici urmă de foc. Deschise uşa dormitorului părinţilor ei. Totul era în ordine. Nici în camera frăţiorului ei nu izbucnise incendiul. Coborî scara şi se uită în fiecare cameră. Nici un semn de incendiu. „Sînt o idioată, se gîndise Betina. A fost un simplu vis".

Se întinsese din nou în pat cînd casa fu zguduită de o explozie. Ea şi familia ei reuşiră să se salveze, iar pompierii stinseră focul.

– A pornit de la subsol, le explică un pompier, a explodat un boiler.

Următoarea întîmplare a avut loc trei săptămîni mai tîrziu. De astă dată nu a mai fost un vis.

Betina se găsea în grădina interioară, *patio*, citind, cînd văzuse un străin traversînd curtea. Străinul o privise şi în acea clipă Betina simţise o asemenea răutate radiind din privirea lui, încît părea aproape palpabilă. Străinul se întoarse din drum şi se făcu nevăzut.

Dar Betina nu şi-l putuse scoate din minte, pe el şi reaua-voinţă din priviri.

Trei zile mai tîrziu, se afla în birourile unei societăţi, aşteptînd liftul. Uşa liftului se deschise şi Betina dădu să se urce în el, cînd ochii îi căzură asupra liftierului. Era omul pe care-l văzuse în grădină. Betina se dădu îndărăt înfricoşată. Uşa liftului se închise din nou, lăsînd-o pe ea afară. Cîteva clipe mai tîrziu, liftul se prăbuşi, şi toţi cei dinăuntru muriră.

În următoarea duminică, Betina se dusese la biserică.

„Dumnezeule sfînt, nu ştiu ce se petrece cu mine şi mi-e frică. Te rog îndrumează-mă şi spune-mi ce doreşti să fac".

Răspunsul îi venise în acea noapte în somn. Vocea nu rostise decît un singur cuvînt: „Devoţiune".

Chibzuise întreaga noapte şi dimineaţa se dusese să stea de vorbă cu preotul.

Acesta o ascultase cu atenţie.

– Ah, eşti una dintre făpturile fericite. Ai fost aleasă.

– Aleasă pentru ce?

– Vrei să-ţi închini viaţa lui Dumnezeu, copila mea?

– Nu... nu ştiu. Mi-e frică.

Dar, în cele din urmă, intrase la mănăstire.

„Am ales calea cea bună, îşi spunea Preacuvioasa maică stareţă Betina, pentru că nimic altceva nu mi-ar fi putut da atîta fericire..."

Şi acum se găsea în faţa ei această copilă năpăstuită care-i spunea: „Mi-e frică..."

Preacuvioasa maică luă mîna Gracielei în mîna ei:

– Mai gîndeşte-te, Graciela. Dumnezeu nu pleacă. Chibzuieşte şi revino cînd vom putea sta de vorbă.

Dar ce era de chibzuit? „Pe lume nu există nici un alt loc pentru mine", îşi spunea fata. Şi tăcerea avea să fie atît de binevenită! „Urechile mele sînt rănite de prea multe zgomote îngrozitoare", se gîndise ea. Se uitase la maica stareţă şi îi spusese:

– Tăcerea o să-mi facă bine.

Acestea se întîmplaseră cu şaptesprezece ani în urmă, şi din acea clipă Graciela găsise liniştea pentru prima dată în viaţa ei. Existenţa ei fusese închinată Domnului. Trecutul nu-i mai aparţinea. Era mireasa lui Hristos, şi cînd viaţa avea să i se încheie, se va duce la el.

Pe măsură ce anii treceau în tăcere, în ciuda coşmarurilor care îi bîntuiau din cînd în cînd somnul, sunetele teribile din mintea ei începeau să se stingă.

Sora Graciela fusese repartizată să lucreze în grădină, să îngrijească micile curcubee de miracole divine, de care nu se mai sătura. Zidurile mănăstirii se ridicau de toate părţile ca nişte munţi de piatră, dar Graciela nu se simţea claustrată; zidurile o despărţeau de lumea îngrozitoare de afară, o lume pe care nu voia s-o mai vadă niciodată.

Viaţa în mănăstire era senină şi paşnică. Şi iată că acum, deodată, teribilele ei coşmaruri deveniseră realitate. Lumea ei fusese invadată de barbari. O smulseseră din sanctuarul ei şi o azvîrliseră din nou în oroarea la care renunţase pentru totdeauna. Şi păcatele ei o inundau iar, umplînd-o de groază. Maurul se întorsese. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe faţa ei. În timp ce se zbătea, Graciela deschise ochii şi-l văzu pe călugăr deasupra ei, luptîndu-se să o pătrundă. Îi spunea:

– Nu te mai împotrivi, soră. Ai să vezi c-o să-ţi placă!

– Mamă! strigă Graciela. Mamă, ajută-mă!

Capitolul șapte

Lucia Carmine se simțea minunat în timp ce străbătea strada alături de Megan şi de Teresa. I se părea încîntător să poarte din nou îmbrăcăminte feminină şi să simtă atingerea moale a mătăsii pe piele. Se uită la celelalte două. Mergeau nervos, neobişnuite cu hainele noi, stingherite şi încurcate de fuste şi de ciorapii de mătase. „Arată de parcă au căzut dintr-o altă planetă, se gîndi ea. În orice caz, nu aparţin planetei ăsteia. Ai spune că poartă pe ele pacarte pe care scrie PRINDE-MĂ".

Sora Teresa era cea mai stînjenită dintre cele trei femei. Treizeci de ani de mănăstire îi infuzaseră un

adînc simţ de modestie, care fusese violat de întîmplările ce se năpustiseră asupra ei. Lumea aceasta căreia îi aparţinuse cîndva îi părea acum ireală. Adevărata realitate era mănăstirea şi tînjea să se reîntoarcă în sanctuarul zidurilor ei protectoare.

Megan era conştientă că bărbaţii o priveau şi se simţi roşind. Trăise atîta vreme într-o lume de femei, încît uitase ce înseamnă să vezi un bărbat, darmite să-l şi vezi zîmbindu-ţi. Era stînjenitor, indecent... excitant. Bărbaţii deşteptau în Megan senzaţii care fuseseră de mult îngropate. Pentru prima oară, de ani de zile încoace, Megan deveni conştientă de feminitatea ei.

Trecură pe lîngă barul pe care-l văzuseră înainte şi auziră muzica urlătoare ce răzbea în stradă. Cum o numise călugărul Carillo? „Rock and roll. O muzică foarte gustată de tinerii din ziua de azi" Ceva o rîcîia. Şi deodată Megan îşi dădu seama ce anume. Trecură şi pe lîngă cinematograful despre care călugărul spusese: „E o ruşine ce îşi permit cinematografele să prezinte în zilele noastre. Filmul ăsta e pornografie curată. Cele mai personale şi mai intime acte sînt expuse în văzul tuturor".

Inima lui Megan începu să bată mai repede. Din moment ce călugărul Carillo trăise închis în mănăstire în ultimii douăzeci de ani, de unde putea şti despre muzica rock şi despre ce era vorba în filme? Ceva nu părea în regulă. Se întoarse spre Lucia şi Teresa şi le spuse pe un ton imperativ:

– Trebuie să ne întoarcem imediat la prăvălie.

Cele două o văzură pe Megan răsucindu-se pe

călcîie şi luînd-o la fugă; pe loc, o urmară.

Graciela zăcea pe podea, luptîndu-se cu disperare să se elibereze, zgîriindu-l şi înfigîndu-şi unghiile în carnea lui Carillo.

– Afurisito! Stai liniştită! îi striga el cu răsuflarea tăiată.

Auzi un zgomot şi îşi ridică privirea. Văzu tocul unui pantof îndreptîndu-se spre capul lui, şi apoi nu mai ştiu nimic din ce s-a întîmplat cu el.

Megan o ridică pe Graciela care tremura ca varga şi o rezemă în braţele ei.

– Sssst! E în ordine. Nu o să te mai supere.

Trecură cîteva minute pînă cînd Graciela reuşi să vorbească:

– El... el... de astă dată nu a fost vina mea, bîigui ea pe un ton rugător.

Lucia şi Teresa intrară şi ele în prăvălie. Dintr-o privire, Lucia îşi dădu seama de ce se întîmplase.

– Ticălosul!

Se uită la bărbatul pe jumătate gol care zăcea inconştient pe podea. Sub privirile celorlalte, Lucia înşfăcă nişte cordoane de pe un raft şi îi legă strîns mîinile lui Carillo la spate.

– Leagă-i picioarele, îi spuse lui Megan.

Aceasta se puse pe treabă.

În cele din urmă, Lucia se ridică, satisfăcută.

– Aşa. Cînd or să redeschidă prăvălia, o să le

explice el ce caută aici. Se uită fix la Graciela: Te simţi bine?

– Eu... eu... da.

Încercă să zîmbească.

– Trebuie să ne grăbim să plecăm de aici, spuse Megan. Îmbracă- te! Repede!

Cînd erau gata să plece, Lucia le ceru:

– Aşteptaţi o clipă!

Se duse la sertarul casei de bani şi învîrti o cheie. Înăuntru erau cîteva bancnote de o sută de pesetas. Lucia le adună, luă o poşetă de pe un raft şi vîrî banii înăuntru. Văzu expresia dezaprobatoare de pe faţa Teresei.

– Uite ce-i, soră, încearcă să priveşti lucrurile aşa, i se adresă Lucia, dacă Dumnezeu n-ar fi vrut ca noi să avem banii ăştia, nu ni i-ar fi pus aici la îndemînă.

Erau aşezate într-o cafenea, discutînd. Vorbea sora Teresa:

– Trebuie să ducem crucea cît mai repede la mănăstirea Mendavia. Acolo vom fi cu toatele în siguranţă.

„Nu şi eu, gîndi Lucia. Siguranţa mea e în banca aceea din Elveţia. Dar să luăm lucrurile pe rînd. Trebuie întîi să pun mîna pe crucea asta".

– Mănăstirea Mendavia e în nord?

– Da.

– Bestiile alea or să ne caute în fiecare oraş. Aşa

încît o să ne petrecem noaptea asta în munţi.

„Nimeni n-o s-o audă chiar dacă o să ţipe", îşi spuse Lucia.

O chelneriţă le aduse listele de bucate. Maicile le examinară cu expresii fistîcite. Lucia înţelese brusc. De ani de zile nu mai avuseseră posibilitatea de alegere, în nici un domeniu. La mănăstire mîncau automat hrana simplă care li se punea în faţă. Acum, însă, se confruntau cu o mare varietate de delicatese nefamiliare.

Sora Teresa vorbi prima:

– Eu... eu o să iau o cafea cu puţină pîine.

– Şi eu la fel, spuse Graciela.

Interveni Megan:

– Avem în faţa noastră un drum lung şi greu. Vă sugerez să comandăm ceva mai hrănitor... ouă, de pildă.

Lucia se uită la Megan cu alţi ochi.

„De asta va trebui să mă feresc", se gîndi ea. Dar cu glas tare, spuse:

– Sora Megan are dreptate. Lăsaţi-mă să comand eu pentru voi.

Comandă portocale tăiate felii, *tortillas de patatos*, jambon, corniuri calde, gem şi cafele.

– Ne grăbim, îi spuse chelneriţei.

Pauza de prînz se termina la patru şi jumătate, cînd orăşelul avea să se trezească. Voia să plece de acolo înainte ca Miguel Carillo să fie descoperit în magazinul de confecţii.

Cînd sosiră mîncărurile, surorile rămaseră nemişcate, cu ochii la ele.

– Serviţi-vă, le îndemnă Lucia.

Începură să mănînce, întîi delicat, abia atingînd mîncarea, apoi cu poftă, biruindu-şi sentimentele de vinovăţie.

Sora Teresa era singura care avea probleme:

– Nu... nu pot, spuse ea. Înseamnă... înseamnă să cedez ispitei.

– Soră, interveni Megan, vrei să ajungi la mănăstire, nu-i aşa? Atunci trebuie să te hrăneşti ca să ai putere.

– Bine, răspunse Teresa cu sfială. Am să mănînc. Dar vă promit că n-o să-mi facă nici o plăcere.

Lucia se strădui să nu izbucnească în rîs.

– Bine, soră. Mănîncă.

După ce terminară, Lucia achită nota de plată cu ceva din banii şterpeliţi din casă, şi apoi porniră prin zăpuşeala de prînz. Străzile începuseră să se însufleţească, şi prăvăliile se deschideau. „Probabil că l-au şi descoperit pe Miguel Carillo", se gîndi ea.

Lucia şi Teresa se grăbeau să iasă din oraş, dar Graciela şi Megan mergeau încet, fascinate de priveliştile, zgomotele şi mirosurile oraşului.

Numai cînd ajunseră la periferie şi o porniră în direcţia muntelui, începu şi Graciela să se relaxeze puţin. Mergeau spre nord, urcînd pantele, înaintînd cu greu pe terenul povîrnit. Lucia era tentată s-o întrebe pe sora Teresa dacă n-ar vrea să-i încredinţeze ei pachetul sa-l care, dar nu voia să stîrnească bănuielile femeii mai vîrstnice.

Cînd ajunseră într-o poiană înconjurată de copaci, Lucia le spuse:

– Am putea petrece noaptea aici. Şi dimineaţa o să ne îndreptăm spre mănăstirea Mendavia.

Celelalte încuviinţară din cap, crezînd-o.

Soarele luneca încet pe cerul albastru spre apus şi în poiană domnea liniştea, tulburată doar de zumzetele plăcute ale verii. În cele din urmă, se înnoptă.

Una cîte una, femeile se întinseră pe iarba verde.

Lucia veghea, respirînd uşor, aşteptînd o linişte şi mai adîncă, după ce maicile aveau să adoarmă, pentru a-şi putea pune planul în aplicare. Dar somnul nu se lipea de sora Teresa. Era o experienţă stranie pentru ea să zacă afară, sub cerul înstelat, înconjurată de surori. Acum acestea aveau nume şi chipuri şi glasuri, iar ea se temea că Dumnezeu o va pedepsi pentru asemenea noi cunoaşteri neîngăduite. Se simţea îngrozitor de pierdută.

Nici sora Megan nu izbutea să adoarmă. Trepida toată de emoţiile zilei prin care trecuse. „Cum de-am ştiut că Miguel Carillo era un fals călugăr? se întreba ea. Şi de unde mi-a venit curajul de a o salva pe sora Graciela?" Zîmbi, neputîndu-se împiedica să se simtă mulţumită de ea însăşi, deşi ştia că mîndria de sine e un păcat.

Graciela adormise, epuizată de întîmplările pe care le trăise. Se zbuciuma în somn, chinuită de un vis în care se făcea că era urmărită de-a lungul unor coridoare nesfîrşite.

Lucia Carmine stătea nemişcată, aşteptînd. Trecuseră două ceasuri pînă cînd, în sfîrşit, se hotărî să se scoale fără zgomot şi să se apropie tiptil, în întuneric, de sora Teresa. O să-i ia crucea şi apoi pe-aci ţi-e drumul.

Dar cînd ajunse lîngă ea, Lucia o văzu trează, în genunchi, rugîndu-se. „Fir-ar să fie!" Se retrase în grabă.

Lucia se culcă din nou, impunîndu-şi răbdare. La urma urmei, sora Teresa nu se putea ruga toată noaptea. Va trebui să şi doarmă.

Îşi plănuia mişcările. Banii furaţi din casa prăvăliei aveau să-i ajungă ca să ia un autobuz sau un tren pînă la Madrid. Odată ajunsă acolo, îi va fi uşor să găsească o casă de amanet. Se vedea intrînd la un cămătar şi arătîndu-i crucea de aur. Cămătarul o s-o suspecteze că a furat-o, dar asta nu avea nici o importanţă. O să aibă el destui muşterii gata să cumpere crucea.

„Îţi dau o sută de mii de pesetas pe ea", o să-i spună.

„Mai curînd mă vînd pe mine", o să-i răspundă Lucia, luînd crucea de pe tejghea.

„O sută cincizeci de mii de pesetas!"

„Prefer să o topesc şi să las aurul să curgă în canal".

„Două sute de mii de pesetas. E ultimul meu preţ".

„Pur şi simplu mă jefuieşti, dar am să accept".

Cămătarul o să se grăbească să înşface crucea.

„Cu o singură condiţie", o să adauge Lucia.

„O condiţie?"

„Da. Mi-am rătăcit paşaportul. Ştii pe cineva care să-mi poată aranja un paşaport?“ Îi va spune acest lucru ţinînd crucea încă în mîinile ei.

Cămătarul o să ezite, pe urmă o să-i răspundă:

„Întîmplător, am un prieten care face chestii din astea“.

Şi o să încheie tîrgul. Iar ea va fi în drum spre Elveţia şi spre libertate. Îşi amintea de cuvintele tatălui ei: „Acolo sînt mai mulţi bani decît ai putea cheltui în zece vieţi“.

Ochii începeau să i se lipească. Fusese o zi grea. Cuprinsă de toropeală, Lucia auzi dangătele unui clopot dintr-un sat îndepărtat. Îi deşteptă amintiri care începură să-i scalde mintea. Amintiri despre alte locuri, despre alte vremuri...

Capitolul opt

Taormina, Sicilia
1968

O trezea în fiecare dimineaţă dangătul îndepărtat al bisericii San Domenico, ascunsă sus, în munţii Peloritani care împrejmuiau Taormina. Îi plăcea să se trezească lent, întinzîndu-se voluptuos, ca o pisică. Rămînea cu ochii închişi, ştiind că trebuie să-şi amintească de ceva minunat. „Ce anume?" Întrebarea dădea tîrcoale mintii ei, dar o alunga, nedorind încă să ştie, pentru a-şi putea savura plăcerea pe îndelete. Si, deodată, mintea ei era năpădită de bucurie. Da, ea era Lucia Maria Carmine, fiica lui Angelo Carmine, şi

lucrul ăsta ar fi fost de ajuns ca să facă pe oricine fericit.

Locuiau într-o vilă somptuoasă, cu etaj, şi aveau mai mulţi servitori decît putea număra Lucia, fata de cincisprezece ani. O gardă de corp o conducea în fiecare dimineaţă la şcoală, într-o limuzină blindată. Crescuse avînd cele mai frumoase rochii şi cele mai frumoase jucării din toată Sicilia şi era ţinta invidiei colegelor.

Dar viaţa Luciei era centrată pe tatăl ei. În ochii ei, Angelo Carmine era cel mai chipeş bărbat din lume. În realitate, era scund şi solid, cu o faţă puternică şi ochi căprui, crunţi, care radiau forţă. Avea doi fii, Arnaldo şi Victor, dar fiica lui era aceea pe care Angelo Carmine o adora. Iar Lucia îl diviniza. La biserică, atunci cînd preotul vorbea despre Dumnezeu, Lucia se gîndea întotdeauna la tatăl ei.

Dimineaţa, obişnuia să vină lîngă patul ei şi să-i spună:

– E timpul să te scoli, să te duci la şcoală, *faccia d'angelo* – chip de înger.

Desigur, nu era adevărat. Lucia ştia că nu are un chip de înger, că nu era cu adevărat frumoasă. „Sînt atrăgătoare", îşi spunea ea, studiindu-se cu obiectivitate în oglindă. Da. Mai curînd frapantă decît frumoasă. Oglinda îi arăta o fată tînără cu o faţă ovală, un ten lăptos, curat, dinţi albi, o bărbie puternică – prea puternică? – o expresie senzuală, buze pline – prea pline? – şi ochi negri, ştiutori. Dar dacă faţa ei nu era tocmai frumoasă, trupul o compensa. La cincisprezece ani, Lucia avea un trup format, de femeie,

cu sîni tari, rotunzi, o talie subţire şi şolduri care se legănau cu făgăduinţe voluptuoase.

– Va trebui să te măritǎm repede, o tachina tatăl ei. În curînd ai să-i scoţi din minţi pe bărbaţi, micuţa mea fecioară.

– Vreau să mă mărit cu cineva care să-ţi semene, tată, dar nu mai există nimeni ca tine.

Tatăl ei rîdea.

– N-are importanţă. O să-ţi găsim un prinţ. Tu te-ai născut sub o stea norocoasă şi, într-o bună zi, ai să ştii şi tu ce înseamnă să te strîngă un bărbat în braţe şi să facă dragoste cu tine.

– Da, papà, răspundea Lucia roşind.

Era adevărat că nimeni nu făcuse dragoste cu ea... în ultimele douăsprezece ore. Benito Patas, unul dintre gardienii ei personali, o vizita întotdeauna în pat cînd tatăl ei lipsea din oraş. Faptul că făcea amor cu Benito chiar în casa ei o excita pe Lucia, pentru că ştia bine că tatăl ei i-ar ucide pe amîndoi dacă ar descoperi ce se întîmplă. Benito avea treizeci de ani şi îl măgulea faptul că frumoasa fiică virgină a marelui Angelo Carmine îl alesese pe el să o defloreze.

– Ei, a fost aşa cum te-ai aşteptat? a întrebat-o Benito cînd s-a culcat cu ea pentru prima oară.

Iar Lucia şi-a spus în gînd: „Deşi nu-i la fel de bun la pat ca Mario, Tony sau Enrico, e categoric mai bun decît Roberto sau decît Leo". Numele celorlalţi nu le mai ţinea minte.

La treisprezece ani, Lucia simţise că-i ajunge cît s-a tot ţinut virgină. A privit în jurul ei şi a hotărît ca fericitul dezvirginator să fie Paolo Costello, fiul medi-

cului lui Angelo Carmine. Paolo avea şaptesprezece ani, era înalt şi voinic, şi vedetă de fotbal la şcoala lui. Lucia se îndrăgostise nebuneşte de Paolo prima oară cînd îl întîlnise. Se aranjase să-l vadă cît mai des cu putinţă. Lui Paolo nu-i dăduse niciodată prin cap că întîlnirile lor constante erau puse la cale cu grijă. El nu vedea decît un copil în atrăgătoarea fiică a lui Angelo Carmine. Dar într-o zi fierbinte de august, Lucia a hotărît că nu mai poate aştepta. Şi i-a telefonat lui Paolo:

– Alo, Paolo... aici e Lucia Carmine. Tata ar vrea să discute ceva cu tine şi te întreabă dacă ai putea veni să te întîlneşti cu el azi după-masă la casa noastră de la piscină.

Paolo fusese surprins şi flatat în acelaşi timp. Îl venera pe Angelo Carmine, dar nu ştiuse pînă atunci că puternicul mafiot era măcar conştient de existenţa lui.

– Sînt încîntat, răspunse Paolo. La ce oră doreşte să vin?

– La trei.

Ora siestei, cînd Angelo Carmine de obicei dormea. Casa de la piscină era izolată, plasată la capătul cel mai îndepărtat al vastei lor proprietăţi, iar tatăl Luciei era plecat din oraş. Nu exista nici un risc să-i întrerupă cineva.

Paolo sosi prompt, la ora fixată. Poarta care dădea în grădină era deschisă, aşa încît se îndreptă direct spre casa de la piscină. Se opri în faţa uşii închise şi bătu:

– *Signor* Carmine? *Pronto...?*

Nici un răspuns. Paolo îşi consultă ceasul. Cu grijă, deschise uşa şi intră în casă. Încăperea era întunecată.

– *Signor* Carmine?

O siluetă înaintă spre el.

– Paolo...

Recunoscu vocea Luciei.

– Lucia! Îl caut pe tatăl tău. E aici?

Fata se apropiase de el, se apropiase destul ca Paolo să observe că era goală puşcă.

– Dumnezeule! icni Paolo. Ce...?

– Vreau să faci dragoste cu mine

– Eşti *pazza!* Nu eşti decît un copil. Eu plec de aici...

Porni spre uşă.

– Bine, pleacă! Am să-i spun tatei că m-ai violat.

– N-ai să faci una ca asta.

– Încearcă să pleci, şi ai să te convingi.

Băiatul se opri locului. Dacă Lucia îşi ducea ameninţarea la îndeplinire, Paolo nu avea nici o îndoială asupra soartei care-l aştepta. Castrarea va fi doar prima etapă.

Se întoarse spre Lucia, încercînd să discute raţional cu ea.

– Lucia, draga mea...

– Îmi place cînd îmi spui „draga mea".

– Nu... ascultă-mă, Lucia. E un lucru foarte serios. Dacă i-ai spune tatălui tău că te-am violat, m-ar ucide.

– Ştiu.

Paolo făcu o nouă încercare:

– Tatăl meu ar cădea în dizgraţie. Întreaga mea

familie s-ar ruina.

– Ştiu.

Era o situaţie fără ieşire.

– Ce vrei de la mine?

– Vreau să faci dragoste cu mine.

– Nu. Imposibil. Dacă ar descoperi tatăl tău, m-ar omorî.

– Şi dacă pleci acum de aici, te va omorî. Nu prea ai de ales.

Se uită la ea, cuprins de panică.

– De ce tocmai eu, Lucia?

– Pentru că sînt îndrăgostită de tine, Paolo. Îi luă mîinile şi i le strînse uşor între pulpe. Sînt femeie. Fă-mă să simt că sînt.

În penumbra încăperii, Paolo desluşea sfîrcurile tari, şi părul moale, negru, dintre pulpe.

„Isuse! se gîndi Paolo. Cum poate un bărbat să reziste?"

Îl trăgea spre pat, ajutîndu-l să-şi scoată pantalonii şi chiloţii. Îngenunche şi-i prinse în gură membrul tare, sugîndu-i-l încetişor, iar Paolo îşi spuse: „A mai făcut-o, nu-i prima dată!" Şi cînd se lăsă peste ea, plonjînd adînc înăuntrul ei în timp ce Lucia îl înlănţuia strîns în braţe, înălţîndu-şi lacomă şoldurile, Paolo se gîndi: „Dumnezeule, e minunată!"

Lucia plutea în ceruri. S-ar fi zis că pentru asta fusese născută. Ştia, instinctiv, tot ce trebuia să facă pentru plăcerea lui şi plăcerea ei. Tot trupul îi era în flăcări. Simţea plăcerea acumulîndu-se în ea, umplînd-o tot mai mult, tot mai mult, pînă la paroxism şi, cînd îl consumă, ţipă în gura mare de bucurie.

Zăceau amîndoi, unul lîngă altul, sleiţi, cu răsuflarea tăiată. În cele din urmă, Lucia vorbi:

– Mîine la aceeaşi oră.

Cînd Lucia împlinise şaisprezece ani, Angelo Carmine hotărîse că era timpul ca fata lui să vadă lumea. Avînd-o ca însoţitoare pe bătrîna mătuşă Rosa, Lucia îşi petrecu vacanţa de vară vizitînd Capri, Ischia, Veneţia şi Roma, şi o duzină de alte locuri.

– Tu trebuie să te cultivi... să nu rămîi o provincială, ca tatăl tău. Călătoriile or să-ţi şlefuiască educaţia. La Capri, mătuşa Rosa o să te ducă să vezi mănăstirea carthusiană Sf. Iacob şi Vila de la San Michele şi Palazzo a Mare...

– Da, tată.

– La Veneţia ai să vizitezi bazilica San Marco, Palatul Dogilor, biserica San Giorgio şi muzeul Academiei.

– Da, tată.

– Roma este sipetul de comori al lumii. Acolo trebuie să vizitezi Catalea Vaticanului şi Bazilica Santa Maria Maggiore şi, desigur, galeria Vilei Borghese.

– Desigur.

– Şi Milano! Trebuie să te duci la Conservator să asculţi un recital... O să comand de aici bilete la Scala pentru tine şi mătuşa Rosa. La Florenţa vei vedea Muzeul Municipal de artă, Galeriile Uffizi şi zeci de biserici şi mănăstiri.

– Da, tată.

Datorită unor planuri cu grijă ticluite, Lucia reuşi să nu vadă nimic din toate aceste minuni. Mătuşa Rosa ţinea să tragă un pui de somn după-masă, şi seara se ducea devreme la culcare.

– Şi tu trebuie să te odihneşti, fetiţo.

– Desigur, mătuşă Rosa.

Şi aşa, în timp ce mătuşa Rosa dormea, Lucia dansa la *Quisisana* în Capri, se plimba într-o *carrozza* cu un cal împodobit cu pene şi o pălărie, pe care-l mîna ea, se alătura unui grup de elevi şi făcea împreună cu ei o excursie la Marina Piccola, participa la picnicuri la Bagni di Tiberio, lua *il funicolare* şi urca la Anacapri, unde întîlni o ceată de studenţi francezi împreună cu care se amuză să bea în Piazza Umberto I.

La Veneţia, un gondolier frumos a dus-o la o discotecă şi un pescar a luat-o cu el la o partidă de pescuit la Chioggia. Iar mătuşa Rosa dormea.

La Roma, Lucia a băut vin de Apulia şi a descoperit toate restaurantele deocheate, ca *Marte* şi *Ramieri* şi *Giggi Fazi.*

Oriunde se ducea, Lucia descoperea micile baruri ascunse şi night-cluburile şi bărbaţi frumoşi şi romantici, şi se gîndea: „Scumpul meu tată a avut perfectă dreptate. Călătoria mi-a şlefuit educaţia".

A învăţat, la pat, să vorbească mai multe limbi străine, şi iarăşi şi-a spus: „E mult mai plăcut aşa decît la cursurile de limbi străine de la şcoală".

Cînd Lucia s-a reîntors la Taormina, le-a povestit prietenelor ei:

– Am fost goală puşcă la Neapole, beată criţă la Salerno, pipăită la Florenţa şi regulată la Lucca.

Sicilia însăşi era minunată de explorat, o insulă plină de temple greceşti, amfiteatre romane şi bizantine, capele, băi arabe şi castele teutone. Palermo i se părea Luciei un oraş brutal dar plin de viaţă şi îi plăcea să hoinărească prin Kalsa, vechiul cartier arăbesc, sau să se ducă la Opera dei Pupi, teatrul de marionete. Dar Taormina, oraşul ei natal, îi era cel mai drag. Un oraş fermecător, ca o carte poştală ilustrată, pe malul mării Ionice, cocoţat pe un munte care domina universul. Un oraş înţesat de magazine de modă şi de bijuterii, de baruri şi de grădini vechi, de *trattoria*, cofetării şi de hoteluri cosmopolite ca *Excelsior Palace* şi *San Domenico*.

Drumul spiralat care urcă din portul Naxos e povîrnit, strîmt şi periculos, iar cînd Lucia Carmine a primit în dar, la împlinirea a cincisprezece ani, o maşină, a încălcat toate legile de circulaţie dar n-a fost niciodată oprită de carabinieri. În fond, era fiica lui Angelo Carmine.

Pentru cei care erau îndeajuns de curajoşi sau îndeajuns de proşti ca să întrebe, Angelo Carmine se ocupa cu proprietăţile imobiliare. Ceea ce în parte era adevărat, pentru că familia Carmine deţinea vila din Taormina, o casă pe malul Lacului de Como, la Cernobbio, o vilişoară la Gstaad, un apartament la Roma, şi o fermă mare în împrejurimile Romei. Dar Angelo Carmine se ocupa şi cu afaceri mai pestriţe. Era proprietarul a vreo douăsprezece bordeluri, a două cazinouri, a şase vapoare care transportau cocaină din plantaţiile lui din Columbia şi a unei serii de alte variate întreprinderi lucrative, incluzînd cămătăria. Angelo Carmine era *capo* al mafioţilor sicilieni, aşa încît nu-i deloc de mirare că o ducea extraordinar de bine. Viaţa şi cariera lui erau un model pentru alţii, o dovadă încurajatoare că un ţăran sărac sicilian, dacă are ambiţie şi forţă de muncă, poate ajunge mare bogătaş şi om de vază.

Carmine îşi începuse cariera la doisprezece ani, ca băiat de alergătură pentru mafioţii din oraş. La cincisprezece ani a ajuns bătăuş al celor ce nu-şi achitau dobînzile la împrumuturi, iar la şaisprezece ani a comis primul lui omor şi a început să aibă răfuieli personale. Curînd după aceea, s-a căsătorit cu Anna, mama Luciei. În anii care au urmat, Carmine a escaladat periculoasa scară ierarhică a Mafiei pînă în vîrf, lăsînd în urmă o dîră de duşmani morţi. El s-a dezvoltat, dar Anna a rămas aceeaşi fată simplă de la ţară cu care se căsătorise. I-a născut trei copii sănătoşi şi cu asta contribuţia Annei la existenţa lui Angelo s-a încheiat. Ca şi cum ar fi ştiut că nu mai

avea ce căuta în viaţa familiei ei, Anna, îndatoritoare, a murit, dovedind bunul simţ de a face cît mai puţină zarvă în jurul ei.

Arnaldo şi Victor lucrau în afaceri împreună cu tatăl lor, iar Lucia, încă din copilărie, obişnuia să tragă cu urechea la excitantele convorbiri dintre tatăl şi fraţii ei, ascultînd cum şi-au tras pe sfoară sau şi-au nimicit duşmanii. Pentru Lucia, tatăl ei era un cavaler în armură strălucitoare. Nu vedea nimic rău în ceea ce făceau tatăl şi fraţii ei. Dimpotrivă, ei ajutau oamenii. Dacă oamenii aveau chef să joace cărţi, de ce să se împiedice de nişte legi prosteşti? Dacă oamenilor le făcea plăcere să cumpere amorul, de ce să nu-i ajuţi? Şi cîtă generozitate din partea tatălui şi a fraţilor ei să împrumute bani unor oameni refuzaţi de bancherii fără inimă! Lucia vedea în tatăl şi în fraţii ei nişte cetăţeni model. Şi dovada acestui lucru o constituiau înşişi prietenii pe care şi-i alesese tatăl ei. O dată pe săptămînă, Angelo Carmine oferea un mare dineu la vilă şi, vai!, ce oameni de frunte se aşezau la masa lui. Primarul şi cîţiva consilieri municipali şi judecători, iar alături de aceştia vedete de cinema, cîntăreţi de operă şi, adeseori, şeful poliţiei şi un înalt prelat. De cîteva ori pe an îşi făcea apariţia la aceste dineuri însuşi guvernatorul.

Lucia ducea o viaţă idilică, populată de petreceri, rochii frumoase şi bijuterii, maşini şi slujitori şi prieteni de mare rang. Şi într-o zi de februarie, cînd îşi sărbătorea împlinirea a douăzeci şi trei de ani, totul s-a sfîrşit abrupt.

A început destul de inofensiv. Doi oameni au venit

la vilă să discute cu tatăl ei. Unul dintre cei doi era prietenul casei, directorul poliţiei, iar al doilea era adjunctul lui.

– Iertaţi-mă, *Padrone*, se scuzase directorul poliţiei, dar comisarul mi-a cerut să îndeplinesc o formalitate stupidă. Îmi cer de o mie de ori iertare, dar dacă o să aveţi bunăvoinţa să mă însoţiţi pînă la comisariat, o să am eu grijă să vă întoarceţi acasă la timp ca să vă puteţi bucura de aniversarea fiicei dumneavoastră.

– Nici o problemă, răspunsese Carmine jovial. Un om trebuie să-şi facă datoria. Rînji. Noul ăsta comisar al nostru care a fost numit de preşedinte este – cum spun americanii – un copoi la pîndă, nu?

– Mă tem că aşa e, oftă directorul poliţiei. Dar nu vă faceţi griji. Dumneavoastră şi cu mine am mai văzut băgăreţi de-alde ăştia venind şi plecînd aşa cum au venit, nu, *Padrone?*

Au rîs amîndoi şi au plecat împreună la poliţie.

Angelo Carmine nu s-a întors acasă pentru petrecerea din ziua aceea şi nici în ziua următoare. De fapt, nu s-a mai întors acasă deloc. Statul a ridicat o sută de acuzaţii împotriva lui, printre care se numărau asasinate, trafic de droguri, proxenetism, incendiere premeditată şi nenumărate alte delicte. Eliberarea pe cauţiune i-a fost refuzată. O reţea de poliţişti i-a desfiinţat organizaţia criminală. Carmine contase pe

relaţiile lui puternice din Sicilia să anuleze toate acuzaţiile care i se aduceau. Dar în toiul nopţii a fost transportat la Roma şi închis la Regina Coeli. A fost băgat într-o celulă strîmtă cu ferestre zăbrelite, care conţinea un pat, un calorifer şi un closet turcesc. Era scandalos! O insultă care depăşea orice imaginaţie!

La început a fost convins că avocatul lui, Tommaso Contorno, o să-l elibereze imediat.

Cînd Contorno l-a vizitat la vorbitorul închisorii, Carmine s-a stropşit la el:

– Mi-au închis bordelurile, mi-au stopat operaţiunile cu droguri şi cunosc totul în legătură cu afacerile mele de împrumuturi. Cineva a vorbit. Descoperă cine este şi adu-mi limba ticălosului.

– Nu te îngrijora, *Padrone,* îl linişti Contorno. O să-l găsim.

Dar optimismul lui s-a dovedit fals. Pentru a-şi ocroti martorii, statul a refuzat categoric să le divulge numele pînă în ziua procesului.

Cu două zile înainte de proces, Angelo Carmine şi ceilalţi membri ai Mafiei au fost transferaţi la Prigione Rebibia, o închisoare de maximă securitate, la doisprezece kilometri de Roma. Tribunalul din apropiere fusese fortificat ca un bunker. Cei o sută şaizeci de membri acuzaţi ai Mafiei au fost aduşi la tribunal printr-un tunel subteran, cu cătuşe la mîini şi lanţuri la picioare, şi apoi închişi în treizeci de cuşti de oţel şi sticlă impermeabilă la gloanţe. Gărzi înarmate supravegheau interiorul şi exteriorul tribunalului, iar spectatorii erau percheziţionaţi la intrare.

Cînd Angelo Carmine a fost introdus în tribunal,

inima i-a tresăltat de bucurie pentru că în scaunul judecătoresc era instalat Giovanni Buscetta, un judecător care în ultimii cincisprezece ani fusese pe statul lui de plată şi care era un musafir frecvent al casei lui. În acea clipă, Carmine a ştiut că o să se facă dreptate.

Procesul a început. Angelo Carmine era convins că *omertà*, legea siciliană a tăcerii, o să-l ocrotească. Dar spre marea lui mirare, martorul principal al acuzării nu a fost altul decît Benito Patas, garda de corp. Patas fusese atîta amar de vreme în slujba familiei Carmine şi membrii acesteia avuseseră atîta încredere în el, încît i se îngăduise să ia parte la întrunirile unde se discutau cele mai confidenţiale chestiuni de afaceri. Şi cum aceste afaceri constau în cele mai ilegale activităţi, Patas putuse furniza poliţiei o bogăţie de informaţii. Cînd poliţia îl prinsese pe Patas imediat după ce-l omorîse cu sînge rece pe noul amant al prietenei lui, l-a ameninţat cu închisoarea pe viaţă, iar Patas a acceptat, de nevoie, să ajute poliţia în construirea procesului Carmine, în schimbul micşorării pedepsei. Acum, Angelo Carmine, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, stătea în boxă şi-l asculta pe Patas dezvăluind cele mai ascunse secrete ale organizaţiei.

Şi Lucia participase zi de zi la proces, ascultînd cum omul care fusese amantul ei îi distrugea pe tatăl

şi pe fraţii ei.

Mărturia depusă de Benito Patas a deschis zăgazurile. De îndată ce a început ancheta comisarului, s-au ivit zeci de victime dispuse să povestească ce-au pătimit de pe urma lui Angelo Carmine şi a găliganilor lui. Mafia se vîrîse cu forţa în afacerile lor, îi şantajase, le forţase fiicele să se prostitueze, îi ucisese sau îi schingiuse pe cei dragi lor, vînduse droguri copiilor lor. Lista grozăviilor era nesfîrşită.

Şi mai grave erau depoziţiile aşa-zişilor *pentiti*, membrii Mafiei care se căiau şi care hotărîseră să vorbească.

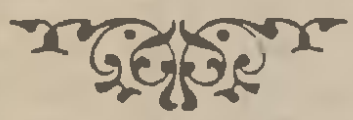

I se dăduse voie Luciei să-şi viziteze tatăl la închisoare.

Angelo Carmine o întîmpinase cu jovialitate. O strînsese în braţe şi-i şoptise:

– Nu-ţi face griji, *faccia d'angelo*. Judecătorul Giovanni Buscetta e asul pe care-l ţin în mînecă. Cunoaşte toate chichiţele legii. Şi o să le folosească pentru a obţine achitarea fraţilor tăi şi a mea.

Dar Angelo Carmine se dovedise un profet fals.

Opinia publică era prea scandalizată de excesele Mafiei şi, la sfîrşitul procesului, judecătorul Giovanni Buscetta, un viclean animal politic, i-a condamnat pe ceilalţi membri ai mafiei la lungi ani de temniţă, iar Angelo Carmine şi fiii săi au luat pedeapsa cea mai grea permisă de legea italiană: închisoare pe viaţă,

comutabilă în detenţie pe douăzeci şi opt de ani.

Pentru Angelo Carmine echivala cu o condamnare la moarte.

Întreaga Italie a exultat de bucurie. În sfîrşit, dreptatea triumfase. Dar pentru Lucia era un coşmar dincolo de orice închipuire. Cei trei oameni care însemnau tot ce avea ea pe lume, fuseseră osîndiţi la iad. I s-a îngăduit încă o dată Luciei să-şi viziteze tatăl în celulă. Schimbarea care se petrecuse cu el peste noapte îi frînse inima. În cîteva zile, devenise un moşneag. Trupul i se împuţinase iar obrajii rumeni, sănătoşi, căpătaseră o culoare pămîntie.

– M-au trădat, gemu el. M-au trădat cu toţii. Judecătorul Giovanni Buscetta – era omul meu, Lucia! Eu l-am făcut bogat, iar el m-a răsplătit în felul ăsta. Şi Patas! l-am fost ca un tată.Ce se întîmplă cu lumea asta? Ce s-a întîmplat cu onoarea lor? Doar sînt sicilieni, ca mine.

Lucia luă mîna tatălui ei în mîinile ei şi-i spuse cu voce scăzută:

– Şi eu sînt siciliană, tată. Ai să fii răzbunat. Ţi-o jur pe viaţa mea.

– Cu viaţa mea s-a zis, urmă Angelo Carmine. Dar tu ai viitorul în faţă. Deţin un cont cu număr la Zürich. La banca Len. Acolo sînt mai mulţi bani decît ai putea cheltui în zece vieţi. Îi şopti un număr la ureche. Pleacă din blestemata asta de Italie. Ia banii din

Elveţia şi trăieşte-ţi viaţa!

– Tată... Lucia îl strînse la piept.

– Dacă ai vreodată nevoie de un prieten, poţi avea încredere în Dominic Durell. Sîntem ca fraţii. Locuieşte în Franţa, la Béziers, lîngă graniţa cu Spania.

– O să ţin minte.

– Promite-mi că pleci din Italia.

– Da, tată. Dar mai înainte am nişte socoteli de reglat.

A fi muşcată de setea de răzbunare e una; a ticlui o metodă ca să te răzbuni e altceva. Era singură, şi nu avea să-i fie uşor. Lucia se gîndi la expresia italiană *Rubare il mestiere* – să furi meseria cuiva. „Trebuie să procedez aşa cum ar proceda ei", îşi spuse.

La cîteva săptămîni după condamnarea tatălui şi fraţilor ei, Lucia Carmine îşi făcu apariţia la locuinţa judecătorului Giovanni Buscetta. Chiar judecătorul îi deschise uşa.

Se uită la Lucia cu surprindere. O văzuse de multe ori cînd venise în vizită la casa Carmine, dar niciodată nu avuseseră multe să-şi spună unul altuia.

– Lucia Carmine! Ce cauţi aici? N-ar fi trebuit să...

– Am venit să vă mulţumesc, Înălţimea voastră.

Judecătorul o privi bănuitor.

– Să-mi mulţumeşti pentru ce?

Lucia îl privi drept în ochi.

– Pentru că i-aţi demascat pe tatăl şi pe fraţii mei, arătînd ce erau de fapt. Eu am fost o inocentă, care a trăit într-o casă de grozăvii. N-am avut idee ce monştri erau...

Izbucni în plîns.

Judecătorul şovăi o clipă, apoi o bătu pe umăr:

– Haide, haide! Vino înăuntru să iei un ceai.

– Mul... mulţumesc.

Cînd stăteau aşezaţi unul în faţa celuilalt în camera de zi, judecătorul Buscetta îi spuse:

– N-aş fi crezut că gîndeşti aşa despre tatăl tău. Impresia mea era că sînteţi foarte uniţi.

– Numai pentru că habar n-aveam cum erau în realitate el şi fraţii mei. Cînd am aflat... se cutremură. Nu puteţi şti ce a însemnat pentru mine. Am vrut să plec de acasă, dar nu exista nici o cale de scăpare pentru mine.

– Nu am ştiut. Îi mîngîie mîna. Te-am judecat greşit, draga mea.

– Eram îngrozită de tatăl meu.

Vorbea cu un ton pătimaş.

Judecătorul Buscetta observă, şi nu pentru prima oară, ce femeie frumoasă era Lucia. Purta o rochie simplă, neagră, care-i reliefa curbele corpului voluptuos. Judecătorul se uită la sînii ei rotunzi şi observă cît de mult se dezvoltase.

„Ar fi amuzant să mă culc cu fiica lui Angelo

Carmine, îşi spuse în sinea lui. El nu mă poate atinge cu nimic. Ticălosul credea că m-a cumpărat, dar eu am fost mai şmecher ca el. Lucia probabil că e virgină. Aş putea s-o învăţ cîteva lucruri la pat".

O îngrijitoare mai vîrstnică aduse o tavă cu serviciul de ceai şi un platou cu prăjituri. Le aşează pe o măsuţă.

– Să torn? întrebă femeia.

– Lăsaţi-mă pe mine, se oferi Lucia.

Vocea ei era caldă şi plină de făgăduinţe.

Judecătorul Buscetta îi zîmbi.

– Poţi pleca, îi spuse el femeii de serviciu.

– Da, domnule.

Judecătorul o urmări pe Lucia ducîndu-se la măsuţa pe care fusese aşezată tava, şi turnînd cu grijă ceaiul pentru el şi pentru ea.

– Lucia, am o presimţire că noi doi putem deveni buni prieteni, îşi încercă şansele Giovanni Buscetta.

Lucia îi dărui un zîmbet seducător:

– Aş fi încîntată, Înălţimea voastră.

– Giovanni,... te rog.

– Giovanni. Lucia îi întinse ceaşca. Şi-o înălţă pe a ei, ca pentru un toast: Pentru moartea ticăloşilor!

Zîmbind, Buscetta îşi înălţă şi el ceaşca:

– Pentru moartea ticăloşilor!

Luă o înghiţitură de ceai şi se strîmbă – avea un gust amar.

– E prea...?

– Nu, nu. E bun, draga mea.

Lucia îşi înălţă din nou ceaşca:

– Pentru prietenia noastră.

Luă şi ea o înghiţitură, iar el o imită:

– Pentru...

Buscetta nu şi-a mai isprăvit toastul. A fost cuprins de un spasm subit şi a simţit în inimă arsura unui fier înroşit. Şi-a încleştat pieptul cu mîinile.

– Oh, Dumnezeule! Cheamă un doctor!

Lucia rămase locului, sorbindu-şi liniştită ceaiul şi privindu-l pe judecător cum se împleticea şi se prăbuşea la pămînt. Zăcu un timp, zvîcnind din toate mădularele, apoi se linişti.

– Ăsta-i primul din ei, tată! spuse Lucia.

Benito Patas stătea în celula lui, făcînd pasienţe, cînd gardianul îl anunţă:

– Ai o vizită conjugală.

Benito rînji cu toată gura.

În urma informaţiilor pe care le furnizase, i se acordase un statut special, cu multe privilegii, printre care se numărau şi vizitele conjugale. Patas avea vreo şase gagici, care-şi alternau vizitele. Se întreba care dintre ele o fi venit azi.

Se studie în oglinjoara care atîrna pe peretele celulei, îşi unse părul cu puţină pomadă, apoi îl netezi, după care îl urmă pe gardian pe coridor, îndreptîndu-se spre sectorul unde erau camerele particulare.

Gardianul îi făcu semn să intre. Patas păşi ţanţoş în încăpere, vibrînd de nerăbdare. Dar se opri locului,

surprins.

– Lucia! Ce dracu' faci aici? Cum ai intrat?

– Le-am spus că sîntem logoditi, Benito, răspunse Lucia suav.

Purta o rochie de mătase roşie, decoltată, care i se lipea de trup.

Benito Patas se dădu îndărăt:

– Ieşi de aici!

– Dacă aşa doreşti, bine. Dar mai întîi trebuie să asculţi ce vreau să-ţi spun. Cînd te-am văzut ridicîndu-te şi depunînd mărturie împotriva tatălui şi a fraţilor mei, te-am urît. Aş fi vrut să te omor. Se apropie mai mult de el. Dar pe urmă mi-am dat seama că ceea ce făceai tu era un act de bravură. Ai avut curajul să te ridici în picioare şi să spui adevărul. Tata şi fraţii mei nu erau oameni răi, dar făceau fapte rele şi tu ai fost singurul suficient de puternic ca să se ridice împotriva lor.

– Lucia, crede-mă, poliţia m-a obligat să... începu Benito.

– Nu trebuie să-mi explici, spuse ea cu blîndeţe. Nu mie. Îţi aduci aminte de prima dată cînd am făcut dragoste? Încă de pe atunci am ştiut că sînt îndrăgostită de tine şi că o să fiu întotdeauna.

– Lucia, n-aş fi făcut niciodată ce am...

– *Caro*, vreau să uităm ce s-a întîmplat. E un fapt împlinit. Acum, lucrul cel mai important sîntem tu şi cu mine.

Acum era foarte aproape de el şi Benito îi aspira parfumul părului. Mintea lui era pradă confuziei.

– Vorbeşti... vorbeşti serios?

– Mai serios decît am vorbit vreodată. Şi de asta am venit azi aici, ca să ţi-o dovedesc. Ca să-ţi arăt că sînt a ta. Şi nu numai prin cuvinte.

Degetele ei trăgeau în jos bretelele rochiei şi, o clipă mai tîrziu, rochia îi alunecă pe jos. Era goală.

– Acum mă crezi?

Dumnezeule, ce frumoasă era!

– Da, te cred.

Vocea îi suna îngroşată.

Lucia se apropie şi mai mult şi trupul ei se lipi de al lui.

– Dezbracă-te, şopti ea. Repede!

Îl privi pe Patas în timp ce se dezbrăca. Cînd rămase gol, o luă de mînă şi o conduse spre patul îngust, aflat într-un colţ. Nu-şi bătu capul cu preambuluri. Într-o clipă se trînti peste ea, îi desfăcu picioarele şi o pătrunse adînc, în timp ce pe faţă i se aşternu un zîmbet arogant.

– E ca pe vremuri, şopti el îngîmfat. N-ai putut să mă uiţi, nu-i aşa?

– Nu, îi murmură ea în ureche. Şi ştii de ce n-am putut să te uit?

– Nu, *mi amore*. Spune-mi.

– Pentru că sînt siciliană, ca şi tatăl meu.

Îşi duse mîna la ceafă şi scoase un ac lung, împodobit, înfipt în păr.

Benito Patas simţi ceva înjunghiindu-l sub coastă, în stînga, şi durerea cruntă îl făcu să deschidă gura ca să ţipe, dar gura Luciei i-o închise cu o sărutare; iar cînd trupul lui Benito se zvîrcoli şi se crispă peste ea, Lucia avu un orgasm.

Cîteva minute mai tîrziu era complet îmbrăcată şi cu acul înfipt din nou în păr. Benito zăcea sub pătură, cu ochii închişi. Lucia bătu în uşa celulei şi-i zîmbi gardianului care i-o deschise ca să-i dea drumul afară.

– A adormit, şopti ea.

Gardianul se uită la tînăra frumoasă şi zîmbi.

– Se vede că l-ai stors de tot.

– Sper, răspunse Lucia.

Simpla îndrăzneală a celor două omoruri zgudui întreaga Italie. Frumoasa fiică a unui mafiot îşi răzbunase tatăl şi fraţii, iar impresionabilul public italian o ridica în slăvi, intervenind pentru salvarea ei. Fireşte, însă, poliţia adoptase alt punct de vedere. Lucia Carmine asasinase un judecător respectabil şi după aceea comisese o a doua crimă, chiar între zidurile închisorii. În ochii lor, faptul că-şi bătuse joc de poliţie era la fel de grav ca şi crimele propriu-zise. Ziarele se amuzau din plin pe seama poliţiei.

– Îi vreau capul! urlă comisarul către adjunctul său. Şi-l vreau azi.

Vînătoarea s-a intensificat, în timp ce obiectul acestei atenţii speciale se ascundea în casa lui Salvatore Giuseppe, unul din oamenii lui Angelo Carmine care reuşise să scape de furtună.

La început, singurul gînd al Luciei fusese să

răzbune onoarea tatălui şi a fraţilor ei. Nu se îndoise nici un moment că va fi prinsă şi fusese pregătită să se sacrifice. Totuşi, cînd izbutise să iasă din închisoare şi să fugă, gîndurile ei s-au mutat de la răzbunare la supravieţuire. Acum după ce îndeplinise ce avusese de îndeplinit, viaţa devenise din nou preţioasă. „N-am de gînd să-i las să pună mîna pe mine, îşi spunea ea. Niciodată!"

Salvatore Giuseppe şi soţia lui au făcut ce-au putut ca s-o deghizeze pe Lucia. I-au decolorat părul, i-au înnegrit dinţii, i-au cumpărat ochelari şi haine care-i veneau prost.

Salvatore examina cu un ochi critic rezultatul străduinţelor lor:

– Nu-i rău, spunea el. Dar nu-i de ajuns. Trebuie să te scoatem din Italia. Va trebui să pleci undeva unde fotografia ta nu-i pe prima pagină a tuturor ziarelor. Undeva unde să poţi sta ascunsă cîteva luni...

Şi Lucia îşi aduse aminte:

„Dacă vreodată ai nevoie de un prieten, poţi avea încredere în Dominic Durell. Sîntem ca fraţii. Locuieşte în Franţa, la Béziers, lîngă graniţa cu Spania".

– Ştiu unde mă pot duce, spuse Lucia. O să am nevoie de un paşaport.

– Am să-ţi fac rost.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, Lucia examina un paşaport emis pe numele Lucia Roma, cu o fotografie sub noua ei înfăţişare.

– Şi unde vrei să pleci?

– Tata are în Franţa un prieten care o să mă ajute.

– Dacă vrei, pot să te însoţesc pînă la graniţă, se oferi Salvatore.

Amîndoi ştiau cît de primejdios putea fi un asemenea lucru.

– Nu, Salvatore. Ai făcut destul pentru mine. Trebuie să plec singură.

A doua zi dimineaţa Salvatore Giuseppe a închiriat un Fiat pe numele Lucia Roma şi i-a înmînat Luciei cheile.

– Fii prudentă, o sfătui el.

– N-avea grijă. M-am născut sub o zodie norocoasă. Nu-i spunea aşa tatăl ei?

La graniţa dintre Italia şi Franţa maşinile care aşteptau să treacă în Franţa înaintau încet, într-o coadă lungă. Pe măsură ce se apropia de ghişeul de control, Lucia era tot mai nervoasă. Probabil că era căutată la toate punctele de ieşire din ţară. Dacă o prindeau, ştia bine că urma să fie condamnată la închisoare pe viaţă. „Mai bine mă omor", îşi spunea ea.

Ajunsese la ghişeul de control.

– Paşaportul, *signorina.*

Lucia prezentă pe fereastra maşinii paşaportul ei negru. Cînd îl luă în mînă, ofiţerul îi aruncă Luciei o privire şi deîndată văzu o expresie de nedumerire ivindu-se pe faţa lui. Se uită de cîteva ori de la paşaport la faţa ei şi invers, dar de astă dată cu mai multă atenţie.

Lucia îşi simţi corpul încordîndu-i-se.

– Eşti Lucia Carmine, îi spuse ofiţerul.

Capitolul nouă

– Nu! strigă Lucia.

Obrajii i se făcuseră albi ca varul. Se uită în jur, să descopere vreo cale de fugă. Nu exista nici una. Şi, deodată, spre uimirea ei, ofiţerul îi zîmbi. Se aplecă spre ea şi îi şopti:

– Tatăl dumitale a fost bun cu familia mea, *signorina*. Poţi să treci. Noroc!

Lucia se simţea ameţită de uşurare.

– *Grazie.*

Apăsă pe accelerator şi străbătu cei douăzeci şi cinci de metri pînă la graniţa franceză. Grănicerul francez se mîndrea a fi un cunoscător în materie de

femei frumoase, dar femeia din maşina care se oprise în faţa lui nu era, în mod cert, frumoasă. Avea un păr cenuşiu, ochelari cu lentile groase, dinţi pătaţi şi era îmbrăcată şleampăt.

„De ce dracu' italiencele astea nu pot arăta la fel de atrăgător ca franţuzoaicele?" gîndi el cu dezgust. Puse ştampila pe paşaportul Luciei şi îi făcu semn să treacă.

Şase ore mai tîrziu se afla la Béziers.

Telefonul răspunse chiar de la primul apel şi o voce plăcută rosti: „Alo!"

– Cu Dominic Durell, vă rog.

– Aici e Dominic Durell. Cine întreabă?

– Lucia Carmine. Tatăl meu mi-a spus...

– Lucia! Vocea era plină de căldură. Speram să capăt veşti despre tine.

– Am nevoie de ajutor.

– Poţi să te bizui pe mine.

Inima Luciei se înseninã. Era prima veste bună pe care o auzise de multă vreme încoace, şi, brusc, îşi dădu seama cît de epuizată moraliceşte era.

– Am nevoie de un loc unde să mă ascund de poliţie.

– Nici o problemă. Soţia mea şi cu mine cunoaştem un loc perfect, unde vei putea rămîne cît vei dori.

Era aproape prea frumos ca să fie adevărat.

– Îţi mulţumesc.

– Unde eşti, Lucia?

– Sînt...

În clipa aceea auzi în telefon declicul unui aparat poliţienesc de emisie-recepţie, care apoi se opri pe dată.

– Lucia...

În mintea ei se declanşă un semnal de alarmă.

– Lucia... unde eşti? Vreau să vin să te iau.

„De ce să existe în casa aceea un aparat de emisie-recepţie?" se întrebă Lucia. Şi apoi i se răspunsese de la prima sonerie a telefonului. De parcă cineva se aşteptase să sune.

– Lucia... mă auzi?

Ştiu, cu absolută certitudine, că omul de la celălalt capăt al firului era un poliţist. Deci copoii erau pe urmele ei. Telefonul fusese interceptat.

– Lucia...

Puse receptorul în furcă şi ieşi repede din cabina telefonică. „Trebuie să plec imediat din Franţa", îşi spuse ea. Se reîntoarse în maşină şi scoase o hartă din compartimentul pentru mănuşi. Graniţa spaniolă se găsea la o distanţă de numai cîteva ore. Aşeză harta la loc şi o porni în direcţia sud-vest spre San Sebastián.

Abia la graniţa spaniolă lucrurile începură să meargă prost.

Lucia îi înmînă ofiţerului de la vamă paşaportul.

Acesta îi aruncă o privire superficială şi dădu să i-l restituie, dar ceva păru să-l facă să şovăie. Se uită mai atent la Lucia şi expresia feţei i se schimbă.

– Un moment, vă rog. Trebuie să mă duc înăuntru să ştampilez paşaportul.

„M-a recunoscut", îşi spuse Lucia cu disperare.

Îl văzu intrînd în ghereta unde era biroul şi arătînd paşaportul ei altui ofiţer. Amîndoi discutau aprins. Nu avea nici o scăpare. Deschise portiera maşinii şi ieşi afară. Un grup de turişti germani care tocmai îşi terminaseră formalităţile vamale se urcau cu multă larmă într-un autocar, aflat lîngă maşina Luciei. Pe cartonul lipit pe fereastra din faţă a autocarului scria MADRID.

– *Achtung!* striga ghidul. *Schnell!*

Lucia se uită spre gheretă. Grănicerul care-i luase paşaportul urla într-un telefon.

– Toată lumea în maşină, *bitte!*

Fără să stea pe gînduri, Lucia se alătură grupului de turişti care rîdeau şi sporovăiau şi urcă în autocar, ferindu-se ca ghidul să-i vadă faţa. Se aşeză pe un loc în fundul autocarului, ţinîndu-şi tot timpul capul în piept. „Pleacă odată!" se ruga în gînd. „Acum!"

Pe fereastră, Lucia văzu că un alt grănicer venise lîngă cei doi şi toţi trei examinau paşaportul ei. Ca un răspuns parcă la rugăciunea Luciei, uşa autocarului se închise şi motorul prinse viaţă. O clipă mai tîrziu autocarul ieşise din San Sebastián şi se îndrepta spre Madrid. Ce se va întîmpla cînd grănicerii vor constata că şi-a abandonat maşina? Prima lor presupunere va fi că s-a dus la toaletă. Vor aştepta un timp, pe urmă

vor trimite pe cineva să o caute. A doua lor mişcare va fi cercetarea zonei, gîndind că s-a ascuns pe undeva în jur. Între timp, zeci de maşini şi de autobuze vor fi trecut graniţa. Poliţia nu va avea habar unde a dispărut sau în ce direcţie a luat-o.

Turiştii din autocar petreceau, fără îndoială, o vacanţă fericită. „Şi de ce nu? se gîndi Lucia cu amărăciune. Doar n-au poliţia pe urme. Oare a meritat să-mi risc întreaga mea viaţă?" Revăzu cele întîmplate, retrăind în minte scenele cu judecătorul Buscetta şi cu Benito.

„Lucia, am o presimţire că tu şi cu mine am putea deveni buni prieteni... Pentru moartea ticăloşilor!"

Şi Benito Patas: „E ca pe vremuri. N-ai putut să mă uiţi, nu-i aşa?"

Şi i-a făcut pe cei doi trădători să plătească pentru păcatele săvîrşite împotriva familiei ei. „A meritat?" Cei doi trădători erau morţi, dar tatăl şi fraţii ei aveau să sufere pentru tot restul vieţii lor. „Da, îşi spuse Lucia. A meritat!"

Cineva din autocar începu să cînte un cîntec german, şi ceilalţi îi ţinură isonul.

„In München ist ein Hofbrau Haus, ein, zwei, sufa..."

„Cu grupul ăsta am să fiu în siguranţă o bucată de vreme, îşi spuse Lucia. Şi ce urmează să fac mai departe, am să hotărăsc cînd o să ajung la Madrid".

Dar n-a mai ajuns la Madrid.

Cînd intrară în oraşul fortificat Avila, autocarul se opri, conform programului, pentru o pauză de gustări şi pentru ceea ce ghidul numea delicat „alte nevoi".

– *Alle raus vom bus,* le strigă el.

Lucia rămase pe locul ei, privind pasagerii care se ridicau şi se înghesuiau la uşa autocarului. „Sînt mai în siguranţă dacă rămîn înăuntru", îşi spuse ea. Dar ghidul o observă.

– Coborîţi, *Fräulein,* nu rămînem aici decît cincisprezece minute.

Lucia ezită, apoi se ridică în silă şi se îndreptă spre uşă.

Cînd trecu pe lîngă ghid, acesta îi spuse:

– *Warten sie, bitte!* Aşteptaţi puţin. Dumneavoastră nu faceţi parte din acest grup.

Lucia îi răspunse cu un zîmbet cald:

– Nu. Dar ştiţi, maşina mea s-a defectat la San Sebastián şi cum e foarte important pentru mine să ajung la Madrid, am...

– *Nein!* răcni ghidul. Aşa ceva nu se poate. Asta e o excursie particulară.

– Ştiu, răspunse Lucia, dar, vedeţi, trebuie...

– Ásta trebuie s-o aranjaţi cu compania turistică din München.

– Nu pot. Sînt în mare grabă şi...

– *Nein, nein.* Ar însemna să-mi pricinuiţi necazuri la firmă. Vă rog să plecaţi, că dacă nu, chem poliţia.

– Dar...

Ghidul era de neînduplecat. Douăzeci de minute mai tîrziu, Lucia privea din urmă autocarul înaintînd pe şoseaua ce ducea la Madrid. Era naufragiată, fără paşaport şi aproape fără bani şi, probabil, la ora aceasta căutată de poliţiile a vreo şase ţări pentru a fi arestată sub acuzaţia de crimă.

Se uită de jur împrejur. Autocarul staţionase în faţa unei clădiri circulare, cu o firmă pe care se putea citi: *Estacion de autobuses.*

„Aici aş putea lua un autobuz", se gîndi ea. Intră în staţie. Era o clădire spaţioasă, cu pereţi de marmură şi, de jur împrejur, se înşirau ghişee de bilete, fiecare dintre ele indicînd cîte o direcţie: Segovia... Muño-galindo... Valladolid... Salamanca... Madrid. Scări rulante duceau la subsol, de unde plecau autobuzele. Mai exista şi o *pasteleria*, unde se vindeau gogoşi, dulciuri şi sandvişuri învelite în hîrtie cerată, iar Lucia îşi dădu brusc seama că era lihnită de foame.

„Mai bine să nu cumpăr nimic, îşi suse ea, pînă nu văd cît costă un bilet de autobuz".

Se îndreptă spre ghişeul cu firma Madrid, cînd văzu doi poliţişti în uniformă intrînd grăbiţi în staţie. Unul din ei ţinea în mînă o fotografie. Se duse ră de la un ghişeu la altul, arătîndu-i funcţionarului respectiv fotografia.

„Pe mine mă caută, se gîndi Lucia. Blestematul ăla de ghid a raportat despre mine".

O familie de pasageri nou-sosiţi urcau pe scara rulantă, venind de la subsol. Cînd se îndreptară spre

uşă, Lucia se amestecă printre ei şi reuşi să iasă. O porni pe străzile pietruite din Avila, impunîndu-şi să nu se grăbească, pentru a nu atrage atenţia asupra ei. Coti pe Calle de la Madre Soledad, cu clădirile ei din granit şi balcoane din fier forjat negru şi cînd ajunse în Plaza de la Santa, se aşeză pe o bancă într-un părculeţ şi încercă să se gîndească la o soluţie. La vreo sută de metri mai încolo, şedeau pe bănci cîteva femei şi cîteva perechi, încălzindu-se la soarele după-amiezei.

La un moment dat, apăru o maşină de poliţie. Se opri la capătul parcului şi doi poliţişti coborîră din ea. Se îndreptară spre una dintre femeile singure şi începură să-i pună întrebări. Inima Luciei începu să bată cu putere.

Se sili să se ridice fără grabă, cu inima zvîcnindu-i nebuneşte, şi se îndepărtă de poliţişti mergînd cu paşi rari. Străduţa pe care ieşi se numea, în mod incredibil, *„Strada vieţii şi a morţii"*. „Mă întreb dacă o fi un semn", îşi spuse Lucia.

În *plaza* erau doi lei de piatră, arătînd foarte vii, cu limbile scoase afară, şi imaginaţia înfierbîntată a Luciei o făcu să aibă impresia că sînt gata să sară la ea. În faţa ei se înălţa o catedrală care avea sculptat pe faţadă un medalion înfăţişînd o fată tînără şi un craniu rînjind. Pînă şi văzduhul părea încărcat de moarte. Lucia auzi un dangăt de clopot şi privi în direcţia sunetului, dincolo de poarta oraşului. În depărtare, pe un deal, se vedeau zidurile unei mănăstiri. Rămase locului, privind-o fix.

– De ce ai venit la noi, copila mea? o întrebă cu voce blîndă Preacuvioasa maică stareţă Betina.

– Am nevoie de un loc de refugiu.

– Şi ai hotărît să alegi refugiul Domnului?

„Întocmai!" îşi spuse Lucia în sinea ei.

– Da, răspunse cu glas tare. Apoi începu să improvizeze: Asta mi-am dorit dintotdeauna – să mă dedic vieţii spirituale.

– În sufletele noastre dorim cu toţii acest lucru, nu-i aşa, copila mea?

„Doamne, mă crede cu adevărat", se gîndi Lucia, fericită.

Preacuvioasa maică stareţă continuă:

– Trebuie să înţelegi însă că ordinul Cistercian este cel mai strict dintre toate, copila mea. Sîntem complet izolate de lumea din afară.

Cuvintele maicii stareţe sunau ca o dulce muzică în urechile Luciei.

– Cele ce intră între aceste ziduri se leagă să nu le mai părăsească niciodată.

– N-o să vreau să le părăsesc niciodată, o asigură Lucia. „Oricum, nu în următoarele cîteva luni", adăugă ea în gînd.

Maica stareţă se ridică:

– E o hotărîre importantă. Te sfătuiesc să pleci acum şi să te gîndeşti bine înainte de a te hotărî.

Lucia simţi că şansa îi scăpa printre degete şi intră

în panică. Nu avea unde să se ducă. Unica ei speranţă era să se îngroape dincolo de zidurile mănăstirii.

– M-am gîndit bine, răspunse cu repeziciune. Credeţi-mă, Preacuvioasă maică, nu mă gîndesc la nimic altceva. Vreau să renunţ la lumea de afară. O privi pe maica stareţă drept în ochi. Doresc să mă aflu aici mai curînd decît în orice alt loc.

Vocea ei vibra de sinceritate.

Maica stareţă era nedumerită. Femeia din faţa ei avea un aer de instabilitate şi de impulsivitate care o punea pe gînduri. Şi totuşi ce altă soluţie mai bună ar fi putut exista pentru ea decît să vină aici şi să-şi calmeze spiritul prin meditaţie şi prin rugăciune?

– Eşti catolică?

– Da.

Maica stareţă luă în mînă un condei cu pană, de modă veche.

– Spune-mi numele tău, copilă.

– Mă cheamă Lucia Car... Lucia Roma.

– Părinţii tăi sînt în viaţă?

– Numai tata.

– Cu ce se ocupă?

– A fost om de afaceri. S-a retras.

Lucia îşi aminti cît de palid şi de devastat arătase tatăl ei ultima dată cînd îl văzuse, şi simţi un junghi în inimă.

– Mai ai fraţi sau surori?

– Doi fraţi.

– Şi ei cu ce se ocupă?

Lucia îşi spuse că trebuia să profite la maximum

de situaţie.

– Sînt preoţi, răspunse.

– Frumos!

Catehismul a ţinut trei ore. La sfîrşit, maica Betina îi spuse:

– Am să-ţi găsesc un pat pentru noaptea asta. Mîine dimineaţă vei începe instruirea şi cînd ai s-o sfîrşeşti, dacă îţi vei păstra hotărîrea, vei putea intra în ordin. Dar te previn, ţi-ai ales o cărare foarte grea.

– Credeţi-mă, răspunse Lucia cu sinceritate. N-am de ales.

Briza de noapte era caldă şi plăcută, şi adia foşnitor prin poiană. Lucia adormi în cele din urmă. Visă că se găsea la o petrecere într-o vilă frumoasă, împreună cu tatăl şi fraţii ei. Toată lumea se distra de minune, pînă cînd un străin pătrunse în cameră şi strigă:

– Cine e aici?

Apoi toate luminile se stinseră şi o lanternă puternică îi lumină faţa. Se trezi şi se ridică în lumina care o orbea.

În poiană se găseau vreo şase bărbaţi, care le încercuiseră pe călugăriţe. Lucia nu le putea desluşi decît vag siluetele.

– Cine sînteţi? întrebă din nou străinul.

Avea o voce adîncă şi aspră.

Mintea Luciei era în plină alertă. Căzuse în cursă.

Dar dacă oamenii ăştia ar fi fost într-adevăr poliţişti ar fi ştiut cine sînt călugăriţele. Şi ce căutau noaptea în pădure?

Lucia riscă:

– Sîntem călugăriţe de la mănăstirea din Avila. Ne-au atacat nişte oameni ai stăpînirii şi...

– Am auzit, o întrerupse omul.

Celelalte surori se treziseră şi priveau îngrozite.

– Şi cine... cine eşti dumneata? întrebă Megan.

– Numele meu este Jaime Miró.

Erau şase bărbaţi, îmbrăcaţi în pantaloni din bumbac aspru, jachete de piele, maiouri cu guler pe gît, pantofi de pînză cu talpă de sfoară şi tradiţionalele berete basce. Erau înarmaţi din greu, şi în lumina clar-obscură a lunii aveau înfăţişări demonice. Doi dintre ei păreau să fi fost crunt bătuţi.

Omul care-şi spusese Jaime Miró era înalt şi subţire, cu ochi negri aprigi.

– Se poate să fi fost urmărite. la aruncă o privire în jur, spuse el, adresîndu-i-se unuia dintre oamenii lui.

– *Si.*

Luciá îşi dădu seama că răspunsul venise din partea unei femei. O urmări cum se strecura fără zgomot printre copaci.

– Şi ce-ai de gînd să facem cu ele? întrebă Ricardo Mellado.

– *Nada* – nimic, răspunse Jaime Miró. Le lăsăm

aici şi noi mergem mai departe.

– Jaime, sînt surori întru Hristos, protestă unul dintre oameni.

– Atunci să aibă Hristos grijă de ele, răspunse răstit Jaime Miró. Noi avem treburile noastre.

Călugăriţele stăteau acum în picioare, aşteptînd. Iar bărbaţii se strînseseră în jurul lui Jaime şi discutau aprins.

– Nu le putem lăsa să fie prinse. Acoca şi oamenii lui sînt pe urmele lor.

– Sînt şi pe urmele noastre, *amigo*.

– Surorile n-or s-o scoată la capăt fără ajutorul nostru.

Jaime Miró răspunse pe un ton categoric:

– Nu. N-o să ne riscăm vieţile noastre pentru ele. Avem şi aşa destule belele pe cap.

Felix Carpio, unul dintre aghiotanţii lui Miró, interveni:

– Le-am putea escorta o parte din drum, Jaime. Atîta cît să le scoatem din zona asta. Se întoarse spre călugăriţe: În ce direcţie mergeţi?

Vorbi Teresa, cu o lumină celestă în ochi:

– Eu am o misiune sfîntă. Există la Mendavia o mănăstire care ne va oferi adăpost.

– Le-am putea însoţi pînă acolo, stărui Felix Carpio. Mendavia e în drumul nostru spre San Sebastián.

Jaime se întoarse furios către el:

– Nesăbuitule! De ce nu ridici o pancartă pe care să scrii unde mergem, ca să poată vedea toată lumea?

– Am vrut să spun numai...

– *Mierda!* Vocea îi era plină de scîrbă. Acum nu mai avem încotro. Va trebui să le luăm cu noi. Dacă pune Acoca mîna pe ele, o să le facă să vorbească. Şi dacă le luăm cu noi or să ne împiedice la drum şi or să ne încetinească mersul, uşurîndu-i lui Acoca şi măcelarilor lui hăituiala.

Lucia asculta numai cu o ureche. Crucea de aur se afla la o distanţă atît de mică de ea, încît o ispitea să întindă mîna. „Dar cu afurisiţii ăştia! îşi spuse ea. Ai nimerit şi tu momentul, Dumnezeule. Ce ciudat simţ al umorului ai, Doamne!"

– În ordine, hotărî Jaime Miró. O să ne descurcăm cum o să putem. O să le conducem pînă la mănăstire şi o să le lăsăm acolo, dar nu putem merge cu toţii împreună, ca o trupă de circ. Li se adresă călugăriţelor cu o voce din care nu-şi putu stăpîni furia: Măcar ştie vreuna dintre voi unde e Mendavia?

Surorile se uitară una la cealaltă.

– Nu ştim exact, răspunse Graciela.

– Şi atunci cum dracu' vreţi să ajungeţi acolo?

– Domnul ne va călăuzi, spuse sora Teresa.

Un altul dintre oamenii lui Miró, Rubio Arzano, rînji:

– Aveţi noroc. Apoi, arătînd cu capul către Jaime: Domnul în persoană a coborît din ceruri să vă călăuzească, soră.

Jaime îi aruncă o privire care îi închise gura.

– O să ne despărţim, hotărî el. Vom lua trei drumuri diferite.

Scoase o hartă dintr-un rucsac şi oamenii se ghemuiră pe jos, luminînd harta cu lanternele.

– Mănăstirea din Mendavia e aici, la sud-est de

Logroño. Eu am s-o iau spre nord, prin Valladolid, şi pe urmă urc la Burgos. Urmări cu degetul pe hartă, apoi se întoarse spre Rubio, un lungan cu o înfăţişare plăcută: Tu iei drumul spre Olmedo, pînă la Peñafiel şi Aranda de Duero.

– În regulă, *amigo.*

Jaime Miró se concentră din nou asupra hărţii. Pe urmă îşi ridică privirea spre Ricardo Mellado, unul dintre cei doi cu faţa tumefiată de lovituri.

– Ricardo, tu te îndrepţi spre Segovia, pe urmă iei drumul de munte pînă la Cerezo de Abajo, şi apoi mergi la Soria. Ne vom întîlni cu toţii la Logroño. Dădu harta deoparte. Logroño e la două sute zece kilometri de aici. Făcu un calcul în tăcere. Ne vom reîntîlni peste şapte zile, urmă el. Feriţi-vă de şoselele principale.

– Şi unde ne întîlnim la Logroño? întrebă Felix.

– Săptămîna viitoare joacă la Logroño Circul Japon, interveni Ricardo.

– Bine. Ne întîlnim acolo. La spectacolul de dimineaţă.

– Şi cu cine or să călătorească maicile? întrebă Felix Carpio.

– Le despărţim.

Lucia hotărî că era timpul să pună capăt la toate acestea.

– *Señor,* pentru că soldaţii sînt pe urmele dumneavoastră, poate că noi am fi în mai mare siguranţă dacă mergem singure.

– Dar n-am fi noi în siguranţă, soră, ripostă Jaime. Pentru că ştiţi prea multe despre planurile noastre.

– Şi în plus, interveni omul căruia i se spunea Rubio, n-aţi avea nici o şansă să ajungeţi. Noi cunoaştem ţinutul. Sîntem basci şi oamenii din nord ne sînt prieteni. Or să ne ajute şi or să ne ascundă de soldaţii naţionalişti. Voi, singure, n-o să puteţi răzbi pînă la Mendavia.

„Nici n-am de gînd să ajung la Mendavia, idiotule!", îi spuse Lucia în gînd.

Jaime Miró mormăi posomorît:

– Foarte bine, atunci s-o pornim la drum. Vreau ca pînă în zori să fim departe de aici.

Sora Megan îl asculta liniştită pe omul care dădea dispoziţii. Era aspru şi arogant, dar, într-un anumit fel, radia un reconfortant aer de forţă.

Jaime se uită la sora Teresa, arătînd cu degetul spre Tomas Sanjuro şi Rubio Arzano:

– Aceştia doi vor răspunde de dumneata.

– Dumnezeu răspunde de mine, replică ea.

– Sigur, răspunse Jaime sec. Presupun că aşa aţi ajuns aici.

Rubio se apropie de Teresa:

– Eu sînt Rubio Arzano, la dispoziţia dumneavoastră, soră. Cum vă numiţi?

– Sînt sora Teresa.

Lucia interveni cu iuţeală:

– Am să merg şi eu cu sora Teresa.

Sub nici un chip nu avea de gînd să-i lase să o separe de crucea de aur.

Jaime încuviinţă:

– Bine. Apoi arătă spre Graciela: Pe asta o s-o ia Ricardo.

– *Bueno*, se declară de acord Ricardo Mellado.

Femeia pe care Jaime o trimisese în recunoaştere se reîntoarse la grup.

– Nici un pericol, anunţă ea.

– Bun. Jaime se uită la Megan. Dumneata, soră, vii cu noi.

Megan aprobă din cap. Jaime Miró o fascina. Iar femeia din grup o intriga. Era brună şi aprigă, cu trăsături acviline, de pasăre de pradă. Gura ei părea o rană roşie. Emana un aer de intensă sexualitate. Femeia se îndreptă spre Megan.

– Eu sînt Amparo Jirón. Dacă ai să-ţi ţii gura, soră, n-o să avem nici un necaz.

Jaime Miró le spuse celorlalţi:

– Să plecăm! Deci, la Logroño peste şapte zile. Nu scăpaţi maicile din ochi.

Sora Teresa şi omul care se numea Rubio Arzano porniseră să coboare cărarea. Lucia veni în fugă după ei. Văzuse că Rubio Arzano îşi vîrîse o hartă în rucsac. „Cînd o să adoarmă am să i-o iau", îşi propuse Lucia.

Şi astfel începu fuga lor de-a lungul Spaniei.

Capitolul zece

Miguel Carillo era nervos. De fapt, Miguel Carillo era foarte nervos. Nu fusese o zi prea bună pentru el. Dimineaţa care începuse atît de bine, cînd le întîlnise pe cele patru călugăriţe şi le convinsese că şi el era călugăr, sfîrşise cu doborîrea lui pe podea, inconştient, cu mîinile şi picioarele legate. Acum zăcea pe jos în prăvălia de confecţii.

L-a descoperit soţia patronului. Era o femeie mai în vîrstă, solidă, cu mustăţi şi o fire sucită. Se uită în jos la el, aşa cum zăcea legat fedeleş, şi exclamă:

– *Madre de Dios!* Cine eşti? Ce cauţi aici?

Carillo făcu apel la tot farmecul lui:

– Slavă Domnului că ai venit, *señorita.* Nu întîlnise în viaţa lui pe cineva care să arate mai puţin a *señorita*, dar voia s-o flateze. Am încercat să mă eliberez din legăturile astea, ca să pot folosi telefonul şi să chem poliţia.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Se zbătu puţin, ca să se poată aşeza într-o poziţie mai confortabilă.

– Explicaţia e simplă, *señorita.* Sînt călugărul Gonzales. Vin de la o mănăstire de lîngă Madrid. Tocmai treceam pe lîngă frumoasa dumneavoastră prăvălie cînd am văzut doi tineri pătrunzînd înăuntru prin efracţie. Ca om al Domnului, era de datoria mea să-i opresc. Am intrat şi eu sperînd să-i conving că apucaseră pe o cale greşită, dar ei m-au doborît la pămînt şi m-au legat. Acum, dacă vreţi să fiţi bună să-mi desfaceţi legăturile...

– *Mierda!*

Muguel Carillo se holbă la ea:

– Ce-aţi spus?

– Cine eşti?

– V-am spus, sînt...

– Eşti cel mai neruşinat mincinos pe care l-am întîlnit vreodată.

Se apropie de veşmintele lepădate de călugăriţe.

– Ce-i cu astea?

– Ah, astea! Cei doi tineri erau deghizaţi în călugăriţe, înţelegeţi, şi...

– Aici sînt patru haine. Spuneai că au fost doi tineri.

– Aşa-i. Ceilalţi doi au venit mai tîrziu.

Femeia se îndreptă spre telefon.

– Ce faceţi?

– Chem poliţia.

– Nu-i necesar, vă asigur. De îndată ce-mi desfaceţi legăturile, mă duc direct la postul de poliţie să raportez toată întîmplarea.

Femeia se uită încă o dată în jos la el:

– Eşti descheiat la pantaloni, părinte.

Poliţia s-a arătat şi mai puţin înţelegătoare decît femeia. Carillo a fost luat la întrebări de către patru membri ai Guardia Civil. Uniformele lor verzi şi pălăriile negre din imitaţie de piele, care le copiau pe cele din secolul al XVIII-lea, erau menite să inspire spaimă în întreaga Spanie, şi îşi operară efectul magic şi asupra lui Carillo.

– Îţi dai seama, corespunzi întocmai descrierii unui om care a omorît un preot în nord.

Carillo oftă:

– Nu mă surprinde, am un frate geamăn, fie ca Cerul să-l pedepsească. Din cauza lui am intrat la mănăstire. Sărmana noastră mamă...

– Scuteşte-ne.

Un uriaş cu o faţă cicatrizată intră în încăpere.

– Bună ziua, domnule colonel Acoca.

– Ăsta-i omul?

– Da, domnule colonel. Datorită veşmintelor de călugăriţe pe care le-am găsit aici în prăvălie, alături

de el, ne-am gîndit că poate v-ar interesa să-l interogaţi chiar dumneavoastră.

– Da. Mă interesează foarte mult.

Colonelul Ramón Acoca se apropie de nefericitul Carillo.

Acesta îi dărui colonelului zîmbetul său cel mai cuceritor:

– Mă bucur că aţi venit, domnule colonel. Mă aflu într-o misiune pentru mănăstirea mea şi e foarte important să ajung cît mai repede cu putinţă la Barcelona. Aşa cum am încercat să le explic acestor amabili domni, sînt victima unui concurs de împrejurări, numai pentru că am încercat să fac pe bunul samaritean.

Colonelul aprobă din cap cu simpatie:

– Dacă te grăbeşti, o să mă străduiesc să nu-ţi răpesc timpul.

– Vă mulţumesc, domnule colonel, răspunse Carillo radios.

– Am să-ţi pun cîteva întrebări simple. Dacă răspunzi sincer, totul o să iasă bine. Dacă ai să mă minţi, o să ai de suferit.

– Oamenii lui Dumnezeu nu mint, răspunse Carillo justiţiar.

– Mă bucur să aud lucrul ăsta. Povesteşte-mi despre cele patru călugăriţe.

– Nu ştiu nimic despre patru căl...

Pumnul care-l pocni în gură avea încheieturi de oţel şi sîngele îi ţîşni împroşcînd camera.

– Dumnezeule! Ce faceţi? gîfîi Carillo.

Colonelul Acoca îşi repetă întrebarea:

– Spune-mi despre cele patru călugăriţe.

– Nu ştiu...

Pumnul izbi din nou în gura lui Carillo, sfărîmîndu-i cîţiva dinţi.

Carillo se îneca şi îşi scuipa propriul sînge.

– Nu mai daţi! Eu...

– Spune-mi despre cele patru călugăriţe.

Vocea lui Acoca era blîndă şi agreabilă.

– Eu... Carillo văzu pumnul înălţîndu-se din nou. Da! Eu... eu... Cuvintele porniră să i se rostogolească din gură. Erau în Villacastin, fugiseră de la mănăstire. Vă rog, nu mai daţi în mine!

– Zi-i înainte!

– Le-am... le-am spus că am să le ajut. Trebuiau să-şi schimbe îmbrăcămintea.

– Aşa că ai comis o spargere la magazin.

– Nu. Eu... da. Am... ele au furat nişte rochii, pe urmă m-au doborît la pămînt şi m-au abandonat.

– Au spus în ce direcţie merg?

Un ciudat simţ al demnităţii puse subit stăpînire pe Carillo:

– Nu.

Faptul că nu le-a spus ofiţerilor despre Mendavia nu pornea din dorinţa lui de a proteja călugăriţele. Nu se sinchisea nici cît negru sub unghie de călugăriţe. Era reacţia lui la ce-i făcuse colonelul: îi ruinase faţa. Avea să fie foarte greu să-şi mai cîştige existenţa după ce or să-l elibereze din închisoare.

Colonelul Acoca se adresă oamenilor din Guardia Civil:

– Vedeţi ce mare lucru e puterea de convingere?

Trimiteţi-l la Madrid sub acuzaţia de omor.

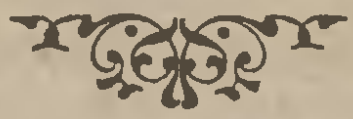

Lucia, sora Teresa, Rubio Arzano şi Tomás Sanjuro se îndreptau spre nord, în direcţia Olmedo, ocolind drumurile principale şi străbătînd lanurile de grîu. Treceau pe lîngă turme de oi şi de capre şi inocenţa peisajului pastoral alcătuia un contrast ironic cu primejdia gravă care îi pîndea. Mergeau mai cu seamă noaptea, iar în zori căutau adăpost în cîte un loc izolat printre dealuri.

La un moment dat, Rubio Arzano le spuse:

– Oraşul Olmedo e chiar în faţa noastră. O să ne oprim în locul ăsta de aici pînă se lasă seara. Amîndouă arătaţi obosite şi aveţi nevoie de somn.

Sora Teresa era complet epuizată fizic. Dar trecea printr-o tulburare emoţională mult mai îngrijorătoare decît istovirea fizică. Simţea că pierde contactul cu realitatea. Starea aceasta începuse odată cu dispariţia preţioaselor ei mătănii. Le pierduse – sau i le furase cineva? Nu era sigură. Mătăniile fuseseră alinarea ei vreme de mai mulţi ani decît îşi putea aduce aminte. Cîte mii de *Ave Maria*, şi de *Tatăl Nostru* şi de *Slăvită fii Regină Sfîntă,* rostise înşirînd mătăniile? Deveniseră parte din ea însăşi, siguranţa ei, care acum îi lipsea.

Le pierduse oare la mănăstire în timpul atacului? Dar avusese într-adevăr loc un atac? Totul îi părea acum atît de ireal. Nu mai putea distinge între realitate

şi imaginaţie. Pruncul pe care-l văzuse. Să fi fost într-adevăr copilaşul lui Monique? Sau Dumnezeu îi juca ei farse? Totul era atît de nebulos. Şi pe vremuri, în tinereţe, totul fusese atît de clar. În tinereţe...

Capitolul unsprezece

Èze, Franţa
1924

Pe cînd avea doar opt ani, cea mai mare fericire din viaţa Teresei De Fosse i-o dăruise biserica. Era ca o flacără sacră care o atrăgea spre căldura ei. Se ducea la Chapelle des Pénitents Blancs, se ruga la catedrala din Monaco şi la Notre Dame Bon Voyage din Cannes, dar cel mai des participa la slujbele religioase ale bisericii din Èze. Teresa locuia într-un castel pe un deal care domina orăşelul medieval Èze, lîngă Monte Carlo, avînd la poale Coasta de Azur. Orăşelul era cocoţat sus pe o stîncă şi Teresa avea

impresia că de acolo poate privi întreg universul. În vîrf era o mănăstire, iar pe clinele dealului se revărsau în cascadă căsuţele, pînă la albastra Mediterană de jos.

Monique, sora cu un an mai mică a Teresei, era frumuseţea familiei. Chiar din copilărie s-a putut prevedea că Monique va deveni o femeie superbă. Avea trăsături fine, ochi albaştri scînteietori, şi o degajată siguranţă de sine care se potrivea cu înfăţişarea ei.

Teresa era răţuşca cea urîtă. Adevărul este că părinţii se simţeau stînjeniţi de fiica mai mare. Dacă Teresa ar fi avut o urîţenie normală, ar fi putut-o trimite la un chirurg plastic care să-i fi scurtat nasul, sau să-i fi făcut o bărbie mai proeminentă, ori să-i fi aranjat ochii. Dar problema consta în faptul că toate trăsăturile Teresei erau strîmbe. Nimic nu era la locul potrivit, de parcă ar fi fost o actriţă care-şi trucase faţa pentru a stîrni rîsul.

Dar dacă Dumnezeu o frustrase în ce priveşte înfăţişarea, o compensase în schimb binecuvîntînd-o cu un dar ieşit din comun. Teresa avea o voce de înger. Fusese remarcată încă de prima dată cînd cîntase în corul bisericii. Enoriaşii ascultaseră uimiţi tonurile pure, cristaline ale fetiţei. Şi pe măsură ce creştea, vocea ei devenea şi mai frumoasă. La biserică susţinea toate partiturile de solo. Şi acolo, la biserică, simţea şi ea că aparţine cuiva. Dar, în afara bisericii, Teresa era neobişnuit de timidă şi complexată de chipul ei.

La şcoală, Monique era cea acaparată de prieteni.

Băieţii şi fetele se întreceau să-i fie alături, voiau să se joace cu ea, să fie văzuţi împreună cu ea. Era invitată la toate petrecerile. O invitau şi pe Teresa, numai că de ea îşi aminteau mai tîrziu, îndeplinindu-şi doar o obligaţie socială. Şi Teresa era dureros de conştientă de acest fapt. Lucrurile se petreceau astfel:

– Ascultă, Renée. Nu o poţi invita numai pe una din fetele De Fosse, fără cealaltă. Ar fi nepoliticos.

Monique se ruşina de sora ei urîtă. Avea senzaţia că urîţenia Teresei se reflectă într-un fel şi asupra ei.

Părinţii se purtau cuviincios cu fiica mai mare. Îşi îndeplineau cu grijă îndatoririle, dar, în mod evident, Monique era cea pe care o adorau. Teresa era lipsită de singurul lucru după care tînjea: dragostea.

Era un copil ascultător, binevoitor, gata să intre oricui în voie, învăţa bine şi iubea muzica, istoria şi limbile străine. La şcoală era foarte silitoare. Profesorii, servitorii casei şi, în general, oamenii din oraş o compătimeau. Aşa cum a spus odată un negustor cînd Teresa ieşise din prăvălia lui: „Dumnezeu a avut o clipă de neatenţie cînd a creat-o pe fata asta".

Unicul loc unde Teresa găsea iubire era biserica. Preotul o iubea şi Isus o iubea. Se ducea în fiecare dimineaţă la slujbă şi refăcea cele paisprezece opriri din drumul crucii. Cînd îngenunchea în biserica rece, boltită, simţea prezenţa Domnului. Şi cînd cînta în biserică, Teresa era inundată de speranţă, de o mare aşteptare. Simţea că urma parcă să i se întîmple ceva minunat. Era unicul lucru care-i făcea viaţa suportabilă.

Teresa nu-şi destăinuia niciodată suferinţele în faţa părinţilor sau a surorii, pentru că nu dorea să-i împovăreze cu necazurile ei. Şi păstra numai pentru ea marea taină: cît de mult o iubea Dumnezeu şi cît îl iubea ea pe Dumnezeu.

Teresa o adora pe sora ei Monique. Se jucau împreună pe terenurile care înconjurau castelul şi întotdeauna o lăsa pe Monique să cîştige jocurile. Explorau locuri tainice, coborînd treptele abrupte tăiate în stînca muntelui, pînă jos, în orăşelul Èze, şi hoinăreau pe străduţele strîmte ale acestuia, populate de prăvălii, urmărind artizanii care-şi vindeau marfa în stradă.

Cînd fetiţele se apropiară de vîrsta de zece ani, prezicerile localnicilor se adeveriră. Monique se făcu din ce în ce mai frumoasă şi băieţii roiau în jurul ei, în timp ce Teresa avea foarte puţini prieteni şi şedea în casă, cosînd sau citind, ori mergea la cumpărături prin orăşel. Într-o zi, trecînd prin faţa sufrageriei, Teresa îi auzi pe tatăl şi pe mama ei discutînd despre ea:

– O să rămînă fată bătrînă. O s-o purtăm toată viaţa în spate.

– Ba o să găsească şi ea pe cineva. Are o fire foarte blîndă.

– Nu asta caută tinerii din ziua de azi. Vor o femeie de care să se bucure la pat.

Teresa fugi, refuzînd să mai audă.

Teresa cînta la biserică duminicile, şi acest lucru a fost la originea unei întîmplări menite să-i schimbe întreaga viaţa. Din congregaţie făcea parte o anumită doamnă Neff, mătuşa unui regizor de la postul de radio din Nisa.

Într-o duminică dimineaţă, doamna Neff o opri pe Teresa şi-i vorbi:

– Drăguţa mea, îţi iroseşti viaţa aici. Ai o voce extraordinară. Ar trebui s-o foloseşti.

– O folosesc. Eu...

– Nu mă refer la... asta, răspunse doamna aruncînd o privire de jur împrejurul bisericii. Mă gîndesc că ar trebui să-ţi foloseşti vocea profesional. Eu mă mîndresc că recunosc o voce bună atunci cînd o aud. Vreau să te asculte nepotul meu. El te poate introduce la radio. Te interesează?

– Nu... nu ştiu.

Însuşi gîndul o înspăimînta pe Teresa.

– Discută cu familia ta.

– Cred că-i o idee minunată, fu de părere mama ei.

– S-ar putea să fie un lucru bun pentru tine, se declară de acord şi tatăl ei.

Numai Monique avea rezerve.

– Tu nu eşti o profesionistă, comentă ea. S-ar putea să te faci de rîs.

Dar nu această teamă o îndemna pe Monique

să-şi descurajeze sora. Ci dimpotrivă, teama că s-ar fi putut ca Teresa să reuşească. Monique era cea care fusese dintotdeauna în primul plan. „Nu-i drept, se gîndea ea, ca Dumnezeu să-i fi dat Teresei asemenea dar. Şi dacă ar ajunge vestită? Eu aş rămîne pe de lături, ignorată".

Astfel încît Monique încerca să-şi convingă sora să nu se ducă la audiţie.

Dar în următoarea dimineaţă de duminică, doamna Neff o opri iar pe Teresa şi îi spuse:

– Am discutat cu nepotul meu. A acceptat să-ţi acorde o audiţie. Te aşteaptă miercuri la ora trei.

Şi aşa se făcu că miercurea următoare o Teresă foarte emoţionată veni la postul de radio Nisa şi se întîlni cu regizorul.

– Eu sînt Louis Bonnet, îi spuse el răstit. Pot să-ţi acord cinci minute.

Înfăţişarea fizică a Teresei îi confirmă cele mai rele temeri. Mătuşa lui îi mai trimisese înainte şi alte „talente". „Pe asta am s-o sfătuiesc să rămînă la cratiţă", îşi spuse regizorul. Dar ştia bine că n-o s-o facă. Mătuşa lui era foarte bogată, şi el era singurul ei moştenitor.

Teresa îl urmă pe Louis Bonnet printr-un coridor îngust într-un mic studio de radiodifuziune.

– Ai cîntat vreodată ca profesionistă? o întrebă.

– Nu, domnule.

Bluza îi era muiată de transpiraţie.

„De ce m-am lăsat convinsă să vin aici?" se întreba Teresa. Era cuprinsă de panică, gata s-o ia la fugă.

Bonnet o aşează în faţa unui microfon.

– N-am azi un pianist la dispoziţie, îi spuse el, aşa încît ai să cînţi neacompaniată, *a cappella.* Ştii ce înseamnă *a cappella?*

– Da, domnule.

– Minunat.

Regizorul se întrebă, şi nu pentru prima oară, dacă mătuşa lui o fi fiind destul de bogată ca să merite să-şi piardă el timpul cu toate audiţiile astea de noi talente.

– Eu voi sta în cabina de control. Ai timp pentru un singur cîntec.

– Domnule... ce să...?

Dar regizorul plecase. Teresa era singură în studio, zgîindu-se la microfonul din faţa ei. Habar nu avea ce să cînte. Mătuşa regizorului îi spusese doar atît:

– Du-te şi întîlneşte-l. Staţia de radio are un program muzical în fiecare sîmbătă seara şi...

„Trebuie să ies de aici!" îşi spuse Teresa.

Vocea lui Louis veni de nicăieri:

– Să ştii că nu pot să-mi pierd toată ziua...

– Îmi pare rău. Nu pot...

Dar regizorul era hotărît s-o pedepsească pentru că-l făcea să-şi piardă vremea.

– Doar cîteva note, stărui el.

Atîta doar cît să-i poată raporta mătuşii lui cum se făcuse de rîs fata pe care i-o trimisese. Poate că asta o s-o convingă să nu-l mai năpăstuiască cu protejatele ei.

– Aştept, urmă el.

Se lăsă pe speteaza fotoliului şi îşi aprinse o ţigară Gitane. Mai avea încă patru ore de lucru pînă la sfîrşitul zilei. Yvette o să-l aştepte. Va avea timp să se oprească pentru o scurtă vizită la apartamentul ei, înainte de a se duce acasă la soţie. Poate că o să aibă timp şi s-o...

Şi în clipa aceea auzi şi nu-şi putu crede urechilor. Era o voce atît de pură şi atît de dulce încît se simţi străbătut de fiori. Era o voce care vibra de doruri şi dorinţe, o voce care-ţi vorbea de singurătate şi disperare, de iubiri irosite şi de visuri moarte. Îi dădură lacrimile. Vocea deşteptase în el emoţii pe care le crezuse demult îngheţate. Tot ce putu să gîndească în sinea lui a fost: „Isuse, unde a stat fata asta pînă acum?"

Un inginer de sunet intrase întîmplător în cabina de control şi rămăsese locului, ascultînd, ca hipnotizat. Uşa era deschisă şi oamenii din studio începură să se adune, atraşi de voce. Stăteau cu toţii nemişcaţi ascultînd glasul sfîşietor al unei inimi ce plîngea după iubire. Ascultau într-o linişte încremenită.

Cînd cîntecul se sfîrşi, urmă o lungă tăcere, ştirbită în cele din urmă de cuvintele unei femei:

– Oricine e, n-o lăsaţi să plece.

Louis Bonnet o zbughi din cabina de control în studio. Teresa se pregătea de plecare.

– Îmi pare rău dacă a fost prea lung, spuse ea. Ştiţi, eu niciodată...

– Aşază-te, Maria.

– Teresa.

– Scuză-mă. Respiră adînc. Noi avem o emisiune muzicală în fiecare sîmbătă seara.

– Ştiu. O urmăresc.

– Ţi-ar plăcea să participi la ea?

Teresa se uită la el fix, încredinţată că nu auzise bine.

– Vreţi să spuneţi... că doriţi să mă angajaţi?

– Chiar din această săptămînă. Începem de la salariul minim. Îţi vom face o mare reclamă.

Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. „Mă vor plăti ca să cînt", se gîndi ea.

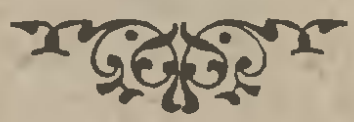

– Or să te plătească? Cît? o întrebă Monique.

– Nu ştiu. Nu-mi pasă. „Lucrul cel mai important este că cineva mă vrea şi pe mine", se gîndi ea, aproape gata să rostească cuvintele cu glas tare, dar se înfrînă.

– Asta-i o veste minunată. Deci vei cînta la radio! spuse tatăl ei.

Mama ei îşi şi făcea planuri:

– O să avem noi grijă ca toate cunoştinţele noastre să te asculte, o să le trimitem scrisori în care o să le spunem cît eşti de bună.

Teresa se uită la Monique, aşteptînd ca aceasta să replice: „Nu-i nevoie să le spuneţi voi. Teresa e bună".

Dar Monique nu scoase o vorbă. „O răstorn eu repede", îşi spunea în gînd.

Dar greşea.

Sîmbătă seara, la staţia de radio, Teresa era cuprinsă de frică.

– Crede-mă, o încuraja Louis Bonnet, e perfect normal. Toţi artiştii au trac.

Erau aşezaţi în cămăruţa verde folosită de interpreţi.

– Ai să fii o adevărată revelaţie.

– Am să fiu bolnavă.

– N-ai timp. Peste două minute eşti în emisie.

Teresa repetase în acea după-masă împreună cu mica orchestră care urma să o acompanieze. Repetiţia fusese extraordinară. Scena de pe care se difuza era înţesată de personalul staţiei, care auzise despre fata cu o voce incredibilă. Ascultaseră într-o tăcere împietrită în timp ce Teresa repeta cîntecele pe care urma să le cînte în emisie. Nici unul dintre ei nu se îndoia că asista la naşterea unei mari vedete.

– Păcat că nu-i mai drăguţă, comentase un director de scenă, dar la radio asta n-are importanţă.

Concertul Teresei din acea seară a fost superb. Chiar şi ea era conştientă că niciodată nu cîntase mai bine. Şi cine ştie unde ar putea-o duce acest lucru? Ar putea să ajungă celebră şi să aibă bărbaţi la

picioare, bărbaţi care s-o implore să se mărite cu ei. Aşa cum o implorau pe Monique.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Monique îi spuse:

– Sînt fericită pentru tine, surioară, dar nu te îmbăta cu apă rece. Lucrurile de felul ăsta niciodată nu durează.

„Ba ăsta o să dureze, se gîndi Teresa fericită. În sfîrşit sînt şi eu o persoană, sînt cineva".

Luni dimineaţa, sună un telefon interurban pentru Teresa.

– Cred că e o farsă, o avertiză tatăl ei. Spune că e Jacques Raimu.

„Cel mai important regizor din Franţa", se gîndi Teresa luînd receptorul.

– Alo?

– Domnişoara De Fosse?

– Da.

– Teresa De Fosse?

– Da.

– Aici e Jacques Raimu. Am ascultat emisiunea dumneavoastră la radio sîmbătă seara. Sînteţi exact ceea ce-mi trebuie.

– Nu... nu înţeleg.

– Pun în scenă o piesă la *Comedia Franceză,* un musical. Săptămîna viitoare încep repetiţiile. Eram în căutarea cuiva cu o voce ca a dumneavoastră. De fapt, ca să fiu sincer, nu cred că mai există cineva cu

o voce ca a dumneavoastră. Cine este agentul dumneavoastră?

– Agentul? Eu... eu nu am un agent.

– Atunci am să vin eu la dumneavoastră să redactăm un contract.

– *Monsieur Raimu*... eu... eu nu sînt prea drăguţă.

Era dureros pentru ea să spună aşa ceva, dar ştia că e necesar. „Nu trebuie să-şi facă false speranţe", se gîndi Teresa.

Raimu rîse:

– Ai să fii, după ce începi pe mîna mea. Teatrul e un creator de iluzii. Machiajul de scenă poate face adevărate vrăjitorii.

– Dar...

– Ne vedem mîine.

Era un vis care încununa o fantezie. Să joci într-o piesă regizată de Raimu!

– Eu am să stabilesc cu el termenii contractului, declară tatăl Teresei. Cînd ai de-a face cu oameni de teatru trebuie să fii foarte atent.

– Trebuie să-ţi luăm o rochie nouă, spuse mama ei. Am să-l invit la masă.

Monique nu scoase o vorbă. Ceea ce se întîmpla era de nesuportat pentru ea. Ar fi fost de neconceput ca sora ei să devină vedetă. Poate că exista o cale să...

Monique aranjă lucrurile în aşa fel încît ea să fie prima pe care s-o vadă Raimu în acea după-masă, cînd sosi la vila De Fosse. Fu întîmpinat de o fată tînără atît de frumoasă, încît inima îi sări din loc. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albă, care-i punea perfect în valoare formele.

„Dumnezeule! se gîndi el. O asemenea frumuseţe şi o asemenea voce! E desăvîrşită. Va ajunge un mare star!"

– Nu pot să vă spun cît de fericit sînt să vă cunosc, i se adresă Raimu.

Monique îi zîmbi călduros:

– Eu sînt fericită să vă cunosc. Sînt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnule Raimu.

– Bun. Atunci o să colaborăm bine. Am adus scenariul cu mine. E o poveste frumoasă de dragoste şi cred că...

În acea clipă intră Teresa în încăpere. Purta o rochie nouă, dar arăta prost în ea. Cînd îl văzu pe Jacques Raimu se opri:

– O, bună ziua, nu ştiam că aţi sosit. Vreau să spun că... aţi venit mai devreme.

Raimu îi aruncă o privire întrebătoare lui Monique.

– V-o prezint pe sora mea, Teresa.

Amîndouă fură izbite de schimbarea care interveni în expresia feţei lui Raimu. Trecu de la şoc la dezamăgire, apoi la dezgust.

– Dumneata eşti cîntăreaţa?

– Da.

Raimu se întoarse spre Monique:

– Şi dumneata?

– Sînt sora Teresei.

Raimu o examină din nou pe Teresa, apoi clătină din cap:

– Îmi pare rău, spuse el, eşti prea... căuta un cuvînt... eşti prea tînără. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc deîndată la Paris.

Surorile îl urmăriră îndreptîndu-se spre uşă şi ieşind.

„Am reuşit, îşi spuse Monique jubilînd. Am reuşit".

Teresa nu s-a mai prezentat la radio. Louis Bonnet a implorat-o să se întoarcă, dar fusese prea adînc rănită.

„Cum ar putea cineva care o vede pe sora mea să mă mai vrea pe mine? îşi spunea ea. Sînt atît de urîtă".

Cît o mai avea de trăit n-o să poată uita expresia feţei lui Jacques Raimu.

„Eu sînt de vină pentru că îmi fac visuri prosteşti, se mustra Teresa. Şi Dumnezeu a vrut să mă pedepsească pentru asemenea deşertăciune".

După această întîmplare, Teresa nu a mai cîntat decît la biserică şi a devenit mai rezervată ca oricînd.

În următorii zece ani, frumoasa Monique a respins mai bine de o duzină de cereri în căsătorie. Fusese cerută de fiul primarului, al bancherului, al doctorului, de fiii negustorilor din oraş. Pretendenţii ei se înşirau de la proaspeţi absolvenţi de şcoală la oameni copţi, plini de succes, de patruzeci, cincizeci de ani. Bogaţi şi săraci, frumoşi şi urîţi, cultivaţi şi necultivaţi. Şi la toţi Monique le răspundea *non*.

– De fapt, ce cauţi? o întrebă tatăl ei nedumerit.

– Tată, toţi bărbaţii de aici sînt plicticoşi. Èze e un orăşel atît de nesofisticat! Prinţul visurilor mele trebuie să fie la Paris.

Drept care, tatăl ei, conştiincios, o trimise la Paris. Şi, după ce se mai gîndi, o trimise şi pe Teresa cu ea. Cele două fete traseră la un mic hotel de pe Bois de Boulogne.

Fiecare dintre surori a văzut un alt Paris. Monique a participat la baluri de binefacere, la dineuri strălucitoare şi a luat ceaiul cu tineri aristocraţi. Teresa a vizitat *Dôme des Invalides* şi muzeul *Louvre*. Monique s-a dus la cursele de cai de la Longchamp şi la galele de la *Malmaison*. Teresa s-a dus să se roage la catedrala *Notre Dame* şi s-a plimbat pe aleea umbrită de copaci a Canalului St. Martin. Monique a fost invitată la barul *Maxim* şi la *Moulin Rouge*, în timp ce Teresa hoinărea pe cheiurile Senei, pe lîngă anticari şi vînzătoarele de flori, şi se oprea la *Basilica St. Denis*.

Teresei i-a plăcut Parisul, dar în ce-o privea pe Monique, vizita a fost un eşec.

Cînd s-au întors acasă, Monique a declarat:

– Nu pot găsi nici un bărbat cu care să vreau să mă mărit.

– N-ai întîlnit pe nimeni care să te intereseze? o întrebă tatăl ei.

– Nu. A fost un tînăr care m-a invitat la cină la *Maxim*. Tatăl lui e proprietarul unor mine de cărbuni.

– Şi cum arată tînărul? interveni mama ei.

– A, e bogat, frumos, politicos şi mă adoră.

– Ţi-a cerut să te măriţi cu el?

– Din zece în zece minute. Pînă la urmă am refuzat să-l mai văd.

Mama o măsură pe Monique cu uimire.

– De ce?

– Pentru că nu poate vorbi decît despre cărbune: cărbune bituminos, cărbune moale, cărbune negru, cărbune cenuşiu. Plicticos, plicticos, plicticos!

În anul următor, Monique ceru să se reîntoarcă la Paris.

– Am să-mi fac bagajele, spuse Teresa.

Monique clătină din cap.

– Nu, de data asta cred că o să plec singură.

Aşa încît, Monique plecă la Paris şi Teresa rămase acasă. Se ducea în fiecare dimineaţă la biserică şi se ruga ca sora ei să-şi întîlnească prinţul aşteptat. Şi

într-o bună zi se petrecu un miracol. Un miracol, pentru că i s-a întîmplat Teresei. Numele lui era Raoul Giradot.

Se dusese într-o duminică la biserica Teresei şi o auzise cîntînd. În viaţa lui nu mai auzise asemenea glas. „Trebuie s-o cunosc", îşi spusese.

Luni dimineaţa, la o oră matinală, Teresa se duse la magazinul general din orăşel să cumpere un material de rochie. Raoul Giradot se găsea îndărătul tejghelei.

O văzu pe Teresa intrînd şi faţa i se lumină.

– Vocea! exclamă el.

Teresa se uită la el, fîstîcită.

– Ce... ce aţi spus?

– Te-am auzit cîntînd la biserică. Eşti extraordinară.

Era un bărbat chipeş, înalt, cu ochi negri inteligenţi, scăpărători, şi cu buze frumoase, senzuale. Avea treizeci şi ceva de ani, cu un an sau doi mai mult decît Teresa.

Biata fată fu atît de năucită de înfăţişarea tînărului, încît nu putu decît să se bîlbîie. Se uita la el, şi inima-i bătea să-i spargă pieptul.

– Mul... mulţumesc. Aş... eş... aş vrea trei metri de muslin, vă rog.

– Cu mare plăcere. Vino pe aici, îi răspunse Raoul zîmbind.

Brusc, devenise foarte greu pentru Teresa să se concentreze asupra cumpărăturii pe care voia s-o facă. Era copleşită de prezenţa tînărului, de farmecul şi frumuseţea lui, de aura de masculinitate care-l

înconjura.

Cînd, în sfîrşit, Teresa se hotărî ce să cumpere şi Raoul îi împacheta materialul, cutează şi ea să vorbească:

– Eşti... eşti nou pe aici, nu-i aşa?

– *Oui.* Am sosit la Èze acum cîteva zile. Mătuşa mea e proprietara acestui magazin, şi cum are nevoie de un ajutor, m-am gîndit să lucrez un timp pentru ea.

„Cît de lung e un timp?" se pomeni Teresa întrebîndu-se.

– Ar trebui să-ţi faci o profesie din cînt, o sfătui Raoul.

Teresa îşi reaminti expresia zugrăvită pe faţa lui Raimu, cînd dăduse cu ochii de ea. Nu, n-o să mai rişte niciodată să se expună în public.

– Mulţumesc, bîigui ea.

Raoul era mişcat de stinghereala şi timiditatea ei, şi încerca să închege o conversaţie.

– N-am mai fost pînă acum la Èze. E un orăşel frumos.

– Da, murmură Teresa.

– Te-ai născut aici?

– Da.

– Şi îţi place oraşul?

– Da.

Teresa îşi luă pachetul şi o zbughi pe uşă.

A doua zi, găsi un pretext ca să se ducă din nou la magazin. Jumătate din noapte repetase în gînd ce avea să-i spună lui Raoul:

„Mă bucur că îţi place Èze".

„Ştii, mănăstirea a fost zidită în secolul al paispre-

zecelea..."

„Ai fost vreodată la Saint-Paul-de-Vince? E o capelă frumoasă acolo..."

„Îmi place Monte Carlo, dumitale nu? E minunat că e atît de aproape de noi. Uneori, eu şi cu sora mea mergem acolo cu maşina, pe Grande Corniche, şi ne ducem la amfiteatrul Fort Antoine. Îl cunoşti? E marele teatru în aer liber..."

„Ştiai că Nisa se numea pe vremuri Nikaia? A, nu ştiai? Da, aşa se numea. Cu mult timp în urmă au fost acolo grecii. La Nisa e un muzeu în care se păstrează relicve ale oamenilor cavernelor care au locuit acolo cu mii de ani în urmă. Nu-i interesant?"

Teresa era pregătită cu zeci de asemenea subiecte. Din nefericire însă, în momentul în care intră în magazin şi-l văzu pe Raoul, totul îi zbură din minte. Pur şi simplu se zgîia la el, incapabilă să scoată un cuvînt.

– *Bonjour,* i se adresă Raoul voios. Mă bucur să te revăd, *mademoiselle* De Fosse.

– *M-merçi.* Se simţea ca o idioată. „Am treizeci de ani, îşi spunea ea, şi mă port ca o şcolăriţă stupidă. Trebuie să încetez!"

Dar nu putea înceta.

– Şi cu ce te pot servi astăzi?

– Mai... mai îmi trebuie nişte muslin.

Era ultimul lucru care-i trebuia. Îl urmări pe Raoul care se duse să ia balotul de material. Îl aşeză pe tejghea şi începu să măsoare.

– Cîţi metri mai doreşti?

Dădu să-i răspundă „doi", dar cuvintele care-i

ieşiră din gură au fost:

– Eşti căsătorit?

Se uită la ea cu un zîmbet învăluitor.

– Nu. Încă n-am avut această fericire.

„O s-o ai, gîndi Teresa. De îndată ce Monique se întoarce de la Paris".

Era convinsă că Monique o să-l adore pe omul ăsta. Se potriveau de minune. Numai gîndul la reacţia pe care o va avea Monique cînd o să-l vadă o umplea pe Teresa de fericire. Va fi minunat să-l aibă pe Raoul Giradot în chip de cumnat. A doua zi, Teresa trecu prin faţa magazinului. Raoul o zări şi ieşi imediat în stradă.

– Bună ziua, *mademoiselle*. Tocmai voiam să-mi iau o pauză. Dacă eşti liberă, n-ai vrea să luăm ceaiul împreună?

– Eu... eu... da, mulţumesc.

În prezenţa lui avea limba legată, şi totuşi nici că s-ar fi putut să fie cineva mai agreabil decît Raoul. Făcea tot ce-i sta în putinţă ca să creeze o atmosferă destinsă şi, curînd, Teresa se pomeni povestindu-i acestui străin lucruri despre care nu discutase cu nimeni niciodată. Vorbeau despre singurătate.

– Mulţimile te pot face să te simţi singur, spuse Teresa. Eu întotdeauna mă simt ca o insulă într-o mare de oameni.

– Te înţeleg, răspunse el zîmbindu-i.

– O, dar dumneata trebuie să ai o groază de prieteni.

– Cunoştinţe. De fapt, poate oare cineva să aibă într-adevăr mulţi prieteni?

Teresa încerca senzaţia că-i vorbeşte imaginii ei din oglindă. Ceasul de pauză se scurse repede şi curînd sosi timpul ca el să se reîntoarcă la lucru.

Cînd se ridică să plece, Raoul o întrebă:

– Vrei să iei mîine prînzul cu mine?

Voia să fie amabil cu ea, desigur. Teresa ştia bine că nici un bărbat n-ar putea vreodată să se lase atras de ea. Mai cu seamă un bărbat atît de minunat ca Raoul Giradot. Era sigură ca Raoul se arăta amabil faţă de toată lumea.

– Mi-ar face multă plăcere, răspunse Teresa.

A doua zi, cînd s-a întîlnit cu Raoul, acesta i-a spus strengăreşte:

– Mi-am luat toată după-masa liberă. Dacă nu eşti prea ocupată, ce-ar fi să plecăm la Nisa?

Străbătură La Moyenne Corniche, în maşina lui decapotabilă; oraşul se întindea la picioarele lor ca un covor fermecat. Teresa se lăsă pe speteaza scaunului gîndind: „În viaţa mea n-am fost atît de fericită!" Şi apoi, cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, adăugă în gînd: „Sînt fericită pentru Monique".

Monique urma să se întoarcă a doua zi de la Paris. Raoul avea să fie darul Teresei pentru sora ei. Era îndeajuns de realistă încît să ştie că toţi Raoulii din lume nu erau de nasul ei. Suferise destul în viaţă şi învăţase de multă vreme să facă deosebirea între ceea ce era real şi ceea ce era imposibil. Bărbatul frumos de lîngă ea, care conducea maşina, era un vis imposibil la care nici măcar nu îndrăznea să se gîndească.

Luară prînzul în sala *Chantecher* de la hotelul

Negresco din Nisa. A fost un prînz extraordinar, dar după aceea Teresa n-a fost în stare să-şi amintească ce mîncase. Avea impresia că ea şi Raoul nu se opriseră nici o clipă din vorbă. Aveau atît de multe să-şi spună! El era spiritual şi fermecător şi părea s-o găsească pe Teresa interesantă – într-adevăr interesantă. Îi cerea părerea asupra multor lucruri şi asculta cu atenţie răspunsurile ei. Şi aveau aceleaşi păreri asupra majorităţii problemelor. S-ar fi zis că erau suflete gemene. Şi dacă Teresa încerca unele regrete pentru cele ce urmau să se întîmple, făcea tot ce putea ca să şi le alunge din minte.

– Ai vrea să vii mîine seară să iei masa la castel? Sora mea se întoarce de la Paris. Aş vrea mult s-o cunoşti.

– Aş fi încîntat să vin, Teresa.

În ziua următoare, cînd Monique reveni acasă, Teresa se grăbi să o întîmpine la uşă.

În ciuda hotărîrii ei de a nu vorbi, nu se putu împiedica să n-o întrebe:

– Ei, ai cunoscut vreun bărbat interesant la Paris?

Şi îşi ţinu respiraţia de emoţie pînă veni răspunsul surorii ei:

– Aceiaşi tineri plicticoşi.

Aşadar, Dumnezeu luase hotărîrea finală.

– Am invitat pe cineva astă-seară la masă, o

anunţă Teresa. Cred că o să-ţi placă.

„Nimeni nu trebuie să-şi dea seama cît de mult ţin eu la el", îşi spuse Teresa.

În acea seară, exact la şapte şi jumătate, valetul îl conduse pe Raoul Giradot în sufrageria unde se găseau Teresa, Monique şi părinţii lor.

– Mama şi tatăl meu. *Monsieur* Raoul Giradot.

– Încîntat de cunoştinţă.

Teresa trase adînc aer în plămîni.

– Şi sora mea, Monique.

– Încîntată.

Monique îl privi cu o expresie politicoasă, dar nimic mai mult.

Teresa se uită la Raoul aşteptîndu-se să-l vadă uimit de frumuseţea lui Monique.

– Îmi pare bine, răspunse tînărul cu formală curtoazie.

Teresa aştepta, cu răsuflarea tăiată, declanşarea scînteilor între cei doi. Dar Raoul se uita la ea.

– Arăţi minunat în seara asta, Teresa, îi spuse.

Fata roşi şi se bîlbîi:

– Mu... mulţumesc.

Tot ce s-a întîmplat în acea seară a fost invers decît s-a aşteptat ea. Planul Teresei de a-i face pe Monique şi pe Raoul să se cunoască, să-i vadă căsătorindu-se, să-l aibă pe Raoul cumnat – nimic din

toate acestea nu a prins să se înfiripe. În mod incredibil, atenţia lui Raoul era concentrată asupra Teresei. Părea că un vis imposibil era gata să se adeverească. Se simţea ca Cenuşăreasa, numai că ea era sora urîtă şi prinţul o alesese pe ea. Nu putea fi adevărat, dar uite că se întîmpla, şi Teresa se lupta să-i reziste lui Raoul şi farmecului acestuia, pentru că era conştientă că e prea frumos ca să fie adevărat şi avea groază de noi suferinţe. În toţi aceşti ani îşi înăbuşise toate sentimentele, pentru a se apăra de durerea pricinuită de respingeri. Dar Raoul era irezistibil.

– Am auzit-o pe fiica dumneavoastră cîntînd, li se adresă Raoul părinţilor ei. E un adevărat miracol!

Teresa roşi.

– Toată lumea e încîntată de vocea Teresei, interveni Monique cu suavitate.

Era o seară ameţitoare, dar partea cea mai bună abia urma.

La sfîrşitul cinei, Raoul le spuse părinţilor Teresei:

– Locul ăsta e fermecător. Apoi, întorcîndu-se către Teresa: Vrei să-mi arăţi grădina?

Teresa se uită la Monique, încercînd să-i ghicească sentimentele, dar aceasta părea complet indiferentă.

„Trebuie să fie surdă, mută şi oarbă", se gîndi Teresa.

Şi apoi îşi aminti de cîte ori plecase Monique la Paris, la Cannes, la St. Tropez, în căutarea prinţului ei fermecat, pe care însă nu-l găsise niciodată.

„Deci lucrul ăsta nu s-a întîmplat din vina bărbaţilor, ci din vina surorii mele. Nu ştie ce vrea".

Teresa îi răspunse lui Raoul:

– Cu mare plăcere.

În grădină, nu se îndură să renunţe cu totul la planul ei.

– Cum o găseşti pe Monique? îl întrebă.

– Pare foarte drăguţă. Dar întreabă-mă cum o găsesc pe sora ei.

Şi o luă pe Teresa în braţe şi o sărută. Teresa nu mai trăise o asemenea experienţă pînă atunci. Nu se putea compara cu nimic altceva. Tremura în braţele lui Raoul şi se gîndea: „Îţi mulţumesc, Dumnezeule. Oh, îţi mulţumesc!"

– Vrei să iei masa cu mine mîine seară?

– Da, gîfîi Teresa. O, da!

Cînd cele două surori rămaseră singure, Monique comentă:

– Pare într-adevăr să te placă.

– Şi eu cred, răspunse Teresa cu sfială.

– Ţie îţi place?

– Da.

– Mă rog, fii atentă, soră mai mare, rîse Monique. Nu-ţi pierde capul.

„Prea tîrziu, îşi spuse Teresa neputincioasă. Prea tîrziu!"

După acea seară, Teresa şi Raoul se întîlniră în fiecare zi. De obicei, îi însoţea şi Monique. Toţi trei se plimbau pe faleza şi pe plajele de la Nisa, şi se amuzau în hotelurile elegante. Luau prînzul într-un încîntător bistro din Cap d'Antibes, şi după-masă vizitau capela *Mattisse* din Vence. Luau cina la *Château* de la Chèvre d'Or şi la fabuloasa *La Ferme St. Michel.* Într-o dimineaţă, la ora cinci, toţi trei se duseră la tîrgul ţăranilor, desfăşurat pe străzile din Monte Carlo, şi cumpărară pîini proaspete, legume şi fructe.

Duminicile, cînd Teresa cînta la biserică, Raoul şi Monique veneau s-o asculte şi după aceea Raoul o strîngea în braţe şi îi spunea:

– Eşti un adevărat miracol. Aş putea să-mi petrec tot restul vieţii ascultîndu-te.

La o lună după ce se cunoscuseră, Raoul o ceru în căsătorie:

– Sînt convins că ai putea să te măriţi cu orice bărbat ai dori, Teresa, dar aş fi onorat dacă m-ai alege pe mine.

O cumplită frîntură de secundă, Teresa crezu că îşi bate joc de ea, dar înainte de a-i fi putut răspunde, el continuă:

– Iubita mea, trebuie să-ţi mărturisesc că am cunoscut multe femei, dar tu eşti cea mai sensibilă, cea mai talentată, cea mai caldă...

Fiecare dintre cuvintele lui suna ca o dulce muzică în urechile Teresei. Îi venea să rîdă, îi venea să plîngă. „Doamne, ce binecuvîntare, gîndea ea, să iubeşti şi să fii iubită!"

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Expresia feţei ei a ţinut locul răspunsului.

După plecarea lui Raoul, Teresa zbură în bibliotecă unde sora, mama şi tatăl ei îşi luau cafeaua.

– Raoul m-a cerut în căsătorie!

Faţa îi strălucea toată şi aproape că radia un soi de frumuseţe.

Părinţii o priviră uluiţi. Monique fu cea care vorbi:

– Teresa, eşti convinsă că nu umblă după averea familiei noastre?

A fost ca o palmă primită în obraz.

– Nu vreau să fiu rea, continuă Monique, dar toate par să se fi întîmplat atît de repede.

Teresa era însă hotărîtă ca nimic să nu-i umbrească bucuria.

– Ştiu că vrei să mă ocroteşti, îi răspunse surorii ei, dar Raoul are bani. Tatăl lui i-a lăsat o mică moştenire şi el nu se ruşinează să-şi cîştige existenţa. Teresa luă mîna surorii ei şi o imploră: Te rog, bucură-te pentru mine, Monique. N-am crezut că voi cunoaşte şi eu vreodată asemenea sentiment. Sînt atît de fericită, că aş putea să mor.

Şi atunci toţi trei o îmbrăţişară pe rînd şi-i spuseră

cît de bucuroşi erau şi începură să facă planuri de nuntă.

A doua zi, în zori, Teresa se duse la biserică şi se rugă în genunchi: „Îţi mulţumesc, Părinte slăvit. Îţi mulţumesc că mi- ai dăruit atîta fericire. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să mă arăt vrednică de iubirea Ta şi a lui Raoul. Amin".

Teresa se duse, plutind de fericire, la magazinul general şi i se adresă lui Raoul:

– Vă rog, domnule, aş dori să cumpăr material pentru o rochie de mireasă.

Raoul rîse şi o luă în braţe:

– Ai să fii o mireasă frumoasă.

Şi Teresa ştiu că vorbea cu sinceritate. Acesta era miracolul.

Cununia fu proiectată pentru o lună mai tîrziu, la biserica din orăşel. Monique, firește, urma să fie domnişoară de onoare.

Vineri după-masă, la ora cinci, Teresa vorbi cu Raoul pentru ultima oară. Sîmbătă dimineaţă la orele douăsprezece şi jumătate, în timp ce stătea în sacristie aşteptîndu-l pe Raoul care întîrziase o jumătate de oră, preotul veni lîngă ea. O luă de braţ şi

o conduse mai la o parte, iar Teresa se miră de agitaţia lui. Inima începu să-i bată cu putere.

– Ce este? S-a întîmplat ceva rău? I s-a întîmplat ceva lui Raoul?

– Oh, scumpa mea, rosti preotul. Sărmana, scumpa mea Teresa.

Panica începu să pună stăpînire pe ea.

– Ce e, părinte? Spuneţi-mi!

– Tocmai... mi... mi s-a comunicat acum cîteva clipe. Raoul...

– A avut un accident? E rănit?

– Giradot a părăsit oraşul azi dimineaţă în zori.

– *Ce-a făcut?* Atunci probabil că a survenit o urgenţă care l-a determinat să...

– A plecat cu sora ta. Au fost văzuţi urcîndu-se în trenul de Paris.

Încăperea începu să se învîrtească cu ea. „Nu, îşi spuse Teresa. Nu trebuie să leşin. Nu trebuie să mă pun în postura asta în faţa lui Dumnezeu".

Despre ce a mai urmat, Teresa nu avea decît o amintire înceţoşată. Îl auzise, ca de la mare depărtare, pe preot anunţîndu-i pe oaspeţi că nunta nu va mai avea loc, şi auzise vag larma din biserică.

Mama Teresei o strînse în braţe şi-i spuse:

– Biata mea Teresa. Cum e posibil ca propria ta soră să fi fost atît de crudă! Îmi pare atît de rău!

Dar Teresa deveni brusc calmă. Ea ştia să dea o aparenţă normală tragediei.

– Linişteşte-te, mamă. Nu-l condamn pe Raoul că s-a îndrăgostit de Monique. Orice alt bărbat s-ar fi îndrăgostit de ea. Ar fi trebuit să ştiu că nici un bărbat

nu mă poate iubi pe mine.

– Nu-i adevărat, strigă tatăl ei. Eşti de zece ori mai bună decît Monique.

Dar compasiunea lui venea cu ani şi ani prea tîrziu.

– Vă rog, aş vrea să merg acasă.

Îşi croiră drum prin mulţime. Oaspeţii din biserică se dădură în lături ca să-i lase să treacă, privind în tăcere în urma lor.

Cînd se întoarseră la castel, Teresa le spuse, liniştită, părinţilor ei:

– Nu vă îngrijoraţi din pricina mea. Vă făgăduiesc că totul o să fie bine.

Apoi urcă în camera tatălui ei, îi luă briciul şi îşi tăie venele.

Capitolul doisprezece

Cînd Teresa deschise ochii, medicul familiei şi preotul stăteau lîngă patul ei.

– Nu! strigă ea. Nu vreau să mă întorc la viaţă! Lăsaţi-mă să mor! Lăsaţi-mă să mor!

– Sinuciderea e un păcat mortal, grăi preotul. Viaţa ta e dăruită de Dumnezeu, Teresa. Numai El poate hotărî cînd să ţi-o ia. Eşti tînără, ai o viaţă întreagă înaintea ta.

– Şi ce să fac cu ea? hohoti în plîns Teresa. Să sufăr şi mai mult? Nu pot îndura suferinţa mea de acum. Nu o pot îndura.

– Isus a îndurat suferinţa şi a murit pentru mîntuirea noastră, răspunse preotul cu blîndeţe. Nu-l întoarce spatele.

Doctorul isprăvi s-o consulte.

– Ai nevoie de repaos. I-am spus mamei tale să te ţină pe un regim uşor. Care nu include lama briciului, adăugă el, ameninţînd-o cu degetul.

În dimineaţa următoare, Teresa coborî din pat. Cînd intră în salon, mama ei exclamă alarmată:

– Ce cauţi aici? Doctorul a spus să...

– Trebuie să mă duc la biserică, răspunse Teresa cu un glas răguşit. Trebuie să stau de vorbă cu Dumnezeu.

Mama ei şovăi:

– Bine, atunci vin şi eu cu tine.

– Nu. Trebuie să mă duc singură.

– Dar...

Tatăl ei făcu un semn de încuviinţare.

– Las-o să se ducă.

Urmăriră amîndoi silueta vlăguită ieşind din casă.

– Ce-o să se întîmple cu ea? întrebă mama.

– Dumnezeu ştie.

Intră în biserica familiară, se duse la altar şi îngenunche.

– Am venit în casa Ta să-ţi spun ceva, Doamne. Te dispreţuiesc. Te dispreţuiesc pentru că ai făcut ca să mă nasc urîtă. Te dispreţuiesc pentru că ai făcut ca

sora mea să se nască frumoasă. Te dispreţuiesc pentru c-ai lăsat-o să-mi răpească unicul bărbat pe care l-am iubit. Scuip pe Tine!

Ultimele cuvinte fură rostite cu un glas atît de puternic încît cei aflaţi în biserică întoarseră capetele. Teresa se ridică şi ieşi, împleticindu-se.

Niciodată n-ar fi crezut Teresa că poate exista o asemenea durere. Îi era cu neputinţă să se gîndească la altceva. Nu putea mînca şi dormi. Lumea îi părea învăluită în pîclă şi foarte îndepărtată. Amintirile i se succedau prin minte ca secvenţele unui film.

Îşi amintea de ziua cînd ea, Raoul şi Monique se plimbaseră de-a lungul plajei din Nisa.

– E o zi bună pentru înot, spusese Raoul.

– Mi-ar plăcea şi mie, replicase Monique, dar nu putem. Teresa nu ştie să înoate.

– Duceţi-vă voi doi, n-am nimic împotrivă. Vă aştept la hotel.

Şi fusese atît de bucuroasă că Raoul şi Monique se înţelegeau bine.

Într-o zi luaseră prînzul la un han micuţ din Cagnes. Patronul le recomandase:

– Avem azi nişte raci delicioşi.

– Eu o să iau, spusese Monique. Biata Teresa nu poate. Racii o fac să-şi verse maţele.

St. Tropez

– Duc dorul călăritului, spusese Raoul. Acasă

obişnuiam să călăresc în fiecare zi. Vrei să facem împreună o partidă de călărie, Teresa?

– Eu... eu nu ştiu să călăresc, Raoul.

– Pot să vin eu cu tine, intervenise Monique. Ador călăritul.

Şi călăriseră împreună întreaga dimineaţă.

Existaseră o sută de indicii, şi ea nu-şi dăduse seama de nici unul. Fusese oarbă pentru că voise să fie oarbă. Privirile pe care le schimbau între ei Monique şi Raoul, atingerile întîmplătoare de mîini, şoaptele, rîsetele!

„Cum am putut fi atît de proastă?"

Noaptea, cînd Teresa reuşea în sfîrşit să aţipească, era muncită de visuri. De fiecare dată era alt vis, dar de fapt acelaşi vis.

Raoul şi Monique erau într-un tren, goi, şi făceau dragoste, iar trenul traversa un podeţ peste un canion, podeţul se rupea şi toţi pasagerii se prăbuşeau în moarte.

Raoul şi Monique se aflau într-un hotel, goi în pat. Lui Raoul îi scăpa o ţigară din mînă şi întreaga încăpere lua foc, iar ei doi ardeau de vii. Ţipetele lor o deşteptau pe Teresa.

Raoul şi Monique se prăbuşeau din vîrful unui munte, se înecau într-un rîu, mureau într-un accident de avion.

Mereu era alt vis.

Mereu acelaşi vis.

Mama şi tatăl Teresei erau disperaţi. O vedeau pe fiica lor topindu-se pe picioare şi nu o puteau ajuta cu nimic. Şi după un timp, dintr-odată, Teresa începu să mănînce. Mînca întruna. Se părea că oricît mînca, tot nu se sătura. Îşi recăpătă greutatea pierdută, apoi începu să se tot îngraşe, pînă cînd corpul îi deveni greoi.

Cînd mama şi tatăl ei încercau să-i vorbească despre suferinţele prin care trecea, le răspundea:

– Acum sînt bine. Nu vă faceţi griji din cauza mea.

Teresa îşi reluă viaţa dinainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Reîncepu să meargă în oraş, să facă cumpărături şi să-şi vadă de toate treburile, ca în trecut. În fiecare seară lua masa cu mama şi cu tatăl ei, apoi citea sau cosea. Îşi zidise în jurul ei o fortăreaţă emoţională şi era hotărîtă ca nimeni să nu i-o străpungă. „Nici un bărbat nu se va mai uita vreodată la mine. Niciodată!"

În aparenţă, Teresa era bine. Înlăuntrul ei însă, se cufundase într-un abis de adîncă, disperată singuratate. Chiar cînd era înconjurată de oameni, ea şedea pe un scaun singuratic, într-o încăpere singuratică, într-o casă singuratică, într-o lume singuratică.

La un an şi ceva după ce Raoul o părăsise, tatăl Teresei îşi făcea bagajele să plece la Avila.

– Am nişte afaceri de pus la punct acolo, îi spuse el Teresei. Dar după ce le închei, o să fiu liber. Ce-ar fi să vii şi tu cu mine? Avila e un oraş fascinant. O să-ţi facă bine să mai ieşi puţin din mediul ăsta.

– Nu, tată, mulţumesc.

Tatăl schimbă o privire cu soţia lui şi oftă:

– Foarte bine.

În momentul acela intră în cameră valetul:

– Scuzaţi-mă, domnişoară De Fosse. Tocmai a sosit o scrisoare pentru dumneavoastră.

Chiar înainte de a fi deschis plicul, Teresa avu premoniţia unui lucru îngrozitor care o pîndea.

Scrisoarea cuprindea următoarele:

Teresa, iubita mea Teresa,

Dumnezeu ştie că nu mai am dreptul să te numesc iubita mea, după oribila nedreptate pe care ţi-am făcut-o, dar îţi făgăduiesc că-mi voi răscumpăra greşeala, chiar dacă pentru aceasta va trebui să ispăşesc tot restul vieţii mele. Nici nu ştiu de unde să încep.

Monique a fugit şi m-a lăsat cu fetiţa noastră în vîrstă de două luni. Ca să fiu sincer, e o uşurare pentru mine să-ţi mărturisesc că din ziua în care te-am părăsit am trăit un adevărat iad. Nu am să înţeleg niciodată de ce am făcut ceea ce am făcut. S-ar zice că Monique a aruncat asupră-mi un soi de vrajă, dar de la bun început am ştiut că, însurîndu-mă cu ea, săvîrşesc o

teribilă greşeală. Tu eşti aceea pe care am iubit-o întotdeauna. Acum ştiu că singurul loc în care aş putea cunoaşte şi eu fericirea este numai alături de tine. Cînd vei primi această scrisoare, eu voi fi deja în drum spre tine.

Te iubesc, Teresa, şi te-am iubit întotdeauna. De dragul vieţii pe care o vom petrece de aci înainte împreună, te implor să mă ierţi. Doresc...

Nu putu să sfîrşească lectura scrisorii. Gîndul de a-l vedea din nou pe Raoul, împreună cu copilaşul lui şi al lui Monique, era de neconceput, de-a dreptul obscen.

Aruncă scrisoarea cu un gest isteric.

– Trebuie să plec de aici! ţipă ea. Încă în seara asta. Vă rog... vă rog...

Părinţilor ei le-a fost cu neputinţă să o calmeze.

– Dacă Raoul vine aici, ar trebui măcar să stai de vorbă cu el, îi propuse tatăl ei.

– Nu! Dacă-l văd, îl omor! Îl prinse pe tatăl ei de braţ, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Ia-mă cu tine, tată! îl imploră.

Ar fi fost gata să plece oriunde, numai să scape de acasă.

Şi astfel, în acea seară, Teresa şi tatăl ei plecară la Avila.

Tatăl Teresei era disperat de nefericirea fiicei lui.

Nu era el o fire compătimitoare, dar în ultimul an Teresa îi cucerise admiraţia prin purtarea ei curajoasă. Înfruntase cu capul sus clevetirile oraşului şi nu se lamentase niciodată. Tatăl ei se simţea neajutorat, incapabil să o consoleze.

Îşi aduse aminte de alinarea pe care Teresa o găsise cîndva în biserică şi, cînd ajunseră la Avila, îi spuse:

– Părintele Berrendo, preotul de aici, e un vechi prieten al meu. S-ar putea să-ţi fie de ajutor. Vrei să stai de vorbă cu el?

– Nu.

Teresa nu mai voia să aibă de-a face cu Dumnezeu sub nici un chip.

Rămase singură în camera de hotel, în timp ce tatăl ei îşi văzu de treburile lui. Cînd se întoarse, o găsi aşezată pe acelaşi scaun şi privind la pereţi.

– Teresa, te rog, vezi-l pe părintele Berrendo.

– Nu.

Era complet neputincios. Teresa refuza să iasă din camera de hotel, şi refuza să se întoarcă la Èze.

Ca o ultimă resursă, îi ceru preotului să vină să o vadă.

– Tatăl tău mi-a spus că pe vremuri te duceai în mod regulat la biserică.

Teresa se uită în ochii preotului cu o înfăţişare firavă şi-i răspunse cu răceală:

– Nu mă mai interesează. Biserica nu are nimic să-mi ofere.

Părintele Berrendo zîmbi:

– Biserica are ceva de oferit oricui, copila mea.

Biserica ne oferă speranţă şi visuri...

– În ce priveşte visurile, mi-am luat porţia. Nu mai vreau.

Preotul îi luă mîinile în mîinile lui subţiri şi observă pe încheieturi cicatricele lamei de brici, şterse ca nişte amintiri îndepărtate.

– Dumnezeu nu gîndeşte aşa. Vorbeşte-I şi El îţi va răspunde.

Teresa şedea nemişcată, cu ochii aţintiţi pe pereţi, şi cînd, în cele din urmă, preotul plecă, nici măcar nu observă.

A doua zi dimineaţa, Teresa intră în biserica rece, boltită şi, aproape instantaneu, vechea, familiara senzaţie de seninătate îi învălui făptura. Ultima dată cînd intrase într-o biserică îl blestemase pe Dumnezeu. Se simţi năpădită de o adîncă ruşine. Nu Dumnezeu o trădase, ci propria ei slăbiciune.

– Iartă-mă, Doamne, murmură ea. Am păcătuit. Am trăit în ură. Ajută-mă! Te rog ajută-mă!

Ridică privirea şi-l văzu pe părintele Berrendo. După ce îşi termină rugăciunile, părintele o conduse în cămăruţa lui din spatele sacristiei.

– Nu ştiu ce să fac, părinte. Nu mai cred în nimic. Mi-am pierdut credinţa.

Vocea îi vibra de deznădejde.

– Cînd erai copilă ai crezut?

– Da. Cu tărie.

– Atunci credinţa e încă în tine, copila mea. Credinţa e reală şi permanentă. Orice altceva e vremelnicie.

În acea zi, au stat de vorbă cîteva ceasuri.

Tîrziu, după-masă, cînd reveni la hotel, tatăl ei îi spuse:

– Trebuie să mă întorc la Èze. Eşti pregătită să vii cu mine?

– Nu, tată. Lasă-mă să mai stau aici un timp.

Tatăl ei şovăi:

– Crezi că ai să te simţi bine?

– Da, tată. Îţi promit.

Teresa şi părintele Berrendo s-au întîlnit în fiecare zi. Preotul o îndrăgise. Nu vedea în ea o femeie grasă şi urîtă, ci un spirit frumos, nefericit. Vorbeau despre Dumnezeu şi despre creaţie şi despre sensul vieţii şi, încetul cu încetul, aproape fără voie, Teresa începu să cunoască din nou liniştea. Ceva ce-i spusese într-o zi părintele Berrendo avusese un adînc ecou în ea:

– Copila mea, dacă nu crezi în lumea de aici, atunci încearcă să crezi în lumea de dincolo. Crede în lumea în care Isus aşteaptă să te primească.

Şi pentru prima oară din ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta ei, Teresa începu să se simtă iarăşi împăcată. Biserica redeveni limanul ei, aşa cum fusese şi în trecut. Dar ea trebuia să se gîndească la viitor.

– Nu am unde să mă duc.

– Poţi să te întorci acasă.

– Nu. Acolo nu mă mai pot duce. Niciodată nu voi mai putea da ochi cu Raoul. Nu ştiu ce să fac. Vreau să mă ascund şi nu există nici un loc unde m-aş putea ascunde.

Părintele Berrendo rămase un lung timp tăcut. În cele din urmă, vorbi:

– Ai putea rămîne aici.

Teresa se uită mirată de jur împrejurul cămăruţei.

– Aici?

– Mănăstirea Cisterciană e în apropiere. Părintele se înclină spre ea. Dă-mi voie să-ţi vorbesc despre mănăstire. E o lume în lume, o lume în care toţi îşi închină viaţa lui Dumnezeu. E un loc de reculegere şi de seninătate.

Inima Teresei începu să se înalţe.

– Pare minunat, spuse ea.

– Trebuie să-ţi atrag atenţia. Este unul dintre ordinele cele mai severe din lume. Cine este admis în acest ordin face un legămînt de castitate, de tăcere şi de supunere. Nimeni din cei ce intră acolo nu mai poate părăsi mănăstirea.

La auzul acestor cuvinte, Teresa se simţi străbătută de un fior de bucurie.

– Nu voi dori niciodată să părăsesc mănăstirea. Părinte, este întocmai ceea ce am căutat. Dispreţuiesc lumea în care trăiesc.

Dar părintele Berrendo încă nu avea cugetul împăcat. Ştia că Teresa va avea de înfruntat o viaţă total diferită de tot ce cunoscuse pînă atunci.

– Nu există întoarcere de acolo.

– Nu o să vreau să mă întorc.

A doua zi dimineaţă părintele Berrendo o conduse pe Teresa la mănăstire ca să o cunoască pe maica stareţă Betina. Apoi le lăsă împreună, să vorbească între ele.

În momentul în care Teresa a intrat în mănăstire, a ştiut. „În sfîrşit, s-a gîndit ea cu bucurie. În sfîrşit!"

Imediat după întrevederea cu maica stareţă, Teresa le-a telefonat mamei şi tatălui ei.

– Am fost atît de îngrijorată, îi spuse mama. Cînd vii acasă?

– Sînt acasă.

Ritualul a fost oficiat de episcopul de Avila:

„Creatorule, Doamne Dumnezeule, pogoară binecuvîntatea Ta asupra roabei Tale, şi întăreşte-o cu virtute divină ca să-şi poată păstra credinţa întreagă şi fidelitatea neştirbită".

Iar Teresa răspunse:

„Am părăsit împărăţia acestei lumi şi toate podoabele lumeşti în schimbul iubirii pentru Domnul nostru Isus Hristos".

Episcopul făcu semnul crucii asupra ei.

– Amin.

– Amin.

– Te cunun cu Isus Hristos, fiul Părintelui nostru Suprem. Drept care primeşte harul Sfîntului Duh, astfel încît să fii chemată mireasa Domnului şi, dacă-l vei sluji cu credinţă, să fii încununată în veci.

Episcopul se ridică în picioare.

– Fie ca Dumnezeu, Părintele Atotputernic, creatorul cerului şi pămîntului, care a binevoit să te aleagă pentru o cununie, precum cea a Preasfintei Fecioare, mama Domnului nostru Isus Hristos – *ad beatae Mariae, matris Domini nostri, Jesu Christi, consortium* – să pogoare harul Său asupră-ţi, astfel încît alături de Domnul şi de îngerii Săi să te poţi păstra neîntinată şi neprihănită, să-ţi respecţi ţelul, iubirea şi castitatea, şi să fii răbdătoare pentru a ajunge vrednică de a primi cununa binecuvîntării Sale, prin acelaşi Hristos, Domnul nostru. Dumnezeu să-ţi dea tărie cînd te simţi plăpîndă, să-ţi dăruiască putere în slăbiciune, să-ţi domolească şi să-ţi stăpînească mintea prin cucernicie şi să-ţi călăuzească drumurile. Amin.

Acum, cu treizeci de ani mai tîrziu, zăcînd în pădure şi privind cum răsare soarele, sora Teresa se gîndea: „Am intrat la mănăstire din motive greşite. Nu căutam refugiu la Dumnezeu ci fugeam de lume. Dar Dumnezeu mi-a citit inima".

Avea şaizeci de ani şi ultimii treizeci de ani fuseseră cei mai fericiţi din viaţa ei. Şi acum fusese zvîrlită din nou cu brutalitate în lumea de care fugise. Iar mintea ei îi juca feste ciudate.

Nu mai era sigură de ce era real şi de ce era ireal. Trecutul şi prezentul păreau să se amestece într-o învălmăşeală ciudată, năucitoare. „De ce mi se întîmplă mie toate astea? Ce are de gînd Dumnezeu cu mine?"

Capitolul treisprezece

Pentru sora Megan, călătoria era o aventură. Se obişnuise cu noile privelişti şi noile sunete care o împresurau, şi viteza cu care se adapta o surprindea şi pe ea.

Tovarăşii de drum i se păreau fascinanţi. Amparo Jirón era o femeie dîrză şi calmă, care le ţinea cu uşurinţă piept celor doi bărbaţi, dar care, în acelaşi timp, avea o vădită feminitate.

Felix Carpio, omul aspru cu o barbă roşcată şi o cicatrice pe faţă, părea prietenos şi binevoitor.

Dar cel mai copleşitor din grup era Jaime Miró.

Omul acesta radia o forţă dinamică şi o încredere nestrămutată în cauza lui, care-i evoca lui Megan fanatismul călugăriţelor din mănăstire.

Cînd începuseră călătoria, Jaime, Amparo şi Felix cărau pe umeri saci de dormit şi puşti.

– Daţi-mi şi mie să duc unul din sacii de dormit, le ceru Megan.

Jaime Miró se uită cu mirare la ea, apoi înălţă din umeri:

– Foarte bine, soră.

Îi dădu un sac. Era mai greu decît îşi închipuise, dar Megan nu se plînse. „Atîta timp cît voi fi alături de ei, trebuie să împart cu ei şi greutăţile", îşi spunea ea.

Megan avea impresia că mergeau de o veşnicie, poticnindu-se prin beznă, plesniţi de ramurile copacilor, zgîriaţi de mărăciniş, muşcaţi de insecte, călăuziţi doar de lumina lunii.

„Cine sînt oamenii ăştia? se întreba ea. Şi de ce oare sînt hăituiţi?" Întrucît şi ea şi celelalte călugăriţe erau urmărite, Megan încerca un sentiment de solidaritate faţă de noii ei tovarăşi de drum.

Cei trei vorbeau puţin, dar din cînd în cînd aveau unele conversaţii criptice.

– La Valladolid e totul pus la punct?

– E în ordine, Jaime. Ne întîlnim cu Rubio şi cu Tomás la bancă în timpul luptei de tauri.

– Bine. Trimiteţi-i vorbă şi lui Largo Cortez să ne aştepte. Dar nu-i daţi o întîlnire la dată fixă.

– *Comprendo.*

„Cine să fi fost Largo Cortez şi Rubio şi Tomás?" se întreba Megan. Şi ce avea să se întîmple la bancă

în timpul luptei de tauri? La un moment dat fu pe punctul de a-i întreba, dar pe urmă se răzgîndi. „Am senzaţia că nu le-ar plăcea deloc să-i iau la întrebări", îşi spuse ea.

Puţin înaintea zorilor, adierea le aduse miros de fum, venind din vale.

– Aşteptaţi aici, le şopti Jaime. Nu faceţi nici un zgomot.

Aşteptară în tăcere în timp ce el îşi croi drum spre liziera pădurii, făcîndu-se apoi nevăzut.

– Ce este? întrebă Megan.

– Taci! şuieră Amparo Jirón.

Un sfert de oră mai tîrziu, reapăru Jaime.

– Soldaţi! îi anunţă el. O să-i ocolim.

Se retraseră, mergînd vreo jumătate de kilometru îndărăt, apoi începură să se furişeze cu grijă prin pădure, pînă ajunseră la un drum lăturalnic.

Cîmpul se aşternea în faţa lor, mustind de aromele fînului cosit şi ale fructelor pîrguite.

Pînă la urmă, curiozitatea lui Megan îi birui precauţia.

– De ce vă caută armata? întrebă ea.

– Să zicem că nu ne avem bine cu ei, răspunse Jaime.

Şi Megan trebui să se mulţumească cu acest răspuns. „Deocamdată", îşi spuse ea. Era hotărîtă să afle mai multe despre omul ăsta.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd ajunseră într-o poiană adăpostită, Jaime le spuse:

– A răsărit soarele. Rămînem aici pînă la căderea întunericului. Se uită la Megan. În noaptea asta va trebui să mergem mai repede.

– Foarte bine, replică ea încuviinţînd din cap.

Jaime luă sacii de dormit şi-i despături.

Felix Carpio i se adresă lui Megan:

– Ia sacul meu, soră. Eu sînt obişnuit să dorm pe pămîntul gol.

– E al dumitale, se împotrivi Megan. N-aş putea...

– Pentru numele lui Dumnezeu! o repezi Amparo. Vîrî-te în sac! Nu vreau să ne împiedici pe toţi să dormim cînd ai să începi să te văicăreşti că te muşcă păianjenii.

În tonul ei era o ostilitate pe care Megan nu o putea înţelege.

Fără să mai scoată o vorbă, se vîrî în sacul de dormit. „Ce o roade oare?" se întrebă ea uitîndu-se la Amparo. Apoi îl urmări pe Jaime care-şi despături sacul la cîţiva metri de ea şi intră în el. Amparo Jirón se strecură în sac, lîngă el.

„Acum înţeleg", îşi spuse Megan.

Jaime îi aruncă o privire şi i se adresă:

– Ai face mai bine să dormi. Ne aşteaptă un drum lung.

Megan fu deşteptată de un geamăt. S-ar fi zis că cineva trecea printr-o cumplită durere. Se ridică în

capul oaselor, îngrijorată. Gemetele veneau din sacul de dormit al lui Jaime. „Se vede că-i bolnav", fu primul ei gînd.

Gemetele deveniră mai puternice şi Megan auzi glasul lui Amparo:

– Oh, da, da! Mai adînc, *querido*. Mai tare! Da! Acum, acum!

Megan simţi sîngele năvălindu-i în obraji. Încercă să-şi astupe urechile, să nu mai audă zgomotele obscene, dar era cu neputinţă. Şi atunci se întrebă cum ar fi dacă Jaime Miró ar face dragoste cu ea.

Instantaneu, îşi făcu semnul crucii şi începu să se roage:

„Iartă-mă, Părinte sfînt. Fă ca gîndurile mele să se îndrepte numai către Tine. Fă ca spiritul meu să Te caute şi să-şi găsească izvorul şi binele numai în Tine."

Şi icnetele obscene continuau. În cele din urmă, cînd Megan îşi spunea că nu va fi în stare să mai rabde o secundă în plus, gemetele încetară. Dar erau alte sunete care-i împiedicau somnul. Foşnetele pădurii o împresurau. O întreagă cacofonie de ţipete ale păsărilor ce se împerecheau, de ţîrîit de greieri, de ronţăieli ale animalelor mici, de mîrîieli guturale ale animalelor mai mari. Megan uitase cît de zgomotoasă poate fi lumea de afară. Îi era dor de minunata tăcere a mănăstirii. Şi, spre propria ei uimire, îi era dor pînă şi de orfelinat. Teribilul, fantasticul orfelinat...

Capitolul paisprezece

Avila
1957

O porecliseră „Megan teroarea".
O porecliseră „Megan diavolul cu ochi albaştri".
O porecliseră „Megan imposibila".
Avea zece ani.

Fusese adusă la orfelinat cînd era un bebeluş părăsit în pragul casei unui fermier şi a soţiei acestuia, care nu aveau mijloace s-o crească.

Orfelinatul era o clădire austeră, cu două etaje, văruită în alb şi plasată la periferia oraşului Avila, în cartierul săracilor, dincolo de Plaza de Santo Vicente.

Era condus de Mercedes Angeles, un soi de amazoană cu un fel de a fi aspru, ce dezmintea căldura resimţită faţă de copiii încredinţaţi ei.

Megan avea o înfăţişare diferită de a celorlalţi copii, o străină cu păr blond şi ochi albaştri strălucitori, în puternic contrast cu ochii negri şi părul negru al colegilor ei. Dar de la bun început, Megan s-a deosebit de ei şi în multe alte privinţe. Era un copil teribil de independent cu tendinţe dominatoare, o turbulentă. Ori de cîte ori se iscau neplăceri la orfelinat, Mercedes Angeles ştia că Megan se afla la originea lor. De-a lungul anilor, Megan a fost capul unor răzmeriţe provocate de calitatea mîncării, a încercat să organizeze copiii într-un fel de uniune, a găsit mijloace inventive pentru a tortura supraveghetoarele, a încercat în vreo şase rînduri să evadeze din orfelinat. Inutil să mai spunem că era extrem de populară printre copii. Deşi era mai mică decît mulţi dintre ei, cu toţii ascultau de ea. Era un conducător înnăscut. Iar copiii mai mici îi cereau să le istorisească poveşti. Avea o imaginaţie dezlănţuită.

– Megan, cine au fost părinţii mei?

– A. tatăl tău a fost un priceput hoţ de bijuterii. Odată s-a căţărat pe acoperişul unui hotel, în toiul nopţii, ca să fure un diamant ce aparţinea unei actriţe celebre. Şi tocmai cînd îşi vîra diamantul în buzunar, actriţa s-a trezit. A aprins lumina şi l-a văzut.

– L-a dat pe mîna poliţiei?

– Nu. Era un bărbat foarte frumos.

– Şi atunci ce s-a întîmplat?

– S-au îndrăgostit unul de celălalt şi s-au căsătorit.

Pe urmă te-ai născut tu.

– Dar de ce m-au trimis la orfelinat? Nu mă iubeau?

Asta era întotdeauna partea cea mai dificilă.

– Bineînţeles că te-au iubit. Dar... mă rog... au plecat la ski în Elveţia şi au fost omorîţi de o groaznică avalanşă.

– Ce înseamnă o groaznică avalanşă?

– Asta-i cînd o bucată uriaşă de zăpadă se rostogoleşte deodată şi te îngroapă.

– Şi au murit şi mama şi tata?

– Da. Şi ultimele lor cuvinte au fost că te iubesc pe tine. Dar cum nu exista nimeni care să-ţi poarte de grijă, ai fost trimisă la orfelinat.

Megan era la fel de preocupată ca şi ceilalţi copii să descopere cine erau părinţii ei, şi noaptea, înainte de a adormi, îşi depăna singură poveşti:

„Tatăl meu a luptat în Războiul Civil. Era căpitan şi foarte viteaz. A fost rănit în luptă, şi mama era infirmiera care l-a îngrijit. S-au căsătorit şi el s-a întors pe front şi a fost omorît. Mama era prea săracă pentru a mă creşte, aşa încît a trebuit să mă părăsească la o casă de fermă, deşi acest lucru i-a sfîşiat inima".

Şi Megan plîngea de mila viteazului ei tată mort şi a mamei ei cu inima zdrobită.

Sau:

„Tatăl meu a fost un toreador. Unul dintre cei mai mari. Era răsfăţatul Spaniei. Toată lumea îl adora. Mama mea era o frumoasă dansatoare de flamenco. S-au căsătorit, dar el a fost ucis într-o zi de un taur uriaş, primejdios. Şi mama a fost nevoită să renunţe

la mine".

„Tatăl meu a fost un spion dibaci dintr-o ţară străină..."

Fanteziile se împleteau la nesfîrşit...

În orfelinat erau treizeci de copii, de la nou-născuţi abandonaţi, pînă la adolescenţi de paisprezece ani. Majoritatea erau spanioli, dar pe lîngă aceştia se mai găseau copii din vreo şase alte ţări, drept care Megan începu să vorbească fluent cîteva limbi străine. Dormea în aceeaşi cameră cu alte douăsprezece fete. Şi noaptea, tîrziu, se înfiripau discuţii despre păpuşi şi rochii şi, pe măsură ce fetele creşteau, despre sex. Curînd acesta deveni principalul subiect de conversaţie.

– Am auzit că doare tare.

– Nu-mi pasă. Eu abia aştept s-o fac.

– Eu am să mă mărit, dar n-am să-l las niciodată pe soţul meu să-mi facă asta. Cred că-i un lucru murdar.

Într-o noapte, cînd toată lumea dormea, Primo Conde, unul dintre băieţii din orfelinat, se furişă în dormitorul fetelor şi veni lîngă patul lui Megan.

– Megan, şopti el.

Fata se trezi pe dată.

– Primo? Ce s-a întîmplat?

Băiatul sughiţa de plîns, părînd speriat.

– Pot să vin în patul tău?

– Da. Dar linişteşte-te.

Primo avea treisprezece ani, aceeaşi vîrstă ca şi Megan, dar era mic pentru vîrsta lui şi fusese un copil chinuit. Avea coşmaruri îngrozitoare şi adeseori se trezea în mijlocul nopţii, ţipînd. Ceilalţi copii îl torturau, dar Megan îl ocrotea întotdeauna.

Primo se urcă în pat alături de ea şi Megan îi simţi lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Îl strînse la piept.

– Totul e bine, murmură ea. E bine.

Îl legănă uşurel şi sughiţurile de plîns ale băieţaşului se potoliră. Trupul îi era lipit de al ei şi Megan îl simţi excitîndu-se din ce în ce mai tare.

– Primo...

– Îmi pare rău. Nu-i... nu-i vina mea.

Erecţia lui îi împungea trupul.

– Te iubesc, Megan. Tu eşti singurul om pe care-l iubesc în toată lumea asta.

– Dar încă n-ai ieşit în lume.

– Te rog să nu rîzi de mine.

– Nu rîd.

– Să ştii că nu te am decît pe tine.

– Ştiu.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Primo.

– Megan, ai vrea să-mi dai voie să fac dragoste cu tine? Te rog.

– Nu.

Urmă o tăcere.

– Îmi pare rău că te-am supărat. Mă duc înapoi în patul meu.

Vorbea cu durere în glas. Dădu să plece.

– Stai puţin. Megan îl ţinea strîns lipit de ea, dorind să-i domolească suferinţa şi simţindu-se şi ea excitată.

– Primo, nu... nu pot să te las să faci dragoste cu mine, dar pot să fac ceva ca să te simţi mai bine. Vrei?

– Da, murmură băiatul.

Era îmbrăcat într-o pijama. Megan îi trase şnurul cu care îi erau legaţi pantalonii şi îşi vîrî mîna înăuntru. „E bărbat", se gîndi ea. Îi luă sexul în mînă şi începu să-l mîngîie.

Primo gemu şi şopti:

– O, e minunat! Iar un minut mai tîrziu adăugă: Doamne, cît de iubesc, Megan!

Şi trupul ei luase foc, şi dacă în acel moment Primo i-ar fi spus: „Vreau să fac dragoste cu tine", ar fi acceptat.

Dar el stătea acolo, tăcut şi, cîteva minute mai tîrziu, se întoarse în patul lui.

În acea noapte Megan nu mai putuse închide ochii. Şi niciodată nu-i mai îngădui lui Primo să vină în patul ei.

Ispita era prea mare.

Din cînd în cînd cîte un copil era chemat în biroul directoarei pentru a întîlni un eventual părinte adoptiv. Era întotdeauna un moment de mare emoţie pentru copii, deoarece însemna o şansă de a evada din

mohorîta rutină a orfelinatului, o şansă de a dobîndi un cămin adevărat, de a aparţine cuiva.

De-a lungul anilor, Megan urmări cum alţi orfani erau adoptaţi. Se duceau în familii de comercianţi, de fermieri, de bancheri, de prăvăliaşi. Dar acest lucru li se întîmpla întotdeauna altor copii şi niciodată ei. Pentru că reputaţia ei o preceda. Îi auzise uneori pe eventualii părinţi adoptivi discutînd între ei:

– E o fetiţă foarte drăguţă, dar am aflat că e dificilă.

– Nu-i cea care luna trecută a strecurat pe şest doisprezece cîini în orfelinat?

– Se spune că e o instigatoare. Mă tem că n-o să se înţeleagă cu copiii noştri.

Nu aveau habar cît de adulată era Megan de ceilalţi copii.

Părintele Berrendo venea la orfelinat o dată pe lună ca să stea de vorbă cu copiii, iar Megan aştepta cu nerăbdare vizita lui. Ea era o cititoare devorantă, iar Mercedes Angeles şi preotul aveau grijă să- i procure întruna cărţi. Cu preotul putea discuta anumite lucruri pe care n-ar fi îndrăznit să le discute cu nimeni altcineva. Părintele Berrendo era cel căruia familia de fermieri îi încredinţase copilul găsit în prag.

– De ce nu m-au păstrat ei? îl întrebase Megan odată.

– Ar fi dorit foarte mult să te păstreze, Megan, dar erau bătrîni şi bolnavi, îi răspunsese preotul cu blîndeţe.

– De ce credeţi că părinţii mei adevăraţi m-au abandonat la ferma aceea?

– Sînt convins că au făcut-o pentru că erau săraci şi nu-şi puteau permite să te ţină.

Pe măsură ce creştea, Megan devenea tot mai credincioasă. Aspectele intelectuale ale bisericii catolice erau cele care o tulburau. Citise *Les Confessions* ale Sfîntului Augustin, scrierile sfîntului Francisc de Assisi, ale lui Thomas More, Thomas Merton şi ale multor altora. Megan se ducea regulat la biserică; îi plăceau ritualurile solemne, slujbele, împărtăşaniile, benedicţiunile. Şi mai mult decît orice îi plăcea minunatul simţămînt de seninătate pe care-l încerca de fiecare dată în biserică.

– Vreau să devin catolică, îi spuse într-o zi părintelui Berrendo.

Acesta din urmă îi luă mîna şi îi răspunse cu un licăr şiret în ochi:

– Poate că asta şi eşti, Megan, dar e mai bine să ne verificăm presupunerile:

– Crezi în Dumnezeu Atotputernicul, creatorul cerului şi pămîntului?

– Cred.

– Crezi în Isus Hristos, unicul Său fiu, care s-a născut pentru a ne mîntui prin suferinţă?

– Cred.

– Crezi în Sfîntul Duh, în Sfînta Biserică Catolică, în comuniunea sfinţilor, în izbăvirea păcatelor, în învierea trupului şi în viaţa veşnică?

– Cred.

Preotul îi suflă uşor peste faţă:

„*Exi ab ea, spiritus immunde*. Dă-te în lături duh necurat şi lasă loc Duhului Sfînt, alinătorul. Îi suflă din nou peste faţă: Megan, primeşte prin această suflare Duhul cel bun şi primeşte binecuvîntatea Domnului, Pacea fie cu tine".

La cincisprezece ani Megan se făcuse o fată frumoasă cu păr lung, blond şi un ten alb care o deosebea şi mai mult de majoritatea colegelor ei.

Într-o bună zi, fu chemată în biroul lui Mercedes Angeles. Părintele Berrendo era de faţă.

– Bună ziua, părinte.

– Bună ziua, draga mea Megan.

– Mă tem că s-a ivit o problemă, Megan, îi spuse Mercedes Angeles.

– Da?

Megan îşi storcea creierii să-şi aducă aminte ce poznă mai făcuse. Directoarea continuă:

– Aici, în orfelinat, există o limită de vîrstă, anume la cincisprezece ani, pe care tu tocmai i-ai împlinit.

Fireşte, Megan cunoştea demult această regulă. Dar încercase să nu se gîndească la ea, să şi-o scoată din minte, pentru că refuza să înfrunte faptul că ea nu avea nici un loc unde să se poată duce, că nimeni nu o voia, şi că urma să fie o dată în plus abandonată.

– Tre... trebuie să plec de aici?

Buna amazoană era mîhnită, dar nu avea de ales.

– Va trebui să ne supunem regulilor. Am putea să-ţi găsim o slujbă ca fată în casă.

Lui Megan îi pierise graiul.

Atunci interveni părintele Berrendo:

– Unde ai vrea tu să te duci?

În timp ce se gîndea la un răspuns, îi veni o idee. Exista un loc unde să se poată duce.

Încă de la vîrsta de doisprezece ani, Megan contribuise la costurile întreţinerii ei în orfelinat făcînd mici comisioane în oraş şi livrări de mărfuri. Pe unele dintre acestea le executase şi pentru mănăstirea Cisterciană. Îi preda adeseori mărfuri Preacuvioasei maici stareţe Betina. Megan furişase ocheade şi văzuse maicile rugîndu-se sau plimbîndu-se pe coridoare şi percepuse acel atotcuprinzător simţămînt de seninătate pe care-l radiau călugăriţele. Rîvnise la acea bucurie care părea să se degaje din atitudinea maicilor. Pentru ea, mănăstirea părea a fi o casă a iubirii.

Şi maica stareţă o îndrăgea pe fetişcana inteligentă şi, de-a lungul anilor, avuseseră multe convorbiri.

– De ce intră oamenii la mănăstire? o întrebase odată Megan.

– Oamenii vin la noi din multe motive. Cei mai mulţi vin ca să-şi închine viaţa lui Dumnezeu. Dar unii vin pentru că şi-au pierdut speranţa. Şi noi le dăm speranţă. Alţii vin pentru că nu mai au nici o raţiune de existenţă. Şi noi îi învăţăm că Dumnezeu e

raţiunea. Unii vin pentru că fug de lume. Alţii pentru că se simt însinguraţi şi înstrăinaţi şi vor să aparţină de ceva sau undeva.

Această din urmă observaţie atinsese o coardă sensibilă la tînăra fată. „Eu n-am aparţinut niciodată de nimic, îşi spusese Megan. Iată şansa mea".

– Cred că mi-ar plăcea să intru la mănăstire, le răspunse Megan celor doi.

Şase săptămîni mai tîrziu, făcea legămîntul.

Şi, în cele din urmă, Megan găsise lucrul după care tînjise atîta amar de vreme. Aparţinea cuiva. Acestea erau surorile ei, familia pe care n-o avusese niciodată, şi cu toatele erau una şi aceeaşi sub oblăduirea Părintelui ceresc.

La mănăstire, Megan lucra ca bibliotecară. Era fascinată de străvechiul limbaj al semnelor pe care-l foloseau surorile cînd doreau să comunice cu maica stareţă. Existau 472 de semne, destul ca să-şi poată comunica între ele tot ce aveau nevoie să exprime.

Cînd era rîndul unei surori să şteargă praful în lungile coridoare, maica Betina îşi întindea mîna dreaptă cu podul palmei înainte şi sufla peste dosul palmei. Dacă vreo călugăriţă avea febră, se ducea la maica stareţă şi îşi apăsa vîrful degetului arătător şi al mijlociului pe încheietura mîinii stîngi. Dacă o cerere trebuia să fie amînată, maica stareţă Betina îşi ţinea pumnul drept în faţa umărului drept şi îl mişca uşor în

faţă şi în spate. „Mîine", voia să spună.

Într-o dimineaţă de noiembrie, Megan a fost introdusă în ritualurile morţii. O călugăriţă era pe moarte, drept care o toacă de lemn a fost bătută în incinta mănăstirii, semnalul de începere a unui ritual neschimbat din anul 1030. Toate călugăriţele care au putut răspunde chemării s-au grăbit să îngenuncheze în infirmerie pentru miruire şi pentru psalmi. Pentru a semnala că sosise momentul ultimelor sacramente, maica stareţă îşi întinse mîna stîngă cu palma în sus şi, cu degetul mare al mîinii drepte, trasă semnul crucii pe palmă.

Şi, în cele din urmă, s-a comunicat şi semnul morţii: o soră îşi duse vîrful degetului mare al mîinii drepte sub bărbie pe care o împinse uşor în sus.

După ce se rostiră cele din urmă rugăciuni, trupul neînsufleţit fu lăsat singur timp de un ceas, pentru ca sufletul să se poată desprinde în pace. La piciorul patului ardea marea lumînare pascală, în suportul ei de lemn, simbolul creştin al luminii eterne.

Infirmiera spală trupul şi o îmbracă pe călugăriţa moartă în veşmintele ei, cu scapularul negru peste tunica albă, ciorapi aspri şi sandalele lucrate de mînă. Una dintre maici aduse din grădină flori proaspete şi le împleti într-o coroană. După ce călugăriţa moartă a fost înveşmîntată, o procesiune alcătuită din şase maici purtă trupul neînsufleţit în biserică şi-l aşeză pe un catafalc înfăşurat în alb, cu faţa spre altar. Nu avea să fie lăsată singură în faţa lui Dumnezeu: două călugăriţe se aşezară în stranele lor, de o parte şi de alta a moartei, şi rămaseră de veghe întreaga zi şi

întreaga noapte rugîndu-se, în timp ce lumînarea pascală pîlpîia lîngă catafalc.

A doua zi după-amiază, după slujba de requiem, călugărița moartă a fost purtată de către maici prin mănăstire, în micul cimitir privat, înconjurat de ziduri, unde călugărițele, pînă şi în moarte, rămîneau îngrădite.

Surorile, trei şi trei, coborîră cu grijă în groapă cadavrul susținut de benzi late din pînză albă. Datina cisterciană cerea ca morții să zacă descoperiți în pămînt, îngropați fără cosciug. Ca un ultim ritual împlinit pentru sora lor, două călugărițe porniră să presare țărînă peste trupul nemişcat, după care se întoarseră toate în biserică să rostească psalmii de penitență. De trei ori implorară mila Domnului pentru sufletul surorii lor.

Domine miserere super peccatrice.
Domine miserere super peccatrice.
Domine miserere super peccatrice.

Deseori, însă, tînăra Megan era invadată de melancolie. E drept că mănăstirea îi dăruia seninătate, totuşi nu era pe deplin împăcată. S-ar fi zis că o parte din ea lipsea. O încercau doruri care ar fi trebuit să fie de mult uitate. Se surprindea gîndindu-se la prietenii pe care-i lăsase la orfelinat şi întrebîndu-se ce s-o mai fi întîmplat cu ei. Şi se mai întreba ce se întîmplă şi cu lumea de afară, o lume la care renunțase, o lume în

care existau muzică şi dans şi rîs.

Megan se duse şi-i povesti toate acestea sorei Betina.

– Din cînd în cînd, trecem cu toatele prin asemenea momente, o linişti ea pe Megan. Biserica numeşte acest lucru *aceda*. E o boală spirituală, un instrument al Satanei. Nu fi îngrijorată, copilă. O să-ţi treacă.

Şi i-a trecut.

Dar ce nu i-a trecut era dorinţa adînc înrădăcinată de a şti cine au fost părinţii ei. „N-am să aflu niciodată! îşi spunea Megan cu disperare. Cel puţin nu în viaţa asta".

Capitolul cincisprezece

New York
1976

Reporterii adunaţi în faţa clădirii cenuşii a hotelului *Waldorf Astoria* din New York urmăreau parada de celebrităţi în toalete de seară care coborau din limuzine, intrau pe uşile rulante şi se îndreptau spre sala mare de bal de la etajul trei. Oaspeţii veneau din lumea întreagă.

Aparatele de fotografiat îşi scăpărau blitzurile şi reporterii li se adresau personalităţilor:

– Domnule vicepreşedinte, sînteţi bun să priviţi în partea asta?

– Domnule guvernator Adams, încă o poză, vă rog.

Veniseră senatori şi reprezentanţi din diferite ţări străine, magnaţi ai afacerilor, vedete. Şi se adunaseră cu toţii acolo să aniverseze cea de a şaizecea zi de naştere a doamnei Ellen Scott. În realitate, toate aceste onoruri nu se îndreptau atît de mult către Ellen Scott cît către operele filantropice ale *Uzinelor Scott,* unul dintre cele mai puternice trusturi din lume. Uriaşul, tentacularul imperiu cuprindea companii petroliere, uzine metalurgice, sisteme de comunicaţie şi bănci. Toate sumele realizate în această seară aveau să fie folosite pentru donaţii filantropice internaţionale.

Trustul Scott avea ramificaţii în toate părţile lumii. Cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, preşedintele său, Milo Scott, murise subit în urma unui atac de cord, iar soţia sa, Ellen, preluase conducerea giganticului conglomerat. În anii ce urmaseră, ea se dovedise a fi o strălucită femeie de afaceri, şi reuşise să tripleze capitalul şi investiţiile companiei.

Marea sală de bal a hotelului *Waldorf Astoria* era o încăpere uriaşă, decorată în bej şi auriu, avînd la un capăt o estradă acoperită cu un covor roşu. Sala era înconjurată de o galerie de treizeci şi trei de loji, fiecare dintre ele iluminată de un candelabru.

În loja din centrul galeriei şedea oaspetele de onoare. Erau prezenţi pe puţin şase sute de invitaţi, care luau cina la măsuţe ce scînteiau de argintărie.

După terminarea dineului, guvernatorul statului New York urcă pe estradă:

– Domnule vicepreşedinte, doamnelor şi domnilor, onoraţi oaspeţi, ne-am adunat cu toţii aci în această seară cu un singur ţel: acela de a omagia o femeie remarcabilă şi marea ei generozitate care s-a făcut simţită de-a lungul anilor. Ellen Scott este genul de persoană care ar fi putut reuşi în orice domeniu. Ar fi putut să fie un mare om de ştiinţă sau medic. Ar fi izbutit să fie şi o politiciană de renume şi, trebuie să vă mărturisesc, dacă Ellen Scott s-ar decide să candideze pentru preşedinţia Statelor Unite, eu aş fi primul care ar vota-o. Desigur, nu la alegerile imediat următoare, ci la cele care vor mai veni.

Rîsete şi aplauze în sală.

– Dar Ellen Scott este mult mai mult decît o femeie cu o minte strălucită. E o făptură umană caritabilă, plină de compasiune, care nu ezită nici o clipă să se implice în problemele ce frămîntă lumea noastră de azi.

Discursul se mai prelungi vreo zece minute, dar Ellen Scott nu-l mai ascultă. „Cît de greşit e, îşi spuse ea, cu oboseală. Cît de greşiţi sînt cu toţii. Trustul Scott nici măcar nu este al meu. Milo şi cu mine l-am furat. Iar eu m-am făcut vinovată de o crimă şi mai mare. Dar nu mai are importanţă. Cel puţin nu acum. Pentru că eu o să mor în curînd".

Îi reveniră în minte cuvintele exacte ale doctorului cînd i-a citit rezultatul analizei, care era condamnarea ei la moarte.

– Îmi pare extrem de rău, doamnă Scott, dar nu văd cum aş putea să vă fac cunoscută această veste într-un mod mai delicat. Cancerul s-a întins în tot

sistemul limfatic. Este inoperabil.

Ellen simţise o greutate de plumb în stomac.

– Cît... cît mai am de trăit?

Doctorul şovăise:

– Poate că un an.

„Nu-i destul, îşi spusese ea. Nu-mi ajunge pentru toate cîte le am de făcut". Cu glas tare, îi ceru medicului:

– Să nu spui nimănui despre lucrul ăsta, doctore.

– Bineînţeles că nu.

– Îţi mulţumesc, doctore.

Nu-şi mai amintea cum plecase de la Centrul Medical Presbiterian Columbia sau de drumul de întoarcere acasă în maşină.

Unicul ei gînd era: „Trebuie s-o găsesc înainte să mor".

Guvernatorul îşi încheie discursul:

– Doamnelor şi domnilor, este o onoare şi un privilegiu pentru mine să v-o prezint pe doamna Ellen Scott.

Ellen se ridică în picioare, în ovaţiile oaspeţilor, apoi se îndreptă spre estradă: o femeie slabă, cu păr cărunt şi o spinare foarte dreaptă, îmbrăcată elegant şi degajînd o vitalitate pe care, în realitate, nu o mai simţea. „Cine se uită la mine, se gîndi ea, vede lumina îndepărtată a unei stele care a apus demult. De fapt, eu nu mai sînt aici".

Aşteptă ca aplauzele să se stingă. „Aplaudă un monstru, îşi spuse ea. Ce-ar face cu toţii dacă ar cunoaşte adevărul?"

Dar cînd vorbi, vocea îi sună ferm:

– Domnule vicepreşedinte, domnilor senatori, domnule guvernator Adams...

„Un an, grăiau gîndurile în mintea ei. Mă întreb pe unde o fi, dacă măcar e încă în viaţă. Trebuie s-o descopăr".

Îşi ţinu discursul, rostind automat toate lucrurile la care se aşteptau cei de faţă.

– Accept bucuroasă acest omagiu, adresat nu mie ci tuturor acelora care s-au străduit să uşureze povara celor ce s-au născut mai puţin norocoşi decît noi...

Gîndurile ei se întoarseră îndărăt cu patruzeci şi doi de ani, la Gary, în statul Indiana...

La optsprezece ani, Ellen Dudash era muncitoare la secţia de piese auto a filialei *Uzinelor Scott* din Gary. Era o fată atrăgătoare, expansivă, populară printre colegii ei de muncă. Într-o zi, Milo Scott veni să facă o inspecţie la fabrică. Ellen fu aleasă să-l escorteze şi să-i arate atelierele.

– Hei! Ce pleaşcă pe tine, Ellie! Poate c-ai să te măriţi cu fratele patronului şi noi toţi o să lucrăm pentru tine.

– Bine, răspunse Ellen Dudash rîzînd. Asta o să fie cînd o face plopul mere şi răchita micşunele.

Milo Scott era cu totul altfel decît se aşteptase Ellen. Un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt şi zvelt. „Nu arată deloc rău", îşi spusese ea. Era timid şi

aproape deferent.

– Foarte amabil din partea dumitale, domnişoară Dudash, că-ţi dai osteneala să mă conduci. Sper că nu te reţin de la lucru.

– Ba sper să mă reţineţi, rîse Ellen.

Milo Scott era genul de om căruia îi puteai vorbi cu uşurinţă.

„Nici nu-mi vine a crede că glumesc cu fratele patronului, îşi spunea Ellen. Doamne, cînd am să le povestesc mamei şi tatei!"

Milo părea sincer interesat de muncitori şi de problemele lor. Ellen îl conduse în secţia unde se montau angrenajele de viteză, în sala de asamblare a caroseriilor, în departamentul de ambalaj şi expediţie, iar Milo părea realmente interesat.

– E un proces vast, nu-i aşa, domnişoară Dudash?

„Toate astea sînt ale lui, şi cască gura la ele ca un copil aiurit, gîndi Ellen. Mare-i grădina ta, Doamne!"

Accidentul s-a petrecut cînd s-au întors în secţia de asamblare. Un vagonet suspendat pe un cablu şi supraîncărcat cu bare de metal, se rupse şi încărcătura de oţel se rostogoli pe jos. Milo Scott se afla chiar sub el. Ellen văzu ce se întîmplă cu o fracţiune de secundă înainte de prăbuşire şi, fără să stea pe gînduri, îl trase pe Milo din drum. Două dintre barele grele o loviră înainte ca să se fi putut feri, şi o doborîră la pămînt, inconştientă.

Se trezi în rezerva unui spital. Camera era literalmente ticsită de flori. Cînd Ellen deschise ochii şi privi în jur la marea de flori, îşi spuse: „Am murit şi am intrat în rai".

Era înconjurată de orhidee, trandafiri, crini, crizanteme şi alte flori rare pe care nici nu le putea măcar recunoaşte.

Braţul drept îi era prins în ghips, coastele îi erau bandajate şi dureroase.

O infirmieră intră în cameră:

– A, te-ai deşteptat, domnişoară Dudash. Am să-l anunţ pe domnul doctor.

– Unde... unde sînt?

– La Blake Center... e un spital particular.

Ellen privi în jur la camera spaţioasă. „N-am să reuşesc în veci să plătesc toate astea", îşi spuse ea.

– Am notat toate telefoanele pe care le-ai primit.

– Ce telefoane?

– Presa încearcă de zor să facă un interviu cu dumneata. Au telefonat şi prietenii dumitale. Domnul Scott a telefonat de mai multe ori...

„Milo Scott".

– E teafăr?

– Poftim?

– Nu a fost rănit în accident?

– Nu. A trecut pe aici şi azi-dimineaţă, dar încă dormeai.

– A venit să mă vadă pe mine?

– Da. Infirmiera privi de jur-împrejurul camerei. Cele mai multe din florile astea au fost trimise de el, adăugă.

„De necrezut!"

– Mama şi tatăl dumitale se găsesc în sala de aşteptare. Te simţi destul de zdravănă ca să-i vezi?

– Sigur că da.

– Îi trimit înăuntru.

„Doamne! În viaţa mea n-am fost atît de extraordinar tratată într-un spital!" se gîndi Ellen.

Mama şi tatăl ei intrară în rezervă şi se apropiară de pat. Amîndoi se născuseră în Polonia şi engleza lor era şovăielnică. Tatăl lui Ellen era mecanic, un tip ursuz, morocănos, de vreo cincizeci de ani, iar mama ei era o ţărancă gureşă şi inimoasă din nordul Europei.

– Ţi-am adus nişte supă, Ellen.

– Mămico... ăştia hrănesc oamenii în spitale.

– Nu te hrănesc ei în spital cu o supă ca a mea. Mănînc-o şi-ai să te înzdrăveneşti văzînd cu ochii.

– Ai văzut ziaru'? o întrebă tatăl ei. Ţi l-am adus.

Îi dădu un ziar. Titlul de frunte anunţa cu litere mari:

O MUNCITOARE DE FABRICĂ
ÎŞI RISCĂ VIAŢA PENTRU
A-ŞI SALVA PĂTRONUL.

Citi relatarea de două ori.

– Ai făcut o ispravă curajoasă ca să-l salvezi.

„Curajoasă? Prostii! îşi spuse Ellen. Dacă aş fi avut timp de gîndire m-aş fi salvat pe mine. A fost cel mai tîmpit lucru pe care l-am făcut vreodată. Vai de mine, puteam să fiu omorîtă!"

Mai tîrziu, în acea dimineaţă, Milo Scott veni s-o vadă pe Ellen. Îi adusese un nou buchet de flori.

– Astea sînt pentru dumneata, rosti el cu stîngăcie. Doctorul mi- a spus că ai să te faci bine. Nu... nu ştiu cum să-ţi exprim recunoştinţa mea.

– N-aveţi de ce.

– A fost cel mai curajos act pe care l-am văzut vreodată. Mi-ai salvat viaţa.

Ellen încercă să se mişte, dar fu săgetată de un junghi puternic în braţ.

– Te simţi bine?

– Sigur că da. Avea impresia că o lovesc ciocane în coaste. Ce-a spus doctorul că am?

– Un braţ fracturat şi trei coaste rupte.

Nici c-ar fi putut să-i dea o veste mai proastă. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce s-a întîmplat?

Cum ar fi putut să-i spună? N-ar face decît să rîdă de ea. Economisise bani pentru o mult rîvnită vacanţă la New York, împreună cu cîteva fete din fabrică. Ăsta fusese visul ei. „Şi acum, îşi spunea Ellen, n-am să mai pot lucra o lună de zile sau mai bine. S-a zis cu vacanţa în Manhattan!"

Ellen lucrase de la vîrsta de cincisprezece ani. Fusese întotdeauna o fire puternic independentă, şi se întreţinuse singură, dar acum îşi spunea: „Poate că dacă-mi este atît de recunoscător, o să plătească o parte din costul spitalului. Dar să fiu a naibii dacă am să i-o cer eu". Începuse să se simtă ameţită. „Se vede că-i efectul medicamentelor", se gîndi ea.

Rosti somnoroasă:

– Vă mulţumesc pentru flori, domnule Scott. Îmi pare bine că v-am cunoscut. „În legătură cu plata spitalului am să-mi fac griji mai tîrziu", se consolă ea.

Ellen Dudash adormi.

În dimineaţa următoare intră în rezervă un domn înalt, cu o înfăţişare distinsă.

– Bună dimineaţa, domnişoară Dudash. Cum vă simţiţi azi?

– Mai bine, mulţumesc.

– Eu sînt Sam Norton, şeful serviciului de Public Relations de la *Uzinele Scott.*

– A! Nu-l văzuse niciodată pînă atunci. Locuiţi aici?

– Nu. Am venit cu avionul de la Washington.

– Ca să mă vedeţi pe mine?

– Ca să vă ajut.

– Să mă ajutaţi în ce?

– Presa aşteaptă afară, domnişoară Dudash. Şi cum nu cred că aţi mai ţinut vreodată o conferinţă de presă, m-am gîndit că poate o să aveţi nevoie de oarecare ajutor.

– Ce vor de la mine?

– În primul rînd, vă vor cere să le povestiţi cum şi de ce l-aţi salvat pe domnul Scott.

– O, asta e uşor. Dacă aş fi stat să mă gîndesc, aş fi fugit cît mă ţineau picioarele ca să-mi salvez pielea mea.

Norton se uită la ea cu ochi mari:

– Domnişoară Dudash... în locul dumneavoastră nu cred că aş spune aşa ceva.

– De ce nu? Ăsta-i adevărul.

Norton nu se aşteptase la una ca asta. Se părea că fata nu-şi dădea deloc seama de situaţia ei.

Ceva însă o rodea pe Ellen, care hotărî să scoată lucrurile la lumină.

– O să-l vedeţi pe domnul Scott?

– Da.

– Vreţi să-mi faceţi o favoare?

– Dacă pot, sigur.

– Ştiu că nu el e vinovat de accident şi că nu el mi-a cerut să-l împing într-o parte ca să-l feresc, dar... Puternica vină de independenţă din firea ei o făcu să ezite. O, n-are importanţă.

„Aha, îşi spuse Norton, acum începe. Oare ce recompensă o să încerce să stoarcă de la el? O să vrea oare bani? Sau o slujbă mai bună? Ce oare?"

– Spune, domnişoară Dudash.

Şi Ellen îşi dădu drumul:

– Adevărul este că eu nu am mulţi bani, şi am să pierd o parte din salariu din cauza spitalizării, şi nu cred că-mi pot permite să achit toate facturile spitalului. Nu vreau să-l plictisesc pe domnul Scott, dar dacă ar putea să-mi aranjeze să primesc un împrumut, cu timpul l-aş putea restitui.

Ellen văzu expresia de pe faţa lui Norton şi o interpretă greşit.

– Îmi pare rău, probabil v-am făcut impresia că aş fi materialistă. Dar ştiţi, eu am nişte bani puşi

deoparte pentru o călătorie... şi spitalizarea asta îmi dă totul peste cap. Respiră adînc. Dar asta nu-i problema domnului Scott. O să mă descurc eu.

Lui Sam Norton îi venea s-o sărute. „De cînd caut n-am mai întîlnit adevărata inocenţă? se întrebă el. Uite, asta-i suficient ca să-mi restabilească încrederea în omenire".

Se aşează lîngă pat şi renunţă la goma ei profesională. Îi ia mîna.

– Ellen, am o presimţire că tu şi cu mine vom fi buni prieteni. Te asigur că nu trebuie să-ţi faci griji din cauza banilor. Dar primul lucru pe care trebuie să-l rezolvăm e conferinţa de presă. Vrem să ieşim cu succes din treaba asta, aşa încît... se opri din vorbă. Am să fiu sincer. Misiunea mea este să fac ca *Uzinele Scott* să iasă bine din treaba asta. Înţelegi?

– Cred că da. Vreţi să spuneţi că n-ar suna bine dacă aş mărturisi că, de fapt, n-am ţinut cu orice preţ să-l salvez pe Milo Scott. Ar suna mai bine dacă aş spune ceva de felul ăsta: „Sînt atît de fericită să lucrez la *Uzinele Scott*, încît cînd am văzut că Milo Scott e în primejdie, am ştiut că trebuie să încerc să-l salvez, chiar cu preţul vieţii mele".

– Aşa da.

Ellen rîse.

– O.K., dacă asta vă foloseşte. Dar pe dumnea-voastră nu vreau să vă înşel, domnule Norton. Nu ştiu ce m-a făcut să procedez astfel.

Norton zîmbi.

– Ăsta va rămîne secretul nostru. Acum dau drumul leilor.

Au fost peste douăzeci de reporteri şi fotografi de la staţiile de radio, de la ziare şi reviste. Era o poveste-bombă şi presa intenţiona să o exploateze la maximum. Nu se întîmplă în fiecare zi ca o muncitoare drăguţă să-şi rişte viaţa pentru a-l salva pe fratele patronului ei. Şi faptul că acesta era marele Milo Scott nu dăuna deloc bombei.

– Domnişoară Dudash – cînd aţi văzut toate fiarele acelea rostogolindu-se care a fost primul dumnea-voastră gînd?

Ellen se uită la Sam Norton cu o faţă serioasă şi răspunse:

– M-am gîndit: „Trebuie să-l salvez pe domnul Scott. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ar fi omorît".

Conferinţa de presă s-a desfăşurat fără incidente şi cînd Sam Norton a observat că Ellen începe să obosească, li se adresă celorlalţi:

– Asta a fost tot, doamnelor şi domnilor. Vă mulţumesc foarte mult.

– M-am descurcat bine? îl întrebă Ellen după aceea.

– Ai fost grozavă. Acum încearcă să dormi.

Dormi agitat. Visă că se afla în holul giganticului *Empire State Building*, dar paznicii nu-i dădeau voie să se urce pînă în vîrf, pentru că nu avea destui bani să cumpere un bilet.

Milo Scott veni în acea după-masă să-i facă o

vizită. Ea auzise că locuinţa lui era la New York.

– Am aflat că a ieşit foarte bine conferinţa de presă. Eşti o adevărată eroină.

– Domnule Scott... trebuie să vă spun ceva. Nu sînt o eroină. Nu am stat să mă gîndesc că trebuie să vă salvez. Pur... pur şi simplu am făcut-o.

– Ştiu. Sam Norton mi-a povestit.

– Mă rog, în cazul ăsta...

– Ellen, există mai multe feluri de eroism. Dumneata nu te-ai gîndit că trebuie să mă salvezi, dar ai făcut-o instinctiv, în loc să te salvezi pe dumneata.

– Eu... eu am vrut doar să ştiţi.

– Sam mi-a mai spus că eşti necăjită din cauza facturilor de spitalizare.

– Mă rog...

– Vor fi achitate toate. Cît despre îngrijorarea dumitale că pierzi o parte din salariu... zîmbi... domnişoară Dudash, nu cred că- ţi dai seama cît de mult îţi datorez.

– Nu-mi datoraţi nimic.

– Doctorul mi-a spus că mîine vei putea părăsi spitalul. Îmi dai voie să te invit la masă?

„Nu înţelege, îşi spuse Ellen. Eu n-am nevoie de acte de binefacere din partea lui. Şi nici de mila lui". Cu glas tare rosti:

– Am vorbit serios cînd v-am spus că nu-mi datoraţi nimic. Vă mulţumesc pentru achitarea notelor de spital. Sîntem chit.

– Bun. Acum pot să te invit la masă?

Ăsta a fost începutul. Milo Scott a rămas o săptămînă în Gary şi s-a întîlnit cu Ellen seară de seară.

Mama şi tatăl ei o avertizară:

– Ai grijă. Marii patroni nu ies în oraş cu muncitoarele din fabrică decît cînd vor ceva de la ele.

În primele seri, Ellen avu o atitudine foarte prudentă, dar Milo o făcu să-şi schimbe impresia. Tot timpul se comporta ca un gentleman perfect şi, în cele din urmă, Ellen avu revelaţia: „Îi place într-adevăr să fie alături de mine".

În timp ce Milo era timid şi rezervat, Ellen se arăta directă şi deschisă. Toată viaţa lui, Milo fusese înconjurat de femei a căror ambiţie arzătoare era să facă parte din puternica dinastie Scott. Toate îşi jucaseră jocurile lor calculate. Ellen Dudash era prima femeie total onestă pe care o întîlnise Milo vreodată. Spunea tot ce gîndea. Era inteligentă, frumuşică şi, mai mult ca orice, amuzantă. La sfîrşitul săptămînii se îndrăgostiseră unul de celălalt.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, îi spuse Milo. E unicul meu gînd. Vrei să fii soţia mea?

– Nu.

Nici Ellen nu se mai putea gîndi la altceva. Dar adevărul este că era speriată. În măsura în care în America se poate vorbi de regalitate, familia Scott era cea mai apropiată de aceasta. Se bucura de faimă, de avere, de putere. „Eu nu aparţin cercurilor lor, îşi spunea Ellen. N-aş reuşi decît să mă fac de rîs. Şi să-l

fac de rîs şi pe Milo". Totuşi ştia că poartă o bătălie pierdută.

Au fost cununaţi de un judecător de pace din Greenwich, Connecticut, şi apoi plecară la New York, în Manhattan, ca Ellen să-şi poată cunoaşte cumnaţii.

Byron Scott îşi întîmpină fratele cu:

– Ce dracu' te-ai apucat să faci? Te-ai însurat cu o tîrfă poloneză? Ţi-ai ieşit din minţi?

Susan Scott se arătă la fel de necruţătoare:

– Desigur că s-a măritat cu Milo ca să-i pape banii. Şi cînd o să vadă că n-are bani, o să putem aranja anularea căsătoriei. Mariajul ăsta n-o să dureze.

Dar o subestimau total pe Ellen Dudash.

– Fratele şi cumnata ta mă urăsc, dar eu nu m-am măritat cu ei. M-am măritat cu tine. Însă nu vreau să mă pun între tine şi Byron. Dacă situaţia asta te face nefericit, Milo, spune numai şi eu plec imediat.

Dar Milo îşi luă soţia în braţe şi-i şopti:

– Te ador, şi cînd Byron şi Susan or să te cunoască mai bine, or să te adore şi ei.

Ellen se lipi de el şi se gîndi: „Cît de naiv este! Şi cît de mult îl iubesc!"

Byron şi Susan nu se manifestau cu ostilitate faţă de noua lor cumnată. O tratau cu superioritate. Pentru

ei, Ellen avea să rămînă întotdeauna fetişcana poloneză cre a lucrat într-una dintre fabricile lor.

Ellen a studiat, a citit şi a învăţat. Urmărea atent cum se îmbrăcau soţiile prietenilor lui Milo, şi le copia. Era hotărîtă să devină o soţie potrivită pentru Milo Scott şi, cu timpul, a izbutit. Dar nu şi în ochii cumnatului şi cumnatei ei. Şi, treptat, naivitatea ei se prefăcu în cinism. „Cei bogaţi şi puternici nu sînt chiar atît de minunaţi, şi spunea ea. Tot ce vor şi urmăresc nu este decît să devină şi mai bogaţi şi mai puternici".

Ellen se arăta foarte protectoare faţă de Milo, dar nu putea face decît prea puţin pentru el. *Uzinele Scott* erau unul dintre puţinele trusturi de proprietate privată din lume, şi-i aparţineau în întregime lui Byron. Milo, fratele mai tînăr, era doar salariatul lui Byron, care nu-l lăsa niciodată să uite acest lucru. Se purta meschin cu fratele lui. Milo avea parte de toate muncile neplăcute, şi nu i se acorda niciodată mînă liberă.

– De ce suporţi toate astea, Milo? Tu n-ai nevoie de el. Am putea pleca de aici. Ai putea să lucrezi pe cont propriu.

– Nu pot părăsi *Uzinele Scott*. Byron are nevoie de mine.

Dar, cu timpul, Ellen înţelese adevărata raţiune. Milo era slab. Avea nevoie să se sprijine de cineva puternic. Şi Ellen a ştiut atunci că Milo nu va avea niciodată curajul să părăsească *Uzinele*.

„Foarte bine, îşi spuse ea cu îndîrjire. Într-o zi compania va fi a lui. Byron nu poate să trăiască la infinit. Milo este unicul său moştenitor".

Cînd Susan Scott anunţă că este însărcinată, vestea fu o cumplită lovitură pentru Ellen. „Copilul ăsta o să moştenească totul", se gîndi ea.

Şi cînd se născu copilul, Byron declară:

– E fată, dar am s-o învăţ să conducă compania.

„Ticălosul!" se gîndi Ellen. I se sfîşia inima pentru Milo.

Dar Milo n-a spus decît:

– Vai ce copil frumos!

Capitolul șaisprezece

Pilotul de la Lockheed Lodestar era îngrijorat.

– Ne încercuiește un front atmosferic. Nu-mi place deloc cum arată. Preia tu comanda, i se adresă el copilotului.

Apoi ieși din carlingă și intră în cabina avionului.

În afară de pilot și de copilot, erau cinci pasageri la bord: Byron Scot, strălucitul, dinamicul fondator și conducător al *Uzinelor Scott*; atrăgătoarea sa soție, Susan; fetița lor de un an, Patricia; Milo Scott, fratele mai mic al lui Byron; și soția acestuia, Ellen. Zburau de la Paris la Madrid, într-unul din avioanele com-

paniei. Faptul că aduseseră şi fetiţa cu ei se datora unui impuls de ultim minut al lui Susan.

– Nu-mi place să fiu atîta timp departe de ea, îi spusese aceasta soţului ei.

– Te temi că o să ne uite? o tachinase Byron. Foarte bine. O luăm cu noi.

Acum că se încheiase cel de-al doilea război mondial, *Uzinele Scott* se dezvoltaseră rapid, acoperind piaţa europeană. Byron Scott urma să investigheze la Madrid posibilităţile înfiinţării unei noi uzine de oţel.

Pilotul se apropie de el:

– Scuzaţi-mă, domnule. Intrăm într-un front de nori încărcaţi de electricitate. Arată destul de primejdios. Nu aţi dori să ne întoarcem?

Byron privi pe hublou. Zburau într-o masă densă de nori cumulus şi la fiecare cîteva secunde îi ilumina cîte un fulger îndepărtat.

– În seara asta am o întrunire la Madrid. Nu poţi să ocoleşti furtuna?

– O să încerc. Dacă nu reuşesc, va trebui să întorc avionul.

– În ordine, încuviinţă Byron.

– Sînteţi buni să vă fixaţi centurile de siguranţă?

Pilotul se întoarse grăbit în carlingă.

Susan auzise discuţia. Luă fetiţa şi o strînse la piept, regretînd că o luase cu ei. „Trebuie să-i cer lui Byron să-i spună pilotului să întoarcă", se gîndi ea.

– Byron...

Brusc pătrunseră în inima furtunii şi avionul porni să se scuture în sus şi în jos, prins de vîntul vijelios.

Zgîlţîirea devenea tot mai violentă. Ploaia plesnea geamurile. Furtuna obturase orice vizibilitate. Pasagerii aveau senzaţia că navigau pe o mare înfuriată.

Byron desprinse receptorul interfonului:

– Unde ne găsim, Blake?

– La cincizeci şi cinci de mile nord-vest de Madrid, deasupra oraşului Avila.

Byron privi din nou pe hublou.

– Renunţăm în seara asta la Madrid. Întoarce şi să ieşim dracului de aici.

– Roger!

Hotărîrea fusese luată cu o fracţiune de secundă prea tîrziu. Cînd pilotul dădu să încline avionul, un pisc de munte i se năluci brusc în faţă. Nu a mai fost timp să evite ciocnirea. O despicare bubuitoare şi cerul explodă deasupra lor în timp ce avionul se înfipse în coasta muntelui, desfăcîndu-se în bucăţi, împrăştiind frînturi de fuselaj şi de aripi pe platoul înalt.

După izbire, urmă o tăcere nefirească, ce păru să fi durat o eternitate. Tăcere care fu ştirbită de pîrîitul flăcărilor ce începuseră să lingă trenul de aterizare al avionului.

– Ellen...

Ellen Scott deschise ochii. Zăcea sub un copac. Soţul ei era aplecat peste ea şi-i plesnea uşor obrajii. Cînd îşi dădu seama că trăieşte, rosti:

– Slavă Domnului.

Ellen se ridică, ameţită, cu tîmplele zvîcnindu-i, şi cu dureri în toţi muşchii. Se uită în jur la piesele dezagregate ale ceea ce fusese cîndva un avion plin de oameni şi se cutremură.

– Ceilalţi? întrebă cu o voce răguşită.

– Morţi cu toţii.

Se uită la soţul ei.

– Oh, Dumnezeule! Nu!

Dar el dădu din cap, cu o faţă crispată de durere.

– Byron, Susan, copilul, piloţii, toţi morţi.

Ellen Scott închise iar ochii şi rosti în gînd o rugăciune. „De ce oare, eu şi Milo am fost cruţaţi?" se întrebă ea. Îi venea greu să gîndească limpede. „Trebuie să coborîm să aducem ajutoare. Dar e prea tîrziu. Au murit toţi". Pur şi simplu nu-i venea a crede. Fuseseră atît de plini de viaţă pînă acum cîteva minute...

– Poţi să te ridici în picioare?

– Cred... cred că da.

Milo o ajută să se ridice. O cuprinse un val de ameţeală amestecată cu greaţă şi rămase nemişcată aşteptînd să-i treacă.

Milo se întoarse ca să se uite la avion. Flăcările începeau să se înteţească.

– Să ne depărtăm de locul ăsta, spuse el. Blestemăţia asta poate să explodeze în orice clipă.

Se îndepărtară în tăcere şi rămaseră să se uite la avionul care ardea. Un moment mai tîrziu, urmă explozia, rezervoarele de benzină se făcură ţăndări şi restul avionului fu înghiţit de flăcări.

– E un miracol că am scăpat cu viaţă, spuse Milo.

Ellen continuă să privească avionul în flăcări. Ceva îi rîcîia mintea dar încă nu izbutea să formuleze un gînd clar. I se învălmăşea prin minte ceva în legătură cu *Uzinele Scott*. Şi, deodată, ştiu.

– Milo?

– Da.

De fapt nici nu era în stare s-o asculte.

– E mîna destinului.

Fervoarea din glasul ei îl făcu s-o privească.

– Ce?

– *Uzinele Scott*... acum îţi aparţin ţie.

– Nu înţ...

– Milo, Dumnezeu ţi le-a lăsat ţie. Vocea ei vibra de o intensitate arzătoare. Toată viaţa ai trăit în umbra fratelui tău mai mare.

Acum putea gîndi clar, coerent, şi uitase de capul care-i bubuia şi de celelalte dureri.

– Ai lucrat timp de douăzeci de ani pentru Byron, urmă Ellen, şi i-ai edificat compania. Rolul tău în succesul trustului e la fel de mare ca şi al lui... dar te-a răsplătit vreodată pentru tot ce-ai făcut? Nu. Întotdeauna era compania lui, succesul lui, profiturile lui. Ei bine, acum ai... ai şi tu în sfîrşit o şansă să iei ce ţi se cuvine.

Milo se uită la ea, îngrozit.

– Ellen, cadavrele lor sînt încă... cum poţi măcar gîndi în felul ăsta...?

– Ştiu. Dar nu noi i-am ucis. Acum a venit rîndul nostru, Milo. În sfîrşit am intrat şi noi în ce-i al nostru. Nici un moştenitor care ar putea pretinde compania

nu mai e în viaţă. E a noastră! A ta!

În clipa aceea se auzi un plînset de copil. Ellen şi Milo se uitară unul la celălalt, nevenindu-le să-şi creadă urechilor.

– Patricia! Trăieşte. Ah, Dumnezeule mare!

Găsiră copilul lîngă un tufiş. Prin nu ştiu ce minune, era nevătămată.

Milo o luă în braţe cu blîndeţe.

– Sssst! E în ordine, scumpo, şuşoti el. O să fie bine, ai să vezi.

Ellen stătea lîngă el, cu o expresie şocată.

– Ai... ai spus că a murit.

– Probabil că era în stare de inconştienţă.

Ellen se uită lung la copil.

– Ar fi trebuit să moară împreună cu ceilalţi, rosti ea cu o voce strangulată.

Milo o privi scandalizat:

– Ce-ai spus?

– Testamentul lui Byron îi lasă totul Patriciei. Pe tine te aşteaptă douăzeci de ani în care să-i fii tutore, pentru ca după aceea, cînd o să ajungă majoră, să te trateze la fel de meschin cum te-a tratat şi taică-său. Asta doreşti?

Milo rămase tăcut.

– Nu o să ne mai întîlnim niciodată cu o şansă ca asta.

Se uita la copil, cu o lucire sălbatică în priviri, pe care Milo nu i-o mai văzuse niciodată. S-ar fi zis că doreşte să...

„Nu-i în toate minţile, îşi spuse Milo. A suferit un şoc".

– Pentru Dumnezeu, Ellen, strigă el. La ce te gîndeşti?

Ellen îşi măsură lung soţul, şi lucirea sălbatică din ochi i se stinse.

– Nu ştiu, răspunse calm. Apoi, după o pauză, adăugă: Există ceva ce am putea face. O putem lăsa undeva, Milo. Pilotul spunea că sîntem lîngă Avila. Aici trebuie să fie o mulţime de turişti. Nu există nici o raţiune ca cineva să facă legătura între copil şi accidentul de avion.

Milo clătină din cap.

– Prietenii ştiu că Byron şi Susan au luat-o pe Patricia cu ei.

Ellen se uită la avionul care ardea.

– Asta nu-i o problemă. Au murit cu toţii arşi. O să organizăm aici o slujbă mortuară.

– Ellen, protestă Milo. Nu putem face una ca asta. Nu o să reuşim vreodată să ştergem orice urmă.

– Aici a fost mîna lui Dumnezeu. Am şi reuşit.

Milo privi copilul.

– Dar e atît de...

– O să-i meargă bine, încercă Ellen să-l domolească. O s-o lăsăm la o fermă frumoasă, afară din oraş. Cineva o s-o adopte şi o să crească mare şi o să aibă o viaţă fericită aici.

– Nu pot! Nu pot s-o fac! izbucni Milo.

– Dacă mă iubeşti cu adevărat, ai să faci asta pentru noi doi. Ai de ales, Milo. Ori mă vrei pe mine, ori vrei să-ţi petreci restul vieţii salahorind pentru copilul fratelui tău.

– Ellen, te rog, eu...

– Mă iubeşti?
– Mai mult decît viaţa mea.
– Atunci dovedeşte-mi-o.

Coborîră cu grijă coasta muntelui, în beznă, şfichiuiţi de vînt. Deoarece avionul se prăbuşise într-o zonă înaltă, împădurită, zgomotele fuseseră înăbuşite şi orăşenii din vale încă nu ştiau nimic de cele întîmplate.

Trei ore mai tîrziu, Ellen şi Milo ajunseră la o fermă mică din împrejurimile oraşului Avila. Încă nu se luminase de zi.

– O s-o lăsăm aici, şopti Ellen.

Milo făcu o ultimă încercare:

– Ellen, n-am putea să...

– Las-o! răspunse ea cu îndîrjire.

Fără să mai rostească un cuvînt, Milo aşează fetiţa în pragul casei de fermă. Purta doar o cămăşuţă de noapte roz, ruptă, şi era învelită într-o pătură.

Milo se uită un răstimp lung la Patricia, cu ochii plini de lacrimi, apoi o aşează în prag. Şopti:

– Să ai o viaţă frumoasă, scumpa mea.

Ţipetele copilului o treziră din somn pe Asuncion Moras. O clipă, încă nedezmeticită, se gîndi că aude

behăitul unei capre sau al unui miel. „Cum o fi scăpat din ţarc?“ se întrebă ea.

Bombănind, se sculă din patul cald, îşi trase pe ea un capot vechi, decolorat, şi se duse la uşă.

Cînd văzu pe jos copilaşul care ţipa şi se zvîrcolea, exclamă un *„Madre de Dios!“* şi strigă după bărbatul ei.

Luară copilul în casă şi se holbară la el. Fetiţa nu contenea să ţipe şi începuse să se învineţească.

– Trebuie s-o ducem la spital.

O înfăşurară repede într-o a doua pătură, o încărcară în camioneta lor şi o transportară la spital. Se aşezară cuminţi pe o bancă de pe coridorul lung şi aşteptară ca cineva să se ocupe şi de ei. O jumătate de oră mai tîrziu, apăru un doctor şi luă copilaşul să-l examineze.

Cînd se întoarse, le spuse:

– Are pneumonie.

– O să trăiască?

Doctorul ridică din umeri.

Milo şi Ellen Scott intrară, împleticindu-se, în postul de poliţie din Avila.

Sergentul de serviciu se uită la cei doi turişti uzi leoarcă.

– *Buenos dias*. Pot să vă ajut cu ceva?

– A avut loc un accident îngrozitor, îl informă Milo. Avionul nostru s-a prăbuşit în munţi şi...

O oră mai tîrziu, o echipă de salvare urca pe munte. Cînd sosiră la locul accidentului nu mai putură vedea nimic decît rămăşiţele carbonizate, încă mocninde, ale unui avion şi ale pasagerilor săi.

Ancheta asupra accidentului de avion, condusă de autorităţile spaniole, a fost superficială.

– Pilotul n-ar fi trebuit să încerce să zboare pe o asemenea furtună. Accidentul se datorează greşelii pilotului, a sunat concluzia.

Nu a existat nici un motiv ca cineva din Avila să asocieze prăbuşirea avionului cu copilaşul părăsit în pragul unei case de fermă.

Totul se terminase.

Totul abia începea.

Milo şi Ellen au organizat o slujbă de pomenire pentru Byron, soţia sa Susan, şi fiica lor, Patricia. Cînd s-au întors la New York, au făcut o a doua slujbă religioasă, la care au participat prietenii copleşiţi de durere ai familiei Scott.

– Ce tragedie cumplită! Şi sărmana Patricia!

– Da, răspunse Ellen cu mîhnire. Singurul lucru bun este că s-a întîmplat atît de repede, încît nici unul dintre ei nu a suferit.

Marea finanţă a fost zguduită de moartea lui Byron Scott. Acţiunile *Uzinelor Scott* au scăzut vertiginos. Dar Ellen Scott nu s-a speriat. Îl asigura mereu pe soţul ei:

– Nu te necăji. Or să urce din nou. Tu eşti mult mai priceput decît Byron. Sub el, compania a dat îndărăt. Tu ai s-o faci să meargă înainte, Milo.

Milo o strînse în braţe.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Ellen zîmbi.

– Nici nu-i nevoie să ştii. De acum înainte vom avea tot ce am visat pe lume.

Îl strînse la piept şi se gîndi:

„Cine ar fi crezut vreodată că Ellen Dudash, o fată provenită dintr-o familie poloneză săracă, din Gary, Indiana, o să ajungă să spună cîndva: De acum înainte vom avea tot ce am visat pe lume?"

Aşa gîndea într-adevăr.

Fetiţa a rămas zece zile la spital, zbătîndu-se între viaţă şi moarte, şi cînd a ieşit din pericol, părintele Berrendo s-a dus să-i viziteze pe fermier şi pe nevasta lui.

– Am veşti bune pentru voi, le spuse el bucuros. Fetiţa se va însănătoşi.

Soţii Moras schimbară între ei o privire stingherită.

– Mă bucur pentru ea, replică fermierul, evaziv.

Părintele Berrendo radia de fericire.

– E un dar venit de la Dumnezeu.

– Sigur că da, părinte. Dar nevastă-mea şi cu mine am stat de vorbă şi am ajuns la concluzia că Dumnezeu a fost prea darnic cu noi. Darul pe care ni l-a trimis are nevoie de hrană. Şi noi nu ne putem îngădui să i-o dăm.

– Dar e un copil atît de drăgălaş, stărui părintele Berrendo. Şi...

– De acord. Dar nevastă-mea şi cu mine sîntem bătrîni şi bolnavi, şi nu ne putem lua răspunderea de a creşte un copil. Dumnezeu va trebui să-şi ia darul înapoi.

Şi astfel s-a făcut că fetiţa care nu avea nicăieri unde să se ducă, a fost trimisă la orfelinatul din Avila.

Milo şi Ellen erau aşezaţi în biroul avocatului lui Byron Scott, pentru citirea testamentului. În afară de cei trei, nu mai era nimeni de faţă. Ellen trepida de o nerăbdare aproape insuportabilă. Cîteva cuvinte scrise pe o foaie de hîrtie aveau să-i facă pe ea şi pe Milo bogaţi, dincolo de orice închipuire.

„O să cumpărăm tablouri de mari maeştri şi un teren în Southhampton şi un castel în Franţa. Şi ăsta va fi doar începutul", îşi făgăduia Ellen.

Avocatul începu să vorbească şi Ellen îşi concentră atenţia asupra lui. Cu luni înainte, văzuse o copie a testamentului lui Byron şi, deci, ştia ce conţine.

„În cazul în care soţia mea şi cu mine am deceda, las moştenire *Uzinele Scott* în întregime unicului meu copil, Patricia, şi îl numesc pe fratele meu, Milo, ca administrator al întregii mele averi, pînă ce Patricia va atinge majoratul şi va putea prelua...„

„Ei, acum lucrurile s-au cam schimbat", îşi spuse Ellen.

Avocatul, Lawrence Gray, declară pe un ton solemn:

– A fost o lovitură cumplită, pentru noi toţi. Ştiu cît de mult ţi-ai iubit fratele, Milo, cît despre copilaşul acela adorabil... Dădu din cap. Mă rog, viaţa trebuie să meargă înainte. Poate nu eşti la curent cu faptul că fratele dumitale şi-a modificat testamentul. N-am să vă plictisesc cu detaliile juridice. Am să vă citesc numai esenţialul.

Răsfoi filele testamentului şi găsi paragraful pe care îl căuta:

– Amendez acest testament în sensul că, fiica mea, Patricia, va primi suma de cinci milioane de dolari, plus o rentă anuală de un milion de dolari, pe tot restul vieţii ei. Întreg stocul de acţiuni al *Uzinelor Scott* aflat pe numele meu îi va reveni fratelui meu, Milo, ca recompensă pentru serviciile devotate şi valoroase pe care le-a adus companiei de-a lungul anilor.

Milo simţi că biroul se învîrteşte cu el.

Domnul Gray ridică privirea:

– Nu te simţi bine?

„Dumnezeule mare, gîndi el, ce-am făcut? I-am luat dreptul cuvenit prin naştere, şi nici măcar nu era

necesar. Acum am putea să i-l restituim".

Se întoarse să spună ceva, dar privirea din ochii lui Ellen îl îngheţă.

– Trebuie să se poată face ceva, Ellen. Nu o putem lăsa pe Patricia acolo. Mai ales în condiţiile actuale.

Se găseau în apartamentul lor de pe Fifth Avenue şi se îmbrăcau pentru un dineu de binefacere.

– Este exact ceea ce nu trebuie să facem, ripostă Ellen. Decît dacă vrei s-o aduci înapoi aici şi să îi explici tuturor de ce am declarat noi că a murit arsă în accidentul de avion.

Milo nu putea răspunde nimic. După un moment de gîndire, adăugă:

– Bine. Atunci o să-i trimitem bani în fiecare lună ca să poată...

– Nu fi idiot, Milo. Îi vorbea pe un ton răstit. Să-i trimiţi bani? Ca poliţia să înceapă să cerceteze de ce îi trimite cineva bani şi să ajungă la noi? Nu. Dacă te roade conştiinţa, vom face mari donaţii filantropice din partea Companiei. Scoate-ţi copilul din minte, Milo. A murit. Îţi aminteşti?

Îţi aminteşti... îţi aminteşti... îţi aminteşti?

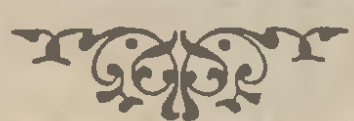

Cuvintele se reverberau în mintea doamnei Ellen Scott în timp ce se uita la lumea adunată în marea sală de bal a hotelului *Waldorf Astoria,* terminîndu-şi discursul. Urmară noi ovaţii ale asistenţei ridicată în picioare.

„Vă ridicaţi în picioare pentru o femeie moartă", se gîndi ea.

În acea noapte iarăşi o împresurară fantomele. Crezuse că le-a exorcizat de multă vreme. La început, după slujba de pomenire pentru cumnatul şi cumnata ei şi pentru Patricia, vizitatorii nocturni se iviseră în dese rînduri. Ceţuri palide pluteau în jurul patului ei şi glasuri înăbuşite îi şopteau în urechi. Se trezea, cu inima bătîndu-i nebuneşte, dar constata că nu era nimic de văzut. Lui Milo nu-i spusese un cuvînt despre toate acestea. El era un om slab şi se temea să nu-l sperie şi să-l determine să comită cine ştie ce act nesăbuit, ceva care ar fi adus prejudicii companiei. Dacă adevărul ar fi ieşit la iveală, scandalul ar fi distrus *Uzinele Scott,* şi Ellen era hotărîtă ca aşa ceva să nu se întîmple niciodată. Drept care, îndura în tăcere prezenţa fantomelor, pînă cînd, în cele din urmă, acestea se spulberară şi îi dădură pace.

Acum însă, în noaptea de după banchet, reveni. Se trezi, se ridică în capul oaselor, şi privi în jur. Camera era pustie şi liniştită, dar Ellen ştia că fantomele fuseseră acolo. Ce încercau să-i spună? Ştiau oare că în curînd va pătrunde şi ea în lumea lor?

Se sculă din pat şi intră în salonul spaţios, împodobit cu mobilă antică, a frumoasei case din oraş pe care o cumpărase după moartea lui Milo. Privi de jur împrejurul încăperii elegante şi gîndi: „Bietul Milo!" Nu avusese timp să se bucure de beneficiile rezultate în urma morţii fratelui său. Murise de un atac de inimă la un an după prăbuşirea avionului, iar Ellen Scott preluase compania şi o condusese cu o competenţă şi o eficienţă care catapultaseră *Uzinele Scott* în rîndul celor mai proeminente companii internaţionale.

„Compania aparţine familiei Scott, îşi spuse Ellen. Nu am de gînd să o las pe mîna unor străini necunoscuţi".

Acest lucru o făcu să se gîndească la Byron şi la fiica lui. Moştenitoarea de drept a tronului care-i fusese furat. Oare gîndurile lui Ellen erau amestecate cu spaime? Să fi fost oare dorinţa unei ispăşiri înainte de moarte?

Ellen Scott rămase întreaga noapte în salon, privind în gol, meditînd şi croind planuri. Cît trecuse de atunci? Douăzeci şi opt de ani. Patricia trebuie să fi fost acum o femeie în toată firea, presupunînd că mai era în viaţă. Cum s-o fi desfăşurat viaţa ei? Se

măritase oare cu un fermier sau cu vreun negustor din sat? O fi având copii? Oare mai locuia la Avila, sau se mutase în alt loc? „Trebuie s-o găsesc, îşi spuse Ellen. Şi încă repede. Dacă Patricia e în viaţă, trebuie s-o văd, sa stau de vorbă cu ea. Să pun, în sfîrşit, lucrurile la punct. Banii pot transforma minciunile în adevăruri. Am să găsesc eu o cale să rezolv situaţia fără ca ea să afle ce s-a întîmplat în realitate".

A doua zi dimineaţă Ellen îl chemă pe Alan Tucker, şeful securităţii *Uzinelor Scott*. Era un fost detectiv, trecut de patruzeci de ani, un bărbat slab, cu un început de chelie şi o faţă gălbejită, foarte muncitor şi cu o minte strălucită.

– Vreau să pleci într-o misiune pentru mine.

– Da, doamnă Scott.

Ellen îl studie o clipă, întrebîndu-se cît de mult i-ar putea dezvălui.

„Nu-i pot spune nimic, hotărî ea. Atîta timp cît mai trăiesc, refuz să mă pun pe mine sau compania în primejdie. Întîi s-o găsească pe Patricia, şi pe urmă am să văd eu cum mă descurc cu ea".

Se aplecă în faţă şi-i vorbi:

– Acum douăzeci şi opt de ani, un copil orfan a fost abandonat în pragul unei case de fermă din vecinătatea oraşului Avila, în Spania. Vreau să descoperi unde se găseşte acea fată azi şi să mi-o

aduci aici cît mai repède cu putință.

Fața lui Alan Tucker rămăsese impasibilă. Doamnei Scott nu-i plăcea să vadă emoții la salariații ei.

– Bine, doamnă. Plec mîine.

Capitolul şaptesprezece

Colonelul Ramón Acoca era bine dispus. Toate piesele se aranjau, în sfîrşit, la locul lor.

O ordonanţă intră în birou şi anunţă:

– A sosit domnul colonel Sostelo.

– Să poftească.

„N-o să mai am nevoie de el, îşi spuse Acoca. Poate să se ducă înapoi la soldaţii lui de plumb".

Colonelul Fal Sostelo intră în birou.

– Domnule colonel...

– Domnule colonel.

„Ce ironie, se gîndi Sostelo. Avem amîndoi acelaşi

rang, dar uriaşul ăsta cu faţa cicatrizată deţine puterea de a mă minimaliza. Pentru că el are legături cu OPUS MUNDO.

Pentru Sostelo era o decădere faptul că trebuia să răspundă la ordinele lui Acoca, de parcă ar fi fost un subaltern lipsit de importanţă. Dar îşi înfrîna sinitămintele.

– Aţi dorit să mă vedeţi?

– Da. Acoca îi făcu semn să ia loc. Staţi jos. Am veşti noi pentru dumneavoastră. Jaime Miró a luat călugăriţele cu el.

– Cum?

– Da. Călugăriţele călătoresc cu Miró şi cu oamenii lui. I-a divizat în trei grupuri.

– De... de unde ştiţi acest lucru?

Ramón Acoca se lăsă pe speteaza scaunului.

– Jucaţi şah, domnule colonel?

– Nu.

– Păcat. E un joc foarte educativ. Ca să fii un bun jucător, trebuie să te transpui în gîndirea adversarului. Jaime Miró şi cu mine jucăm şah împreună.

Fal Sostelo îl privea fix pe colonelul Acoca.

– Nu pot să înţeleg cum de...

– N-o luaţi chiar literal, domnule colonel. De fapt nu folosim o tablă de şah. Ne folosim minţile. Cred că eu îl înţeleg pe Jaime Miró mai bine decît oricine altcineva. Ştiu cum lucrează mintea lui. Am ştiut că va face să sară în aer digul de la Puente la Reina. Acolo am capturat doi dintre oamenii lui şi numai printr-un noroc neaşteptat Miró a reuşit să ne scape din mînă. Am mai ştiut că va încerca să-i salveze pe cei doi

oameni, şi Miró ştia că eu ştiu. Acoca ridică din umeri. Nu m-am aşteptat însă că se va folosi de alergările de tauri ca să-i ajute pe oamenii lui să evadeze.

În glasul colonelului Acoca se simţea o notă de admiraţie.

– Vorbiţi de parcă l-aţi...

– Admira? Îi admir gîndirea. Pe om îl dispreţuiesc.

– Şi cunoaşteţi direcţia pe care a luat-o Miró?

– Se îndreaptă spre nord. Pînă în trei zile îl prind.

Colonelul Sostelo se uita la el cu gura căscată.

– Şi, în sfîrşit, am să-l fac şah mat, continuă Acoca.

E drept că Ramón Acoca îl înţelegea pe Jaime Miró şi felul în care lucra mintea lui, dar acest lucru nu-i era suficient. El voia o limită de certitudine, care să-i asigure victoria, şi o găsise.

– Cum?

– Chiar unul dintre teroriştii lui Miró este informatorul meu, mărturisi colonelul Acoca.

Rubio, Tomas şi cele două călugăriţe ocoleau oraşele şi mergeau numai pe drumuri lăturalnice, trecînd pe lîngă sate vechi, cu turme de oi şi de capre care păşteau, în timp ce ciobanii ascultau muzică sau meciuri de fotbal la tranzistor. O plastică juxtapunere de trecut şi prezent. Dar Lucia numai la asta nu se gîndea. Se ţinea scai de sora Teresa, aşteptînd să i se ivească un prilej de a pune mîna pe cruce, ca apoi

s-o şteargă. Dar cei doi bărbaţi nu le slăbeau o clipă – erau întruna în preajma lor. Rubio Arzano se dovedea cel mai atent dintre cei doi: un bărbat înalt, cu un fizic plăcut şi o fire veselă. „Un ţăran cu o gîndire simplă", îl etichetă Lucia. Tomás Sanjuro era slab şi chel. „Arată mai curînd ca un vînzător de pantofi decît ca un terorist. O să-mi fie uşor să-i duc pe ăştia doi", îşi spuse ea.

Străbăteau cîmpurile din nordul oraşului Avila, mergînd numai noaptea, răcoriţi de vîntul care sufla dinspre munţii Guadarrama. Cîmpiile, scăldate în clarul de lună, erau de o pustietate spectrală. Treceau pe lîngă *granjas* de secară, pe lîngă măslini, pe lîngă vii şi lanuri de porumb şi se hrăneau cu cartofi, salată verde, fructe din pomi şi ouă şi găini şterpelite de prin coteţe.

– Cîmpiile Spaniei sînt o uriaşă piaţă alimentară, comentă Rubio Arzano.

Tomás Sanjuro rînji:

– Şi totul e pe gratis.

Sora Teresa nu-şi dădea seama de nimic din ce o înconjura. Unicul gînd care o obseda era cum să ajungă la mănăstirea din Mendavia. Crucea era grea, din ce în ce mai grea, dar n-ar fi lăsat-o din mîini în ruptul capului.

„În curînd, îşi spunea ea, vom ajunge acolo. Ieşim din grădina Gethsemani şi scăpăm de vrăjmaşi, îndreptîndu-ne spre noul cămin pe care El ni l-a pregătit".

– Ce-ai spus? întrebă Lucia.

Sora Teresa nu ştia că vorbise cu glas tare.

– Ni... nimic, bîigui ea.

Lucia o măsură cu atenţie. Bătrîna părea absentă şi dezorientată, inconştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Lucia făcu semn cu capul spre pachetul învelit în pînză pe care-l purta sora Teresa.

– Cred că-i foarte greu, îi spuse ea pe un ton compătimitor. N-ai vrea să mi-l dai să-l mai car şi eu?

Sora Teresa încleştă pachetul la piept.

– Isus a purtat o povară şi mai grea. Pot să car şi eu asta pentru El. În evanghelia după Luca se spune: *„Dacă vreun om va veni după mine, să se lepede de el însuşi, să-şi poarte crucea zi de zi şi să mă urmeze“.* Am să-mi port şi eu crucea, adăugă cu îndărătnicie.

Tonul ei avea o rezonanţă ciudată.

– Soră, te simţi bine?

– Desigur.

Dar sora Teresa era departe de a se simţi bine. Nu putuse dormi deloc. Era ameţită şi avea febră. Mintea îi juca din nou feste. „Nu trebuit să mă îmbolnăvesc, se gîndea ea. Sora Betina o să mă mustre“. Dar sora Betina nu era acolo. Totul părea atît de confuz. Şi cine erau bărbaţii ăştia? „Nu trebuie să mă încred în ei, îşi spunea sora Teresa. Ce vor de la mine?“

Rubio Arzano încercase să lege o conversaţie cu ea, ca s-o facă să se simtă în largul ei:

– Probabil că ţi se pare straniu, soră, să te găseşti

din nou în lume. Cît timp ai stat la mănăstire?

„De ce vrea să ştie?" se întrebă Teresa.

– Treizeci de ani, răspunse cu glas tare.

– Mamă, mamă, asta nu-i glumă. De unde eşti?

Îi venea greu să rostească pînă şi numele oraşului.

– Èze.

Rubio Arzano se lumină la faţă.

– Èze? Am petrecut odată o vacanţă acolo. O vară întreagă. E un oraş frumos. Îl cunosc bine. Ţin minte...

„Îl cunosc bine. Cît de bine? Oare îl cunoaşte pe Raoul? Raoul l-o fi trimis la mine?"

Şi, deodată, adevărul i se lumină ca un trăsnet. Străinii ăştia fuseseră trimişi ca să o aducă înapoi la Èze, la Raoul Giradot. O răpiseră. Dumnezeu o pedepsea pentru că-l părăsise pe copilaşul lui Monique. Acum era convinsă că pruncul pe care-l văzuse în piaţa satului Villacastin era copilul surorii ei. „Dar nu se poate să fi fost! Asta s-a întîmplat acum treizeci de ani, mormăi Teresa. Toţi mă mint".

Rubio Arzano o urmărea, atent la mormăielile ei.

– S-a întîmplat ceva, soră?

Sora Teresa se feri de el.

– Nu.

Acum îi dibuise. N-o să-i lase ea să o ducă înapoi la Raoul şi la copil. Ea trebuia să ajungă la mănăstirea Mendavia, să predea crucea de aur, şi după aceea Dumnezeu o s-o ierte pentru cumplitul păcat pe care l-a săvîrşit. „Dar trebuie să fiu vicleană, îşi spuse ea. Nu trebuie să-i las să ştie că le-am ghicit secretul".

Ridică privirea spre Rubio şi-i spuse:

– Mă simt foarte bine.

Tot mergînd prin cîmpiile uscate, arse de soare, ajunseră într-un cătun unde ţărăncile, îmbrăcate în straie negre, spălau rufele la un izvor adăpostit de un acoperiş susţinut de patru pari vechi de lemn. Apa curgea într-un jgheab lung de lemn şi de acolo se scurgea pe jos, astfel încît era mereu proaspătă, iar femeile frecau rufele pe nişte bolovani şi apoi le clăteau în apa curgătoare.

„Ce privelişte paşnică!" se gîndi Rubio. Îi aducea aminte de ferma pe care o părăsise. „Asta era Spania pe vremuri. Nu tu bombe, nu tu ucideri. Oare o să mai cunoaştem vreodată pacea?"

– *Buenos dias.*

– *Buenos dias.*

– Am putea să tragem şi noi o duşcă de apă? Drumul face sete.

– Desigur. Vă rog, beţi.

Apa era rece şi înviorătoare.

– *Gracias. Adios.*

– *Adios.*

Pe Rubio nu-l trăgea inima să mai plece.

Cele două femei şi cei doi bărbaţi care le escortau porniră mai departe, pe lîngă arbori de plută şi măslini, trăgînd adînc în piept aerul de vară încărcat de miresmele strugurilor copţi şi portocalelor. Treceau prin livezi de meri, de cireşi, de pruni şi pe lîngă ferme

unde răsunau piuitul puilor, grohăitul porcilor, behăitul caprelor.

Rubio şi Tomás mergeau înainte, vorbind liniştit între ei.

„Vorbesc despre mine, îşi spunea sora Teresa. Ei cred că nu le cunosc planurile".

Veni mai aproape de ei, ca să poată trage cu urechea la ce-şi spuneau.

– ... o recompensă de cinci sute de mii de pesetas pe capetele noastre. Desigur că pentru Jaime colonelul Acoca ar plăti şi mai mult, dar nu-i vrea capul. Îi vrea *cojones*, coaiele.

Cei doi rîseră.

Pe măsură ce-i auzea vorbind, convingerea sorei Teresa devenea tot mai fermă.

„Oamenii ăştia sînt nişte ucigaşi în slujba Satanei, soli ai diavolului trimişi să mă osîndească pe mine la focul veşnic al iadului. Dar Dumnezeu e mai puternic decît ei. N-o să le îngăduie să mă ducă înapoi, acasă".

Raoul Giradot era lîngă ea, zîmbind cu surîsul acela pe care i-l cunoştea atît de bine.

„Vocea!"

„Ce-aţi spus?"

„Te-am auzit cîntînd ieri la biserică. Eşti extraordinară".

„Cu ce pot să te servesc?"

„Aş vrea trei metri de muslin, vă rog".

„Cu mare plăcere. Vino pe aici.. Mătuşa mea e proprietara acestui magazin şi cum are nevoie de un ajutor, m-am gîndit să lucrez un timp pentru ea".

„Sînt convins că ai putea să te măriţi cu orice bărbat ai dori, Teresa, dar aş fi onorat dacă m-ai alege pe mine".

Era atît de frumos!

„N-am cunoscut niciodată o fată ca tine, iubita mea".

Raoul o lua în braţe şi o săruta.

„Ai să fii o mireasă frumoasă".

„Dar acum sînt mireasa lui Hristos. Nu mă mai pot întoarce la Raoul".

Lucia o pîndea îndeaproape pe sora Teresa.

„N-o să reziste, îşi spunea ea. Îi cedează nervii. În curînd va trebui să pun mîna pe crucea asta".

Se lăsase întunericul cînd în depărtare se contură oraşul Olmedo.

Rubio se opri.

– Aici trebuie să fie soldaţi. Mai bine s-o luăm peste deal şi să ocolim oraşul.

Părăsiră drumul mare şi cîmpiile, îndreptîndu-se spre dealurile care străjuiau oraşul Olmedo. Soarele aluneca îndărătul culmilor şi cerul începuse să se întunece.

– Nu mai avem decît cîteva mile de mers, le asigură Rubio Arzano. După aceea ne vom putea odinhni.

Se căţăraseră pe o spinare înaltă de deal, cînd Tomás Sanjuro ridică brusc o mînă:

– Staţi aşa, murmură el.

Rubio se apropie de el şi împreună păşiră tiptil pînă la marginea culmii şi se uitară jos în vale.

– *Mierda!* şopti Rubio. E un pluton întreg. Trebuie

să ne pitim toată noaptea aicea sus. Probabil că în zori or să decampeze şi atunci o să ne putem mişca şi noi. Se întoarse spre Lucia şi spre sora Teresa, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea: Va trebui să ne petrecem noaptea aici. Şi nu trebuie să facem nici un zgomot. Jos în vale sînt soldaţi şi nu dorim să ne descopere.

Era cea mai bună veste pe care o putea primi Lucia. „E perfect, îşi spuse ea. Peste noapte, o s-o întind cu cruce cu tot. Şi ei n-or să îndrăznească să mă urmărească din cauza soldaţilor". Pentru sora Teresa, însă, vestea avea un cu totul alt înţeles. Îi auzise pe cei doi bărbaţi spunînd că un oarecare colonel Acoca era pe urmele lor. „Îl numeau pe colonelul Acoca duşmanul lor, se gîndi ea. Dar adevăraţii duşmani sînt oamenii ăştia, aşa încît colonelul Acoca trebuie să fie apărătorul meu. Slavă Ţie, Doamne, că mi l-ai trimis pe colonelul Acoca".

Bărbatul cel înalt, care se numea Rubio, îi vorbea:

– Înţelegi, soră? Trebuie să fim cu toţii cît mai liniştiţi.

– Da, înţeleg.

„Înţeleg eu mai multe decît îţi închipui tu", îşi spuse în gînd sora Teresa. Ăştia habar n-aveau că Dumnezeu îi îngăduise ei să citească în inimile lor ticăloase.

Tomás Sanjuro li se adresă celor două surori cu blîndeţe:

– Îmi dau seama cît de neplăcute trebuie să vi se pară toate astea, dar nu vă necăjiţi. O să avem noi grijă să ajungeţi cu bine la mănăstire.

„Vrea să spună la Èze, se gîndi Teresa. Cît e de viclean! Foloseşte cuvintele mieroase ale diavolului. Dar Dumnezeu e în mine şi El mă călăuzeşte".

Ştia ea ce are de făcut. Dar trebuia să fie prudentă.

Cei doi bărbaţi întinseră sacii de dormit pentru femei, unul lîngă celălalt.

– Şi acum, la amîndouă v-ar prinde bine să trageţi un pui de somn.

Femeile se vîrîră în sacii de dormit nefamiliari. Noaptea era nespus de clară şi cerul smălţuit de stele sclipitoare. Lucia privi stelele şi se gîndi fericită: „Peste cîteva ceasuri am să fiu pe drumul meu spre libertate. De îndată ce or să adoarmă cu toţii". Căscă. Nu-şi dăduse seama cît de ostenită era. Călătoria lungă, anevoioasă şi încordarea emoţională o sleiseră. Pleoapele îi cădeau grele. „Trebuie să mă odihnesc un pic", se gîndi ea.

Şi adormi.

Sora Teresa zăcea lîngă Lucia, complet trează, luptîndu-se cu demonii care încercau să pună stăpînire pe ea, să-i osîndească sufletul la chinurile iadului.

„Trebuie să fiu puternică, îşi spunea. Domnul mă pune la încercare. Am fost izgonită numai pentru a putea să regăsesc drumul spre El. Şi oamenii ăştia încearcă să mă oprească. Nu trebuie să-i las".

La patru dimineaţa, sora Teresa se scula în tăcere

şi privi în jur. Tomás Sanjuro dormea buştean la cîţiva metri depărtare. Lunganul oacheş, care-şi zicea Rubio, stătea de veghe la marginea luminişului, cu spatele spre ea. Îi vedea silueta profilată pe copaci.

Fără să facă cel mai mic zgomot, sora Teresa se ridică în picioare. Şovăi o clipă, cu gîndul la cruce. „Să o car cu mine? Dar am să mă întorc foarte curînd aici. Trebuie să găsesc un loc unde să o ascund în siguranţă pînă vin înapoi". Se uită spre sora Lucia care dormea. „Da, o să se afle în siguranţă alături de sora mea întru Dumnezeu", hotărî ea.

Se strecură tiptil lîngă sacul de dormit al Luciei şi introduse cu grijă înăuntru crucea învelită în pînză. Lucia, adormită adînc, nu se clinti. Sora Teresa se întoarse şi se înfundă în pădure, dincolo de raza vizuală a lui Rubio Arzano, apoi începu să-şi croiască drum în vale, spre tabăra ostaşilor. Clina dealului era abruptă şi alunecoasă de rouă, dar Dumnezeu îi dădu aripi şi sora Teresa coborî dealul în goană, fără să se împiedice sau să cadă, grăbindu-se să-şi găsească salvarea.

Din întunericul din faţa ei, se materializă brusc silueta unui bărbat.

– Cine e acolo? strigă o voce.

– Sora Teresa.

Se apropie de santinelă, care purta o uniformă militară şi ţintea o puşcă spre ea.

– De unde vii, bătrîno? întrebă ostaşul.

Teresa se uită la el cu ochi strălucitori.

– Dumnezeu m-a trimis.

Santinela se holbă la ea.

– Nu zău?

– Da. M-a trimis să-l văd pe colonelul Acoca.

Ostaşul clătină din cap.

– Du-te şi spune-i lui Dumnezeu că nu prea eşti genul colonelului Acoca. *Adiós, señora.*

– Nu înţelegi. Sînt sora Teresa de la mănăstirea Cisterciană. Am fost luată prizonieră de Jaime Miró şi de oamenii lui.

Văzu expresia de uimire care se aşternu pe faţa soldatului.

– Eşti... eşti de la mănăstire?

– Da.

– De la mănăstirea din Avila?

– Da, răspunse Teresa cu nerăbdare.

Ce-l apucase pe omul ăsta? Nu-şi dădea seama cît era de important să o salveze de oamenii aceia răi?

Soldatul îi răspunse cu precauţie:

– Colonelul nu-i acum aici, soră...

Era o lovitură neaşteptată pentru ea.

– ... dar este colonelul Sostelo. Te pot conduce la el.

– Va putea să mă ajute?

– Da, sînt sigur. Urmează-mă, te rog.

Santinelei nu-i venea a crede ce noroc dăduse peste el. Colonelul Fal Sostelo trimisese escadroane de soldaţi în tot ţinutul ca să le caute pe cele patru călugăriţe, dar fără nici un rezultat. Şi acum una dintre ele picase din senin şi se predase chiar în mîinile lui. Colonelul o să fie încîntat.

Ajunseră la cortul unde colonelul Fal Sostelo şi unul dintre secunzii lui scrutau o hartă. Cei doi

ridicară ochii cînd intră santinela escortînd o femeie.

– Scuzaţi-mă, domnule colonel. Dînsa e sora Teresa de la mănăstirea Cisterciană.

Colonelul Sostelo se zgîi la ea, nevenindu-i să creadă. Toată energia lui se concentrase în ultimele trei zile pe găsirea lui Jaime Miró şi a călugăriţelor şi acum, chiar în faţa lui, se găsea una dintre ele. Exista, într-adevăr, un Dumnezeu în cer.

– Aşază-te, soră.

„Nu-i timp de aşa ceva", se gîndi Teresa. Trebuie să-l facă să înţeleagă cît de urgent e totul.

– Trebuie să ne grăbim. Încearcă să mă ducă înapoi la Èze.

Colonelul rămase nedumerit.

– Cine încearcă să te ducă la Èze?

– Oamenii lui Jaime Miró.

– Soră... ştii cumva unde se găsesc oamenii ăştia?

– Sigur că da, răspunse sora Teresa nerăbdătoare. Se întoarse şi arătă cu degetul: Sînt sus, în dealurile astea şi se ascund de voi.

Capitolul optsprezece

Alan Tucker sosi la Avila a doua zi după discuţia cu Ellen Scott. Fusese un zbor lung cu avionul şi Tucker ar fi trebuit să se simtă istovit, dar, dimpotrivă, era foarte stîrnit. Ellen Scott nu era o femele cu toane absurde. „Îndărătul povestei ăsteia se ascunde ceva foarte ciudat, îşi spuse Alan Tucker, şi am o presimţire că, dacă o să-mi joc bine cărţile, chestiunea o să fie extrem de profitabilă pentru mine".

Trase la hotelul *Cuatro Postes* şi-l întrebă pe funcţionarul de la recepţie:

– Există vreo redacţie de ziar prin apropiere?

– În josul străzii, *señor*. La două intersecţii mai jos, pe stînga. Nu se poate să vă scape.

– Mulţumesc.

– *De nada.*

Coborînd strada principală şi privind oraşul care se trezea după pauza de prînz, Tucker se gîndea la fata misterioasă pe care fusese trimis să o aducă. Probabil că era vorba de o chestiune foarte importantă. Dar *de ce* importantă? Auzea în memorie cuvintele lui Ellen Scott:

– Dacă e în viaţă adu-mi-o. Nu trebuie să discuţi cu nimeni despre această chestiune.

– Nu, doamnă. Dar fetei ce să-i spun?

– Pur şi simplu că un prieten al tatălui ei doreşte s-o cunoască. Va veni.

Tucker găsi redacţia ziarului. Înăuntru, i se adresă unuia din cei vreo şase redactori care lucrau îndărătul meselor de scris.

– *Perdone,* aş vrea să-l văd pe redactorul şef.

Omul arătă spre un birou.

– Acolo înăuntru, *señor.*

– *Gracias.*

Intră pe uşa deschisă. Un om de vreo treizeci şi cinci de ani şedea în spatele unui birou, citind de zor o copie tipografică.

– Scuzaţi-mă, spuse Tucker. Pot să vă vorbesc un moment?

Omul se uită la el.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Caut o *señorita.*

Redactorul zîmbi:

– Aşa ceva căutăm cu toţii, *señor*.

– A fost abandonată, în fragedă copilărie, la o casă de fermă din vecinătatea acestui oraş.

Zîmbetul se stinse.

– A, a fost abandonată?

– Da.

– Şi încercaţi s-o găsiţi?

– Da.

– Cîţi ani au trecut de atunci, *señor*?

– Douăzeci şi opt.

Tînărul înălţă din umeri.

– Asta-i înainte de-a veni eu aici.

„Poate că lucrurile n-or să meargă chiar atît de uşor", se gîndi Tucker.

– Aţi putea să-mi indicaţi pe cineva capabil să mă ajute?

Redactorul şef se lăsă pe speteaza scaunului, reflectînd.

– Da, pot. Vă sfătuiesc să staţi de vorbă cu părintele Berrendo.

Părintele Berrendo şedea în biroul lui, cu o învelitoare pe genunchii osoşi, şi îl asculta pe străin.

După ce Alan Tucker îi explică pentru ce se găsea acolo, părintele Berrendo îi spuse:

– Şi de ce doriţi să dezgropaţi această chestiune, *señor*? S-a petrecut cu atîta vreme în urmă. Ce interes aveţi?

Tucker ezită, alegîndu-şi cu grijă cuvintele:

– Nu am libertatea de a vă spune. Pot doar să vă asigur că nu doresc să-i faç vreun rău fetei. Dacă mi-aţi putea indica numai unde se găseşte casa de fermă la care a fost lăsată...

Casa de fermă. Părintele Berrendo se simţi năpădit de amintirile zilei în care soţii Moras veniseră la el, după ce internaseră fetiţa la spital.

– Cred că moare, părinte. Ce să facem?

Părintele Berrendo îi telefonase prietenului său, Don Morago, şeful poliţiei.

– Cred că fetiţa a fost abandonată de nişte turişti care au vizitat Avila. Ai putea investiga la hoteluri şi la hanuri să afli dacă cineva a venit cu un copil şi a plecat fără el?

Poliţia controlă formularele de înregistrare pe care sînt obligate să le completeze toate hotelurile, dar nu ajunse la nici un rezultat.

– S-ar zice că bebeluşul a picat din cer, comentase Don Morago.

Şi n-avea idee cît de aproape de adevăr era.

Cînd părintele Berrendo dusese copilul la orfelinat, Mercedes Angeles îl întrebase:

– Are vreun nume?

– Nu ştiu.

– N-a existat vreo păturică sau altceva cu un nume pe el?

– Nu.

Mercedes Angeles se uită la copilaşul din braţele preotului.

– Bine, va trebui să-i dăm un nume, nu-i aşa?

Citise de curînd o povestire romantică şi-i plăcuse numele eroinei.

– Megan, spuse ea. O s-o botezăm Megan.

Şi paisprezece ani mai tîrziu părintele Berrendo o dusese pe Megan la mănăstirea Cisterciană.

Şi acum, după atîţia ani, străinul acesta o căuta.

„Viaţa se desfăşoară întotdeauna în cerc, se gîndi părintele Berrendo. Şi iată că, în chip misterios, cercul se întregeşte şi pentru Megan. Nu, nu Megan. Ăsta-i numele care i s-a dat la orfelinat".

– Luaţi loc, *señor*, spuse părintele Berrendo. Sînt multe de povestit.

Şi-i povesti totul.

După ce preotul îşi încheie relatarea, Alan Tucker rămase tăcut, dar mintea lui lucra cu febrilitate. Probabil că exista o raţiune serioasă pentru care Ellen Scott se interesa de un copil abandonat la o casă de fermă din Spania, cu douăzeci şi opt de ani înainte. O femeie care acum se numea Megan, din cîte spunea preotul.

„Spune-i că un prieten al tatălui ei doreşte să o cunoască".

Dacă-şi amintea el bine, Byron Scott, soţia lui şi fetiţa lor muriseră într-un accident de avion, cu mulţi ani înainte, undeva în Spania. Să fi existat vreo legătură? Alan Tucker se simţi din ce în ce mai aţîţat.

– Părinte... aş vrea să mă duc la mănăstire să o

văd. E foarte important.

Preotul clătină din cap.

– Mi-e teamă că aţi ajuns prea tîrziu. Mănăstirea a fost atacată acum două zile de către agenţi ai puterii.

Alan Tucker făcu ochi mari.

– Atacată? Ce s-a întîmplat cu călugăriţele?

– Au fost arestate şi transportate la Madrid.

Alan Tucker se ridică în picioare.

– Vă mulţumesc, părinte.

Se gîndea să ia primul avion spre Madrid. Dar părintele Berrendo continuă:

– Patru dintre călugăriţe au fugit. Sora Megan e una dintre acestea.

Lucrurile se complicau din ce în ce.

– Şi unde e acum?

– Nimeni nu ştie. Poliţia şi armata le caută, pe ea şi pe celelalte.

– Înţeleg.

În alte împrejurări, Alan Tucker i-ar fi telefonat lui Ellen Scott şi ar fi informat-o că lucrurile s-au împotmolit. Dar toate instinctele lui de detectiv îi spuneau că era vorba de ceva care merita o investigaţie mai amănuntită.

O chemă la telefon pe Ellen Scott.

– Doamnă Scott, a survenit o complicaţie.

Şi îi repetă discuţia pe care o purtase cu preotul.

Urmă o lungă tăcere.

– Şi nimeni nu ştie unde se găseşte? întrebă Ellen Scott.

– Ea şi celelalte călugăriţe au fugit, dar nu se vor putea ascunde multă vreme. Poliţia şi jumătate din armata spaniolă le caută. Cînd vor ieşi la suprafaţă, voi fi şi eu acolo.

Altă tăcere.

– Tucker, chestiunea asta e foarte importantă pentru mine.

– Da, doamnă Scott.

Alan Tucker se întoarse la redacţia ziarului. Avea noroc. Redacţia era încă deschisă.

I se adresă redactorului şef:

– Aş vrea să arunc o privire prin dosarele dumneavoastră, dacă se poate.

– Vă interesează ceva anume?

– Da. Un accident de avion care s-a petrecut aici.

– Cu cît timp în urmă, *señor?*

– Cu douăzeci şi opt de ani. În o mie nouă sute patruzeci şi opt.

Lui Alan Tucker îi trebui doar un sfert de oră ca să găsească articolul pe care-l căuta. Titlul îi sări în ochi.

FAMILIA UNUI INDUSTRIAŞ OMORÎTĂ ÎNTR-UN ACCIDENT DE AVION

1 Octombrie 1948. Byron Scott, preşedintele trustului *Uzinele Scott*, soţia sa Susan şi unica lor

fiică, în v rstă de un an, Patricia, au murit arşi ntr-un accident de avion...

„Am dat peste lozul cel mare!" îşi spuse Tucker, simţind cum i se accelerează pulsul. Dacă este ceea ce cred eu că este, mă îmbogăţesc... mă îmbogăţesc de-adevăratelea..."

Capitolul nouăsprezece

Era în pat, goală, şi simţea organul sexual, învîrtoşat, al lui Benito Patas apăsîndu-i vintrele. Trupul îi era inundat de plăcere şi se trase mai mult spre el, mişcîndu-şi şoldurile, lăsîndu-se în voia căldurii care-i cuprinsese măruntaiele. Începu să-i mîngîie sexul, ca să-l excite. Dar ceva nu era în regulă. „Pe Patas l-am omorît, se gîndi ea. E mort".

Lucia deschise ochii şi se ridică, tremurînd, în capul oaselor, privind sălbatic în jur. Benito nu era acolo. Se găsea în pădure, într-un sac de dormit. Dar ceva tare îi apăsa pulpele. Îşi vîrî mîna în interiorul

sacului şi scoase afară crucea învelită în pînză. Se uită la ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. „Dumnezeu a săvîrşit un miracol pentru mine", se gîndi.

Lucia nu avea idee cum de ajunsese crucea în sacul ei de dormit, dar nici nu-i păsa. În sfîrşit, se afla în mîinile ei. Acum nu-i mai rămînea decît să scape de sub supravegherea celorlalţi. Se strecură afară din sac, şi privi spre locul unde dormise sora Teresa. Aceasta dispăruse. Lucia scrută întunericul şi cu greu desluşi silueta lui Tomás Sanjuro, la marginea luminişului, cu spatele spre ea. Nu ştia însă unde e Rubio. „N-are importanţă, îşi spuse. E timpul să o şterg de aici".

Începu să se îndepărteze spre cealaltă margine a luminişului, opusă lui Sanjuro, mergînd aplecată, ca să nu fie zărită.

Şi în clipa aceea se dezlănţui iadul.

Colonelul Fal Sostelo trebuise să ia o decizie de urgenţă. Primul ministru în persoană îi dăduse dispoziţii să colaboreze strîns cu colonelul Ramón Acoca pentru capturarea lui Jaime Miró şi a călugăriţelor. Dar destinul îl favorizase aducîndu-i pe tavă una dintre călugăriţe. De ce să împartă succesul cu colonelul Acoca, cînd putea să-i prindă singur pe terorişti şi să-şi asume întreaga glorie?

„Dă-l în mă-sa pe colonelul Acoca, îşi spunea Fal

Sostelo. Victoria asta e a mea. Poate că organizaţia OPUS MUNDO o să mă folosească pe mine de acum înainte în locul lui Acoca, cu toate aiurelile lui cu jocul de şah şi transpunerea în mintea altora. Zău aşa, e timpul să-i servesc o lecţie uriaşului ăluia cu faţa pocită".

Colonelul Sostelo dădu ordine speciale oamenilor săi:

– Nu luaţi prizonieri. Aveţi de-a face cu terorişti. Împuşcaţi-i!

Maiorul Ponte şovăi:

– Domnule colonel, dar printre oamenii lui Miró sînt amestecate şi călugăriţele. Să nu...?

– Să-i lăsăm pe terorişti să se ascundă după fustele călugăriţelor? Nu, nu ne putem lua riscuri.

Sostelo alese o duzină de ostaşi care să-l însoţească în raidul asupra teroriştilor şi avu grijă să fie înarmaţi pînă în dinţi. Urcară fără zgomot, în întuneric, clina dealului. Luna se ascunsese pe după nori. Aproape că nu se vedea nimic.

„Foarte bine. N-or să ne vadă venind", se gîndi colonelul.

Cînd ostaşii ajunseră sus, colonelul Sostelo strigă de dragul formei:

– Aruncaţi armele! Sînteţi încercuiţi! Dar din aceeaşi suflare ordonă: Foc! Trageţi!

O duzină de puşti automate împroşcară luminişul cu gloanţe.

Tomás Sanjuro nu avu nici o şansă. O grindină de gloanţe îi ciurui pieptul şi muri chiar înainte de a fi căzut la pămînt. Rubio Arzano se găsise la cealaltă

margine a poienii cînd se pornise focul. Îl văzu pe Sanjuro căzînd şi se repezi ca un vîrtej să ridice puşca pentru a răspunde la împuşcături, dar se opri. Poiana era învăluită într-un întuneric de smoală şi soldaţii trăgeau orbeşte. Dacă ar fi tras şi el, şi-ar fi dezvăluit poziţia.

Spre uimirea lui, o văzu pe Lucia ghemuită la cîţiva paşi mai încolo.

– Unde-i sora Teresa? o întrebă.

– A... a plecat.

– Lasă-te la pămînt, o sfătui Rubio.

Pe urmă o apucă pe Lucia de mînă şi o porniră spre pădure, mergînd în zigzag, îndepărtîndu-se astfel de focul inamicilor. Gloanţele şuierau primejdios în jurul lor, în timp ce alergau, dar cîteva momente mai tîrziu se găsiră la adăpost, printre copaci. Totuşi, continuară să fugă.

– Ţine-te de mine, soră.

Auzeau în spate răpăitul gloanţelor dar, treptat, acesta se stinse. Era cu neputinţă să urmăreşti pe cineva în tenebrele pădurii.

Rubio se opri ca s-o lase pe Lucia să-şi tragă răsuflarea.

– Deocamdată ne-au pierdut urma, îi spuse el. Dar încă nu putem rămîne locului.

Lucia gîfîia.

– Vrei să te odihneşti un minut...?

– Nu, răspunse ea. Era epuizată, dar nu avea de gînd să se lase prinsă. Nu acum cînd crucea era în posesia ei. E în ordine, îl asigură ea. Să plecăm de aici!

Colonelul Fal Sostelo înfrunta un dezastru. Un terorist fusese ucis, dar Dumnezeu ştie cîţi alţii scăpaseră. Nu pusese mîna pe Jaime Miró şi nu capturase decît una dintre călugăriţe. Ştia că va trebui să-l informeze pe colonelul Acoca asupra celor întîmplate, şi această perspectivă îl indispunea rău.

Al doilea telefon pe care Alan Tucker i-l dădu lui Ellen Scott fu şi mai neliniştitor decît primul.

– Am dat peste nişte informaţii interesante, doamnă Scott, îi spuse el cu precauţie.

– Da?

– Am scotocit aici prin arhivele unui ziar, în speranţa de a dobîndi mai multe informaţii asupra fetei.

– Şi?

Ellen se oţeli ca să audă ceea ce ştia că va urma.

Tucker răspunse pe un ton indiferent:

– Se pare că fetiţa a fost abandonată la vremea accidentului dumneavoastră de avion.

Tăcere. Tucker continuă:

– Accidentul în care au murit cumnatul dumneavoastră, soţia lui şi fetiţa lor, Patricia.

„Şantaj!" îşi spuse Ellen Scott. Altă explicaţie nu exista. Deci, descoperise.

– E adevărat, răspunse ea pe un ton la fel de indiferent. Ar fi trebuit să-ţi menţionez lucrul ăsta. Am să-ţi explic totul cînd ai să te întorci. Mai ai ceva ştiri despre fată?

– Nu. Dar nu se mai poate ascunde multă vreme. Toată ţara o caută.

Convorbirea se încheie.

Allan Tucker rămase locului, privind receptorul mort din mîna lui. „Are sînge rece doamna asta, se gîndi el cu admiraţie. Mă întreb cum se va simţi cînd va afla că o să aibă un partener în afaceri?"

„Am făcut o greşeală trimiţîndu-l pe el, îşi spuse Ellen Scott. Acum va trebui să-l opresc să mai acţioneze". Şi atunci ce să facă în legătură cu fata? „Călugăriţă! continuă ea să-şi spună. Dar nu pot s-o judec pînă nu o cunosc!'

Secretarul ei o chemă prin interfon:

– Sînteţi aşteptată la întrunirea Consiliului de Administraţie, doamnă Scott.

– Vin acum.

Lucia şi Rubio continuau să străbată pădurea, împiedicîndu-se şi alunecînd, luptîndu-se cu cioturile de copaci, cu mărăcinişurile şi cu gîzele. Dar fiecare

pas îi îndepărta de urmăritorii lor.

În cele din urmă, Rubio spuse:

– Ne putem opri aici. N-or să ne mai găsească.

Ajunseseră sus, în munţi, în inima unei păduri dese.

Lucia se întinse pe jos, încercînd să-şi recapete suflul. Revedea în minte scena teribilă la care fusese martoră cu puţin timp înainte. Tomás împuşcat mortal fără nici un avertisment. „Şi ticăloşii ăia aveau de gînd să ne omoare pe toţi", îşi spuse ea. Faptul că era încă în viaţă se datora numai bărbatului care se aşezase alături de ea.

Îl urmări pe Rubio în timp ce acesta se ridica în picioare ca să cerceteze zona din jur.

– Putem petrece restul nopţii aici, soră.

– Foarte bine.

Lucia ar fi vrut să meargă mai departe, dar era conştientă că are nevoie de odihnă.

– În zori o pornim din nou.

Simţea un mare gol în stomac. Chiar în clipa cînd se gîndea la acest lucru, Rubio îi spuse:

– Cred că ţi-o fi foame. Mă duc să caut ceva de îmbucat. Nu ţi-e teamă să rămîi singură?

– Nu. E în ordine.

Omul se lăsă pe vine, lîngă ea.

– Te rog să nu fii speriată. Îmi dau seama cît de greu trebuie să-ţi fie să te găseşti iar în lume după toţi anii aceia de mănăstire. Totul trebuie să-ţi pară foarte bizar.

Lucia ridică privirea spre el şi rosti pe un ton neutru:

– O să încerc să mă obişnuiesc.

– Eşti foarte curajoasă, soră. Se ridică în picioare. Mă întorc îndată.

Îl urmări pe Rubio care dispăru printre copaci. Era timpul să ia o hotărîre şi avea două alternative: să fugă acum, să încerce să ajungă în oraşul cel mai apropiat şi să negocieze crucea de aur pentru un paşaport şi o sumă de bani suficientă ca să ajungă în Elveţia, sau să rămînă cu omul ăsta pînă cînd aveau să fie la adăpost de soldaţi. „Cea de a doua soluţie e mai sigură", se gîndi Lucia.

Auzi un zgomot în pădure şi se întoarse brusc. Era Rubio. Se apropie de ea, zîmbind. Îşi ţinea în mînă bereta care era burduşită de roşii, struguri şi mere.

Se aşeză pe pămînt, lîngă ea.

– Micul dejun. Puteam să aduc şi un pui frumos, rotofei, care mi- era la îndemînă, dar m-am temut că focul pe care ar fi trebuit să-l aprindem ca să-l gătim ar fi atras atenţia asupra noastră. E o fermă chiar la poalele muntelui.

Lucia se uită la conţinutul beretei:

– E grozav, sînt lihnită.

Rubio îi dădu un măr:

– Încearcă-l pe ăsta.

Se înfruptară din belşug şi Rubio vorbea de zor, dar Lucia, absorbită de propriile ei gînduri, nu-l asculta.

– Zici că ai stat zece ani la mănăstire, soră?

Lucia se trezi din reverie.

– Ce-ai spus?

– Ai fost zece ani la mănăstire?

– Ah, da.

Rubio clătină din cap.

– Atunci habar n-ai de ce s-a petrecut pe lume în tot timpul ăsta.

– Hm... nu.

– În ultimii zece ani lumea s-a schimbat mult, soră.

– Da?

– *Si,* răspunse Rubio de bună-credinţă. Franco a murit.

– Nu mai spune!

– Da, anul trecut.

„Şi l-a numit pe Don Juan Carlos moştenitorul lui", adăugă Lucia în gînd.

– N-o să-ţi vină să crezi, dar un om a păşit pentru prima dată pe Lună. E adevărul adevărat.

– Zău?

„De fapt, doi oameni, se gîndi Lucia. Cum îi chema? Neil Armstrong şi Buzz Nu-mai-ştiu-cum".

– Da. Din America de Nord. Şi există acum un avion de pasageri care zboară mai repede decît viteza sunetului.

– Incredibil.

„Abia aştept să zbor cu un Concorde", se gîndi Lucia.

Rubio era încîntat ca un copil să o pună la curent cu evenimentele mondiale.

– A avut loc o revoluţie în Portugalia, iar în Statele Unite, preşedintele lor, Nixon, a fost amestecat într-un mare scandal şi a trebuit să-şi dea demisia.

„Rubio e o dulceaţă", îşi spuse Lucia.

Scoase un pachet de ţigări Ducados, con-

fecţionate din tutunul tare al Spaniei.

– Sper că nu te supără dacă fumez o ţigară, soră.

– Nu, fumează, te rog.

Îl urmări aprinzîndu-şi ţigara şi cînd fumul îi atinse nările simţi o dorinţă disperată să fumeze şi ea.

– Te superi dacă încerc şi eu o ţigară?

O privi surprins.

– Vrei să încerci să fumezi o ţigară?

– Doar ca să văd şi eu ce înseamnă a fuma, răspunse Lucia cu grabă.

– O, desigur.

Îi întinse pachetul. Lucia luă o ţigară, o puse între buze şi Rubio i-o aprinse. Trase adînc în piept şi cînd fumul îi umplu plămînii, se simţi fericită.

Rubio o privea descumpănit.

Lucia tuşi.

– Vasăzică ăsta-i gustul de ţigară.

– Îţi place?

– Nu prea, dar...

Lucia trase încă un fum adînc, îndestulător. Dumnezeule, cît îi lipsiseră ţigările! Dar ştia că trebuie să se supravegheze. Nu voia să-i trezească bănuieli. Aşa încît stinse ţigara pe care o ţinea între degete cu o sfîngăcie simulată. Zăcuse în mănăstire doar cîteva luni şi totuşi Rubio avea dreptate. I se părea ciudat să se afle din nou în lume. Se întrebă cum s-or fi simţind Megan şi Graciela. Şi ce s-o fi întîmplat cu sora Teresa? Să fi fost capturată de soldaţi?

Începeau s-o înţepe ochii. Fusese o noapte lungă, plină de tensiuni.

– Cred că aş putea trage un pui de somn.

– Nu-ţi face griji, soră. Te veghez eu.

– Mulţumesc, răspunse zîmbindu-i.

Cîteva minute mai tîrziu, dormea dusă.

Rubio Arzano rămase un timp privind-o şi gîndind: „N-am mai cunoscut niciodată o femeie ca asta". Era spiritualizată pentru că îşi închinase viaţa lui Dumnezeu şi totuşi, în acelaşi timp, avea ceva foarte lumesc în ea. Şi în noaptea asta dăduse dovadă de curajul unui bărbat. „Eşti o femeie foarte specială, îi spuse în gînd Rubio Arzano, privind-o cum doarme. Surioară a lui Hristos!"

Capitolul douăzeci

Colonelul Fal Sostelo îşi aprinse cea de-a zecea ţigară. „Nu pot să mai amîn, hotărî el. Veştile proaste trebuie comunicate cît mai repede cu putinţă". Trase în piept cîteva înghiţituri adînci de aer, ca să se calmeze, apoi formă un număr de telefon. Cînd la celălalt capăt al firului îi răspunse Ramón Acoca, îl înştiinţă:

– Domnule colonel, aseară am organizat un raid într-o tabără de teroriști unde am fost informat că s-ar găsi Jaime Miró, şi m-am gîndit că ar trebui să luaţi cunoştinţă de acest lucru.

Urmă o tăcere primejdioasă.

– L-ai prins?

– Nu.

– Ai organizat operaţiunea fără să mă consulţi în prealabil.

– Nu a fost timp să...

– Dar a fost timp să-l laşi pe Miró să fugă. Vocea colonelului Acoca clocotea de furie. Ce te-a determinat să organizezi această magnific executată operaţiune?

Colonelul Sostelo înghiţi în sec.

– Am capturat una dintre călugăriţele de la mănăstire. Ea ne-a condus la Miró şi la oamenii lui. Unul dintre ei a fost omorît în cursul atacului.

– Dar toţi ceilalţi au scăpat?

– Da, domnule colonel

– Şi unde-i călugăriţa acum? Sau ai lăsat-o şi pe ea să fugă?

Tonul lui era usturător.

– Nu, domnule colonel, răspunse Sostelo cu iuţeală. E aici, în tabăra noastră. Am interogat-o şi...

– Încetează! Am s-o interoghez eu. Într-o oră sînt acolo. Vezi s- o ţii pînă ajung.

Acoca trînti receptorul în furcă.

Exact peste un ceas, colonelul Ramón Acoca sosi la tabăra unde fusese reţinută sora Teresa. Era însoţit de doisprezece oameni din GOE.

– Aduceţi călugăriţa aici! ordonă el.

Sora Teresa fu condusă în cortul Cartierului General, unde o aştepta Acoca. Cînd sora intră în cort, colonelul se ridică politicos în picioare şi-i zîmbi.

– Sînt colonelul Acoca.

„În sfîrşit!" se gîndi sora Teresa.

– Ştiam că veţi veni, rosti ea cu glas tare. Dumnezeu mi-a spus- o.

– Zău? replică Acoca dînd din cap cu bunăvoinţă. Bine. Vă rog să luaţi loc, soră.

Dar sora Teresa era prea nervoasă ca să poată sta jos.

– Trebuie să mă ajutaţi, începu ea.

– O să ne ajutăm reciproc, o asigură colonelul. Aţi fugit din mănăstirea Cisterciană din Avila, aşa-i?

– Da. A fost îngrozitor. Toţi bărbaţii aceia! Făceau fărădelegi profanatoare şi... Vocea i se gîtui.

„Şi tîmpenii, se gîndi Acoca. V-am lăsat pe tine şi pe celelalte să ne scăpaţi".

– Şi cum aţi ajuns aici, soră? întrebă el.

– Dumnezeu m-a adus aici. Mă supune la încercări aşa cum l-a supus şi...

– Dar pe lîngă Dumnezeu nu v-au mai adus şi nişte oameni, soră? îşi continuă cu răbdare colonelul Acoca interogatoriul.

– Ba da. M-au răpit. A trebuit să fug de sub supravegherea lor.

– Şi i-aţi spus colonelului Sostelo unde îi poate găsi pe oamenii aceia?

– Da. Pe cei rău. Raoul e îndărătul tuturor acestor fărădelegi, ştiţi. Mi-a trimis o scrisoare în care

spunea...

– Soră, omul pe care-l căutăm noi în mod special este Jaime Miró. L-aţi văzut?

Sora Teresa se cutremură:

– Da. Oh, da. El...

Colonelul Acoca se înclină în faţă.

– Foarte bine. Acum trebuie să-mi spuneţi unde îl pot găsi.

– El şi ceilalţi sînt în drum spre Èze.

Colonelul se încruntă, nedumerit.

– Spre Èze? În Franţa?

Răspunsul sorei Teresa se pierdu într-o bîlbîială dementă:

– Da. Monique l-a părăsit pe Raoul şi el i-a trimis pe oamenii ăştia să mă răpească din cauza copilaşului, ca să-l...

Colonelul încercă să-şi stăpînească enervarea crescîndă.

– Miró şi oamenii lui se îndreaptă spre nord. Èze e la răsărit.

– Nu trebuie să-i lăsaţi să mă ducă înapoi la Raoul. Nu vreau să- l mai văd cît oi trăi. Cred că mă înţelegeţi. N-aş putea să dau ochii cu el...

Colonelul Acoca îi tăie brutal vorba:

– Nu-mi pasă de Raoul ăsta. Trebuie să ştiu unde îl pot găsi pe Jaime Miró.

– V-am spus. Mă aşteaptă la Èze. Vrea să...

– Minţi! Cred că încerci să-l acoperi pe Miró. Soră, nu vreau să- ţi fac rău, aşa încît te mai întreb o dată: Unde este Miró?

Sora Teresa îl privi neputincioasă:

– Nu ştiu, murmură ea. Aruncă o privire sălbatică în jur. Nu ştiu.

– Acum cîteva clipe spuneai că e la Èze.

Vocea colonelului şuiera ca şfichiul biciului.

– Da. Dumnezeu mi-a spus.

Colonelul Acoca se săturase. În mod clar, femeia era sau nebună sau o actriţă strălucită. În orice caz, îl îngreţoşa toată vorbăria asta despre Dumnezeu.

Se întoarse spre Patricio Arietta, aghiotantul lui.

– Memoria călugăriţei are nevoie să fie stimulată. Duceţi-o în cortul intendenţei. Poate că tu şi oamenii tăi o s-o faceţi să-şi amintească unde e Jaime Miró.

– Da, domnule colonel.

Patricio Arietta şi oamenii săi făcuseră parte din grupul care atacase mănăstirea din Avila. Se simţeau răspunzători de evadarea celor patru călugăriţe. „Bine, poate că acum ne vom putea răscumpăra greşeala", îşi spuse Arietta. Se întoarse către sora Teresa:

– Vino cu mine, soră.

– Da. „Fii binecuvîntat Isuse, îţi mulţumesc!" rosti ea în gînd. Apoi începu iar să îngăime: Plecăm? N-o să-i lăsaţi să mă ducă înapoi la Èze, nu-i aşa?

– Nu, o asigură Arietta. Nu te duci la Èze.

„Colonelul are dreptate, îşi spuse el. Se joacă cu noi. Bine, o să-i arătăm noi alte jocuri. Mă întreb dacă o să zacă liniştită sau o să ţipe?"

Cînd ajunseră în cortul intendenţei, Arietta îi spuse:

– Soră, îţi mai oferim o ultimă şansă. Unde e Jaime Miró?

„Parcă m-au mai întrebat lucrul ăsta, se gîndi sora Teresa. Sau m-au întrebat altceva? Oare aici sau... vai ce confuz e totul!"

– Miro m-a răpit ca să mă ducă la Raoul pentru că Monique l-a părăsit şi el s-a gîndit...

– *Bueno!* Ţi-ai făcut-o singură, răspunse Arietta. Să vedem dacă nu-ţi putem împrospăta memoria.

– Da. Vă rog, totul e atît de încîlcit.

Şase din oamenii lui Acoca pătrunseseră în cort, împreună cu cîţiva dintre soldaţii în uniformă ai colonelului Sostelo.

Sora Teresa îşi înălţă privirea spre ei şi clipi ameţită.

– Oamenii ăştia or să mă ducă la mănăstire?

– Mai mult de atît, rînji Arietta. Or să te ducă în rai, soră.

Oamenii se apropiară, încercuind-o.

– Ce rochie frumoasă porţi, spuse unul dintre soldaţi. Eşti sigură că eşti călugăriţă, scumpo?

– Da, răspunse ea. Raoul îi spunea „scumpo". Oare omul ăsta să fi fost Raoul? Ştiţi, urmă cu glas tare, a trebuit să ne schimbăm hainele ca să scăpăm de soldaţi.

Dar şi ăştia erau soldaţi. Cît de încîlcit era totul!

Unul dintre bărbaţi o îmbrînci pe Teresa pe pat.

– Nu eşti tu o frumuseţe, dar să vedem cum arăţi pe sub rochia asta.

– Ce faceţi?

Soldatul se aplecă şi-i sfîşie partea de sus a bluzei, în timp ce un altul îi rupse cămaşa.

– N-arată rău la corp pentru o bătrînă, aşa-i băieţi?

Teresa scoase un ţipăt. Se uită la cercul de bărbaţi care o împrejmuia. „Dumnezeu o să-i trăsnească şi or să cadă morţi pe loc, se gîndi ea. Nu o să le îngăduie să mă atingă pentru că eu sînt roaba Lui. Eu sînt una cu Domnul şi mă adăp la izvorul Lui de puritate".

Unul dintre soldaţi îşi desfăcu centironul. O clipă mai tîrziu, Teresa simţi nişte mîini brutale despărţindu-i picioarele, şi cînd soldatul se trînti peste ea, simţi carnea lui vîrtoasă pătrunzîndu-i măruntaiele. Scoase un nou ţipăt:

– Acum, Doamne! Pedepseşte-i în clipa asta!

Aşteptă să audă bubuitul trăsnetului şi să vadă fulgerul pîrjolitor care avea să-i nimicească pe toţi.

Un al doilea soldat se căţără peste ea. O ceaţă roşie împăienjeni ochii Teresei. Aştepta ca Dumnezeu să-i trăsnească, aproape fără să-şi dea seama de bărbaţii care o devastau. Nici nu mai simţea durere.

Locotenentul Arietta stătea în picioare, lîngă pat. După fiecare om care-şi termina treaba cu ea, o întreba:

– Ei, soră, încă nu ţi-e de ajuns? Toate astea se pot opri în orice clipă doreşti. Nu ai decît să-mi spui unde se găseşte Jaime Miró.

Dar sora Teresa nici nu-l mai auzea. Ţipa în mintea ei: „Nimiceşte-i cu puterea Ta, Doamne! Şterge-i de pe faţa pămîntului aşa cum i-ai şters pe ticăloşii din Sodoma şi Gomora".

Incredibil, Dumnezeu nu răspundea rugilor ei. Nu era cu putinţă, pentru că Dumnezeu se afla pretutindeni. Şi atunci, sora Teresa ştiu. Cînd cel de-al

şaselea bărbat îi sfîrtecă măruntaiele, avu marea revelaţie: Dumnezeu nu o asculta, pentru că Dumnezeu nu exista. În tot acest amar de ani se amăgise singură venerînd o putere supremă, pe care o slujise cu credinţă. Dar nu exista nici o putere supremă. „Dacă Dumnezeu ar fi existat, m-ar fi mîntuit!" îşi spunea ea.

Ceaţa sîngerie i se ridică de pe ochi şi, pentru prima oară, izbuti să vadă limpede tot ce o înconjura. Mai erau în cort cel puţin o duzină de soldaţi care-şi aşteptau rîndul s-o violeze. Locotenentul Arietta stătea lîngă pat, urmărind scena. Soldaţii, aşezaţi la coadă, erau în uniformă, nesinchisindu-se măcar să se dezbrace. Cînd unul dintre ei se ridica de pe ea, următorul o încăleca şi, după o clipă, o pătrundea.

„Nu există Dumnezeu, dar există Satana, şi ăştia sînt slugile lui, îşi spuse sora Teresa. Şi trebuie să piară! Cu toţii!"

Cînd ostaşul se afundă în ea, sora Teresa îi smulse pistolul de la brîu şi, înainte ca vreunul din cei de faţă să poată reacţiona, îl ţinti spre Arietta. Glonţul îl lovi în gît. Sora Teresa întoarse apoi pistolul spre ceilalţi soldaţi şi continuă să tragă. Patru dintre ei se prăbuşiră, înainte ca ceilalţi să se poată dezmetici şi să înceapă să tragă în ea. Le venea greu s-o nimerească, din cauza soldatului trîntit peste ea.

Sora Teresa şi siluitorul ei muriră în aceeaşi clipă.

Capitolul douăzeci şi unu

Jaime Miró deschise ochii brusc, trezit de o mişcare la marginea poienii. Se strecură afară din sacul de dormit şi se ridică în picioare, cu arma în mînă. Cînd se apropie, o văzu pe Megan în genunchi, închinîndu-se. Miró rămase locului, studiind-o. Imaginea acestei femei atrăgătoare rugîndu-se în pădure, în toiul nopţii, era de o frumuseţe nepămînteană, şi Miró se pomeni că-l irită. „Dacă Felix Carpio n-ar fi ciripit că sîntem în drum spre San Sebastián, n-ar fi trebuit să-mi iau pe cap povara surorilor ăstora", îşi spuse el.

Era imperios necesar să ajungă la San Sebastián cît mai curînd cu putinţă. Colonelul Acoca şi oamenii săi erau pe urmele lor şi ar fi fost destul de greu să se strecoare chiar şi singur prin reţeaua ostaşilor. Dar acum că i se mai adăugase şi pacostea acestei femei care-i încetinea fuga, pericolul era de zece ori mai mare.

Furios, se îndreptă spre Megan, şi glasul îi răsună mai aspru decît intenţionase:

– Ţi-am spus să dormi! Nu vreau ca mîine să fim nevoiţi să ne încetinim mersul din cauza dumitale.

Megan ridică ochii şi îi răspunse calm:

– Îmi pare rău dacă te-am mîniat.

– Soră, eu îmi păstrez mînia pentru lucruri mai importante. Femeile de felul dumitale cel mult mă irită. Vă petreceţi viaţa ascunse pe după ziduri înalte de piatră, aşteptînd un bilet gratuit de călătorie pe lumea cealaltă. Îmi întoarceţi stomacul pe dos, cu toatele!

– Pentru că credem în lumea cealaltă?

– Nu, soră. Pentru că nu credeţi în lumea asta. Fugiţi de ea!

– Ca să ne rugăm pentru voi ceilalţi. Ne petrecem vieţile rugîndu-ne pentru voi toţi.

– Şi credeţi că rugile voastre or să soluţioneze problemele lumii?

– În timp, da.

– Nu există timp. Dumnezeul vostru nu vă poate auzi rugile din cauza bubuielilor tunurilor şi a ţipetelor copiilor sfîşiaţi de bombe.

– Dacă ai credinţă...

– O, eu am multă credinţă, soră. Cred în cauza

pentru care lupt. Cred în oamenii mei şi în armele mele. Dar nu pot crede în oamenii care păşesc peste ape. Dacă eşti încredinţată că Dumnezeul dumitale ne ascultă acum, cere-i să ne ducă mai repede la mănăstirea Mendavia ca să pot scăpa de voi.

Era furios pe el însuşi pentru că îşi ieşise din fire. Nu era vina ei că biserica stătuse cu mîinile în sîn în timp ce falangiştii lui Franco torturaseră şi siluiseră şi-i omorîseră pe basci şi pe catalani. „Şi nu e vina ei, îşi spuse în continuare Jaime Miró, că familia mea s-a numărat printre victime". Jaime fusese pe atunci un copilandru, dar era o amintire care va rămîne pe veci împlîntată în mintea lui.

Fusese trezit în miezul nopţii de vuietul bombelor care cădeau. Picau din cer ca nişte mortale flori de sunet, sădindu-şi pretutindeni sămînţa năruirii.

– Jaime, scoală-te! Repede!

Spaima care se simţea în glasul tatălui său i se părea băiatului mai înfricoşătoare decît teribilul bubuit al bombardamentului aerian.

Guernica era un punct de rezistenţă al bascilor şi generalul Franco hotărîse să-l transforme într-un obiectiv-lecţie: „Distrugeţi-l!"

Temuta legiune nazistă Condor, asistată de şase avioane italieneşti, întreprinsese un atac concentrat şi agresorii se arătau necruţători. Populaţia oraşului încerca să se ferească de ploaia mortală care pica din

cer, dar nu exista nici o scăpare.

Jaime, mama lui, tatăl şi cele două surori mai mari fugiră laolaltă cu ceilalţi.

– La biserică! îi îndrumă tatăl lui Jaime. N-or să cuteze să bombardeze biserica.

Avea dreptate. Toată lumea ştia că biserica era de partea lui Caudillo şi rămînea oarbă în faţa tratamentului barbar la care erau supuşi inamicii acestuia.

Familia Miró se îndreptă spre biserică, croindu-şi drum prin mulţimile cuprinse de panică.

Băiatul strîngea cu furie mîna tatălui său şi se străduia să ignore zgomotele îngrozitoare din jur. Îşi aducea aminte de o vreme cînd tatăl lui nu era speriat şi nu încerca să fugă.

– Tată, o să fie război? îl întrebase o dată, în trecut.

– Nu, Jaime. Nu-i decît flecăreală de ziare. Singurul lucru pe care-l cerem noi guvernului este o anumită independenţă rezonabilă. Bascii şi catalanii cer dreptul de a folosi propria lor limbă, de a avea steagul lor şi de a respecta sărbătorile lor. Sîntem o naţionalitate închegată. Şi spaniolii n-or să lupte niciodată împotriva spaniolilor.

Jaime fusese prea tînăr pe atunci ca să poată înţelege dar, desigur, erau mult mai multe chestiuni în joc şi nu numai soarta bascilor şi a catalanilor. Era vorba de un conflict ideologic cu rădăcini adînci între guvernul republican şi naţionaliştii de dreapta, şi ceea ce fusese la început o scînteie de vrajbă se prefăcuse curînd într-o conflagraţie ce scăpase de sub control şi atrăsese în focar vreo şase puteri străine.

Cînd forţele superioare ale lui Franco îi înfrînseseră pe republicani şi naţionaliştii puseseră mîna pe putere în Spania, Franco îşi întorsese atenţia spre intransigenţii basci:

– Pedepsiţi-i!

Un nucleu format din conducătorii basci pusese bazele organizaţiei ETA, o mişcare menită să ducă la întemeierea unui stat autohton basc, şi i se ceru şi tatălui lui Jaime să li se alăture.

– Nu, răspunsese acesta. Nu-i drept. Noi trebuie să dobîndim ceea ce ni se cuvine numai prin mijloace paşnice. Războiul nu rezolvă nimic.

Dar şoimii se dovediră mai puternici decît porumbeii şi ETA deveni în curînd o forţă de temut.

Jaime avea prieteni ai căror părinţi erau membri ETA şi asculta adeseori istorisiri despre isprăvile lor eroice.

– Tatăl meu, împreună cu un grup de prieteni ai lui, au bombardat Cartierul General al Guardia Civil, îi povestea cîte un băiat.

Sau:

– Ai auzit despre furtul de la banca din Barcelona? Tatăl meu l-a pus la cale. Acum îşi pot cumpăra arme ca să-i bată pe fascişti.

Dar tatăl lui Jaime repeta întruna:

– Violenţa e un mijloc greşit. Noi trebuie să adoptăm calea negocierilor.

– Am făcut să sară în aer una din fabricile lor din Madrid. De ce nu-i şi tatăl tău alături de noi? E laş?

– Nu-ţi pleca urechea la ce spun prietenii tăi, Jaime, îl sfătuia tatăl lui. Ce fac ei sînt adevărate acte

criminale.

– Franco a ordonat executarea a doisprezece basci fără ca măcar să-i judece. Noi punem la cale o grevă generală. Are de gînd tatăl tău să ni se alăture?

– Tată...?

– Jaime, noi sîntem cu toţii spanioli. Nu trebuie să îngăduim nimănui să ne dividă.

Şi băiatul se simţea împărţit între cele două tendinţe. „Să aibă dreptate prietenii mei? Oare tata e un laş?“ Dar Jaime credea în tatăl lui.

Şi apoi a venit Armageddonul. Lumea se prăbuşea în jurul lui. Străzile din Guernica erau un furnicar de oameni care răcneau, încercînd să se apere de furia fatală a bombelor. Totul, clădiri, statui, trotuare, explodau în torente de beton şi de sînge.

Jaime, împreună cu părinţii şi surorile lui, izbutiră să ajungă la biserică, singura clădire din piaţă rămasă încă în picioare. Vreo duzină de oameni băteau cu pumnii în uşă.

– Daţi-ne drumul înăuntru! Pentru numele lui Dumnezeu, deschideţi!

– Ce se întîmplă? întrebă tatăl lui.

– Preoţii au zăvorît biserica. Nu ne lasă să intrăm.

– Să spargem uşa!

– Nu!

Jaime se uită surprins la tatăl său.

– N-o să intrăm prin efracţie în casa Domnului, răspunse tatăl lui. El ne va ocroti oriunde ne-am afla.

Prea tîrziu – escadronul de falangişti apăru de după colţ şi deschise focul de mitraliere asupra lor, secerînd ceata de oameni neînarmaţi – bărbaţi, femei

şi copii – care se prăbuşiră în piaţă. În chiar clipa cînd simţi gloanţele sfîşiindu-i carnea, tatăl lui Jaime îşi înşfăcă fiul şi-l împinse într-un loc mai ferit, apărîndu-l cu trupul lui de rafala mortală.

După atac, o tăcere lugubră păru să fi înfăşurat lumea. Zgomotele mitralierelor şi al paşilor în fugă şi al ţipetelor se stinseseră ca prin farmec. Jaime deschise ochii şi zăcu nemişcat un lung răstimp, simţind peste el greutatea tatălui său, ca învăluirea unei pături ocrotitoare. Tatăl, mama şi surorile lui muriseră, împreună cu alte sute de oameni. Şi în faţa mormanului de cadavre se înălţau porţile ferecate ale bisericii.

Tîrziu, în acea noapte, Jaime reuşi să se strecoare afară din oraş, şi peste două zile, cînd ajunse la Bilbao, se înrolă în ETA. Ofiţerul care făcea recrutările se uitase la el şi-i spusese:

– Eşti prea tînăr ca să intri în mişcare, fiule. Ar trebui să mergi la şcoală.

– Voi veţi fi şcoala mea, raspunsese calm Jaime Miró. Mă veţi învăţa să lupt ca să răzbun asasinarea familiei mele.

Niciodată nu a privit îndărăt. Se lupta pentru el şi pentru familia lui, iar faptele sale deveniră legendare.

Jaime plănuia şi înfăptuia atacuri cutezătoare împotriva fabricilor şi băncilor şi lua asupră-i execuţiile opresorilor. Cînd vreunul din oamenii lui era capturat,

întreprindea misiuni primejdioase pentru a-l salva.

Cînd Jaime auzise despre înfiinţarea organizaţiei GOE în scopul urmăririi bascilor, zîmbise rostind:

– Foarte bine. Înseamnă că ne-au remarcat.

Nu-şi punea niciodată întrebarea dacă neînfricarea lui şi riscurile pe care şi le lua erau în vreun fel legate de strigătele: „Tatăl tău e un laş" pe care le auzise în copilărie sau dacă prin vitejia lui încerca să-şi dovedească ceva lui sau altora. Era de ajuns că-şi vădea întruna curajul, şi că nu se temea să-şi primejduiască viaţa pentru cauza în care credea.

Şi acum, pentru că unul din oamenii lui îşi dăduse frîu liber la gură, Jaime se pomenise cu o călugăriţă în cîrcă.

„E o ironie a soartei că biserica ei se găseşte acum de partea noastră. Dar asta s-a întîmplat prea tîrziu, doar dacă biserica ar putea aranja o a doua Înviere care să-i readucă la viaţă pe părinţii mei şi pe surorile mele", îşi spunea el cu amărăciune.

Înaintau noaptea prin pădure şi clarul de lună arginta frunzişul. Evitau oraşele şi şoselele importante, atenţi la orice semn de pericol. Jaime nici nu o lua în seamă pe Megan. Mergea înainte cu Felix,

discutînd cu acesta despre întîmplări din trecut, iar Megan se simţea intrigată. Nu întîlnise în viaţa ei un om ca Jaime Miró. Avea atîta siguranţă de sine! „Dacă există cineva care să mă poată duce la Mendavia, îşi spunea ea, Jaime Miró este acela".

Au existat momente cînd lui Jaime i s-a făcut milă de călugăriţă sau cînd a admirat-o chiar, fără voie, pentru felul în care se descurca în această călătorie grea. Se întreba cum o scoteau ceilalţi la capăt cu poverile lor trimise de Dumnezeu.

El, cel puţin, o avea pe Amparo Jirón. Care, nopţile, îi aducea mare mîngîiere. „E la fel de devotată cauzei ca şi mine, îşi spunea Jaime. Ea are motive chiar mai puternice decît ale mele ca să urască guvernul".

Întreaga familie a lui Amparo fusese nimicită de trupele naţionaliste. Era o femeie de o înverşunată independenţă şi extrem de pasională.

Zorii îi prinseră în apropiere de Salamanca, pe malurile rîului Tormes.

– Aici vin tineri din întreaga Spanie ca să urmeze cursurile universităţii, îi explică Felix lui Megan. Se spune că e cea mai bună universitate din ţară.

Jaime nu asculta. Toate gîndurile lui erau concentrate pe următoarea mişcare. „Dacă aş fi eu vînătorul, se întreba el, unde mi- aş instala capcana?"

Se întoarse spre Felix:

– O să ocolim Salamanca. Chiar în afara oraşului e un *parador.* O să ne oprim acolo.

Parador era un han mic, izolat de traficul turistic. Cîteva trepte de piatră duceau la holul principal, străjuit de un antic cavaler în armură.

Cînd micul grup se apropie de intrare, Jaime se adresă celor două femei:

– Aşteptaţi aici!

Apoi îi făcu un semn lui Felix Carpio şi cei doi dispărură.

– Unde se duc? întrebă Megan.

Amparo Jirón îi aruncă o privire dispreţuitoare:

– Poate că s-au dus să-l caute pe Dumnezeul tău.

– Sper să-L găsească, răspunse Megan cu calm.

Zece minute mai tîrziu, bărbaţii reapărură.

– Totul e în ordine, îi spuse Jaime lui Amparo. Tu şi sora o să împărţiţi o cameră. Felix va dormi cu mine.

Îi întinse o cheie, dar Amparo îi răspunse bosumflată:

– *Querido*, vreau să dorm cu tine, nu cu...

– Fă aşa cum îţi spun. Şi ţine-ţi ochii pe ea.

– *Bueno,* răspunse Amparo întorcîndu-se spre

Megan. Soră, vino cu mine.

Megan o urmă pe Amparo în holul *parador*-ului şi apoi sus pe scări. Camera era una din cele douăzeci înşirate de-a lungul coridorului cenuşiu şi pustiu de la etaj. Amparo descuie uşa şi cele două femei intrară. Era o cămăruţă mică, ponosită, sărăcăcios mobilată, cu podea de lemn, pereţi văruiţi, un pat, o canapeluţă, o masă de toaletă pricăjită şi două scaune.

Megan se uită de jur-împrejur şi exclamă:

– Ce frumos e!

Amparo Jirón se întoarse spre ea furioasă, gîndind că vorbeşte cu ironie.

– Cine dracu' te crezi ca să te plîngi de...

– E atît de spaţioasă, continuă Megan.

Amparo se uită o clipă la ea, apoi izbucni în rîs. Bineînţeles că, în comparaţie cu chiliile de la mănăstire, camera i se părea spaţioasă.

Amparo începu să se dezbrace.

Megan nu se putu împiedica s-o privească. Era, de fapt, prima dată cînd o vedea bine pe Amparo Jirón, la lumina zilei. Era o femeie frumoasă, în felul ei pămîntesc. Avea păr roşu, o piele albă, sîni plini, un mijloc subţire şi şolduri care se legănau cînd se mişca.

Amparo observă că o urmăreşte.

– Soră... vrei să-mi răspunzi la o întrebare? De ce intră cineva la mănăstire?

Îi era lesne să răspundă:

– Ce poate fi mai minunat decît să te dedici gloriei Domnului?

– Aş putea să-ţi înşir pe loc o mie de alte lucruri

mai minunate. Amparo se îndreptă spre pat şi se aşează pe el. Dumneata poţi să dormi pe canapea. Din cîte am auzit eu despre mănăstiri, Dumnezeul vostru vă cere să evitaţi confortul.

Megan zîmbi:

– Nu are importanţă. Eu trăiesc într-un confort lăuntric.

În camera de la capătul coridorului, Jaime Miró se întinse pe pat. Felix Carpio se străduia să se instaleze pe canapea. Amîndoi erau complet îmbrăcaţi. Jaime îşi aşeză pusca sub pernă. Arma lui Felix zăcea pe măsuţa mică, şubredă, de lîngă pat.

– Ce le-o fi îndemnînd să facă asta? se întrebă Felix cu glas tare.

– Să facă ce, *amigo?*

– Să se îngroape pe viaţă într-o mănăstire, ca nişte prizoniere.

Jaime Miró înălţă din umeri.

– Întreab-o pe soră. Ce bine ar fi fost dacă am fi călătorit singuri. Nu-mi place chestia asta.

– Jaime, Dumnezeu o să ne răsplătească pentru fapta bună pe care o facem.

– Chiar crezi în aiurelile astea? Mă faci să rîd.

Felix nu mai lungi vorba. Avea prea mult tact pentru a discuta cu Jaime despre catolicism. Cei doi rămaseră tăcuţi, fiecare preocupat de propriile lui gînduri.

Felix Carpio îşi spunea: „Dumnezeu ni le-a scos pe surori în cale. Avem datoria de a le conduce la mănăstire, în siguranţă".

Jaime se gîndea la Amparo. O dorea pătimaş. „Blestemata asta de călugăriţă!" îşi spuse. Dădu să-şi tragă pătura pe el, cînd îşi aduse aminte că mai are ceva de făcut.

În holul mic, întunecos, de sub scară, funcţionarul de la recepţie stătea liniştit, aşteptînd să se asigure că noii oaspeţi dormeau. Inima îi bătea cu furie cînd puse mîna pe receptor şi formă un număr:

O voce somnoroasă răspunse:

– Comandamentul poliţiei.

Funcţionarul îi comunică în şoaptă nepotului său:

– Florian, îi am aici pe Jaime Miró şi trei dintre oamenii lui. Nu te tentează onoarea de a-i captura tu?

Capitolul douăzeci şi doi

La nouăzeci de mile spre răsărit, într-o zonă împădurită din drumul spre Peñafiel, Lucia Carmine dormea. Rubio Arzano o privea, nevenindu-i s-o trezească. „Doarme ca un înger", îşi spunea el.

Dar aproape că se crăpase de ziuă, era momentul de a se pune în mişcare. Rubio se aplecă peste ea şi-i murmură blînd la ureche:

– Soră Lucia...

Lucia deschise ochii.

– E timpul s-o pornim la drum.

Fata căscă şi se întinse lenevos. Bluza i se descheiase şi i se zăreau parţial sînii. Rubio îşi feri

iute privirea. „Trebuie să-mi controlez gîndurile. E mireasa lui Isus".

– Soră...

– Da?

– Mă... mă întreb dacă pot să-ţi cer o favoare.

Aproape că roşise.

– Da?

– A... a trecut multă vreme de cînd nu m-am mai rugat. Dar am fost crescut în religia catolică. Ai vrea să spui o rugăciune?

Era ultimul lucru la care se aşteptase. „Cîtă vreme a trecut de cînd nu m-am mai rugàt nici eu?" se întrebă Lucia. Mănăstirea nu conta. În timp ce celelalte surori se închinau, mintea ei era ocupată să făurească planuri de evadare.

– Eu... eu nu...

– Sînt convins că ne-ar face pe amîndoi să ne simţim mai bine.

Cum ar fi putut să-i explice că nu-şi amintea nici o rugăciune?

– Eu... hm...

Ba da! Exista o rugăciune pe care şi-o amintea. De pe vremea cînd era o fetiţă îngenunchează la marginea patului, cu tatăl ei alături, aşteptînd să o culce. Încet, încet, cuvintele *Psalmului douăzeci şi trei* îi reveniră în minte:

– *Domnul este păstorul meu; nu o să fiu lipsită de îndrumare. El mă călăuzeşte spre plaiuri înverzite; el mă îndrumă pe lîngă ape domoale. El îmi înviorează sufletul; el mă conduce pe calea cea dreaptă, întru gloria numelui Său...*

Amintirile îi inundară mintea.

Ea şi tatăl ei stăpîniseră lumea. Şi ce mîndru de ea era!

„Te-ai născut sub o stea norocoasă, *faccia d'angelo*".

Şi auzind asemenea cuvinte, Lucia se simţise într-adevăr norocoasă şi frumoasă. Nimic nu ar fi putut s-o atingă vreodată. Nu era ea frumoasa fiică a lui Angelo Carmine?

– *Şi cu toate că străbat valea umbrelor morţii, nu mă tem de vreun rău...*

Răii erau vrăjmaşii tatălui şi fraţilor ei. Şi ea îi făcuse să plătească.

– *Pentru că Tu îmi eşti alături; toiagul Tău şi sceptrul Tău îmi dau puteri...*

„Unde a fost Dumnezeu cînd am avut atîta nevoie de putere?"

– *Tu aşterni o masă înainte-mi, de faţă cu vrăjmaşii mei; Tu mi-ai miruit creştetul cu ulei; cupa mea se revarsă...*

Acum rostea cuvintele mai rar şi glasul îi scăzuse pînă la şoaptă. Ce s-a întîmplat, se întreba ea, cu fetiţa în rochie albă de la prima comuniune? Viitorul ei fusese atît de aurit. Ceva n-a mers bine. Totul. „Mi-am pierdut tatăl şi fraţii şi pe mine".

La mănăstire nu se gîndise niciodată la Dumnezeu. Dar acum, aici, sub cerul liber, lîngă acest ţăran simplu... „Ai vrea să spui o rugăciune?"

Lucia continuă:

– *Bunătatea şi mila Ta mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele; şi voi sălăşlui pe vecie în Casa Domnului.*

Rubio o urmărea, mişcat:

– Îţi mulţumesc, soră.

Lucia dădu din cap, nesimţindu-se în stare să vorbească. „Ce s-o fi întîmplat cu mine?" se întrebă ea.

– Eşti gata, soră?

Se uită la Rubio Arzan şi răspunse:

– Da, sînt gata.

Cinci minute mai tîrziu, se aflau pe drum.

Îi prinse o subită ploaie torenţială şi se adăpostiră într-o colibă părăsită. Ploaia bătea ca nişte pumni mînioşi în acoperişul şi în pereţii colibei.

– Crezi că furtuna asta o să se potolească vreodată?

Rubio zîmbi.

– Nu-i o furtună adevărată, soră. E ceea ce noi, bascii, numim o *sirimiri.* O să se oprească la fel de repede cum s-a pornit. Pămîntul e cam uscat. Are nevoie să bea ploaie.

– Zău?

– Da. Eu sînt fermier.

„Se şi vede", se gîndi Lucia.

– Iartă-mă, soră, dar dumneata şi cu mine avem multe lucruri în comun.

Lucia se uită pe fereastră la iarba udă şi îşi spuse: „Asta o să fie ziua". Apoi rosti cu glas tare:

– Crezi?

– Da. Cred într-adevăr că, din multe puncte de vedere, a trăi la o fermă seamănă cu a trăi la mănăstire.

Lucia nu reuşea să vadă legătura.

– Nu înțeleg.

– Ei bine, soră, la mănăstire te gîndeşti mult la Dumnezeu şi la minunile Lui. Nu-i aşa?

– Da.

– Într-un anumit sens, ferma este Dumnezeu. Eşti înconjurat numai de creaţie. De toate lucrurile care cresc din glia Domnului, fie că-i grîu sau măslini sau struguri – totul vine de la Dumnezeu, nu-i aşa? Acestea sînt minuni, şi le vezi înfăptuindu-se zi de zi, şi pentru că tu le ajuţi să se înfăptuiască, faci şi tu parte din minune.

Lucia simţi nevoia să zîmbească în faţa entuziasmului care vibra în glasul lui.

Brusc, ploaia se opri.

– Acum putem merge mai departe, soră.

– Curînd ajungem la rîul Duero, o anunţă Rubio. Cascada Peñafiel e chiar în faţa noastră. Vom merge la Aranda de Duero şi apoi la Logroño unde ne întîlnim cu ceilalţi.

„Tu ai să te duci în locurile astea, gîndi Lucia. Şi-ţi doresc noroc. Eu am să fiu în Elveţia, prietene".

Auziră zgomotul cascadei cu o jumătate de oră înainte de a fi ajuns la ea. Cascada Peñafiel oferea o privelişte magnifică, aşa cum se prăvălea în rîul repede de la poale. Iar vuietul era aproape asurzitor.

– Vreau să mă scald, spuse Lucia. Avea senzaţia că trecuseră ani de cînd nu mai făcuse o baie.

Rubio Arzano căscă ochii la ea:

– Aici?

„Nu, idiotule, la Roma".

– Da, răspunse cu glas tare.

– Ai grijă. Rîul e umflat de ploaie.

– Fii liniştit.,

Lucia rămase locului, aşteptînd răbdătoare.

– A! Mă îndepărtez cît te dezbraci.

– Dar rămîi prin apropiere, se grăbi ea să adauge. Probabil că pădurea mişuna de sălbăticiuni.

Cînd Lucia începu să se dezbrace, Rubio se duse mai departe cu cîţiva metri şi se întoarse cu spatele.

– Nu te îndepărta prea mult, soră, îi strigă el. Rîul e înşelător.

Lucia aşeză în iarbă crucea înfăşurată în pînză, într-un loc de unde o putea vedea tot timpul. Aerul răcoros al dimineţii îi mîngîia trupul. Cînd fu complet dezbrăcată, păşi în apă. Era rece şi înviorătoare. Se întoarse şi văzu că Rubio nu-şi schimbase poziţia, privind cu îndărătnicie în direcţia opusă. Zîmbi în sinea ei. Toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse şi-ar

fi desfătat ochii cu ea.

Înaintă spre locuri tot mai adînci, evitînd bolovanii presărați pretutindeni, şi începu să se stropească cu apă, simţind cum torentul îi biciuia picioarele.

La cîţiva metri mai încolo, apele purtau la vale un copăcel smuls. Cînd se întoarse să se uite la el, Lucia îşi pierdu echilibrul şi alunecă, ţipînd. Căzu, izbindu-se cu capul de un bolovan.

Rubio se întoarse spre ea şi privi îngrozit cum apele urlătoare o tîrau în jos pe Lucia.

Capitolul douăzeci şi trei

Cînd sergentul Florian Santiago de la postul de poliţie din Salamanca repuse receptorul în furcă, mîinile îi tremurau de emoţie. „Îi am aici pe Jaime Miró şi trei dintre oamenii lui. Nu te tentează onoarea de a-i captura tu?"

Guvernul pusese o recompensă substanţială pe capul lui Jaime Miró, şi acum răufăcătorul basc era în mîna lui. Banii de recompensă aveau să-i schimbe întreaga viaţă. Îşi va putea permite să-şi trimită copiii la o şcoală mai bună, va putea să-i cumpere soţiei lui o maşină de spălat rufe şi amantei lui nişte bijuterii.

Desigur, va trebui să-i dea şi unchiului său ceva din bani... „O să-i dau douăzeci la sută, îşi propuse Santiago. Sau poate zece la sută".

Cunoştea bine reputaţia lui Jaime Miró şi n-avea de gînd să-şi rişte viaţa în încercarea de a-l captura pe terorist. „N-au decît alţii să înfrunte pericolul, şi eu să pun mîna pe bani..."

Şedea la birou, frămîntînd în minte care ar fi calea cea mai bună de rezolvare a situaţiei. Îi veni pe dată în gînd numele colonelului Acoca. Toată lumea ştia că între colonel şi terorist se ducea o luptă pe viaţă şi pe moarte. Şi apoi, colonelul avea la dispoziţie întreaga GOE. Da, aşa trebuia să procedeze.

Ridică receptorul şi, zece minute mai tîrziu, vorbea cu însuşi colonelul.

– Sînt sergentul Florian Santiago şi vă vorbesc de la postul de poliţie din Salamanca. Am dat de urma lui Jaime Miró.

Acoca se strădui să-şi menţină vocea calmă:

– Eşti sigur?

– Da, domnule colonel. Se găseşte la Parador Nacional Raimundo de Borgon, chiar la marginea oraşului. Îşi petrece noaptea acolo. Unchiul meu lucrează la recepţie. Chiar el mi-a telefonat. Miró e însoţit de încă un bărbat şi de două femei.

– Unchiul dumitale e sigur că e Miró?

– Da, domnule colonel. Miró şi ceilalţi dorm în două camere din capătul coridorului de la etajul doi.

– Sergent, ascultă-mă cu atenţie, răspunse Acoca. Vreau să te duci imediat la *parador* şi să supraveghezi ieşirile pentru ca nimeni să nu poată pleca.

Pînă-ntr-o oră voi fi şi eu acolo. Nu intra înăuntru. Şi caută să nu fii văzut. E clar?

– Da, domnule colonel. Plec imediat. Apoi, după o clipă de şovăire, adăugă: Domnule colonel, banii de recompensă...

– Cînd îl prindem pe Miró sînt ai dumitale.

– Vă mulţumesc, domnule colonel. Sînt...

– Pleacă!

– Da, domnule.

Florian Santiago lăsă din nou receptorul în furcă. Se simţea ispitit să-şi cheme amanta şi să-i spună senzaţionalele noutăţi, dar hotărî că lucrul ăsta poate să mai aştepte. O să-i facă surpriza mai tîrziu. Pentru moment, avea o misiune de îndeplinit.

Chemă pe unul dintre poliţiştii de serviciu:

– Rămîi la biroul meu. Eu am o misiune. Mă întorc peste cîteva ore.

„Şi cînd mă întorc, o să fiu un om bogat, continuă el în gînd. Primul lucru pe care am să-l cumpăr o să fie o maşină nouă – un Seat. Albastru. Nu, poate că alb".

Colonelul Ramón Acoca lăsă receptorul din mînă şi rămase nemişcat, dînd frîu liber creierului să viseze. De astă dată n-o să-i mai scape. Va fi ultima mişcare din jocul de şah dintre cei doi adversari. Va trebui să procedeze cu mare grijă. Probabil că Miró îşi are antenele lui.

Acoca îşi chemă aghiotantul:

– Da, domnule colonel?

– Adună douăzeci dintre cei mai buni ţintaşi. Să fie echipaţi cu arme automate. În cincisprezece minute plecăm spre Salamanca.

– Da, domnule colonel.

Nu, nu mai există nici o cale de scăpare pentru Miró. Colonelul plănuia atacul în minte. *Parador*-ul va fi încercuit de un cordon de soldaţi care se vor mişca iute şi fără zgomot. „Un atac pe furiş, înainte ca măcelarul ăsta să aibă vreo şansă de a-mi omorî oamenii. O să-i ucidem în somn".

Un sfert de oră mai tîrziu, aghiotantul se întoarse:

– Sîntem gata de plecare, domnule colonel.

Sergentul Santiago nu pierdu timpul. Chiar şi fără avertizarea colonelului, n-ar fi avut de gînd să se lase văzut de terorişti. Dar acum, supunîndu-se ordinelor lui Acoca, se piti în umbră, la douăzeci de metri depărtare de intrarea în han, de unde putea să vadă bine uşa. Aerul nopţii era destul de răcoros, dar gîndul la recompensă îl încălzea pe Santiago. Se întreba dacă cele două femei or fi fost drăguţe şi dacă împărţeau paturile cu bărbaţii. Dar de un singur lucru

era sigur Santiago: peste cîteva ceasuri or să zacă morţi cu toţii.

Camionul militar intră fără zgomot în oraş şi se îndreptă spre *parador.*

Colonelul Acoca aprinse o lanternă şi studie harta; cînd ajunseră la un kilometru depărtare de han, ordonă:

– Ne oprim aici! Restul drumului îl parcurgem pe jos. Păstraţi tăcerea!

Santiago habar nu avea de apropierea soldaţilor, pînă cînd un glas nu-i şopti la ureche, făcîndu-l să tresară puternic:

– Cine eşti?

Se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu colonelul Ramón Acoca. „Dumnezeule, ce înfricoşător arată!" gîndi el.

– Sînt sergentul Santiago, domnule colonel.

– A ieşit vreo persoană din han?

– Nu, domnule, sînt cu toţii înăuntru şi probabil că dorm buştean.

Colonelul se întoarse spre aghiotantul său:

– Jumătate din oameni să înconjoare hanul. Dacă cineva încearcă să iasă, au libertatea să tragă. Ceilalţi vor veni cu mine. Fugarii se găsesc sus, în două camere de la capătul coridorului. Să mergem!

Santiago îi urmări pe colonel şi pe oamenii săi intrînd pe uşa din faţă, mişcîndu-se fără zgomot. Se

întrebă dacă vor avea loc multe împuşcături. Şi se mai întrebă dacă unchiul lui nu ar putea cumva să cadă victimă împuşcăturilor. Ar fi păcat. Pe de altă parte, însă, ar însemna să nu mai împartă recompensa cu nimeni.

Cînd colonelul şi oamenii lui ajunseră sus, Acoca murmură:

– Nu vă luaţi riscuri. Deschideţi focul de îndată ce-i zăriţi.

– Domnule colonel, doriţi să merg eu înaintea dumneavoastră ca să vă acopăr? întrebă aghiotantul.

– Nu.

Acoca voia să-şi ofere plăcerea de a-l ucide pe Jaime Miró cu mîna lui.

La capătul coridorului se găseau cele două camere în care dormeau Miró şi oamenii săi. Acoca dispuse şase dintre oameni în faţa uneia dintre uşi şi şase în faţa celeilalte.

– Acum! ordonă el.

Era momentul pe care-l aşteptase cu ardoare. La semnalul dat de el, soldaţii împinseră simultan, cu o lovitură de picior, ambele uşi şi năvăliră în camere cu arma în mînă. Şi rămaseră prostiţi în mijlocul camerelor goale, privind la aşternuturile răvăşite.

– Împrăştiaţi-vă! Repede! Jos după ei! zbieră Acoca.

Soldaţii cercetară toate camerele hanului spărgînd uşile, deşteptînd oaspeţii înspăimîntaţi. Jaime Miró şi însoţitorii lui nu erau nicăieri de găsit. Colonelul coborî ca o vijelie ca să-l ia la rost pe funcţionarul de la recepţie. Dar în hol nu se găsea nimeni.

– Hei! strigă el. Hei!

Nici un răspuns. Laşul se ascundea.

Unul dintre soldaţi se uită îndărătul tejghelei.

– Domnule colonel...

Acoca se apropie şi se uită în jos. Funcţionarul legat fedeleş şi cu un căluş în gură zăcea ghemuit lîngă perete. Pe piept îi atîrna un cartonaş pe care scria: „RUGĂM NU DERANJAŢI".

Capitolul douăzeci și patru

Rubio Arzano o privea îngrozit pe Lucia dispărînd sub apele furioase, trasă în jos de curent. Într-o frîntură de secundă, se porni să alerge în josul malului, sărind peste buturugi şi tufişuri. La prima cotitură a rîului, zări trupul Luciei venind spre el. Sări în apă, înotă cu forţă ca să o poată ajunge, luptînd împotriva curentului puternic. Era aproape imposibil. Se simţea tîrît îndărăt. Lucia se găsea doar la trei metri depărtare de el, dar parcă s-ar fi aflat la kilometri distanţă. Făcu un ultim efort eroic şi îi înşfăcă un braţ, simţind cum îi alunecă degetele. O ţinea într-o

încleştare mortală, în timp ce cu celălalt braţ înota îndărăt spre ţărm.

Cînd ajunse, în sfîrşit, la mal, o trase în iarbă, şi rămase trîntit pe jos, luptînd să-şi recapete suflarea. Lucia zăcea inconştientă şi nu respira. Rubio o întoarse cu faţa în jos, se urcă peste ea şi începu să-i apese cu putere plămînii. Se scurse un minut, se scurseră două, şi chiar în clipa cînd începu să-şi piardă nădejdea, un şuvoi de apă ţîşni din gura ei, şi fata scoase un geamăt. Rubio rosti o rugăciune de mulţumire.

Continuă să o apese, ceva mai uşor, pînă cînd îi simţi bătăile regulate ale inimii. Cînd Lucia începu să tremure de frig, Rubio se repezi la un tufiş şi se întoarse cu pumnii plini de frunze. Le împrăştie peste ea şi începu să-i usuce trupul frecîndu-i-l cu frunze. Şi el era ud şi înfrigurat, hainele-i erau leoarcă, dar nici că-i păsa. Fusese cuprins de groază la gîndul că sora Lucia o să moară. Acum, cînd îi freca uşor trupul gol cu .frunze uscate, gînduri ruşinoase îi năpădiră mintea: „Are un corp de zeiţă, îşi spunea. Iartă-mă, Doamne, ştiu că-Ţi aparţine Ţie şi că n-am voie să nutresc asemenea gînduri păcătoase..."

Lucia se trezea treptat sub frecuşul frunzelor. Se afla pe plajă, cu Ivo, şi limba lui moale îi lingea trupul... „Ah, da, rosti ea în gînd. Ah, da, nu te opri, *caro*..." Se simţi excitată chiar înainte de a deschide ochii.

Cînd căzuse în rîu, ultimul gînd al Luciei fusese că o să moară. Dar uite că era vie, şi se pomeni privind la faţa omului care-i salvase viaţa. Fără o clipă de

gîndire, întinse braţele şi-l trase pe Rubio peste ea. O expresie profund şocată se ivi pe faţa bărbatului.

– Soră, protestă el. Nu putem...

– Ssst!

Buzele ei le supseră pe ale lui, înfometate şi imperioase, limba ei îi exploră gura. Era prea mult pentru Rubio.

– Repede, îi şopti Lucia. Repede!

Îl privi în timp ce-şi dezbrăca nervos hainele ude. „Merită o răsplată, îşi spuse ea. Şi merit şi eu".

Rubio se apropie şovăielnic de ea, bîiguind:

– Soră, nu trebuie să...

Dar Lucia nu avea chef de conversaţie. Îl simţi împreunîndu-şi trupul cu al ei, într-un ritual fără de timp şi fără de gîndire, şi se dărui glorioaselor senzaţii care o inundară. Erau cu atît mai dulci cu cît aripa morţii trecuse atît de aproape de ea.

Rubio se dovedea a fi un amant surprinzător, tandru şi aprig în acelaşi timp. Avea o vulnerabilitate care o uimi pe Lucia. Iar ochii îi erau scăldaţi de o asemenea duioşie, încît simţi că i se pune un nod în gît.

„Sper că găliganul ăsta nu s-a îndrăgostit de mine, îşi spuse ea. Nu mai ştie ce să facă pentru a-mi fi pe plac. Oare cînd s-a mai sinchisit vreun bărbat să-mi placă?" se întrebă ea. Şi se gîndi la tatăl ei. Şi se întrebă ce părere ar fi avut acesta despre Rubio Arzano. Apoi îşi puse întrebarea de ce oare se întreba dacă tatălui ei i-ar fi plăcut Rubio Arzano. „Se vede că mi-am pierdut minţile. Omul ăsta e un simplu fermier. Şi eu sînt Lucia Carmine, fiica lui Angelo Carmine.

Viaţa lui Rubio nu are nici în clin nici în mînecă cu viaţa mea. Ni s-au încrucişat drumurile printr-un accident stupid al soartei".

Rubio o ţinea în braţe şi repeta întruna:

– Lucia. Lucia mea!

Şi strălucirea ochilor lui dezvăluia tot ceea ce simţea.

„E atît de scump!" se gîndi Lucia. Şi apoi: „Ce dracu' se întîmplă cu mine? De ce mă gîndesc măcar la el? Eu mă ascund de poliţie şi..." Brusc îşi aduse aminte de crucea de aur şi simţi că i se taie răsuflarea. „Dumnezeule mare! Cum am putut să uit măcar o singură clipă de ea?"

Se ridică în grabă.

– Rubio, am lăsat un... un pachet pe malul rîului. Vrei să mi-l aduci, te rog? Adu-mi şi hainele mele.

– Desigur. Într-un minut.

Lucia rămase în aşteptare, înnebunită la gîndul că se putuse întîmpla ceva cu crucea. Dacă dispăruse? Dacă a venit cineva şi a şterpelit-o?

Se simţi cuprinsă de o imensă uşurare cînd îl văzu pe Rubio întorcîndu-se cu pachetul înfăşurat în pînză sub braţ.

„Nu trebuie s-o mai scap din ochi", îşi spuse.

– Mulţumesc, Rubio.

Îşi luă hainele din mîna lui. Se uită la el, şi-i spuse:

– De fapt, pentru moment n-am nevoie de ele.

Mîngîierea soarelui pe trupul gol o făcea pe Lucia să se simtă languroasă şi încălzită, şi îi făcea bine să se cuibărească în braţele lui Rubio. S-ar fi zis că descoperiseră împreună o oază de pace. Primejdiile prin care trecuseră păreau a se găsi la o depărtare de ani-lumină.

– Vorbeşte-mi despre ferma ta, murmură ea lenevos.

Faţa bărbatului se lumină şi în glasul lui răzbi o notă de mîndrie.

– Era o fermă mică în împrejurimile unui sat de lîngă Bilbao. Aparţinuse familiei mele de generaţii întregi.

– Şi ce s-a întîmplat cu ea?

Rubio se întunecă la faţă.

– Pentru că sînt basc, guvernul din Madrid mi-a impus nişte impozite suplimentare. Cînd am refuzat să le plătesc, mi-au confiscat ferma. Atunci l-am întîlnit pe Jaime Miró. M-am însoţit cu el ca să lupt împotriva guvernului, pentru drepturile mele. Am o mamă şi două surori şi, într-o bună zi, am să le restitui ferma pe care o s-o conduc eu.

Lucia se gîndi la tatăl şi la cei doi fraţi ai ei închişi pe viaţă în temniţă.

– Te simţi apropiat de familia ta?

Rubio îi dărui un zîmbet cald.

– Bineînţeles. Familia e prima noastră dragoste, nu-i aşa?

„Aşa e, gîndi Lucia. Şi eu n-o s-o mai văd niciodată pe a mea".

– Povesteşte-mi despre familia ta, Lucia. Erai

apropiată de ea înainte de a fi intrat la mănăstire? Discuţia lua o întorsătură periculoasă.

„Ce pot să-i spun? se întrebă ea. Că tatăl meu e un mafiot. Că el şi cei doi fraţi ai mei sînt arestaţi pentru crimă?"

– Da, rosti cu glas tare. Eram foarte legaţi.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– E... e om de afaceri.

– Mai ai fraţi, surori?

– Am doi fraţi. Lucrează pentru el.

– Lucia, de ce ai intrat la mănăstire?

„Fiindcă sînt urmărită de poliţie pentru asasinarea a doi oameni. Trebuie să opresc această conversaţie", se gîndi Lucia. Cu glas tare îi răspunse:

– Am simţit nevoia să fug de lume. „Asta-i destul de aproape de adevăr", îşi spuse ea.

– Simţeai că lumea... era prea copleşitoare pentru tine?

– Aşa ceva.

– Nu am dreptul să-ţi spun acest lucru, Lucia, dar sînt îndrăgostit de tine.

– Rubio...

– Vreau să mă căsătoresc cu tine. Niciodată în viaţa mea nu i-am mai spus vreunei femei vorbele astea.

Cuvintele lui erau mişcătoare şi foarte serioase. „Nu ştie să joace, îşi spuse Lucia. Trebuie să am grijă să nu-l rănesc. Dar ce idee, fiica lui Angelo Carmine să fie soţia unui fermier!" Aproape că izbucni în rîs.

Rubio îi înţelese greşit zîmbetul.

– Nu voi mai trăi ascunzîndu-mă. Guvernul va

trebui să facă pace cu noi. Şi atunci am să mă întorc la ferma mea. *Querida* – vreau să-mi petrec restul vieţii făcîndu-te fericită. Vom avea mulţi copii şi fetele vor semăna cu tine...

„Nu pot să-l las s-o ia razna, se gîndi Lucia. Trebuie să-l opresc!' Dar, într-un fel, nu se simţea în stare s-o facă. Continua să-l asculte pe Rubio zugrăvind tablouri idilice în legătură cu viaţa lor conjugală, şi se trezi aproape dorind ca lucrurile să se întîmple aşa. Obosise să se tot ascundă. Ar fi fost minunat să ajungă la un liman unde să se simtă în siguranţă şi unde cineva care o iubea să aibă grijă de ea. „Probabil că am înnebunit" îşi spuse.

– Să nu vorbim acum despre toate astea, îl temperă Lucia. Trebuie să plecăm.

Călătoreau spre nord-est, urmărind malurile şerpuite ale rîului Duero, ce străbăteau un ţinut deluros, cu copaci de un verde luxuriant. Se opriră în pitorescul sat Villalba de Duero, ca să cumpere pîine, brînză şi vin, şi organizară un picnic romantic într-o poiană cu iarbă deasă.

Lucia se simţea mulţumită alături de Rubio. Bărbatul acesta degaja o forţă calmă care îi dădea şi ei putere. „Nu mi se potriveşte mie, îşi spunea, dar într-o bună zi o s-o facă foarte fericită pe femeia care o să aibă norocul să-l întîlnească".

După ce isprăviră de mîncat, Rubio îi spuse:

– Următorul oraş e Aranda de Duero. Un oraş mare. Ar fi mai bine să-l ocolim, ca să evităm soldaţii şi forţele GOE.

Era momentul adevărului, momentul de a-l părăsi. Lucia aşteptase să ajungă într-un oraş mare pentru a-şi traduce planul în practică. Rubio Arzano şi ferma lui nu erau decît visuri. Adevărata realitate o constituia doar evadarea în Elveţia. Ştia bine cît de mult o să-l îndurereze, şi nu se putu uita în ochii lui cînd îi spuse:

– Rubio, aş vrea să intrăm în oraş.

Rubio se încruntă.

– Ar putea fi foarte periculos, *querida*. Soldaţii...

– N-or să ne caute acolo. Îşi făcu iute un plan în gînd: Ştii, am nevoie să-mi schimb îmbrăcămintea. Nu pot merge în halul ăsta.

Ideea de a pătrunde în oraş îl necăjea rău pe Rubio, dar tot ce spuse fu:

– Dacă aşa doreşti tu...

În depărtare se profilau zidurile şi clădirile din Aranda de Duero, ca un munte înălţat de mîna omului, retezat de pămînt.

Rubio mai încercă o dată:

– Lucia, eşti sigură că trebuie să intri în oraş?

– Da, sînt sigură.

Traversară împreună podul lung care ducea la strada principală, Avenida Castilla, şi se îndreptară spre centrul oraşului. Trecură pe lîngă o fabrică de

zahăr, pe lîngă biserici, magazine de păsări vii; aerul era îngroşat de o mare varietate de mirosuri. Prăvăliile şi blocurile de apartamente mărgineau strada. Cei doi mergeau încet, grijulii să nu atragă atenţia asupra lor. În cele din urmă, spre uşurarea ei, Lucia zări ceea ce căutase tot timpul: o firmă pe care scria *CASA DE EMPEÑOS* – o casă de amanet. Dar nu scoase o vorbă.

Ajunseră în piaţa oraşului, cu prăvăliile, dughenile şi barurile ei, şi trecură pe lîngă *„Taberna Cueva"*, cu tejgheaua-i lungă şi mesele de lemn. Înăuntru era un tonomat, iar de bîrnele de stejar ale tavanului atîrnau hălci de jambon şi cununi de usturoi. Lucia îşi dădu seama de şansa care i se oferea.

– Rubio, mi-e sete. Putem intra aici?

– Desigur.

O luă de braţ şi o conduse înăuntru.

În jurul barului se înghesuiau vreo şase bărbaţi. Lucia şi Rubio se aşezară la o măsuţă pitită într-un colţ.

– Ce-ai vrea să bei, *querida*?

– Comandă-mi un pahar de vin, te rog. Mă întorc imediat. Am ceva de luat.

Se ridică şi ieşi în stradă, lăsîndu-l pe Rubio să se uite după ea cu gura căscată. Odată în stradă, Lucia se întoarse şi porni grăbită spre *Casa de Empeños,* strîngînd cu putere la piept pachetul ei învelit în pînză. Pe trotuarul de peste drum văzu o uşă cu o firmă neagră pe care scria cu litere albe: POLICIA. O privi o clipă simţind cum i se accelerează bătăile inimii, apoi trecu de ea şi intră în prăvălia de amanet.

Un bărbat pirpiriu cu un cap mare şedea îndărătul tejghelei, abia vizibil.

– *Buenos dias, señorita.*

– *Buenos dias, señor.* Am un obiect pe care aş dori să-l vînd.

Era atît de nervoasă, încît trebuia să-şi strîngă genunchii unul lîngă celălalt ca să-i împiedice să tremure.

– *Si?*

Lucia dezveli crucea de aur şi i-o arătă.

– V-ar interesa s-o cumpăraţi?

Cămătarul luă crucea în mîini şi Lucia văzu licărul care i se aprinse în ochi.

– Pot să vă întreb de unde aveţi acest obiect?

– Mi l-a lăsat moştenire un unchi care a murit de curînd.

Gîtul îi era atît de uscat încît de-abia putea vorbi.

Omul îşi plimba degetele pe cruce, şi o întorcea încet cînd pe o parte cînd pe alta.

– Şi cît vreţi pe ea?

Visul ei devenea realitate.

– Vreau două sute cincizeci de mii de pesetas.

Cămătarul se încruntă şi clătină din cap.

– Nu. Nu valorează mai mult de o sută de mii de pesetas.

– Mi-aş vinde mai curînd trupul.

– Hai să zicem că aş putea să urc pînă la o sută cincizeci de mii de pesetas.

– Mai curînd aş topi-o şi aş lăsa aurul să se scurgă în canal.

– Două sute de mii de pesetas. Este ultima mea

ofertă.

Lucia îi luă crucea din mîini.

– Mă exploataţi la sînge, dar am să accept.

Îi văzu bucuria zugrăvită pe faţă.

– *Bueno, señorita.*

Întinse mîna să ia crucea, dar Lucia o trase spre ea.

– Am de pus o condiţie.

– Ce condiţie, *señorita?*

– Mi s-a furat paşaportul. Am nevoie de un paşaport nou ca să pot pleca să-mi vizitez mătuşa îndoliată.

Cămătarul o studia acum îngîndurat. Încuviinţă din cap:

– Înţeleg.

– Dacă mă puteţi ajuta în această problemă, crucea este a dumneavoastră.

Omul oftă:

– E greu de procurat azi un paşaport, *señorita.* Autorităţile sînt foarte vigilente.

Lucia îl privi, fără să scoată un cuvînt.

– Nu văd cum v-aş putea ajuta, continuă cămătarul.

– Vă mulţumesc, *señor.*

Se îndreptă spre uşă. Cînd o văzu punînd mîna pe clanţă, cămătarul o opri:

– *Momèntito!*

Lucia se întoarse spre el.

– Tocmai mi-a venit o idee. Am un văr care uneori se ocupă cu chestiuni delicate de felul ăsta. Un văr de departe, înţelegeţi?

– Înţeleg.

– Aş putea sta de vorbă cu el. Cînd aveţi nevoie

de acest paşaport?

– Azi.

Capul mare se înclină încet.

– Şi dacă pot să aranjez lucrul ăsta, facem tîrgul?

– În clipa în care capăt paşaportul.

– De acord. Veniţi aici diseară la opt şi-l veţi găsi pe vărul meu.

Inima Luciei bătea gata să-i spargă pieptul.

– Mulţumesc, *señor.*

– Nu vreţi să lăsaţi crucea aici ca să fie în siguranţă?

– E în deplină siguranţă la mine.

– Bine, atunci ne vedem la ora opt. *Hasta luego.*

Lucia ieşi din prăvălie. Evită cu grijă postul de poliţie şi se îndreptă spre *taberna*, unde o aştepta Rubio. Îşi încetini paşii. În sfîrşit, izbutise. Cu banii luaţi pe cruce va putea pleca în Elveţia, spre libertate. Ar fi trebuit să se simtă fericită, şi totuşi era ciudat de deprimată.

„Ce se întîmplă cu mine? se întrebă ea. Sînt pe cale de a-mi împlini visul. Rubio o să mă uite. O să găsească altă femeie".

Apoi îşi aduse aminte de expresia ochilor lui cînd îi spusese: „Vreau să mă căsătoresc cu tine. Niciodată în viaţa mea nu i-am spus vreunei femei vorbele astea".

„Să-l ia naiba, se gîndi Lucia. Nu el e problema mea".

Capitolul douăzeci şi cinci

Ziarele deveniseră frenetice. Titlurile bombă se succedau rapid. Atacul asupra mănăstirii, arestarea în masă a călugăriţelor pentru a-i fi adăpostit pe terorişti, evadarea a patru călugăriţe, împuşcarea a cinci soldaţi de către o călugăriţă, înainte ca aceasta să fi fost împuşcată şi omorîtă la rîndul ei. Emisiunile internaţionale ale posturilor de radio şi televiziune luaseră foc.

Reporteri din lumea întreagă sosiseră la Madrid şi pimul ministru Leopold Martinez, în strădania de a calma spiritele, acceptase să organizeze o conferinţă

de presă. Aproape cincizeci de reporteri din toate colţurile globului se adunară în biroul său. Ministrul era flancat de coloneii Ramón Acoca şi Fal Sostelo. Primul ministru văzuse în acea zi titlul tipărit cu majuscule în ediţia de după-masă a ziarului *Times* din Londra:

TERORIŞTII ŞI CĂLUGĂRIŢELE
ÎNŞALĂ VIGILENŢA ARMATEI ŞI POLIŢIEI
SPANIOLE.

Un reporter de la *Paris Match* puse întrebarea:

– Domnule prim-ministru, aveţi idee unde se găsesc acum călugăriţele evadate?

Primul ministru Martinez răspunse:

– Colonelul Acoca e însărcinat cu operaţiile de investigare. Îl las pe el să vă răspundă.

Acoca luă cuvîntul:

– Avem motive să credem că maicile sînt în mîna teroriştilor basci. Şi cu regret trebuie să mărturisim că, potrivit dovezilor de care dispunem, maicile colaborează cu teroriştii.

Reporterii notau totul cu febrilitate.

– Deţinem informaţii că sora Teresa lucra mînă în mînă cu Jaime Miró. Sub pretextul de a ne ajuta să dăm de urma lui Miró, a pătruns într-o tabără militară şi a ucis cinci soldaţi înainte de a putea fi oprită. Pot să vă asigur că armata şi organizaţia GOE nu precupeţesc nici un efort pentru a-i aduce pe criminali în faţa justiţiei.

– Şi ce-i cu călugăritele care au fost arestate şi duse la Madrid?

– Ancheta este în curs, sînt supuse la interogatorii, răspunse Acoca.

Primul ministru aştepta cu nerăbdare să pună capăt conferinţei. Îi venea greu să-şi stăpînească enervarea. Imposibilitatea de a localiza călugăriţele şi de a-i captura pe terorişti crea guvernului – şi lui însuşi – o imagine de incapacitate şi de prostie, iar presa profita din plin de situaţie.

– Ne puteţi spune cîte ceva despre biografiile celor patru călugăriţe care au fugit, domnule prim-ministru? întrebă un reporter de la *Oggi*.

– Regret. Nu vă pot oferi nici o informaţie în plus. Vă repet, doamnelor şi domnilor, că guvernul face tot ce-i stă în putinţă pentru a le găsi pe călugăriţe.

– Domnule prim-ministru, există unele relatări cu privire la brutalitatea atacului asupra mănăstirii din Avila. Sînteţi bun să lămuriţi această chestiune?

Pentru Martinez acest punct era vulnerabil întrucît era adevărat. Colonelul Acoca îşi depăşise grosolan autoritatea. Dar cu colonelul avea să se răfuiască el mai tîrziu. În clipa de faţă era necesar să dea dovadă de unitate. Se întoarse spre colonel şi rosti suav:

– Domnul colonel vă poate răspunde la această întrebare.

– Şi eu am auzit asemenea zvonuri neîntemeiate, ripostă colonelul. Faptele au decurs foarte simplu. Am primit informaţii concrete cum că teroristul Jaime Miró şi doisprezece dintre oamenii săi se ascund în mănăstirea Cisterciană şi că sînt înarmaţi pînă în dinţi. În momentul cînd am descins noi la mănăstire,

teroriştii fugiseră.

– Domnule colonel, nouă ne-au parvenit informaţii că unii dintre oamenii dumneavoastră au molestat...

– Asta este o acuzaţie calomnioasă...

Interveni primul ministru Martinez:

– Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor. Aceasta este tot. Veţi fi informaţi asupra oricăror evoluţii ulterioare.

După ce reporterii plecară, primul ministru li se adresă coloneilor Acoca şi Sostelo:

– Ne fac să arătăm ca nişte barbari în ochii omenirii.

Pe Acoca primul ministru nu-l interesa cîtuşi de puţin. El nu era preocupat decît de un telefon primit în toiul nopţii.

– Colonelul Acoca?

Vocea îi era foarte familiară. Pe dată se trezi complet.

– Da, domnule.

– Ne dezamăgeşti. Speram să vedem pînă acum unele rezultate.

– Domnule, ne apropiem din ce în ce. Colonelul constatase că transpira din greu. Vă mai cer puţină răbdare. Nu vă voi dezamăgi.

Îşi ţinuse răsuflarea, în aşteptarea răspunsului.

– Ai depăşit timpul.

Telefonul amuţise.

Colonelul Acoca lăsase receptorul în furcă şi rămăsese locului, adînc frustrat. „Unde e ticălosul ăla de Miró?“

Capitolul douăzeci şi şase

„O omor, îşi spunea Ricardo Mellado. Aş putea s-o strîng de gît, aşa, cu mîinile goale, sau s-o arunc în prăpastie, sau pur şi simplu s-o împuşc. Nu, cea mai mare plăcere ar fi, cred, s-o strîng de gît".

Sora Graciela era cea mai exasperantă fiinţă umană pe care o întîlnise vreodată. Se dovedea absolut imposibilă. La început, cînd Jaime Miró i-o dăduse în grijă, Ricardo Mellado fusese încîntat. Adevărat, era călugăriţă, dar în acelaşi timp era frumuseţea cea mai răpitoare pe care o văzuse vreodată. Hotărîse să încerce s-o cunoască, să afle

de ce ferecase pe viaţă, îndărătul zidurilor, atîta comoară de frumuseţe. Sub fusta şi bluza pe care le purta sora, Ricardo putea desluşi curbele sinuoase, tinereşti, ale femeii. „O să fie o călătorie foarte interesantă", îşi spusese Ricardo.

Dar lucrurile luaseră o întorsătură cu totul neaşteptată. Problema era că sora Graciela refuza să-i vorbească. De cînd porniseră împreună la drum, nu scosese o vorbă, şi ce-l deruta mai mult pe Ricardo era faptul că nu părea supărată, speriată sau întristată. Absolut deloc. Pur şi simplu se retrăgea în adîncurile ei şi părea total neinteresată de el şi de tot ce o înconjura. Înaintaseră într-un ritm susţinut, străbătînd drumuri lăturalnice arse de arşiţă şi prăfoase, trecînd pe lîngă lanuri de secară ce se unduiau în soare, pe lîngă cîmpuri de orz şi de ovăz şi pe lîngă vii. Ocoleau satele şi mergeau paralel cu ogoarele de floarea-soarelui, care-şi întorceau feţele galbene, lătăreţe, spre astrul de foc.

Cînd traversară rîul Moros, Ricardo o întrebă:

– Nu vrei să te odihneşti puţin, soră?

Tăcere.

Se apropiară de Segovia înainte de a se îndrepta spre nord-est, către munţii Guadarrama cu diademe de zăpadă pe piscuri. Ricardo se străduia să poarte o conversaţie politicoasă, dar totul era în van.

– În curînd ajungem la Segovia, soră.

Nici o reacţie.

„Oare cu ce am ofensat-o?" se întreba Ricardo.

– Ţi-e foame, soră?

Nici un răspuns.

Ca şi cum el nici nu s-ar fi găsit acolo. În viaţa lui nu se simţise atît de frustrat.

„Poate că femeia e înapoiată la minte, încerca Ricardo să se consoleze. Ăsta trebuie să fie motivul. Dumnezeu i-a dăruit o frumuseţe nepămînteană şi pe urmă a pedepsit-o cu o minte de copil". Dar nici el nu credea lucrul ăsta.

Cînd ajunseră în împrejurimile Segoviei, Ricardo observă că oraşul era aglomerat, ceea ce însemna că Guardia Civil era mai vigilentă ca oricînd.

În momentul cînd se apropiară de Plaza del Conde de Cheste, văzu cîţiva soldaţi care veneau în direcţia lor.

– Ţine-mă de mînă, soră. Trebuie s-o facem pe îndrăgostiţii care au ieşit să facă o plimbare, şopti Ricardo.

Graciela îl ignoră.

„Isuse, gîndi Ricardo. Poate că-i surdo-mută".

Brusc, o luă de mînă, dar subita şi violenta ei rezistenţă îl uimi. Îşi retrase mîna, ca muşcat de şarpe.

Gărzile se apropiau din ce în ce de ei.

Ricardo se aplecă spre Graciela:

– Nu trebuie să fii supărată pe mine, spuse el cu glas tare. Şi sora mea gîndeşte la fel. Aseară, după-masă, cînd a dus copiii la culcare, am auzit-o spunînd că ar fi mai bine dacă bărbaţii n-ar rămîne în preajma voastră, fumînd trabucuri rău-mirositoare şi

povestind istorioare în timp ce voi, femeile, vreţi să rămîneţi între voi. Pun rămăşag...

Gărzile trecuseră de ei. Ricardo se întoarse să se uite la Graciela. Faţa ei era golită de orice expresie. Tînărul începu să-l blesteme pe Jaime în sinea lui pentru că nu-i dăduse în grijă pe oricare alta dintre maici. Asta era făcută din piatră şi nu exista o daltă destul de tare pentru a putea pătrunde dincolo de exteriorul ei îngheţat.

Păstrîndu-şi întreaga modestie, Ricardo ştia totuşi că era un bărbat atrăgător pentru femei. Multe dintre ele îi confirmaseră acest lucru. Avea o piele deschisă la culoare, era înalt, bine clădit, cu un nas de patrician, o faţă inteligentă şi un şirag de dinţi albi, perfecţi. Provenea dintr-o familie proeminentă de basci. Tatăl lui era bancher în ţinutul de nord al bascilor şi se îngrijise ca Ricardo să primească o educaţie corespunzătoare. Urmase universitatea din Salamanca şi tatăl lui sperase ca fiul să i se alăture în afacerile familiei.

Cînd Ricardo terminase universitatea, începuse să lucreze în banca tatălui său, dar curînd se lăsase prins de problemele poporului basc. Începuse să ia parte la mitinguri şi, în scurt timp, devenise unul dintre conducătorii ETA. Tatăl său, aflînd despre activităţile fiului, îl chemase în biroul său uriaş, panelat, şi-i ţinuse o predică:

– Şi eu sînt basc, Ricardo, dar sînt şi om de afaceri. Nu se poate să ne distrugem propriul nostru cuib încurajînd o revoluţie în ţara în care ne cîştigăm existenţa.

– Tată, nimeni dintre noi nu doreşte să răstoarne guvernul. Noi nu cerem decît libertate. Opresiunea pe care o exercită guvernul asupra bascilor şi catalanilor este de nesuportat.

Domnul Mellado tatăl se lăsase pe speteaza fotoliului şi îşi studiase fiul.

– Prietenul meu, primarul, a avut ieri o discuţie foarte civilizată cu mine. Mi-a sugerat că ar fi spre binele tău să nu mai iei parte la întruniri. Ar fi preferabil să-ţi cheltuieşti energia în afacerile de bancă.

– Tată...

– Ascultă-mă, Ricardo. În tinereţe aveam şi eu sîngele înfierbîntat. Eşti logodit cu o fată frumoasă. Sper că veţi avea o droaie de copii. Bătrînul îşi flutură mîna, arătînd spre bogăţia care îi înconjura. Şi ai ce să aştepţi de la viitor...

– Tată, dar nu înţelegi că...

– Eu judec mai limpede decît tine, fiule. Şi viitorul tău socru e nemulţumit de activităţile tale. Şi n-aş vrea să se întîmple ceva care să împiedice căsătoria. E clar?

– Da, tată.

În sîmbăta următoare Ricardo Mellado fu arestat în timp ce conducea o întrunire de protest într-o sală din Barcelona. Refuză să-l lase pe tatăl lui să-l elibereze pe cauţiune, dacă nu se învoia să achite cauţiunea şi pentru ceilalţi demonstranţi care fuseseră arestaţi. Tatăl se împotrivi. Cariera lui Ricardo se spulberă, ca şi logodna lui. Toate acestea se petrecuseră cu cinci ani în urmă. Cinci ani de primejdii, în care scăpase ca

prin urechile acului. Cinci ani de luptă pătimaşă pentru o cauză în care credea cu ardoare. Şi acum era un evadat, urmărit de poliţie, escortînd de-a lungul Spaniei o călugăriţă mută şi înapoiată.

– O luăm pe aici, îi spuse sorei Graciela. Avea grijă să nu-i mai atingă braţul.

Cotiră din strada principală în Calle de San Valentin. La colţ se afla un magazin unde se vindeau instrumente muzicale.

– Am o idee, spuse Ricardo. Aşteaptă-mă aici, soră. Mă întorc imediat.

Intră în magazin şi se adresă unui vînzător tînăr dindărătul tejghelei.

– *Buenos dias*. Cu ce pot să vă servesc?

– Vreau să cumpăr două ghitare.

Vînzătorul zîmbi.

– Aveţi noroc. Tocmai am primit nişte ghitare *Ramirez*. Sînt cele mai bune.

– Nu-mi trebuie un instrument de asemenea înaltă calitate. Prietena mea şi cu mine sîntem doar amatori.

– Cum doriţi, *señor*. Ce-aţi spune de astea? Vînzătorul se îndreptă spre un colţ unde erau expuse vreo douăsprezece ghitare.

– Puteţi lua două *Konos* cu cinci mii de pesetas bucata.

– Nu-i ce-mi trebuie. Ricardo alese două ghitare ieftine. Cred că astea îmi convin, spuse el.

Cîteva momente mai tîrziu, Ricardo ieşi în stradă cu cele două instrumente sub braţ. Aproape că sperase să n-o mai găsească pe sora Graciela, dar iat-o pe trotuar, aşteptîndu-l cu răbdare.

Ricardo dezveli una dintre ghitare şi i-o întinse Gracielei.

– Ţine-o, soră. Puneţi-o pe umăr.

Graciela făcu ochii mari.

– Nu-i nevoie să şi cînţi la ea, îi explică el. Totul e să creăm o aparenţă.

Îi împinse ghitara, pe care ea o luă în silă. Apoi porniră pe străduţele înguste şi şerpuite din Segovia, pe sub uriaşul viaduct construit cu veacuri în urmă de romani.

Ricardo îşi încercă din nou norocul cu ea:

– Vezi viaductul ăsta, soră? Pietrele nu sînt legate cu ciment între ele. Legenda spune că ar fi fost clădit de diavol cu două mii de ani în urmă, punînd piatră peste piatră, fără nici un liant decît magia diavolului care le ţine laolaltă.

Se uită la ea să-i vadă reacţia.

Nimic.

„S-o ia dracu', îşi spuse Ricardo Mellado. Eu mă dau bătut".

Tot oraşul era împînzit de membri din Guardia Civil şi, ori de cîte ori treceau pe lîngă ei, Ricardo se prefăcea că poartă o discuţie serioasă cu Graciela, evitînd însă orice contact fizic.

Numărul de poliţişti şi de soldaţi părea a fi în continuă creştere, dar Ricardo se simţea oarecum în siguranţă. Desigur că militarii căutau o călugăriţă în văluri şi un grup de oameni ai lui Jaime Miró, aşa încît nu aveau motiv să suspecteze doi tineri turişti cu ghitara pe umăr.

Lui Ricardo îi era foame şi, cu toate că sora

Graciela nu rostise o vorbă, avea convingerea că şi ea era flămîndă. Ajunseră în dreptul unei mici cafenele.

– Soră, o să ne oprim aici să mîncăm ceva.

Graciela rămase locului, privindu-l.

– Bine, fă cum doreşti, adăugă el cu un oftat.

Ricardo intră în cafenea. Un moment mai tîrziu, îl urmă şi Graciela.

După ce se aşezară, Ricardo o întrebă:

– Ce-ai vrea să comanzi, soră?

Nici un răspuns. Era înnebunitoare.

Ricardo îi ceru chelneriţei:

– Două *gazpachos* şi de două ori *chorizos*.

Cînd sosiră supele şi cîrnaţii, Graciela mîncă tot ce i se puse în faţă. Ricardo observă că mînca automat, fără plăcere, de parcă îndeplinea o îndatorire. Bărbaţii de la celelalte mese îi aruncau priviri lungi, şi Ricardo n-ar fi putut să-i condamne. „Ar fi nevoie de un Goya în tinereţea lui ca să-i poată prinde frumuseţea", gîndea el.

În ciuda purtării mofluze a Gracielei, Ricardo simţea un nod în gît ori de cîte ori se uita la ea, şi se mustra singur spunîndu-şi că e un idiot romantic. Femeia asta era o enigmă îngropată îndărătul unui zid impenetrabil. Ricardo Mellado cunoscuse la viaţa lui duzini de femei frumoase, dar nici una dintre ele nu-l impresionase în felul acesta. Frumuseţea Gracielei avea o notă aproape mistică. Ironia consta în faptul că nu avea habar de ce s-o fi ascunzînd dincolo de faţada uluitoare. Să fi fost inteligentă sau proastă? „Sper să fie proastă, plictisitoare şi frigidă, îşi spunea

Ricardo, altminteri n-aş putea suporta s-o pierd. De parcă aş putea vreodată s-o am! Ea aparţine lui Dumnezeu". Îşi feri privirea, ca şi cum s-ar fi temut că Graciela i-ar putea ghici gîndurile.

Cînd sosi momentul de plecare, Ricardo achită nota şi se ridică. În timpul călătoriei observase că sora Graciela începuse să şchiopăteze uşor. „Va trebui să găsesc un mijloc de transport, îşi spuse el. Mai avem încă un drum lung de făcut".

O porniră în josul străzii, spre capătul cel mai îndepărtat al oraşului, pe Manzanares el Real şi, la un moment dat, întîlniră o caravană de ţigani. Era alcătuită din patru căruţe viu colorate, trase de cai. În fundul căruţelor stăteau femeile şi copiii, toţi în costume ţigăneşti.

– Aşteaptă puţin, soră. O să încerc să-i conving să ne ia şi pe noi. Se apropie de conducătorul primei căruţe, un om voinic, costumat din cap pînă în picioare în haine ţigăneşti, inclusiv cerceii din urechi.

– *Buenas tardes, señor.* N-aţi vrea să aveţi amabilitatea de a ne lua pe mine şi pe logodnica mea într-o căruţă?

Ţiganul privi spre locul unde se afla Graciela.

– Se poate. Încotro mergeţi?

– Spre munţii Guadarrama.

– Pot să vă duc pînă la Cerezo de Abajo.

– Ne-ar prinde foarte bine. Mulţumim.

Ricardo strînse mîna ţiganului şi-i strecură nişte bani.

– Urcaţi în ultima căruţă.

– *Gracias.*

Ricardo se întoarse la Graciela:

– Ţiganii ăştia s-au învoit să ne ducă pînă la Cerezo de Abajo. O să călătorim în ultima căruţă.

O clipă, fu convins că o să refuze. Dar o văzu şovăind, apoi îndreptîndu-se spre ultima căruţă.

Înăuntru se aflau vreo şase ţigani, care se traseră deoparte pentru a le face lor loc. Cînd se urcară, Ricardo dădu să o ajute pe soră să se caţăre, dar în clipa în care îi atinse braţul, Graciela îl îmbrînci cu o furie care-l luă prin surprindere. „Fire-ai a dracului să fii!" îi spuse el în gînd. Dar o frîntură de secundă zări piciorul gol al Gracielei în timp ce se urca în căruţă şi nu se putu împiedica să gîndească: „Are cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut vreodată".

Se aşezară cît mai comod cu putinţă pe fundul de lemn tare al căruţei şi lunga călătorie începu. Graciela şedea într-un colţ, cu ochii închişi, şi buzele i se mişcau într-o rugăciune mută. Ricardo nu-şi putea lua ochii de la ea.

Pe măsură ce orele înaintau, soarele deveni un cuptor încins, care-şi trimitea arşiţa asupra lor, pîrjolind pămîntul, iar cerul era de un albastru intens, fără pic de nor. Din timp în timp, cînd căruţa străbătea cîmpiile, păsări uriaşe zburau peste capetele lor. *„Buitre leonado"*, se gîndi Ricardo. Vulturii grifoni de culoarea leilor.

Tîrziu, după-masă, caravana se opri şi conducă-

torul se apropie de căruţa lor.

– Numai pînă aici vă putem duce, spuse el. Noi mergem în direcţia Vinvelas. „Cu totul altă direcţie".

– În ordine, răspunse Ricardo. Mulţumim.

Dădu să întindă mîna ca s-o ajute pe Graciela să coboare, dar pe dată se răzgîndi. Se întoarse spre conducătorul ţiganilor:

– Ţi-am fi foarte îndatoraţi dacă ne-ai vinde nişte hrană, logodnicei mele şi mie.

Omul se adresă uneia dintre femei, spunîndu-i ceva într-o limbă străină şi, cîteva minute mai tîrziu, Ricardo primi două pachete cu merinde.

– *Muchas gracias.*

Scoase nişte bani.

Ţiganul îl privi lung.

– Dumneata şi sora aţi plătit de acum pentru mîncare.

„Dumneata şi sora". Aşadar ştia. Şi totuşi Ricardo nu avea senzaţia că ar fi în primejdie. Ţiganii erau la fel de prigoniţi de guvern ca şi bascii sau catalanii.

– *Vayan con Dios.*

Ricardo rămase nemişcat, urmărind caravana care se pierdea în depărtare, apoi se întoarse spre Graciela. Aceasta îl privea tăcută, impasibilă.

– Nu va trebui să mai suporţi multă vreme compania mea, o asigură el. În curînd vom ajunge la Logroño. Acolo ai să-ţi întîlneşti prietenele şi o să plecaţi împreună la mănăstirea Mendavia.

Nici o reacţie. Ca şi cum i-ar fi vorbit unui zid de piatră. „Ba chiar îi vorbesc unui zid de piatră", îşi spuse el.

Căruţa îi lăsase într-o vale paşnică, bogată în livezi de meri, peri şi smochini. Puţin mai încolo, curgea rîul Duraton, colcăind de păstrăvi graşi. În trecut, Ricardo pescuise adeseori prin coclaurile astea. Ar fi fost un loc ideal de înnoptare şi de odihnă, dar înaintea lor se aşternea încă un drum lung.

Se răsuci ca să se uite la munţii Guadarrama, culmile care se profilau în zare. Zona îi era familiară. Existau mai multe drumuri care străbăteau munţii. Cabras, cărarea caprelor sălbatice şi a lupilor, drumul cel mai scurt, pe care Ricardo l-ar fi ales dacă ar fi fost singur. Dar avînd-o alături pe sora Graciela, hotărî să aleagă drumul cel mai sigur.

– Ei, ar fi bine să pornim la drum, spuse el. Ne aşteaptă un urcuş greu.

Nu voia sub nici un chip să rateze întîlnirea cu ceilalţi la Logroño. Iar sora asta mută să-i mai cadă şi altcuiva în cîrcă!

Sora Graciela aştepta ca Ricardo să-i arate drumul. El începu să urce. Cînd porniră pe cărarea abruptă, Graciela alunecă pe grohotiş şi Ricardo întinse instinctiv mîna ca s-o susţină. Dar ea se feri de mîna lui şi reuşi să-şi recapete singură echilibrul. „Bine, îşi spuse el furios. N-ai decît să-ţi rupi gîtul!"

Urcau de zor, către piscul mirific care li se înălţa în faţă. Cărarea devenea din ce în ce mai strîmtă şi mai abruptă, iar aerul rece se subţia. Mergeau înspre

răsărit, străbătînd o pădure de pini. În faţa lor se aşternea un sat, un fel de liman pentru skiori şi alpinişti. Ricardo ştia că acolo i-ar fi aşteptat mîncare gătită, căldură şi odihnă. Era foarte îmbietor. „Dar prea primejdios", hotărî el. Era locul ideal pentru o capcană a lui Acoca. Se întoarse iar spre sora Graciela:

– O să ocolim satul. Poţi să mai urci puţin înainte de a ne odihni?

Se uită la el şi, în chip de răspuns, porni mai departe la drum.

Această duritate inutilă îl ofensa pe Ricardo, care îşi spuse: „Slavă Domnului că la Logroño scap de ea. Dar de ce oare mă întristează gîndul ăsta?"

Ocoliră satul, mergînd la liziera pădurii şi, în scurt timp, ieşiră din nou pe cărare, urcînd mereu. Respiraţia li se îngreuna şi drumul era tot mai povîrnit. Cînd făcură o cotitură, descoperiră un cuib de vulturi gol. Dădură ocol unui al doilea sat de munte, tihnit şi paşnic în soarele după-amiezii, şi poposiră la marginea lui, lîngă un izvor unde îşi astîmpărară setea cu apa rece ca gheaţa.

Odată cu lăsarea serii ajunseră într-un loc stîncos, vestit pentru peşterile sale. Din acest punct, drumul începea să coboare.

„De aici încolo va fi mai uşor, gîndi Ricardo. Greul a trecut".

Auzi un bîzîit slab deasupra capului. Ridică ochii să vadă de unde vine. Un avion militar apăru brusc deasupra crestei muntelui, zburînd în direcţia lor.

– Jos! strigă Ricardo. Culcă-te la pămînt!

Graciela continuă să meargă. Avionul descrise cîteva cercuri şi începu să se lase în jos.

– Culcă-te la pămînt! zbieră Ricardo.

Sări şi o trînti pe jos, trupul lui aflîndu-se peste al ei. Ce s-a întîmplat în următorul moment l-a luat prin totală surprindere. Brusc, Graciela începu să urle isteric, zbătîndu-se nebuneşte sub el. Îl lovea în testicule, îi zgîria faţa, încercînd să-i scoată ochii. Şi striga o serie de cuvinte obscene care îl şocară cumplit pe Ricardo, un torent de înjurături murdare care îl asaltară. Nu-i venea a crede că acele cuvinte ordinare ţîşneau din gura aceea frumoasă şi inocentă.

Încercă să-i prindă mîinile ca să se apere de unghiile ei rîcîitoare. Se zvîrcolea ca o pisică sălbatică.

– Opreşte-te! răcni el. N-am de gînd să-ţi fac nici un rău. A apărut un avion militar de vînătoare. S-ar putea să ne fi reperat. Trebuie să plecăm imediat de aici.

O ţinu imobilizată la pămînt pînă ce zvîrcolirile isterice se potoliră. Graciela scotea nişte sunete stranii, gîtuite, şi Ricardo îşi dădu seama că erau sughiţuri de plîns. În ciuda experienţei lui cu femeile, se simţea complet descumpănit. Zăcea peste o călugăriţă isterică, ce folosea un vocabular de birjar, şi habar n-avea ce trebuie să facă.

Încercă să-i vorbească pe o voce cît se poate de calmă şi de rezonabilă:

– Soră, trebuie să găsim imediat un loc unde să ne ascundem. E posibil ca avionul să fi raportat

prezența noastră și, în cîteva ore, locul ăsta o să roiască de soldați. Dacă ții să ajungi la mănăstire, ridică-te și vino cu mine.

Așteptă un moment, apoi se sculă cu grijă de pe ea și se întinse alături, pînă ce își dădu seama că sughițurile încetaseră. În cele din urmă, se ridică și Graciela. Fața îi era mînjită de praf, părul încîlcit, ochii roșii de plîns, și totuși frumusețea ei îl făcu pe Ricardo să simtă un junghi în inimă. Continuă să-i vorbească pe un ton calm:

– Îmi pare rău că te-am speriat. Se pare că nu știu cum să mă port cu dumneata. Îți promit să fiu mai grijuliu în viitor.

Graciela se uită la el cu ochii ei negri, luminoși, scăldați de lacrimi, și Ricardo nu putu sub nici un chip să deslușească ceea ce gîndea. Oftă și se ridică în picioare, iar ea îl imită.

– Pe aici sînt zeci de peșteri. O să ne ascundem pentru noapte într-una din ele. În zori, o să ne putem relua drumul.

Fața lui era julită și sîngerîndă în locurile unde ea își înfipsese unghiile, dar în ciuda a tot ce se întîmplase, Ricardo îi percepea o vulnerabilitate, o fragilitate care-i topea inima. Ar fi vrut să-i spună ceva ca s-o liniștească. Dar de astă dată, el era cel tăcut. Nu-i venea nici un cuvînt pe buze.

Peșterile erau de veacuri scobite în stînci, de vînt, de ape și de cutremure, și prezentau o infinită varietate. Unele dintre ele erau simple crestături în scoarța muntelui, altele erau tunele nesfîrșite, nicicînd călcate de picior de om.

La o milă depărtare de locul unde zărise avionul,

Ricardo descoperi o peşteră pe gustul lui. Intrarea joasă era aproape în întregime mascată de hăţişuri.

– Rămîi aici, îi ceru.

Se strecură printre tufişurile de la intrare şi pătrunse în peşteră. Înăuntru era o beznă străpunsă doar de firul plăpînd de lumină care se filtra prin spărtură. Nimeni n-ar fi putut bănui ce adîncime avea grota, dar acest lucru era lipsit de importanţă pentru că Ricardo nu avea de gînd s-o exploreze.

Ieşi şi se apropie de Graciela.

– Pare un adăpost sigur, îi spuse el. Intră, te rog, înăuntru şi aşteaptă. Mă duc să culeg cîteva crengi ca să astup intrarea. Mă întorc în cîteva minute.

O privi pe Graciela care pătrunse tăcută în peşteră, şi se întrebă dacă la întoarcere o s-o mai găsească acolo. Şi îşi dădu seama cu cîtă disperare dorea să o mai găsească.

Dinăuntrul peşterii, Graciela îl văzu plecînd, apoi se lăsă jos, pe pămîntul rece, cuprinsă de disperare.

„Nu mai pot îndura, se gîndi ea. Unde eşti, Tu, Isuse? Te implor, eliberează-mă de iadul ăsta!"

Şi, într-adevăr, pentru ea era iadul pe pămînt. De la bun început, Graciela luptase împotriva atracţiei pe care o exercita Ricardo asupra ei. Mereu îi revenea în gînd Maurul. „Mi-e frică de propria mea slăbiciune, îşi spunea în sinea ei. De răul care sălăşluieşte în mine. Îl doresc pe bărbatul ăsta şi nu mi-e îngăduit aşa ceva".

Şi din această pricină, înălţase o barieră de tăcere

între ei, tăcerea în care trăise la mănăstire. Dar acum, lipsită de disciplina mănăstirii, lipsită de rugăciuni, lipsită de cîrja susţinătoare a rutinei rigide, Graciela descoperise că îi este cu neputinţă să izgonească întunericul din ea. Petrecuse ani întregi împotrivindu-se dorinţelor satanice ale trupului ei, străduindu-se să-şi alunge din urechi sunetele bine cunoscute, gemetele şi suspinele care veneau din patul mamei.

Maurul se uita la trupul ei gol.

„Nu eşti decît un copil. Îmbracă-te şi pleacă de aici..."

„Sînt femeie!"

Trăise atîţia ani chinuindu-se să uite senzaţia Maurului pătruns adînc înlăuntrul ei, să-şi smulgă din minte ritmul trupurilor lor împreunate în mişcare, inundînd-o, dîndu-i simţămîntul că, în sfîrşit, e şi ea vie.

Mama ei ţipînd:

„– Curvă ce eşti!"

Şi doctorul spunîndu-i:

„Chirurgul şef a hotărît să te coasă chiar el. A spus că eşti prea frumoasă ca să rămîi cu cicatrice".

Toţi anii de rugăciune nu avuseseră altă menire decît s-o purifice de păcat. Şi iată că dăduseră greş.

Din prima clipă în care Graciela îl văzuse pe Ricardo Mellado, întreg trecutul îi năvălise în minte. Era frumos, tandru şi bun. În copilărie, Graciela visase să întîlnească un bărbat ca Ricardo. Şi acum, cînd se apropia de ea, cînd o atingea, simţea pe dată că trupul îi ia foc şi o năpădea o imensă ruşine.

„Eu sînt mireasa lui Hristos, îşi spunea ea, şi gîndurile mele lumeşti înseamnă o trădare faţă de

Dumnezeu. Îţi aparţin Ţie, Isuse. Te rog ajută-mă. Slobozeşte-mi mintea de gînduri necurate".

Graciela se străduise din răsputeri să menţină zidul de tăcere dintre ei, un zid pe care numai Dumnezeu îl putea străpunge, un zid menit să-l ţină la depărtare pe diavol. Dar voia oare cu adevărat să-l ţină pe diavol la depărtare? Cînd Ricardo sărise pe ea şi o trîntise la pămînt, fusese Maurul care făcea dragoste cu ea, călugărul care încerca să o violeze şi, în valul ei de covîrşitoare panică, lor li se împotrivise. „Nu, se corectă singură, nu e adevărat". Se împotrivise propriei ei dorinţe devastatoare. Fusese sfîşiată între spirit şi poftele trupeşti. „Nu trebuie să cedez, îşi spunea singură. Trebuie să mă întorc la mănăstire. El o să revină dintr-un minut în altul. Ce să mă fac?"

Graciela auzi un scîncet prelung venind dinspre fundul peşterii şi se întoarse brusc. Patru ochi verzi, fosforescenţi, o priveau fix din întuneric, se apropiau de ea. Inima începu să-i bată cu furie. Doi pui de lup păşeau spre ea, pe lăbuţe moi, căptuşite. Zîmbi şi întinse mîna să-i mîngîie. La intrarea peşterii se auzi un foşnet puternic. „S-a întors Ricardo", îşi spuse.

O clipă mai tîrziu, o lupoaică enormă, cenuşie, se repezea la beregata ei.

Capitolul douăzeci și șapte

Lucia Carmine se opri în fața tavernei din Aranda de Duero şi trase adînc aer în piept. Îl vedea pe fereastră pe Rubio Arzano, aşezat la o masă şi aşteptînd-o. „Nu trebuie să-l las să bănuiască nimic, îşi spuse ea. Diseară la opt voi avea un paşaport nou şi voi fi în drum spre Elveţia."

Se sili să zîmbească şi intră în *taberna*.

Văzînd-o, Rubio rînji de uşurare cu gura pînă la urechi şi, cînd se ridică în picioare, lumina din ochii lui o împunse pe Lucia drept în inimă.

– Am fost tare îngrijorat, *querida*. Cînd am văzut că

întîrzii atîta m-am temut să nu ţi se fi întîmplat ceva rău.

Lucia îşi lăsă mîna pe mîna lui.

– Nu mi s-a întîmplat nimic.

„Doar că mi-am cumpărat drumul spre libertate, adăugă ea în gînd. Mîine o să fiu dincolo de graniţă".

Rubio i se uita în ochi, ţinîndu-i mîna, şi radia o iubire atît de intensă, încît Lucia se simţi jenată. „Oare nu-şi dă seama că legătura asta n-o să poată funcţiona? Nu, pentru că eu n-am avut curajul să-i spun adevărul. El e îndrăgostit de femeia care-şi închipuie că aş fi. Nu pe mine mă iubeşte. Ar fi mult mai bine pentru el să scape de mine".

Lucia se întoarse şi, pentru prima oară, privi în jur, prin tavernă. Era plină de localnici. Majoritatea se zgîiau la cei doi străini.

Unul dintre tinerii de la mese porni să cînte şi ceilalţi i se alăturară. Un bărbat veni la masa unde erau aşezaţi Lucia şi Rubio.

– Dumneata nu cînţi, *señor.* Cîntă împreună cu noi.

– Nu, răspunse Rubio clătinînd din cap.

– Care-i problema, *amigo?*

– Cîntecul vostru. Rubio văzu expresia nedumerită de pe faţa Luciei şi se grăbi să explice: E unul dintre cîntecele vechi care-l slăvesc pe Franco.

Cîţiva dintre muşterii începură să se adune în jurul mesei. Se vedea de la o poştă că erau ameţiţi.

– Eşti împotriva lui Franco, *señor?*

Lucia văzu pumnii lui Rubio încleştîndu-se. „O, Dumnezeule, se gîndi ea, nu acum! Nu trebuie să se

lanseze în ceva ce ar atrage atenţia asupra noastră!'

– Rubio!...

Şi, slavă Domnului, el păru să înţeleagă. Ridică ochii la oamenii din jurul mesei şi răspunse pe un ton amical:

– Nu am nimic împotriva lui Franco. Pur şi simplu nu cunosc cuvintele cîntecului.

– Aha! Atunci o să fredonăm melodia împreună.

Aşteptau să-l audă pe Rubio refuzînd. Acesta îi aruncă o privire Luciei şi răspunse:

– *Bueno!*

Bărbaţii începură din nou să cînte şi Rubio fredonă melodia cu glas tare. Lucia simţea cît era de încordat, deşi se străduia să-şi menţină stăpînirea de sine.

„Face toate astea pentru mine", se gîndi ea.

Cînd se isprăvi cîntecul, unul dintre bărbaţi îl bătu pe spate.

– N-a fost rău, bătrîne. N-a fost deloc rău.

Rubio rămase tăcut, aşteptîndu-i să plece. Unul dintre beţivi zări pachetul din poala Luciei.

– Ce ascunzi acolo, *querida*?

Un altul adăugă:

– Pun rămăşag că ascunde ceva mult mai bun sub fustă.

Ceilalţi rîseră.

– De ce nu-ţi dai jos chiloţii să ne arăţi ce ascunzi sub fustă?

Rubio sări în picioare şi-l apucă pe unul dintre ei de gît. Îl îmbrînci cu atîta putere, încît omul zbură prin cameră, răsturnînd o masă.

– Nu! strigă Lucia. Opreşte-te!

Dar era prea tîrziu. Într-o clipă, încăierarea deveni generală, toţi cei de faţă participînd cu tragere de inimă. O sticlă de vin făcu praf sticlăria de după tejghea. Scaunele şi mesele erau răsturnate de cei care zburau prin aer, înjurînd de mama focului. Rubio doborî la pămînt pe doi dintre scandalagii şi un al treilea se repezi la ei şi-i trase un pumn zdravăn în stomac. Scoase un geamăt de durere.

– Rubio! Să ieşim de aici! ţipă Lucia.

El încuviinţă din cap. Îşi apăsa stomacul cu mîinile. Îşi croiră drum prin învălmăşeală şi se pomeniră în stradă.

– Trebuie să plecăm de aici, îl îndemnă Lucia. „Diseară voi avea paşaportul, îşi repeta ea cuvintele cămătarului. Vino la ora opt".

Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă pînă atunci. „Fir-ar să fie! De ce n-a putut să se stăpînească?" se gîndi ea.

Porniră pe jos pe Calle Santa Maria şi zgomotele încăierării din spatele lor se stinseră treptat. Mai departe cu două străzi dădură peste o biserică grandioasă, Iglesia Santa Maria. Lucia urcă în grabă treptele, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Biserica era goală.

– Aici vom fi în siguranţă, spuse ea.

Intrară în obscuritatea bisericii, Rubio continuînd să se ţină de stomac.

– Ne putem odihni puţin.

– Da.

Rubio îşi desprinse mîna de pe stomac şi Lucia

văzu că era udă de sînge. Simţi că i se face rău.

– Dumnezeule mare! Ce s-a întîmplat?

– Un cuţit, murmură Rubio. Avea un cuţit.

Se prăbuşi pe podea.

Lucia îngenunche lîngă el, cuprinsă de panică.

– Nu te mişca.

Îi scoase cămaşa şi i-o apăsă pe rană, încercînd să stăvilească hemoragia. Faţa lui Rubio era albă ca varul.

– N-ar fi trebuit să te baţi cu ei, idiotule! îl mustră Lucia cu furie.

– N-am putut să-i las să te insulte, răspunse el cu o voce redusă la şoaptă.

„N-am putut să-i las să te insulte!"

Lucia se simţea mai mişcată decît îşi amintea să fi fost vreodată. Stătea acolo, uitîndu-se la el şi se gîndea: „De cîte ori şi-a riscat omul ăsta viaţa pentru mine?"

– N-am să te las să mori! îi spuse pe un ton înverşunat. Se ridică în picioare. Mă întorc imediat!

Găsi apă şi prosoape în cămăruţa preotului din fundul bisericii şi spălă rana lui Rubio. Faţa lui ardea ca jarul şi trupul îi era muiat de transpiraţie. Lucia îi puse comprese reci pe frunte. Rubio îşi ţinea ochii închişi şi părea să fi adormit. Îi legănă capul în braţe şi începu să-i vorbească. Nu avea importanţă ce-i spunea. Îi vorbea numai ca să-l ţină în viaţă, forţîndu-l să se agaţe de firul fragil al existenţei lui. Pălăvrăgea întruna, fără să se oprească un moment:

– O să punem împreună ferma ta pe picioare, Rubio. Vreau să le cunosc pe mama ta şi pe surorile

tale. Crezi că o să le plac? Aş vrea mult să mă placă. Şi mă pricep să muncesc, *caro.* Ai să vezi. N-am lucrat niciodată la o fermă, dar am să învăţ. O să facem din ea cea mai bună fermă din toată Spania.

Îşi petrecu după-masa vorbindu-i fără încetare, spălîndu-i corpul încins, schimbîndu-i compresele. Hemoragia aproape că încetase.

– Vezi, *caro*? Ţi-e mai bine. O să-ţi treacă. Ţi-am spus eu. Tu şi cu mine o să avem o viaţă minunată împreună. Da, Rubio. Numai, te rog, nu muri. Te rog!

Şi se pomeni plîngînd.

Lucia urmări umbrele după-amiezii pictînd pereţii bisericii prin geamurile colorate ale vitraliilor şi apoi stingîndu-se încet. Soarele care asfinţea lăsa în urmă-i un cer din ce în ce mai întunecat. Îi schimbă din nou lui Rubio bandajul şi, deodată, ceasornicul bisericii începu să bată – atît de aproape încît o făcu să tresară. Îşi ţinu răsuflarea şi începu să numere. Unu... trei... cinci... şapte... opt. Ora opt. O chema pe ea, îi spunea că era timpul să se întoarcă la *Casa de Empeños*. Era timpul să se smulgă din acest coşmar, să se salvezе.

Îngenunche lîngă Rubio şi-i pipăi din noi fruntea. Ardea. Trupul îi era scăldat de sudoare, respiraţia grea, horcăitoare. Nu mai sîngera, dar era posibil să aibă o hemoragie internă. „Lasă totul naibii! Salvează-te, Lucia!“ se îndemna singură.

– Rubio... iubitule...

Rănitul deschise ochii, conştient numai pe jumătate.

– Trebuie să te părăsesc pentru un scurt timp, continuă ea.

Rubio îi încleştă mîna.

– Te rog...

– E în ordine, şopti ea. Mă întorc.

Se ridică în picioare şi-i aruncă o ultimă lungă privire. „N-am încotro", se gîndi. Luă crucea de aur, se întoarse şi ieşi în grabă din biserică, cu ochii plini de lacrimi. Aproape că se împletici pe stradă, dar porni să meargă repede, îndreptîndu-se spre casa de amanet. Cămătarul şi vărul său o aşteptau, probabil, cu paşaportul ei spre libertate. „Dimineaţa, cînd or să înceapă slujbele la biserică, or să-l găsească pe Rubio şi or să-l ducă la un doctor. Or să-l trateze şi o să se vindece. Numai că n-o să mai apuce dimineaţa, continuă Lucia să-şi spună. Mă rog, nu-i treaba mea".

Casa de Empeños era chiar în faţa ei. Întîrziase doar cîteva minute. Văzu că în prăvălie luminile erau aprinse. Cei doi o aşteptau.

Îşi iuţi pasul, apoi începu să alerge. Traversă strada şi dădu buzna pe uşa deschisă.

Îndărătul biroului de la postul de poliţie se afla un ofiţer în uniformă. Ridică ochii cînd o văzu năvălind înăuntru.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, strigă ea. Un om a fost înjunghiat. S-ar putea să moară.

Poliţistul nu-i puse întrebări. Ridică receptorul unui telefon şi vorbi. Cînd îl lăsă jos, o informă:

– Îndată va veni cineva pentru dumneavoastră.

Aproape simultan apărură doi detectivi.

– A fost cineva înjunghiat, *señorita?*

– Da, vă conduc la el. Repede!

– În drum o să-l luăm şi pe doctor, spuse unul dintre detectivi. Pe urmă o să ne conduceţi la prietenul dumneavoastră.

Îl luară pe doctor de acasă, şi Lucia însoţi grupul spre biserică.

Cînd intrară, doctorul se îndreptă spre silueta nemişcată dè pe podea şi îngenunche lîngă rănit.

– E încă viu, dar nu mai are mult. Chem o ambulanţă.

Lucia căzu în genunchi şi rosti în gînd: „Îţi mulţumesc, Doamne. Am făcut tot ce mi-a stat în putere. Acum ajută-mă să pot pleca de aici în siguranţă şi-ţi promit că nu te mai bat la cap".

Unul dintre detectivi o studiase pe Lucia tot drumul pînă la biserică. Chipul ei i se părea familiar. Şi apoi, brusc, îşi dădu seama de ce. Semăna leit cu fotografia transmisă în circulara secretă a Interpolului.

Detectivul îi şopti ceva la ureche colegului său, apoi amîndoi se întoarseră spre ea şi o cercetară. După care amîndoi se îndreptară spre ea.

– Scuzaţi-mă, *señorita*. Vreţi să fiţi bună să vă întoarceţi cu noi la postul de poliţie? Dorim să vă punem cîteva întrebări.

Capitolul douăzeci și opt

Ricardo Mellado se găsea la mică distanţă de peşteră cînd, deodată, văzu o lupoaică mare, cenuşie, îndreptîndu-se spre spărtura din stîncă. O clipă rămase împietrit, apoi se întoarse şi alergă spre peşteră cum nu mai alergase în viaţa lui. Dădu buzna la intrare strigînd:

– Soră!

În lumina slabă, desluşi matahala cenuşie sărind spre Graciela. Instinctiv, scoase pistolul şi trase. Lupoaica slobozi un urlet de durere şi se repezi la Ricardo. Simţi colţii ascuţiţi ai fiarei rănite sfîşiindu-i

hainele şi mirosul fetid al respiraţiei animalului. Lupoaica era mai puternică decît ar fi crezut el, avea muşchi vînjoşi şi viguroşi. Ricardo se lupta să se elibereze de namilă, dar îi era cu neputinţă.

Simţea că începe să-şi piardă cunoştinţa. Ca prin vis, o văzu pe Graciela venind spre el şi-i răcni:

– Pleacă de aici!

Apoi văzu mîna Gracielei ridicată deasupra capului lui şi, cînd mîna începu să coboare, îşi dădu seama că ţinea un bolovan mare. „Vrea să mă omoare", se gîndi Ricardo.

O clipă mai tîrziu, bolovanul trecu pe lîngă el şi aterizâ pe ţeasta animalului. O ultimă zvîcnire sălbatică şi fiara rămase nemişcată. Ricardo zăcea ghemuit pe jos, căznindu-se să-şi recapete răsuflarea. Graciela se lăsă în genunchi lîngă el.

– Eşti teafăr?

Glasul îi tremura de îngrijorare.

Ricardo izbuti cu greu să încuviinţeze din cap. Auzi un scîncet în spatele lui şi, cînd întoarse ochii, văzu cei doi pui cuibăriţi într-un colţ. Rămase nemişcat, adunîndu-şi puterile. În cele din urmă, se ridică în picioare, cu mare greutate.

Se tîrîră amîndoi afară, în aerul curat al munţilor. Erau zguduiţi. Ricardo trase adînc aer în piept, pînă cînd simţi că i se limpezesc minţile. Şocul fizic şi emoţional al întîlnirii cu moartea avsese un mare impact asupra amîndurora.

– Să plecăm de aici, spuse Ricardo. S-ar putea să vină să ne caute.

Graciela se cutremură la gîndul primejdiilor pe

care le aveau încă de înfruntat.

În ora următoare coborîră pe o cărare de munte foarte povîrnită şi, cînd ajunseră la un pîrîu, Ricardo hotărî:

– Să ne oprim aici!

În lipsa bandajelor şi dezinfectantelor îşi curăţară rănile şi zgîrieturile spălîndu-le cu apa rece, pură, a pîrîiaşului. Braţul lui Ricardo era atît de înţepenit încît abia de-l putea mişca. Spre marea lui surpriză, Graciela îi spuse:

– Dă-mi voie să te ajut.

Şi a fost şi mai surprins de blîndeţea cu care a făcut acest lucru.

Şi pe urmă, dintr-odată, Graciela fu cuprinsă de un tremur violent, ca reacţie la şocul prin care trecuse.

– E în ordine, o linişti Ricardo. Totul a trecut.

Dar Graciela nu se putea opri din tremur. O luă în braţe şi-i şopti pe un ton liniştitor:

– Şt, şt! Lupoaica a murit. N-ai de ce să te mai temi.

O strîngea în braţe şi îi simţi pulpele apăsîndu-i trupul şi buzele ei moi pe buzele lui. Se lipea de el şi murmura nişte cuvinte pe care nu le înţelegea. Avea senzaţia că o cunoscuse pe Graciela dintotdeauna. Şi totuşi nu ştia nimic despre ea. „Nimic altceva decît că e o minune a lui Dumnezeu", îşi spuse el.

Şi Graciela se gîndea la Dumnezeu. „Mulţumescu-Ţi

Ţie, Doamne, pentru această bucurie. Îţi mulţumesc că mi-ai dat şi mie prilejul să simt ce înseamnă dragostea".

Trăia nişte emoţii pe care nu le putea traduce în cuvinte articulate, ceva dincolo de tot ce şi-ar fi putut închipui vreodată.

Ricardo o privea şi frumuseţea ei încă îi mai tăia răsuflarea. „Acum îmi aparţine, îşi spuse el. Nu trebuie să se mai întoarcă la mănăstire. O să ne căsătorim şi vom avea nişte copii frumoşi – nişte fii puternici".

– Te iubesc, îi şuşoti el. N-am să te mai las să pleci de lîngă mine, Graciela.

– Ricardo...

– Iubita mea, vreau să mă căsătoresc cu tine. Vrei să fii soţia mea?

Şi fără măcar să se gîndească, Graciela răspunse:

– Da. Oh, da.

Şi din nou se cuibări în braţele lui şi îşi spuse: „Asta-i ceea ce mi-am dorit dintotdeauna şi am crezut că nu-mi va fi hărăzit niciodată".

Ricardo îi murmura:

– Un timp vom locui în Franţa, unde vom fi în siguranţă. Curînd luptele de aici se vor încheia şi atunci ne vom reîntoarce în Spania.

Graciela ştia că era gata să meargă oriunde alături de acest bărbat şi să împartă orice primejdie cu el.

Vorbiră despre multe, multe lucruri. Ricardo îi povesti cum îl cunoscuse pe Jaime Miró, îi vorbi despre ruperea logodnei lui, despre nemulţumirea tatălui său. Dar cînd o aşteptă şi pe ea să-şi povestească viaţa, Graciela rămase tăcută.

Se uită la el şi gîndi: „Nu pot să-i spun. O să-i fie silă de mine".

– Strînge-mă în braţe, îi ceru ea.

Dormiră şi se treziră în zori pentru a urmări soarele căţărîndu-se pe creasta muntelui şi poleind dealurile într-o strălucire roşiatică.

– Ar fi mai sigur să ne ascundem aici pe parcursul zilei, propuse Ricardo. O să pornim la drum odată cu căderea nopţii.

Mîncară din pachetul cu merinde pe care-l primiseră de la ţigani şi făuriră planuri de viitor.

– Aici, în Spania, există posibilităţi minunate, spuse Ricardo. Sau vor exista de îndată ce se va încheia pacea. Am o sumedenie de idei. Vom înfiinţa o afacere a noastră. Ne vom cumpăra o casă frumoasă şi o să avem cîţiva fii sănătoşi.

– Şi fete frumoase.

– Şi fete frumoase. Ricardo zîmbi. Niciodată n-aş fi crezut că voi putea fi atît de fericit.

– Nici eu, Ricardo.

– Peste două zile vom ajunge la Logroño unde ne vom întîlni cu ceilalţi. Îi luă mîna. O să le spunem că tu nu te mai întorci la mănăstire.

– Mă întreb dacă or să ne înţeleagă. Graciela rîse. De fapt, nici nu-mi pasă. Dumnezeu mă înţelege. Mi-a plăcut viaţa din mănăstire, dar... adăugă ea cu glas scăzut, aplecîndu-se spre el şi sărutîndu-l.

– Trebuie să te compensez pentru atîtea lucruri...

Graciela îl privi nedumerită:

– Nu înţeleg.

– Pentru toţi anii aceia de mănăstire, cînd ai trăit ruptă de lume. Spune-mi, iubito, regreţi că ai pierdut toţi anii ăştia?

Cum l-ar putea face să înţeleagă?

– Ricardo... nu am pierdut nimic. Crezi chiar că am fost lipsită de multe?

El căzu pe gînduri, neştiind de unde să înceapă. Îşi dădea seama că evenimentele care i se păreau lui importante ar fi fost total lipsite de însemnătate pentru călugăriţe în izolarea lor. Războaiele, ca de pildă războiul arabo-israelian? Zidul de la Berlin? Asasinarea unor lideri politici ca, de pildă, a preşedintelui american John Kennedy şi a fratelui acestuia, Robert Kennedy? Asasinarea lui Martin Luther King Junior, marele lider negru al mişcării nonviolente pentru egalitatea în drepturi a negrilor? Cutremurele? Grevele şi demonstraţiile de protest împotriva inumanităţii omului faţă de om?

Pînă la urmă, în ce măsură ar fi afectat oricare dintre aceste lucruri viaţa ei personală? Sau vieţile personale ale majorităţii oamenilor de pe acest pămînt?

În cele din urmă, răspuns:

– Într-un fel, n-ai pierdut mare lucru. Dar într-un alt sens, ai pierdut. Ceva a continuat să se desfăşoare. Viaţa. În toţi anii aceştia cît ai trăit zăvorîtă, s-au născut copii, au crescut, îndrăgostiţii s-au căsătorit, oamenii au suferit sau au fost fericiţi, oamenii au

murit, şi noi cei de aici am luat parte la toate astea, am participat la viaţă.

– Şi crezi că eu nu am participat? întrebă Graciela. Cuvintele începură să i se rostogolească de pe buze înainte de a le fi putut opri. Cîndva am făcut şi eu parte din viaţa asta despre care vorbeşti, şi a fost iadul pe pămînt. Mama mea a fost o curvă, şi în fiecare noapte aveam cîte un alt unchi. La paisprezece ani m-am dăruit unui bărbat pentru că mă atrăgea fizic şi pentru că eram geloasă pe mama mea pentru ce făcea. Cuvintele îi ţîşneau acum şuvoi. Aş fi devenit şi eu o curvă dacă aş fi continuat să particip la această viaţă pe care o găseşti atît de preţioasă. Nu. Nu socotesc că am fugit de ceva. Am fugit la ceva. Am găsit o lume a siguranţei, o lume senină şi bună.

Ricardo o privea îngrozit:

– Îmi... îmi pare rău. N-am vrut să...

Acum, Graciela plîngea în hohote. El o luă în braţe şi-i şopti:

– Ssst! E în ordine. A trecut. Erai doar un copil. Te iubesc.

Graciela se simţi de parcă Ricardo ar fi absolvit-o de păcat. Îi povestise grozăviile pe care le săvîrşise în trecut şi totuşi el o iertase. Şi – minunea minunilor – o iubea.

O strîngea cu putere la piept.

– Există un poem de Federico Garcia Lorca:

Noaptea nu doreşte să cadă,
Astfel încît tu să nu poţi veni
Şi eu să nu pot pleca...

Dar tu vei veni
Cu gura arsă de ploaia sărată.

Ziua nu doreşte să răsară
Astfel încît tu să nu poţi veni
Şi eu să nu pot pleca...

Dar tu vei veni
prin canalele înnoroiate ale întunericului.

Nici noaptea şi nici ziua nu doresc să vină
Astfel încît eu să pot muri pentru tine
Şi pentru mine.

Brusc, Graciela se gîndi la soldaţii care-i hăituiau şi se întrebă dacă ea şi iubitul ei Ricardo vor trăi îndeajuns încît să-şi poată făuri un viitor împreună.

Capitolul douăzeci şi nouă

Lipsea o verigă, un indiciu legat de trecut, şi Alan Tucker era hotărît să-l descopere. În ziarul care relata accidentul nu se menţiona prezenţa unui copil abandonat, dar îi va fi uşor să afle data cînd acesta fusese adus la orfelinat. Dacă data coincidea cu cea a prăbuşirii avionului, Ellen Scott va trebui să dea unele explicaţii. „Nu se poate să fie atît de proastă, îşi spuse Alan Tucker în sinea lui. Nu se poate să se fi expus la asemenea risc: să pretindă că moştenitoarea familiei Scott a murit în accident şi apoi să o părăsească în pragul unei case de fermă. Riscant!

Prea riscant. Pe de altă parte, să ne gîndim la miză: *Uzinele Scott.* Da, ar fi fost în stare de o asemenea maşinaţie. Dacă Ellen Scott ascunde un schelet în dulap, atunci e vorba de un schelet viu, şi o s-o coste din gros".

Tucker ştia că trebuie să fie cît se poate de precaut. Nu-şi făcea iluzii asupra persoanei cu care ar fi urmat să se înfrunte. Reprezenta puterea în stare pură. Şi ştia că era necesar să aibă toate dovezile la mînă înainte de a face cea mai mică mişcare.

Următorul lui pas fu o nouă vizită la părintele Berrendo.

- Părinte, aş dori să vorbesc cu fermierul şi cu soţia acestuia care au luat-o pe Patricia... vreau să spun pe Megan.

Bătrînul preot zîmbi:

– Sper ca discuţia dumneavoastră cu ei să nu aibă loc decît peste multă, multă vreme.

Tucker se uită la el.

– Vreţi să spuneţi că...?

– Că au murit de mult.

„Fir-ar să fie!" Dar trebuia să existe şi alte căi de explorat.

– Aţi spus că fetiţa a fost internată la un spital, avînd o pneumonie?

– Da.

„Acolo trebuie să existe o înregistrare".

– La ce spital?

– Spitalul a ars pînă la temelii în 1961. Acum avem un spital nou. Văzu expresia de dezamăgire care se aşternu pe chipul vizitatorului său şi adăugă: Trebuie

să ţineţi seama, *señor*, că vă interesaţi de un fapt care s-a petrecut acum douăzeci şi opt de ani. Multe lucruri s-au schimbat de atunci şi pînă acum.

„Nimic nu o să mă oprească din drum, se gîndi Tucker. Nu acum cînd am ajuns atît de aproape de ţintă. Pe undeva trebuie să existe un dosar al copilului".

Mai era un loc ce trebuia investigat: orfelinatul.

Îi raporta zilnic lui Ellen Scott care-i ceruse:

– Informează-mă asupra a tot ce se întîmplă. Cînd fata va fi găsită, vreau să fiu anunţată pe dată.

Şi Alan Tucker fusese frapat de urgenţa care se desprindea din tonul ei.

„A apucat-o o grabă nebună pentru ceva ce s-a întîmplat cu atîta timp în urmă. De ce oare? Mă rog, răspunsul ăsta poate să mai aştepte. În primul rînd trebuie să găsesc dovada de care am nevoie".

În acea dimineaţă Alan Tucker se duse la orfelinat. Aruncă o privire în sala comună unde se juca un grup de copii gălăgioşi, vorbăreţi.

Îşi spuse: „Aici a crescut moştenitoarea dinastiei Scott, în timp ce căţeaua aia din New York a pus mîna pe toată averea şi pe întreaga putere. Mă rog, va fi

obligată să împartă toate astea cu supusa dumnea-voastră slugă. Da, domnule, o să alcătuim o echipă clasa- ntîi, Ellen Scott şi cu mine".

O femeie tînără veni spre el şi-l întrebă:

– Vă pot fi cu ceva de folos, *señor?*

„Da, se gîndi el. Mi-ai putea înlesni să pun mîna pe un miliard de dolari". Cu glas tare, spuse:

– Aş dori să discut cu persoana care răspunde de orfelinat.

– *Señora* Angeles.

– E aici?

– *Si, señor.* Vă conduc la ea.

O urmă pe tînără prin holul principal pînă la un birou plasat în fundul clădirii.

– Intraţi, vă rog.

Alan Tucker intră în cămăruţă. La birou şedea o femeie de vreo optzeci de ani. Cîndva fusese o persoană voinică, dar silueta i se împuţinase, aşa încît dădea impresia că trupul ei aparţinuse altcuiva. Părul îi era cenuşiu şi rar, dar ochii îşi păstraseră strălucirea şi limpezimea.

– Bună dimineaţa, *señor.* Cu ce vă pot ajuta? Aţi venit ca să adoptaţi vreunul dintre adorabilii noştri copilaşi? Aveţi de unde alege.

– Nu, *señora.* Am venit să mă interesez de un copil care a fost lăsat aici cu mulţi ani în urmă.

Mercedes Angeles îşi încruntă sprîncenele.

– Nu înţeleg.

– A fost adusă aici o fetiţă – Tucker se prefăcu a consulta o hîrtie – în octombrie 1947.

– E mult de atunci. Acum nu mai poate fi aici. Ştiţi,

señor, noi avem o regulă, la vîrsta de cincisprezece ani...

– Nu, *señora*. Ştiu că nu mai e aici. Ceea ce doresc să aflu eu e data exactă cînd a fost adusă aici.

– Mă tem că nu vă pot ajuta, *señor*.

Tucker încercă o strîngere de inimă.

– Vedeţi dumneavoastră, continuă bătrîna, atîţia copii sînt aduşi la noi. Doar dacă-i cunoaşteţi numele...

„Patricia Scott", spuse Alan în gînd. Apoi adăugă cu glas tare:

– Megan. Numele ei e Megan.

Faţa bătrînei se lumină.

– Nimeni n-ar putea să uite vreodată copila asta. Era un drăcuşor împieliţat, dar toată lumea o adora. Ştiţi că într-o zi a...

Alan Tucker nu avea timp de poveşti. Instinctul îi spunea că se afla foarte aproape de a pune mîna pe o parte din averea familiei Scott. Şi bătrîna asta guralivă era cheia întregii afaceri. „Trebuie să am răbdare cu ea", se îndemnă Tucker.

– *Señora* Angeles... nu dispun de mult timp. Credeţi că deţineţi data în dosarele dumneavoastră?

– Desigur, *señor*. Statul ne cere să ţinem o evidenţă foarte exactă.

Inima lui Tucker luă din nou avînt.

„Păcat că n-am adus un aparat fotografic cu mine să fac o copie a fişei. N-are importanţă. O să fac eu o fotocopie", se gîndi el.

– Pot să văd acest dosar, *señora?*

Bătrîna se încruntă din nou.

– Nu ştiu, domnule. Fişele noastre sînt confiden-

ţiale şi...

– Bineînţeles, răspunse Tucker împăciuitor, şi, desigur, vă respect secretele. Aţi spus că ţineaţi mult la micuţa Megan şi ştiu că aţi fi în stare să faceţi orice ca s-o ajutaţi. Ei bine, aceasta este raţiunea vizitei mele aici. Am nişte veşti bune pentru ea.

– Şi de asta vă este necesară data cînd a fost adusă la orfelinat?

Tucker răspunse cu viclenie:

– Ca să pot avea dovada că este într-adevăr persoana care cred eu că ar fi. Tatăl ei a murit şi i-a lăsat o mică moştenire, ori trebuie să mă asigur că o va primi.

Bătrîna dădu din cap, cu înţelepciune:

– Înţeleg.

Tucker scoase un rulou de bancnote din buzunar.

– Şi pentru a vă dovedi cît de mult apreciez osteneala pe care v-o daţi, doresc să fac o donaţie de o sută de dolari pentru orfelinatul dumneavoastră.

Bătrîna se uita la ruloul de bancnote cu o expresie îndoielnică zugrăvită pe faţă.

Tucker mai scoase o bancnotă:

– Două sute.

Bătrîna se încruntă.

– Bine, cinci sute.

Mercedes Angeles radia de bucurie.

– Foarte generos din partea dumneavoastră, *señor.* Vă voi arăta dosarul.

„Am reuşit, jubilă Tucker. Doamne Dumnezeule, am reuşit! Ellen a furat *Uzinele Scott.* Şi dacă n-aş fi fost eu, nimeni n-ar fi ştiut!"

Cînd o s-o confrunte pe Ellen Scott cu aceste dovezi, nu va mai putea să nege. Accidentul de avion avusese loc la 1 octombrie. Megan zăcuse zece zile la spital. Aşa încît fusese adusă la orfelinat în jurul datei de 11 octombrie.

Mercedes Angeles se întoarse în birou, ţinînd un dosar în mînă.

– L-am găsit, spuse ea cu mîndrie.

Alan Tucker se reţinu cu greu să nu se repeadă să i-l smulgă din mînă.

– Pot să-l văd? întrebă el pe un ton politicos.

– Sigur că da. Aţi fost atît de generos cu noi. Sper însă că nu veţi spune nimănui de acest lucru, adăugă ea încruntîndu-se. Ştiţi, n-ar trebui să vi-l arăt.

– Va rămîne secretul nostru, *señora.*

Îi înmînă dosarul.

Alan trase adînc aer în piept şi îl deschise. Sus, pe prima pagină, scria:

„Megan. Copil de sex feminin. Părinţi necunoscuţi". Şi apoi urma data. Dar trebuie să fi fost o greşeală la mijloc.

– Aici scrie că Megan a fost adusă pe 14 iunie 1947.

– *Si, señor.*

– Imposibil.

Tucker începuse aproape să ţipe. „Accidentul de avion a avut loc la 1 octombrie, patru luni mai tîrziu", îşi repetă el.

Mercedes Angeles îl privi nedumerită.

– Imposibil, *señor*? Nu înţeleg.

– Cine... cine ţine aceste dosare?

– Eu. Ori de cîte ori e adus un copil aici, notez data şi orice altă informaţie de care dispun.

Visul lui Tucker se spulbera.

– Nu cumva s-a strecurat o greşeală? Mă refer la dată... nu cumva a fost zece sau unsprezece octombrie?

– *Señor*, răspunse bătrîna indignată. Cunosc diferenţa dintre paisprezece iunie şi unsprezece octombrie.

Totul se terminase. Îşi clădise visul pe o femelie prea şubredă. Aşadar, Patricia Scott murise într-adevăr în accidentul de avion. Era o simplă coincidenţă faptul că Ellen Scott căuta o fată care se născuse cam în acelaşi timp.

Alan Tucker se ridică cu greutate şi spuse:

– Vă mulţumesc, *señora*.

– *De nada, señor.*

Mercedes Angeles îl urmări din priviri. Ce domn amabil! Şi ce generos! Cu cei cinci sute de dolari va putea cumpăra lucruri multe pentru orfelinat. Dar ce să mai vorbim de cecul de o sută de mii de dolari trimis de doamna care îi telefonase din New York! „Unsprezece octombrie a fost într-adevăr o zi norocoasă pentru orfelinatul nostru! Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne", se gîndi ea.

Alan Tucker îşi dădea raportul la telefon:

– Încă n-am veşti importante, doamnă Scott. Se spune că ar fi pornit spre nord. Din cîte ştiu eu, fata e în siguranţă.

„Şi-a schimbat complet tonul, se gîndi Ellen Scott. Ameninţarea s-a spulberat. Asta înseamnă că a fost la orfelinat. Acum vorbeşte din nou ca un subaltern. Mă rog, o să vedem dacă o să mai fie şi asta, după ce o găseşte pe Patricia".

– Raportează-mi şi mîine.

– Da, doamnă Scott.

Capitolul treizeci

„Apără-mă Doamne, pentru că la Tine mi-e refugiul. Tu eşti stăpînul meu; în afară de Tine nu mai am nimic. Te iubesc, Doamne. O, Dumnezeule, tăria mea! Domnul este stînca mea şi fortăreaţa şi eliberatorul..."

Sora Megan ridică ochii şi-l văzu pe Felix Carpio urmărind-o cu o mină îngrijorată.

„E într-adevăr speriată", se gîndi el.

Încă din momentul cînd începuseră călătoria, Felix îşi dăduse seama de teama care o stăpînea pe Megan.

„E firesc, îşi spuse el. A stat ferecată în mănăstire Dumnezeu ştie cîţi ani şi acum s-a pomenit dintr-o dată zvîrlită într-o lume ciudată, înspăimîntătoare. Va trebui să ne purtăm foarte blînd cu biata fată".

Sora Megan era într-adevăr înspăimîntată. De cînd părăsise mănăstirea se ruga întruna, din toată inima:

„Iartă-mă, Doamne, că îmi place atît de mult tot ce mi se întîmplă. Ştiu că păcătuiesc".

Dar oricît s-ar fi rugat, sora Megan nu se putea împiedica să nu gîndească: „Nu cred că m-am simţit vreodată mai bine". Era cea mai fantastică aventură din tot ce trăise ea pînă atunci. La orfelinat plănuise de multe ori evadări spectaculoase, dar toate astea nu erau decît o joacă de copii. Acum trăia adevărata viaţă. Se găsea în mîna unor terorişti şi erau urmăriţi de poliţie şi de armată. Şi, în loc să fie speriată, sora Megan se simţea ciudat de plăcut emoţionată.

După ce mărşăluiră întreaga noapte, în zori se opriră. Megan şi Amparo rămaseră de faţă cînd Jaime Miró şi Felix Carpio începură să studieze o hartă.

– La patru mile de aici se găseşte Medina del Campo, spuse Jaime. Propun să-l evităm. Acolo staţionează permanent o garnizoană. Noi ne vom continua drumul spre nord, către Valladolid. Vom ajunge acolo pe la începutul după-amiezii.

„Cu uşurinţă", îşi spuse sora Megan fericită.

Fusese o noapte lungă, istovitoare, fără odihnă,

dar Megan se simţea minunat. Jaime îşi forţa deliberat grupul, însă Megan îi înţelegea intenţiile. O punea la încercare, aştepta să o vadă că cedează. „Ei bine, o să aibă o surpriză", îşi spunea ea.

De fapt, Jaime Miró se simţea intrigat de sora Megan. Nu avea nici pe departe comportamentul la care te-ai fi aşteptat din partea unei călugăriţe. Se afla la mile depărtare de mănăstire, călătorea prin ţinuturi străine, urmărită de poliţie şi, totuşi, s-ar fi zis că situaţia îi făcea plăcere. „Ce fel de călugăriţă mai e şi asta?" se întreba Jaime.

Amparo Jirón era însă mai puţin impresionată. „Aş fi bucuroasă să scap de ea", îşi spunea. Amparo se ţinea scai de Jaime, lăsînd-o pe Megan să meargă cu Felix Carpio.

Ţinutul pe care-l străbăteau era sălbatic şi minunat, dezmierdat de miresmele dulci ale vîntului de vară. Treceau pe lîngă sate vechi, unele părăsite şi părăginite şi, la un moment dat, văzură sus, pe culmea unui deal, un vechi castel abandonat.

Amparo îi evoca lui Megan un animal sălbatic – urca şi cobora fără nici un efort dealurile şi văile şi nu părea niciodată obosită.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd contururile oraşului Valladolid se iviră, în sfîrşit, în depărtare, Jaime le ceru să se oprească.

Se întoarse spre Felix:

– Totul e aranjat?

– Da.

Megan se întrebă ce anume o fi fost aranjat, dar află foarte curînd răspunsul.

– Tomás a primit instrucţiuni să ia legătura cu noi în faţa edificiului.

– La ce oră se închide banca?

– La cinci. Avem tot timpul.

Jaime încuviinţă din cap.

– Şi azi or să aibă încasări grase.

„Dumnezeule mare, au de gînd să jefuiască o bancă!“ se gîndi Megan.

– O să aveţi o maşină? întrebă Amparo.

– Nici o problemă, o asigură Jaime.

„Au de gînd să fure una“, îşi spuse Megan. Era şi mai senzaţional decît se aşteptase. „Dar lui Dumnezeu n-or să-i placă toate astea“.

Cînd grupul ajunse în împrejurimile oraşului Valladolid, Jaime îi avertiză:

– Amestecaţi-vă în mulţime. Azi vor fi lupte de tauri şi se vor aduna mii de oameni. Să nu ne pierdem unii de alţii.

Jaime Miró avusese dreptate cu privire la mulţime. În viaţa ei Megan nu mai văzuse asemenea îmbulzeală. Străzile erau un furnicar de pietoni, de automobile şi motociclete, pentru că luptele de tauri atrăseseră nu numai turişti ci şi cetăţeni din toate oraşele învecinate. Pînă şi copiii se jucau pe stradă de-a toreadorii.

Megan era de-a dreptul fascinată de îngrămădeală, de zgomot şi de freamătul din jurul ei. Se uita

la feţele trecătorilor şi se întreba ce fel de viaţă or fi avînd. „În curînd o să mă întorc la mănăstire şi iarăşi nu mi se va mai îngădui să privesc faţa cuiva. Aşa încît trebuie să profit de ocazie cît mai pot". Bordurile trotuarelor erau înţesate de vînzători ambulanţi care expuneau brelocuri, medalioane religioase şi cruci şi, pretutindeni, plutea mirosul de carne care se prăjea în ulei sfîrîitor.

Megan îşi dădu brusc seama că era lihnită de foame.

Dar Felix fu acela care se pronunţă:

– Jaime, sîntem cu toţii flămînzi. Hai să gustăm din carnea asta friptă.

Felix cumpără patru bucăţi şi-i întinse una lui Megan:

– Gustă, soră! O să-ţi placă.

Era delicioasă. Atîta amar de ani din viaţa ei hrana fusese ceva ce nu trebuia să-ţi placă, menirea ei fiind doar să-ţi menţină forţele întru gloria Domnului. „Bucata asta toată e a mea", se gîndi Megan foarte ireverenţios.

– Arena e în partea asta, îi anunţă Jaime.

Urmară mulţimea, trecînd pe lîngă parcul din mijlocul oraşului, îndreptîndu-se spre Plaza Poinente, care dădea în Plaza de Toros. Arena se găsea în interiorul unei imense structuri de stuc, înaltă de trei etaje. Săgeţile din stînga indicau *sol*, iar cele din dreapta, *sombra*. Soare sau umbră. Sute de oameni stăteau la coadă, aşteptînd să cumpere bilete.

– Rămîneţi aici, le porunci Jaime.

Îl urmăriră din priviri în timp ce se îndrepta spre

locul unde cîţiva bişniţari vindeau bilete la speculă:

Megan se întoarse spre Felix:

– Vom asista la o luptă de tauri?

– Da, dar nu-ţi face griji, soră, o asigură Felix. Ai să vezi c-o să-ţi placă.

„Să-şi facă griji?" Megan era entuziasmată de idee. Una dintre fanteziile fabulate la orfelinat era că tatăl ei fusese un mare *torero*, şi Megan citise toate cărţile despre luptele de tauri care-i căzuseră în mînă.

– Adevăratele lupte de tauri au loc la Madrid şi la Barcelona, o informă Felix. Astea de aici nu sînt profesioniste, sînt *novilleros*. Lupte de amatori. Ei n-au primit *alternativa.*

Megan ştia că *alternativa* era distincţia acordată numai matadorilor de prima mînă.

– Cei pe care-i vom vedea azi, continuă Felix, luptă în costume închiriate şi nu în costume uşoare, brodate cu aur; înfruntă tauri cu coarne pilite, periculoase, cu care profesioniştii refuză să lupte.

– Şi de ce o fac?

Felix ridică din umeri:

– *Hambre hace mas daño que las cuernas.* Foamea e mai dureroasă decît coarnele.

Jaime se întoarse cu patru bilete.

– Am găsit pentru toţi. Să intrăm.

Megan era din ce în ce mai emoţionată.

Cînd se apropiară de intrarea în uriaşa arenă, trecură pe lîngă un afiş lipit pe perete. Fata se opri în faţa lui:

– Uitaţi-vă!

Era o fotografie a lui Jaime Miró şi dedesubt scria:

CĂUTAT PENTRU CRIMĂ
JAIME MIRÓ
RECOMPENSĂ UN MILION PESETAS
PENTRU PRINDEREA LUI
VIU SAU MORT

Din nou Megan îşi dădu seama cu ce fel de om călătorea; viaţa ei era în mîinile unui terorist.

Jaime studia fotografia. Cu neobrăzare, îşi scoase pălăria şi ochelarii de soare şi se aşează faţă-n faţă cu portretul lui.

– Nu-i o poză rea.

Apoi dezlipi afişul de pe perete, îl împături şi îl vîrî în buzunar.

– La ce bun? comentă Amparo. Probabil că au lipit sute de afişe din astea.

Jaime rînji:

– Ăsta de aici o să ne aducă o avere, *querida.*

Apoi îşi puse la loc pălăria şi ochelarii negri.

„Ce remarcă stranie!" gîndi Megan. Nu se putea împiedica să nu-i admire sîngele rece. Jaime Miro degaja un aer de competenţă solidă, care o făcea să se simtă în siguranţă alături de el. „Soldaţii n-or să-l prindă niciodată", îşi spunea ea.

– Să intrăm.

Clădirea avea douăsprezece intrări spaţioase. Porţile de fier roşu erau larg deschise, fiecare dintre ele fiind numerotată. La intrare se înghesuiau *puestos* care vindeau Coca-Cola şi bere, şi alături de ei se înşirau nişte cabine de toaletă. Fiecare sector şi fiecare loc purtau cîte un număr. Rîndurile de bănci

de piatră alcătuiau un cerc complet, avînd în centru arena acoperită cu nisip. Pretutindeni erau lipite reclame: *BANCO CENTRAL... BOUTIQUE CALZADOS... SCHWEPPES... RADIO POPULAR...*

Jaime cumpărase bilete pentru partea din umbră şi, cînd se aşezară pe băncile de piatră, Megan privi în jur uluită. Era cu totul altfel decît îşi imaginase. În copilărie văzuse o fotografie colorată, romantică, a arenei din Madrid, uriaşă şi împodobită. Asta de aici era o arenă oarecum improvizată. Băncile se umpleau rapid de spectatori.

Se auzi un sunet de trompetă. Lupta de tauri începea.

Megan se înclină în faţă, cu ochii dilataţi. Un taur uriaş dădu buzna în arenă şi un matador se ivi de după o mică barieră de lemn, laterală, şi începu să enerveze animalul.

– După asta urmează picadorii, exclamă Megan aţîţată.

Jaime Miró se uită la ea cu mirare. El se temuse că sora nu o să poată suporta spectacolul luptei şi că o să atragă atenţia asupra lor. Şi, în schimb, părea să o guste copios. „Ciudat!"

Un picador călare pe un cal acoperit cu o pătură groasă se apropie de taur. Taurul îşi înclină capul şi şarjă spre pieptul calului; cînd intră cu coarnele în pătură, picadorul îi înfipse în umăr o lance lungă de doi metri.

Megan urmărea lupta fascinată.

– Face asta ca să-i slăbească forţa musculară a gîtului, explică ea, amintindu-şi de cărţile îndrăgite pe

care le citise cu atîţia ani în urmă.

Felix Carpio făcu ochii mari:

– Aşa e, soră.

Megan urmări cum cele două *banderillas* viu colorate erau vîrîte în umerii taurului. Acum era rîndul matadorului. Păşi în arenă ţinînd la şold o capă roşie, care ascundea o sabie. Taurul se întoarse spre el şi se năpusti asupră-i.

Megan era în culmea aţîţării.

– Acum o să-şi înceapă pasele, comentă ea. Întîi *pase verónica*, pe urmă *media-verónica* şi, la urmă, *vebolera.*

Jaime nu-şi mai putu stăpîni curiozitatea:

– Soră, de unde le ştii pe toate astea?

Fără să stea pe gînduri, Megan răspunse:

– Tatăl meu a fost toreador. la priviţi!

Acţiunea se desfăşura atît de vertiginos, încît Megan de-abia o putea urmări. Taurul înnebunit continua să se repeadă la matador şi, de fiecare dată cînd namila se apropia de el, acesta flutura, lateral, capa roşie şi taurul se năpustea în capă. Megan era preocupată.

– Ce se întîmplă dacă luptătorul e rănit?

Jaime înălţă din umeri.

– Într-un loc ca ăsta, bărbierul oraşului o să-l ducă într-o şură şi o să-l coasă.

Taurul şarjă din nou şi, de astă dată matadorul sări într-o parte. Mulţimea îl huidui.

– Regret că nu ţi-am putut oferi o luptă mai interesantă, soră, îi spuse Felix Carpio pe un ton de scuză. Ar trebui să vezi marile lupte. Eu i-am văzut pe

Manolete şi pe Córdobes şi pe Ordóñez. Ăştia făceau din lupta de tauri un spectacol de neuitat.

– Am citit despre ei, răspunse Megan.

– Ai auzit vreodată minunata poveste a lui Manolete? o întrebă Felix.

– Care poveste?

– Se spune că, la început, Manolete era un matador oarecare, nici mai bun nici mai prost decît sute de alţii. Era logodit cu o tînără frumoasă, dar într-o zi, cînd Manolete era în arenă, un taur l-a împuns în testicule şi medicul care l-a tratat i-a spus că nu va mai putea niciodată să aibă copii. Manolete îşi iubea atît de mult logodnica, încît s-a ferit să-i dea această veste, de teamă că n-o să se mai mărite cu el. S-au căsătorit şi, cîteva luni mai tîrziu, fata l-a anunţat cu mîndrie că aşteaptă un copil. Bineînţeles, Manolete a ştiut că nu e copilul lui şi a părăsit-o. După aceea Manolete părea să-şi fi pierdut minţile. Nu mai avea nici un chef să trăiască, astfel încît în arenă se preta la nişte acte de curaj pe care nici un matador nu le mai făcuse vreodată. Îşi risca întruna viaţa, sperînd că va fi omorît şi, astfel, deveni cel mai mare matador din lume. Doi ani mai tîrziu, se îndrăgosti de o altă fată şi se căsători cu ea. După cîteva luni, aceasta l-a anunţat cu mîndrie că aşteaptă un copil. Şi numai atunci şi-a dat Manolete seama că medicul se înşelase.

– Ce îngrozitor! exclamă Megan.

Jaime rîse zgomotos.

– O istorioară interesantă, comentă el. Mă întreb dacă conţine vreun sîmbure de adevăr.

– Mi-ar plăcea să cred că da, spuse Felix.

Amparo îi asculta cu o faţă impasibilă. Urmărise, cu un profund resentiment, felul în care sporea interesul lui Jaime faţă de călugăriţă. „Sora asta ar face mai bine să fie atentă", se gîndi ea.

Vînzători de mîncare, încinşi cu şorţuri, circulau în sus şi-n jos pe culoarele arenei, strigîndu-şi marfa în gura mare. Unul dintre ei se apropie de băncile pe care şedeau Jaime şi ceilalţi.

– *Empañadas caliente!* strigă omul.

Jaime ridică o mînă:

– *Aqui!*

Vînzătorul strecură cu dibăcie un pachet prin mulţime, pînă în mîinile lui Jaime. Acesta înmînă spectatorului de lîngă el zece pesetas, rugîndu-l să le transmită vînzătorului. Megan îl urmări pe Jaime care-şi aşeză pachetul cu *empañadas* în poală, şi apoi îl deschise cu grijă. Înăuntru se găsea o foaie de hîrtie. O citi o dată, apoi încă o dată, şi Megan îl văzu încleştîndu-şi fălcile.

Jaime îşi strecură hîrtia în buzunar.

– Plecăm, anunţă el scurt. Pe rînd cîte unul. Se întoarse spre Amparo. Tu pleci prima. Ne întîlnim la poartă.

Fără să rostească o vorbă, Amparo se ridică şi îşi croi drum spre culoarul dintre şirurile de bănci.

Apoi Jaime îi făcu un semn lui Felix, care se ridică

la rîndul lui şi o urmă pe Amparo.

– Ce se întîmplă? întrebă Megan. A intervenit ceva?

– Plecăm la Logroño. Se ridică şi Jaime. Fii cu ochii pe mine, soră. Dacă vezi că nu mă opreşte nimeni, vino şi dumneata la poartă.

Megan îl urmări, încordată, în timp ce Jaime îşi croi drum spre culoar şi apoi spre ieşire. Se părea că nimeni nu-i dădea nici o atenţie. Cînd Jaime ieşi din raza ei vizuală, Megan se ridică şi ea şi dădu să iasă. În clipa aceea, un urlet înălţat din mulţime o făcu să-şi întoarcă din nou ochii spre lupta de tauri. Un matador tînăr zăcea pe jos, străpuns de coarnele unui taur sălbatic. Sîngele i se scurgea în nisip. Megan închise ochii şi înălţă o rugăciune în gînd: „O, Isuse binecuvîntat, fie-Ţi milă de omul ăsta. Fă-l să nu moară, ci să trăiască. Domnul l-a pedepsit crunt, dar nu l-a dat pe mîna morţii". Deschise ochii, se întoarse şi se grăbi să iasă.

Jaime, Amparo şi Felix o aşteptau la ieşire.

– Să mergem, le spuse Jaime.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Felix.

– Soldaţii l-au împuşcat pe Tomás, răspunse el răstit. E mort. Şi poliţia a pus mîna pe Rubio. A fost înjunghiat într-o încăierare dintr-o cîrciumă.

Megan îşi făcu semnul crucii.

– Şi ce s-a întîmplat cu sora Teresa şi cu sora Lucia? întrebă ea îngrijorată.

– Despre sora Teresa nu ştiu nimic. Sora Lucia a fost şi ea reţinută de poliţie. Jaime se întoarse spre ceilalţi: Trebuie să ne grăbim. Îşi consultă ceasul: La

bancă e ora de vîrf.

– Jaime, poate că ar trebui să mai aşteptăm, sugeră Felix. E primejdios să organizăm numai noi doi un *hold-up* la bancă în clipa de faţă.

Megan pîndi atentă răspunsul lui Jaime, spunîndu-şi: „Asta n-o să-l oprească". Şi avu dreptate.

Cei trei se îndreptară spre uriaşul loc de parcare din spatele arenei. Cînd Megan îi ajunse din urmă, îl văzu pe Felix examinînd un automobil Seat albastru.

– Ăsta ar merge, îşi dădu el cu părerea.

Bîjbîi o clipă la broasca portierei, o deschise, îşi vîrî capul înăuntru. Se ghemui sub volan şi, un minut mai tîrziu, motorul porni.

– Intraţi! le porunci Jaime.

Megan rămase locului, nehotărîtă:

– Furaţi un automobil?

– Pentru numele lui Dumnezeu! şuieră Amparo. Încetează să te mai comporţi ca o călugăriţă şi urcă în maşină!

Cei doi bărbaţi ocupară locurile din faţă, cu Jaime la volan. Amparo se aşeză în spate.

– Vii odată sau nu? o întrebă Jaime.

Trase adînc aer în plămîni şi se urcă în maşină alături de Amparo. Demarară. Megan închise ochii. „Dumnezeule mare, unde mă mîni?"

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, soră, interveni Jaime, află că nu furăm maşina. O confiscăm în numele oştirii basce.

Megan dădu să răspundă ceva, dar renunţă. Nimic din ce ar fi putut ea spune nu l-ar fi făcut pe Jaime să-şi schimbe hotărîrea. Rămase tăcută, în timp

ce Miró conducea maşina spre centrul oraşului.

„Are de gînd să jefuiască o bancă, îşi spuse Megan şi, în ochii Domnului, eu voi fi la fel de vinovată ca şi el". Îşi făcu cruce şi începu să se roage în gînd.

Banca Bilbao se afla la parterul unui bloc de nouă etaje pe Calle de Cervantes în Plaza de Circular.

Cînd maşina se opri în faţa clădirii, Jaime îi spuse lui Felix:

– Ţine motorul ambalat. Dacă mi se întîmplă ceva, pleacă şi întîlneşte-te cu ceilalţi la Logroño.

Felix îl privi surprins:

– Ce tot vorbeşti? Doar n-ai de gînd să intri în bancă singur? Nu se poate. Miza e prea mare, Jaime. E prea primejdios.

Jaime îl bătu pe umăr:

– Dacă n-o să reuşesc, înseamnă că n-am reuşit, răspunse el rînjind.

Ieşi din maşină.

Îl văzură intrînd într-un magazin de marochinerie, din apropierea băncii. Cîteva minute mai tîrziu ieşi ţinînd în mînă o servietă diplomat. Făcu un semn din cap grupului aflat în maşină şi intră în bancă. Lui Megan i se tăie respiraţia. Începu să se roage:

Rugăciunea e o chemare
Rugăciunea e o ascultare
Rugăciunea e un adăpost

Rugăciunea e o prezenţă
Rugăciunea e o lumină aprinsă
de Hristos

„Sînt calmă şi plină de seninătate".
Nu era calmă şi plină de seninătate.

Jaime Miró intră pe cele două rînduri de uşi care dădeau în holul de marmură al băncii. Dincolo de intrare zări, montat sus în perete, ochiul camerei televiziunii de control. Îi aruncă o privire indiferentă, apoi se uită de jur împrejur în bancă. Îndărătul ghişeelor, o scară ducea la etaj, unde funcţionarii băncii lucrau în birouri. Era aproape de ora închiderii şi banca forfotea de clienţi care se grăbeau să-şi încheie afacerile. În faţa celor trei ghişee de casă se formaseră cozi şi Jaime observă că unii dintre clienţi ţineau în mînă pachete. Se ataşă la una din cozi şi îşi aşteptă rîndul cu răbdare.

Cînd ajunse la ghişeu, îi zîmbi casierului şi îi spuse:

– *Buenas tardes.*

– *Buenas tardes, señor.* Cu ce vă putem servi?

Jaime se aplecă la ferestruică şi scoase afişul împăturit, cu fotografia lui. I-l înmînă casierului:

– Vrei, te rog, să te uiţi la asta?

– Sigur, domnule, răspunse casierul cu un zîmbet politicos.

Despături hîrtia şi, cînd văzu ce era, căscă ochii. Se uită la Jaime şi în priviri i se citi panica.

– E o reproducere bună, nu? îl întrebă Jaime cu voce scăzută. Şi, după cum îţi dai seama, am ucis mulţi oameni, aşa că unul în plus nu mai contează. Înţelegi ce vreau să spun?

– P... perfect, *señor*. P...perfect. Am familie.. Vă implor...

– Respect familia, aşa încît îţi voi spune ce să faci ca să-l salvezi pe tatăl copiilor dumitale. Jaime îi împinse casierului servieta diplomat. Vreau să-mi umpli asta. Repede şi în linişte deplină. Dacă gîndeşti într-adevăr că banii sînt mai preţioşi decît viaţa dumitale, atunci apasă pe butonul de alarmă.

– Nu, nu, nu! exclamă casierul clătinînd din cap.

Începu să scoată din sertar bani cu ghiotura, şi să-i îndese în servietă. Mîinile îi tremurau.

Cînd umplu servieta, spuse:

– Poftim, *señor*. Vă... vă promit să nu declanşez alarma.

– Foarte înţelept din partea dumitale, replică Jaime. Şi am să-ţi spun de ce, *amigo*. Se întoarse şi arătă spre o femeie între două vîrste care se afla la capătul cozii şi ţinea în mînă un pachet învelit în hîrtie de ambalaj. O vezi pe femeia aceea? Face parte din banda mea. Şi în pachetul acela e o bombă. Dacă aude alarma sunînd, declanşează pe loc bomba.

Casierul păli şi mai tare.

– Nu, vă rog!

– Aştepţi pînă ce pleacă femeia cu pachetul şi numai la zece minute după aceea faci prima mişcare, îl avertiză Jaime.

– Jur pe viaţa copiilor mei, răspunse casierul.

– *Buenas tardes.*

Jaime luă servieta diplomat şi se îndreptă spre uşă. Simţea ochii casierului aţintiţi asupra lui.

Se opri lîngă femeia cu pachetul.

– Trebuie să vă fac un compliment, i se adresă el. Aveţi o rochie care vă stă foarte bine.

Femeia roşi.

– Vai, vă mulţumesc, *señor* – *gracias.*

– *De nada.*

Jaime întoarse capul şi-i făcu un semn casierului, apoi ieşi din bancă. Aveau să treacă cel puţin cincisprezece minute pînă cînd femeia cu pachetul să ajungă la ghişeu, să-şi termine treburile şi să plece. Pînă atunci, el şi ai lui vor fi departe.

Cînd îl văzu ieşind din bancă şi îndreptîndu-se spre maşină, Megan fu cît p-aci să leşine de uşurare.

Felix Carpio rînji cu gura pînă la urechi.

– A făcut-o, puşlamaua! Apoi, întorcîndu-se spre Megan: Iartă-mă, soră.

În viaţa ei Megan nu fusese mai bucuroasă să vadă pe cineva. „A făcut-o, se gîndi ea. Şi încă de unul singur. Vai, cînd o să le spun surorilor ce s-a întîmplat!" Şi apoi îşi aduse aminte. Nu va putea povesti niciodată nimănui despre acest lucru. Cînd se va reîntoarce la mănăstire, nu va mai exista decît tăcere, pentru tot restul vieţii ei. Încerca o senzaţie

ciudată.

Jaime i se adresă lui Felix:

– Dă-i drumul, *amigo*. Conduc eu.

Aruncă servieta diplomat pe bancheta din spate.

– Totul s-a desfăşurat bine? întrebă Amparo.

Jaime rîse:

– Nici că s-ar fi putut mai bine. Trebuie să-i mulţumesc colonelului Acoca pentru cartea mea de vizită.

Maşina o porni în josul străzii. La primul colţ, pe Calle de Tudela, Jaime o luă la stînga. Deodată, ca din senin, se ivi un poliţist care se postă în faţa maşinii ridicînd o mînă şi semnalizînd să oprească. Jaime apăsă pe frînă. Inima lui Megan începu să bata cu putere.

Poliţistul se apropie de maşină.

– Care-i problema, domnule ofiţer? întrebă Jaime calm.

– Problema, *señor,* este că mergeţi în sens greşit pe o stradă cu sens unic. Dacă nu-mi puteţi dovedi că sînteţi orb, aţi dat de necaz. Arătă spre indicatorul din capătul străzii. Sensul e marcat clar. Se presupune că şoferii respectă asemenea indicator. Că doar de asta a fost pus aici.

Jaime îi răspunse pe un ton de scuză:

– De o mie de ori iertare. Prietenii mei şi cu mine eram prinşi într-o discuţie atît de palpitantă, încît n-am observat semnul.

Poliţistul se aplecă pe fereastra maşinii. Îl studie pe Jaime, cu o expresie nedumerită pe faţă.

– Sînteţi atît de bun să-mi arătaţi actele

dumneavoastră?

– Desigur.

Jaime se aplecă şi scoase revolverul din buzunarul hainei. Felix era gata să intre în acţiune, Megan îşi ţinea respiraţia.

Jaime se prefăcu că se caută prin buzunare:

– Ştiu că le-am pus pe aici pe undeva.

În momentul acela, din partea de peste drum a pieţii izbucni un strigăt puternic şi poliţistul se întoarse să vadă ce se întîmplă. La colţul străzii, un bărbat bătea o femeie, lovind-o cu pumnii în cap şi peste umeri.

– Ajutor! striga femeia. Săriţi, că mă omoară!

Poliţistul şovăi doar o clipă.

– Aşteptaţi-mă aici! le ordonă el.

Traversă în grabă strada spre cei ce se băteau.

Jaime apăsă pe accelerator şi puse maşina în viteză. Zbură pe strada cu sens unic, speriind pietonii cu ţipetele claxonului. Cînd ajunseră la colţ, Jaime coti spre podul care ducea afară din oraş, pe Avenida Sanchez de Arjona.

Megan se uită la el şi îşi făcu semnul crucii. Abia de mai respira.

– L-ai... l-ai fi ucis pe poliţist dacă omul acela n-ar fi bătut-o pe femeie?

Jaime nu se sinchisi să răspundă.

– Femeia n-a fost bătută, soră, îi explică Felix. Amîndoi erau oamenii noştri. Nu sîntem singuri. Avem mulţi prieteni.

Faţa lui Jaime era dură.

– Trebuie să ne descotorosim de maşina asta cît

mai repede, spuse el.

Ieşeau din periferia oraşului Valladolid. Jaime o luă pe N 620, şoseaua care duce la Burgos, în drum spre Logroño. Avea grijă să nu depăşească viteza legală.

– De îndată ce trecem de Burgos, scăpăm de maşină, anunţă el.

„Nu pot să cred că toate astea mi se întîmplă mie, îşi spuse Megan în sinea ei. Am evadat de la mănăstire, fug de armată, călătoresc într-o maşină furată, alături de nişte terorişti care tocmai au jefuit o bancă. Dumnezeule mare, ce surprize îmi mai rezervi?"

Capitolul treizeci și unu

Colonelul Ramón Acoca şi şase oameni din organizaţia GOE se găseau în toiul unei reuniuni strategice. Studiau o hartă mare a ţinutului.

Uriaşul brăzdat de cicatrice spuse:

– E clar că Miró se îndreaptă spre nord, către regiunile basce.

– Asta înseamnă Burgos, Vitoria, Logroño, Pamplona sau San Sebastián. „San Sebastián, se gîndi Acoca. Dar trebuie să-l prind înainte de a ajunge acolo".

Îi răsuna în urechi vocea de la telefon: „Ai depăşit

timpul!"

Nu-şi putea permite să rateze.

Treceau printre dealurile ondulate care vesteau apropierea oraşului Burgos.

Jaime, aflat la volan, era tăcut. Cînd, în cele din urmă, rupse tăcerea, spuse:

– Felix, cînd ajungem la San Sebastián trebuie să fac pe dracu-n patru să-l scot pe Rubio de la poliţie.

– Va fi o plăcere, răspunse Felix încuviinţînd din cap. Ceilalţi or să turbeze.

– Şi ce faceţi cu sora Lucia? întrebă Megan.

– Cum?

– N-ai spus că şi ea a fost capturată?

Jaime îi răspunse sec:

– Da, dar a ieşit la iveală că sora Lucia e o ucigaşă, căutată de poliţie pentru omor.

Vestea o zgudui pe Megan. Îşi aduse aminte cum Lucia preluase comanda călugăriţelor evadate şi le convinsese să se ascundă în munţi. Îi plăcea sora Lucia. Răspunse cu îndărătnicie:

– Dacă aveţi de gînd să-l salvaţi pe Rubio, trebuie să-i salvaţi pe amîndoi.

„Ce călugăriţă a naibii mai e şi asta?" se minună Jaime.

Dar avea dreptate. A-i scoate din închisoare pe Rubio şi pe Lucia sub nasul poliţiei ar fi însemnat o propagandă extraordinară pentru ei şi ziarele ar fi

publicat ştirea cu litere de-o şchioapă.

Amparo se învăluise într-o tăcere posomorîtă. Deodată, în faţa lor, la depărtare, apărură trei camioane militare pline cu soldaţi.

– Ar fi mai bine s-o luăm pe alt drum, hotărî Jaime.

La următoarea intersecţie, ieşi din şosea şi porni în direcţia est.

– Santo Domingo de la Calzada e pe drumul ăsta, în faţa noastră. Acolo se găseşte un castel vechi, părăsit. Am putea petrece noaptea în el.

În scurt timp putură zări în depărtare contururile castelului, cocoţat pe un deal. Jaime luă un drum lăturalnic, ocolind oraşul şi, pe măsură ce se apropiau, castelul se desluşea tot mai clar şi apărea tot mai mare. La cîteva sute de metri distanţă de el se afla un lac.

Jaime opri maşina:

– Toată lumea jos, vă rog.

După ce coborîră, Jaime întoarse maşina în direcţia lacului, apăsă pe accelerator, dădu drumul la frîna de mînă, şi sări din mers. Rămaseră cu toţii locului, privind cum maşina se cufunda în apă.

Megan ar fi vrut să întrebe cum or să mai ajungă acum la Logroño, dar se înfrînă. „Întrebare stupidă, îşi dădu ea singură răspunsul. Desigur că or să fure altă maşină".

Grupul se întoarse să cerceteze castelul abandonat. Era împrejmuit de un zid uriaş de piatră şi, în fiecare colţ, avea turnuri năruite.

– Pe vremuri, o lămuri Felix pe Megan, principii foloseau aceste castele ca închisori pentru vrăjmaşii

lor.

„Şi Jaime e un vrăjmaş al statului, se gîndi ea, dar dacă va fi prins, pentru el nu va exista închisoare. Numai moartea. Şi totuşi e neînfricat". Îşi aminti de cuvintele lui: „Cred în cauza pentru care lupt. Cred în oamenii mei şi în armele mele".

Urcară scările de piatră ce duceau la poarta principală, de fier. Încuietoarea era atît de ruginită, încît deschiseră poarta cu uşurinţă şi pătrunseră în curtea pavată cu pietre.

Interiorul castelului i se păru lui Megan imens. Pretutindeni se întretăiau coridoare înguste şi uşi, iar zidurile erau străpunse de lucarne de la care apărătorii castelului obişnuiseră să tragă în cei care-i atacau.

Trepte de piatră urcau la un etaj care încadra un alt *claustro*, adică o grădină interioară. Treptele se îngustară cînd suiră la al doilea etaj, şi apoi la al treilea. Castelul era total părăsit.

– Măcar avem spaţiu destul să dormim, spuse Jaime. Felix şi cu mine ne vom duce să facem rost de merinde. Alegeţi-vă camerele.

Cei doi bărbaţi coborîră din nou.

Amparo se întoarse spre Megan:

– Vino, soră.

Străbătură holul şi intrară prin camere, care lui Megan i se părură a fi toate la fel. Încăperi goale, din piatră, reci şi austere, unele mai mari, altele mai mici.

Amparo o alese pe cea mai spaţioasă.

– Jaime şi cu mine o să dormim aici. O măsură pe Megan şi o întrebă şăgalnic: Vrei să dormi împreună

cu Felix?

Megan o privi lung fără să răspundă nimic.

– Sau poate că preferi să dormi cu Jaime? Amparo se apropie de ea şi continuă: Nu-ţi băga idei în cap, soră. E mult prea bărbat pentru tine.

– Nu-ţi face griji. Nu mă interesează.

Şi chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Megan se întreba dacă, într-adevăr, Jaime Miró era mult prea bărbat pentru ea.

O oră mai tîrziu, cînd Jaime şi Felix se întoarseră la castel, primul ţinea în mînă doi iepuri, iar Felix ducea un braţ de lemne de foc. Zăvorîră în urma lor uşa din faţă a castelului. Megan îi urmări în timp ce aprinseră focul în căminul mare. Jaime jupui şi fripse iepurii pe o frigare, deasupra focului.

– Regretăm, doamnelor, că nu vă putem oferi un adevărat ospăţ, spuse Felix, dar vă promit că la Logroño vom mînca bine. Pînă atunci, poftă bună.

După ce îşi terminară hrana sărăcăcioasă, Jaime le spuse:

– Să mergem la culcare. Mîine vreau să pornim devreme la drum.

– Vino, *querido*, i se adresă Amparo. Am ales dormitorul nostru.

– *Bueno*. Să mergem.

Megan se uită după ei şi-i văzu urcînd scara, mînă în mînă.

Felix se întoarse spre ea:

– Ţi-ai ales camera, soră?

– Da, mulţumesc.

– Atunci e în ordine.

Şi Megan şi Felix urcară scara împreună.

– Noapte bună, îi spuse ea.

Felix îi înmînă un sac de dormit.

– Noapte bună, soră.

Megan ar fi dorit să-l întrebe pe Felix despre Jaime, dar şovăi. Jaime şi-ar fi putut închipui că-i iscodeşte şi, dintr-un anume motiv, ţinea mult să aibă o părere bună despre ea.

„Ăsta-i un lucru ciudat, îşi spuse în sinea ei, e un terorist, un asasin, un jefuitor de bănci şi Dumnezeu ştie ce-o mai fi, şi totuşi îmi pasă atît de mult ce gîndeşte despre mine".

Dar chiar în timp ce gîndea astfel, ştia că mai există şi o altă faţetă: „E un luptător pentru libertate. Pradă băncile ca să finanţeze mişcarea. Îşi riscă viaţa pentru cauza în care crede. E un bărbat curajos".

Cînd trecu prin faţa dormitorului lor, Megan îi auzi pe cei doi amanţi rîzînd. Intră în cămăruţa rece şi pustie în care urma să doarmă şi îngenunche pe duşumeaua de piatră:

– Dumnezeule sfînt, iartă-mă pentru... „Pentru ce să mă ierte? se întrebă ea. Ce rău am făcut?"

Pentru prima oară în viaţa ei, Megan nu se simţea în stare să se roage. Oare Dumnezeu, acolo sus, o asculta?

Se vîrî în sacul de dormit dat de Felix, dar somnul era la fel de îndepărtat de ea ca şi stelele reci pe care

le zărea prin ferestruica îngustă.

„Ce caut eu aici?" se întrebă Megan. Gîndurile i se întoarseră la mănăstire... la orfelinat. Şi înainte de orfelinat? „De ce oare am fost părăsită? Nu cred cu adevărat că tatăl meu a fost un ostaş viteaz sau un mare toreador. Dar ce minunat ar fi să ştiu cine a fost!"

Aproape că se iviseră zorii înainte ca somnul să se lipească de Megan.

La închisoarea din Aranda de Duero, Lucia Carmine era o celebritate.

– Eşti un peşte prea mare pentru eleşteul nostru, îi spuse gardianul. Guvernul italian va trimite pe cineva ca să te escorteze în Italia. Mi-ar fi plăcut să te escortez eu acasă la mine, *puta bonita*. Ce fărădelegi ai comis?

– Am tăiat coaiele unui bărbat pentru că m-a făcut *puta bonita*. Spune-mi, cum se simte prietenul meu?

– O să trăiască.

Lucia rosti în gînd o rugăciune de mulţumire. Se uită în jur la zidurile de piatră ale celulei cenuşii, sordide, în care se găsea şi se întrebă: „Cum naiba să ies de aici?"

Capitolul treizeci şi doi

Raportul despre jefuirea băncii fu transmis prin canalele obişnuite ale poliţiei şi abia la două ore după comiterea infracţiunii un ofiţer de poliţie îl înştiinţă şi pe colonelul Acoca.

O oră mai tîrziu, Acoca sosi la Valladolid. Era furios din cauza informării tardive:

– De ce nu am fost anunţat imediat?

– Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu ne-a trecut prin cap că...

– L-aţi avut în mînă şi l-aţi lăsat să vă scape!

– Nu a fost vina noastră...

– Trimiteţi-mi-l pe casier.

Casierul îşi dădea mare importanţă.

– A venit la ghişeul meu, şi numai după felul cum se uita la mine mi-am dat seama că e un ucigaş...

– N-ai nici o îndoială că omul care te-a ameninţat era Jaime Miró?

– Nici o îndoială. Ba mi-a arătat chiar un afiş cu poza lui. Era...

– A intrat singur în bancă?

– Da. Mi-a arătat o femeie din coadă şi mi-a spus că e o membră a bandei lui, dar după ce a plecat Miró, am recunoscut-o. E o secretară care e clienta noastră obişnuită şi...

Colonelul Acoca îl întrerupse nervos:

– Cînd a plecat Miró, ai văzut în ce direcţie a luat-o?

– A ieşit pe uşa principală.

Interogarea agentului de circulaţie nu s-a dovedit cu nimic mai utilă.

– Erau patru persoane în maşină, domnule colonel. Jaime Miró şi încă un bărbat în faţă, şi două femei în spate.

– În ce direcţie mergeau?

Poliţistul şovăi:

– Din momentul în care au ieşit de pe strada cu sens unic, ar fi putut lua orice direcţie, domnule colonel. Deodată faţa i se lumină: Dar pot să vă descriu maşina.

Colonelul Acoca clătină din cap cu scîrbă:

– Nu-ţi mai da osteneala.

Visa, şi în vis auzea glasurile unei mulţimi care venea spre ea ca s-o ardă pe rug pentru că jefuise o bancă.

„Nu am făcut-o pentru mine, se apăra ea. Am făcut-o pentru cauză!" Vocile deveneau din ce în ce mai puternice.

Megan deschise ochii şi privi zidurile nefamiliare ale castelului. Dar larma de voci era reală. Venea de afară.

Se ridică şi se duse în grabă la fereastra îngustă. Chiar dedesubt, în faţa castelului, văzu o tabără de soldaţi. Se simţi cuprinsă de panică. „Ne-au descoperit. Trebuie să-l anunţ pe Jaime".

Se repezi în camera în care dormeau Jaime şi Amparo şi intră înăuntru. Încăperea era goală. Alergă pe scări în holul mare de la parter. Jaime şi Amparo stăteau lîngă uşa din faţă zăvorîtă şi şuşoteau între ei.

Veni şi Felix în goană.

– Am controlat în spate. Nu există nici o altă ieşire.

– Dar ferestrele din spate?

– Sînt prea mici. Singura cale de scăpare e pe uşa principală.

„Unde staţionează soldaţii, se gîndi Megan. Sîntem prinşi în cursă".

– Ghinionul nostru că şi-au ales tocmai locul ăsta de tabără, spuse Jaime.

– Şi ce-o să ne facem? murmură Amparo.

– Nu-i nimic de făcut. Va trebui să rămînem închişi aici pînă pleacă ei. Dacă...

În clipa aceea se auzi o bătaie puternică la uşa din faţă. O voce autoritară strigă:

– Deschideţi!

Jaime şi Felix schimbară între ei o privire şi, fără să rostească o vorbă, îşi scoaseră pistoalele.

Vocea strigă din nou:

– Ştim că se găseşte cineva aici. Deschideţi!

Jaime li se adresă lui Amparo şi lui Megan:

– Daţi-vă la o parte!

„E inutil, se gîndi Megan văzînd-o pe Amparo că trece în spatele lui Jaime. Acolo jos trebuie să fie vreo două duzini de oameni înarmaţi. Nu avem nici o şansă de scăpare".

Înainte ca ceilalţi să o fi putut opri, Megan se duse în grabă la uşă şi o deschise.

– Slavă Domnului că aţi venit! exclamă ea. Trebuie să mă ajutaţi!

Capitolul treizeci și trei

Ofițerul se holbă la Megan.

– Cine eşti dumneata? Şi ce cauți aici? Eu sînt căpitanul Rodriguez şi îl caut pe...

– Aţi venit la timp, domnule căpitan. Îl apucă de braţ. Cei doi băieţaşi ai mei sînt bolnavi de febră tifoidă şi trebuie să-i duc la un doctor. Trebuie să mă ajutaţi!

– Febră tifoidă?

– Da. Megan îl trăgea de braţ. E îngrozitor. Ard de febră. Sînt acoperiți de plăgi şi le e foarte rău. Aduceți-vă oamenii şi ajutaţi-mă să-i transport...

– *Señora!* Se vede că nu sînteţi în toate minţile! E o boală foarte contagioasă.

– N-are importanţă. Copiii mei au nevoie de ajutorul dumneavoastră. S-ar putea să moară.

Îl trăgea de zor de braţ.

– Daţi-mi drumul!

– Nu se poate să mă părăsiţi! Ce să mă fac?

– Intraţi în casă şi rămîneţi acolo pînă cînd vom putea anunţa poliţia să vă trimită o ambulanţă sau un medic.

– Dar...

– Ăsta e un ordin, *señora*. Intraţi în casă!

Apoi strigă:

– Sergent, ridicăm tabăra de aici!

Megan închise uşa şi se rezemă de ea, secătuită de puteri.

Jaime se uita la ea uluit:

– Dumnezeule mare, a fost o mişcare strălucită! Unde ai învăţat să minţi atît de bine?

Megan se întoarse spre el şi oftă:

– La orfelinat trebuia să ştim să ne apărăm. Sper că Dumnezeu o să mă ierte că am minţit.

– Aş fi vrut să văd mutra căpitanului, spuse Jaime, izbucnind în rîs. Febră tifoidă! Isuse Hristoase! Apoi, văzînd expresia de pe faţa lui Megan, adăugă: Iartă-mă, soră.

De afară se auzeau zgomotele soldaţilor care-şi strîngeau corturile şi se mutau.

După ce plecară trupele, Jaime le spuse:

– Curînd o să vină poliţia aici. Oricum, noi avem o întîlnire la Logroño.

La un sfert de oră după plecarea soldaţilor, Jaime îi anunţă:

– Acum ar fi momentul potrivit să pornim la drum. Apoi, întorcîndu-se spre Felix: Vezi ce poţi şparli în oraş. Preferabil o limuzină.

– Nici o problemă, rîse Felix.

O jumătate de oră mai tîrziu se aflau toţi patru într-o limuzină cenuşie, rechiziţionată, şi se îndreptau spre est.

Spre surpriza lui Megan, de astă dată fusese aşezată lîngă Jaime. Felix şi Amparo şedeau pe bancheta din spate. Jaime se uită la Megan, cu un zîmbet pe faţă.

– Febră tifoidă! repetă el şi izbucni din nou în rîs.

Megan zîmbi şi ea:

– Dar a părut foarte grăbit s-o întindă, nu?

– Ai spus că ai fost la orfelinat, soră?

– Da.

– Unde?

– În Avila.

– Dar nu arăţi a spaniolă.

– Mi s-a mai spus.

– Cred că ai dus o viaţă de infern la orfelinat.

Era mirată de neaşteptata atenţie pe care i-o acorda.

– Aşa ar fi putut să fie. Dar n-a fost. „Nu aş fi lăsat-o eu să fie!" adăugă ea în gînd.

– Şi ai vreo idee cine ţi-au fost părinţii?

Megan îşi aduse aminte de fabulaţiile ei.

– Da. Tatăl meu a fost un englez curajos care a condus o ambulanţă pentru Loialişti în timpul războiului civil din Spania. Mama mea a fost omorîtă în luptă şi eu am fost lăsată în pragul unei case de fermă. Înălţă din umeri. Sau poate că tatăl meu a fost un prinţ străin care a avut o aventură cu o fată de la ţară, şi ea m-a abandonat ca să evite un scandal.

Jaime o privi, fără să spună nimic.

– Eu... Megan se opri brusc. Nu ştiu cine au fost părinţii mei.

Un timp, continuară să înainteze în tăcere.

– Cît timp ai trăit între zidurile mănăstirii?

– Vreo cincisprezece ani.

Jaime era uimit.

– Isuse! exclamă el, apoi adăugă grăbit: Scuză-mă, soră. Dar am senzaţia că stau de vorbă cu cineva de pe o altă planetă. Şi nu ai nici o idee de ce s-a petrecut în lume în ultimii cincisprezece ani?

– Sînt convinsă că orice schimbare care s-a petrecut e vremelnică. Lucrurile se vor schimba din nou.

– Şi doreşti să te reîntorci la mănăstire?

Întrebarea o luă pe Megan prin surprindere.

– Desigur.

– De ce? Jaime făcu un gest larg cu mîna. Vreau să spun... îndărătul zidurilor eşti lipsită de atîtea lucruri. Dincoace de ziduri, avem muzica şi poezia. Spania i-a dat omenirii pe Cervantes şi pe Picasso, pe Lorca, Pizarro, de Soto, Cortes. E o ţară magică.

Bărbatul acesta dădea dovadă de o surprinzătoare blîndeţe, un fel de flacără mocnită. Pe neaşteptate, îi spuse:

– Îmi pare rău că înainte am vrut să scap de dumneata, soră. Nu era ceva personal. Dar am avut experienţe foarte triste cu biserica voastră.

– Greu de crezut.

– Te rog să crezi.

Avea o notă amară în voce.

Jaime vedea cu ochii minţii clădirile şi statuile şi străzile din Guernica explodînd în rafale ale morţii. Îi stăruiau încă în urechi vuietele bombelor care explodau, amestecate cu vaietele victimelor sfîşiate. Şi unicul sanctuar fusese biserica. „Iar preoţii au ferecat biserica, se gîndi el. Nu ne-au lăsat înăuntru".

Fatala grindină de gloanţe care i-au nimicit mama, tatăl şi surorile. „Nu, îşi spuse Jaime. Nu gloanţele i-au ucis. Ci biserica".

– Biserica dumitale l-a sprijinit pe Franco, adăugă el cu glas tare, şi a îngăduit ca populaţia civilă, nevinovată, să treacă prin grozăvii de nedescris.

– Sînt convinsă că biserica a protestat, replică Megan.

– Nu. Numai cînd călugăriţele au fost violate de falangişti, şi preoţii omorîţi, şi bisericile arse pînă în temelii, s-a îndurat şi Papa să o rupă cu Franco. Dar asta nu i-a reînviat pe părinţii şi pe surorile mele.

Patima cu care vorbea era înfricoşătoare.

– Îmi pare rău. Dar astea toate s-au întîmplat de mult. Războiul s-a terminat.

– Nu. Pentru noi nu s-a terminat. Puterea încă nu

ne îngăduie să arborăm steagul basc, să celebrăm sărbătorile noastre naţionale şi să vorbim limba noastră. Nu, soră. Noi sîntem încă prigoniţi. Şi vom continua lupta pînă ne vom cuceri independenţa. În Spania sînt o jumătate de milion de basci, şi încă o sută cincizeci de mii în Franţa. Vrem independenţă – dar Dumnezeul dumitale e prea ocupat ca să ne poată ajuta.

– Dumnezeu nu poate ţine partea nimănui, răspunse Megan cu convingere, pentru că El sălăşluieşte în noi toţi. Noi sîntem parte din El şi cînd încercăm să-L distrugem ne distrugem pe noi înşine.

Spre surprinderea ei, Jaime zîmbi:

– Semănăm din multe puncte de vedere, dumneata şi cu mine, soră.

– Aşa să fie?

– Credem în lucruri diferite, dar credem cu aceeaşi pasiune. Majoritatea oamenilor trec prin viaţă fără să le pese prea mult de ceva anume. Dumneata ţi-ai închinat viaţa lui Dumnezeu, eu mi-am închinat-o cauzei mele. Nouă ne pasă.

„Oare îmi pasă îndeajuns? se gîndi Megan. Şi dacă da, de ce îmi place atît de mult să fiu alături de omul ăsta? Ar trebui să mă gîndesc numai la reîntoarcerea la mănăstire". Dar Jaime Miró radia o forţă care acţiona ca un magnet asupra ei. „Oare să fie ca Manolete, se întrebă ea în continuare. Îşi riscă viaţa în isprăvi nesăbuite pentru că nu are nimic de pierdut?"

– Dacă te prind soldaţii ce or să-ţi facă? îl chestionă ea.

– Or să mă execute.

Rosti cuvintele cu atîta indiferenţă încît, o clipă, Megan crezu că nu auzise bine.

– Şi nu ţi-e frică?

– Sigur că mi-e frică. La toţi ne e frică. Nici unul dintre noi nu vrea să moară, soră. Oricum ne vom întîlni destul de curînd cu Dumnezeul dumitale. Nu vrem să grăbim întîlnirea.

– Ai săvîrşit lucruri atît de îngrozitoare?

– Asta depinde de punctul dumitale de vedere. Deosebirea dintre un patriot şi un rebel depinde de cine e la putere în momentul respectiv. Guvernul ne numeşte teroriştii. Noi spunem că sîntem luptători pentru libertate. Jean Jacques Rousseau afirma că libertatea este puterea de a-ţi alege lanţurile. Eu doresc această libertate. O studie un moment. Dar dumneata, continuă el, nu trebuie să te preocupi de asemenea lucruri, nu-i aşa? Din momentul în care te vei întoarce la mănăstire, nu o să te mai intereseze lumea de afară.

„Să fi fost adevărat?" Faptul că se găsise din nou în lumea de afară îi răsturnase viaţa pe dos. Oare renunţase la libertatea ei? Existau atîtea lucruri pe care dorea să le cunoască, avea atîtea de învăţat. Se simţea ca un pictor în faţa unei pînze albe, gata să înceapă a schiţa o viaţă nouă. „Dacă reintru într-o mănăstire, se gîndi ea, voi fi din nou ruptă de viaţă". Şi chiar în timp ce gîndea astfel, Megan se înspăimîntă de cuvîntul *dacă*. „*Cînd* am să reintru la mănăstire, se corectă ea. Bineînţeles că am să reintru, nu am unde să mă duc nicăieri în altă parte."

În acea noapte se adăpostiră în pădure.

– Ne aflăm la vreo treizeci de mile de Logroño, le spuse Jaime, şi avem întîlnire cu ceilalţi abia peste două zile. Pînă atunci, însă, e mai sigur pentru noi să nu rămînem în acelaşi loc. Aşa încît mîine vom pleca la Vitoria. Iar în ziua următoare vom fi la Logroño şi, la cîteva ore după asta, soră, dumneata te vei găsi la mănăstire la Mendavia.

„Pe vecie", se gîndi Megan.

– Dar dumneata ai să fii în siguranţă? îl întrebă.

– Te temi pentru sufletul meu, soră, sau pentru trupul meu?

Megan simţi că roşeste.

– Mie n-o să mi se întîmple nimic, continuă Jaime. Pentru un timp, o să trec frontiera în Franţa.

– Mă voi ruga pentru dumneata, îl asigură ea.

– Îţi mulţumesc, îi răspunse cu gravitate. Mă voi gîndi că te rogi pentru mine şi asta o să-mi dea mai multă siguranţă. Şi acum, încearcă să dormi.

Cînd Megan se întoarse ca să se întindă, o văzu pe Amparo privind-o fix din celălalt capăt al poienii. Ochii ei aveau o expresie de ură nudă.

„Nimeni n-o să-mi ia omul meu! Nimeni!"

Capitolul treizeci și patru

A doua zi dimineaţa, ajunseră în apropiere de Nanclares, un sat la vest de Vitoria. Se opriră la o staţie de benzină cu garaj, unde un mecanic trebăluia la o maşină. Jaime trase maşina în garaj.

– *Buenos dias*, le spuse mecanicul. Ce problemă aveţi?

– Dacă aş şti, mi-aş repara-o singur şi m-aş plăti pe mine, răspunse Jaime. Maşina asta ne ajută cît ne-ar ajuta un măgar. Scuipă ca o femeie bătrînă şi n-are nici un pic de energie în ea.

– Exact ca nevastă-mea, rînji mecanicul. Probabil

că aveţi o problemă la carburator, *señor.*

Jaime înălţă din umeri.

– Nu mă pricep deloc la maşini. Tot ce ştiu e că am o întîlnire foarte importantă mîine la Madrid. Poţi să mi-o repari pînă după-masă?

– Mai am încă alte două de reparat înainte, *señor,* dar...

Lăsă restul frazei să atîrne în aer.

– Aş fi bucuros să-ţi plătesc un tarif dublu.

Faţa mecanicului se lumină.

– La ora două e bine?

– Minunat. Mergem să îmbucăm ceva şi ne întoarcem la două.

Jaime se întoarse spre ceilalţi care asistaseră miraţi la conversaţie:

– Avem noroc, le spuse el. Omul ăsta o să ne repare maşina. Haideţi să mergem să mîncăm.

Coborîră cu toţii din maşină şi îl urmară pe Jaime pe stradă.

– La două, le repetă mecanicul.

– La două.

Cînd mecanicul nu-i mai putu auzi, Felix întrebă:

– Ce ţi-a venit cu maşina? N-are nimic.

„În afară de faptul că la ora asta poliţia trebuie să fie pe urmele noastre, se gîndi Megan. Dar vor căuta pe şosea, nu într-un garaj. E cel mai inteligent mijloc de a ne descotorosi de ea".

– La ora două vom fi de mult plecaţi, nu-i aşa? întrebă.

Jaime o privi şi zîmbi.

– Trebuie să dau un telefon, spuse el. Aşteptaţi-mă

aici.

Amparo îl luă de braţ:

– Vin şi eu cu tine.

Megan şi Felix îi priviră îndepărtîndu-se. Felix se uită la Megan şi spuse:

– Te înţelegi bine cu Jaime, nu-i aşa?

– Da.

Brusc se simţi intimidată.

– E un om greu de cunoscut. Dar e un om de mare onoare şi de mare curaj. Şi foarte ataşat de oamenii lui. Nu mai există un al doilea ca el. Ţi-am povestit cum mi-a salvat viaţa, soră?

– Nu. Dar aş vrea să-mi povesteşti.

– Acum cîteva luni guvernul a executat şase luptători pentru libertate. În chip de răzbunare, Jaime a hotărît să aruncăm în aer digul de la Puente la Reina, la sud de Pamplona. Oraşul era cartierul general al armatei. Noi am acţionat noaptea, dar cineva i-a informat pe cei de la GOE şi oamenii lui Acoca au prins trei de-ai noştri. Am fost condamnaţi la moarte. Ar fi fost nevoie de o armată întreagă ca să zguduie închisoarea, dar Jaime a născocit o cale de a se strecura în ea. A lăsat liberi taurii din Pamplona şi, în învălmăşeala care s-a creat, a răpit din închisoare pe doi dintre noi. Al treilea fusese omorît în bătăi de oamenii lui Acoca. Da, soră, Jaime Miró e un om cu totul deosebit.

Cînd Jaime şi Amparo se întoarseră, Felix întrebă:

– Ce se întîmplă?

– Nişte prieteni or să ne ia cu maşina. Ne conduc la Vitoria.

O jumătate de oră mai tîrziu, îşi făcu apariţia un camion. Partea din spate era acoperită cu o prelată.

– Bun venit! le spuse voios şoferul. Hopa sus!

– Mulţumesc, *amigo.*

– E o plăcere pentru mine să vă fiu de ajutor, *señor.* Mă bucur că aţi telefonat. Afurisiţii de soldaţi roiesc în toate părţile ca muştele. Nu-i bine pentru dumneavoastră şi pentru prietenii dumneavoastră să călătoriţi descoperiţi, în aer liber.

Se căţărară în spatele camionului şi vehiculul porni în direcţia nord.

– Unde o să locuiţi? întrebă şoferul.

– La nişte prieteni, răspunse Jaime.

Şi Megan îşi spuse: „Nu are încredere în nimeni. Nici măcar în cineva care îl ajută. Dar cum ar putea să aibă? Viaţa lui e un permanenţ pericol". Şi se gîndi cît de îngrozitor trebuie să fie să trăieşti mereu în umbră, fugind de poliţie şi de armată. Şi toate astea fiindcă urmărea un ideal pentru care era gata să-şi dea viaţa. Cum spusese? „Deosebirea dintre un patriot şi un rebel depinde de cine e la putere în momentul respectiv".

Călătoria cu camionul era plăcută. Prelata de deasupra le oferea adăpost şi Megan îşi dădu seama cît îi fusese de frică în cîmp deschis, ştiind că erau urmăriţi. „Şi Jaime trăieşte tot timpul în această tensiune, se gîndi ea. Cît e de puternic!"

Pe drum, discuta cu Jaime şi conversaţia dintre ei curgea cu uşurinţă, de parcă se cunoscuseră dintotdeauna. Amparo Jirón îi asculta, cu o faţă impasibilă, fără să scoată un cuvînt.

– În copilărie, îi mărturisi Jaime lui Megan, visam să ajung astronom.

Curiozitatea lui Megan fu stîrnită.

– Şi ce te-a făcut să...

– I-am văzut pe mama mea, pe tatăl meu şi pe surorile mele murind împuşcaţi, mi-am văzut prietenii ucişi şi nu am mai putut suporta ce se întîmplă pe blestematul ăsta de pămînt. Stelele erau pentru mine o evadare. Se găseau la o depărtare de milioane de ani-lumină şi visam ca într-o bună zi să ajung la ele, să fug de pe planeta asta îngrozitoare.

Megan îl urmărea, tăcută.

– Dar nici un fel de evadare nu e posibilă, nu-i aşa? Pînă la urmă, cu toţii trebuie să facem faţă răspunderilor noastre. Aşa încît m-am reîntors pe pămînt. Îmi spuneam că o persoană singură nu poate realiza mare lucru. Dar acum ştiu că lucrul ăsta nu e adevărat. Isus a realizat un lucru mare, şi Mahomed, şi Gandhi, şi Einstein, şi Churchill. Zîmbi sec. Nu înţelege greşit, soră. Nu mă compar cu nici unul dintre aceştia. Dar în felul meu modest, fac şi eu ce pot. Cred că ar trebui să facem cu toţii ce putem.

Megan se întrebă dacă vorbele lui aveau un anumit tîlc, adresat ei.

– Cînd mi-am scos stelele din minte şi din ochi, urmă el, am studiat ingineria. Am învăţat ca construiesc clădiri. Acum le fac să sară în aer. Ca o

ironie a soartei, unele dintre clădirile pe care le arunc în aer au fost construite chiar de mine.

Pe seară ajunseră în oraşul Vitoria.

– Unde să vă duc? întrebă şoferul.

– Lasă-ne chiar aici în colţ, *amigo*.

Şoferul dădu din cap:

– Bine. Trageţi-i înainte cu lupta!

Jaime o ajută pe Megan să coboare din camion. Amparo îi urmări cu priviri scăpărătoare de furie. Omul ei nu avea voie să atingă altă femeie. „E o tîrfă, îşi spunea Amparo. Şi lui Jaime i s-au aprins călcîiele după căţeaua asta de călugăriţă. Dar n-o să dureze. O să-şi dea el curînd seama că laptele ei e îndoit cu apă. El are nevoie de o femeie adevărată!"

Grupul porni pe străzile laterale, pîndind cu grijă să nu dea de necaz. Douăzeci de minute mai tîrziu, ajunseră la o casă de piatră cu un singur etaj, cuibărită pe o străduţă îngustă şi străjuită de un gard înalt.

– Aici e, spuse Jaime. Vom înnopta aici şi ne vom relua drumul mîine pe întuneric.

Intrară pe poarta principală şi se îndreptară spre uşă. Lui Jaime îi trebui doar un minut ca să descuie lacătul, după care intrară cu toţii înăuntru.

– A cui e casa asta? întrebă Megan.

– Pui prea multe întrebări, o repezi Amparo. Fii mulţumită că te-am lăsat în viaţă.

Jaime îi aruncă o privire lui Amparo şi o repezi:

– Sora şi-a cîştigat dreptul de a pune întrebări. Apoi, întorcîndu-se spre Megan: Casa aparţine unui prieten de-al nostru. Acum ne găsim în ţara bascilor.

De aici încolo, călătoria noastră va fi mai uşoară. Pretutindeni se găsesc camarazi de luptă care ne veghează şi ne ocrotesc. Poimîine vei ajunge la mănăstire.

Megan se simţi străbătută de un fior rece, aproape dureros. „Ce se întîmplă cu mine? se întrebă ea. Bineînţeles că doresc să reintru la mănăstire. Iartă-mă, Doamne. Te-am implorat să mă ajuţi să mă reîntorc la siguranţă şi asta şi faci".

– Sînt leşinat de foame, spuse Felix. Ia să dăm o raită prin bucătărie.

Era ticsită de alimente.

– Ne-a lăsat o mulţime de merinde, constată Jaime. Am să prepar o cină pe cinste. Îi zîmbi lui Megan: Cred că o meritäm, ce părere ai?

– Nu ştiam că bărbaţii gătesc.

Felix rîse:

– Bărbaţii basci se mîndresc cu felul în care gătesc. Te aşteaptă un adevărat ospăţ, soră. Ai să vezi.

Dîndu-i la mînă lui Jaime ingredientele pe care le cerea, îl priviră în timp ce prepara o *piperade* din ardei verzi prăjiţi, felii de ceapă, roşii, ouă şi şuncă, puse la cuptor.

Cînd mîncarea începu să fiarbă, Megan constată:

– Miroase delicios.

– A, ăsta-i numai aperitivul. O să prepar pentru dumneata o mîncare bască vestită: *pollo al chiiindrón*.

„N-a spus că o să gătească pentru *noi*, observă în gînd Amparo. A spus pentru *dumneata*. Tîrfa!"

Jaime tăie un pui în felii, presără peste ele sare şi

piper, apoi le puse la rumenit în ulei încins, în timp ce separat prepară un sos din roşii, ceapă şi usturoi.

– Le lăsăm să fiarbă la foc mic o jumătate de oră.

Felix găsi o sticlă de vin roşu. Împărţi paharele:

– Vin roşu de la Rioja. O să vă placă. Îi oferi un pahar şi lui Megan: Soră?

Ultima dată cînd gustase Megan vin fusese cu prilejul comuniunii.

– Mulţumesc, spuse şi luă paharul.

Îl ridică încet la buze şi sorbi o înghiţitură. Era excelent. Luă o a doua înghiţitură şi simţi căldura răspîndindu-i-se prin tot corpul. Minunat! „Atîta vreme cît mai pot, îşi spuse ea, trebuie să mă bucur de toate bunătăţile astea. Curînd se vor termina".

În timpul cinei, Jaime păru neobişnuit de preocupat.

– Ce te roade, *amigo?* îl întrebă Felix.

Jaime şovăi:

– În organizaţia noastră există un trădător.

Urmă o tăcere consternată.

– Ce... ce te face să crezi aşa ceva? continuă Felix să întrebe.

– Acoca. Prea e mereu exact pe urmele noastre.

Felix ridică din umeri:

– El e vulpoiul şi noi sîntem iepurii.

– E mai mult de atît.

– Ce vrei să spui? interveni Amparo.

– Cînd am organizat explozia digului de la Puente la Reina, Acoca a fost informat. Se uită la Felix: ne-a întins o cursă şi v-a prins pe tine, pe Ricardo şi pe Zamora. Dacă eu n-aş fi întîrziat, mă înhăţa cu siguranţă şi pe mine odată cu voi. Şi adu-ţi aminte ce

s-a întîmplat la *parador*.

– L-ai auzit pe funcţionarul de la recepţie telefonînd la poliţie, îşi aminti Amparo.

– Exact, răspunse Jaime confirmînd din cap. Pentru că am avut senzaţia că ceva nu e în regulă.

Faţa lui Amparo se întunecă:

– Şi cine crezi că e coada de topor?

Jaime clătină din cap:

– Nu sînt sigur. În orice caz, cineva care e la curent cu toate planurile noastre.

– Atunci să ne schimbăm planurile, propuse Amparo. O să ne întîlnim cu ceilalţi la Logroño şi nu ne mai oprim la Mendavia.

Jaime îi aruncă o privire lui Megan.

– Nu putem face asemenea lucru. Trebuie să le ducem pe surori la mănăstire.

Megan se uită la el, gîndind:

„Pentru mine a făcut destul. Nu am voie să-i sporesc primejdiile care-l pîndesc".

– Jaime, începu ea. Eu pot...

Dar Jaime ştia ce are de gînd să spună şi-i reteză vorba:

– Nu-ţi face griji, Megan. O să ajungem acolo cu bine.

„S-a schimbat, se gîndi Amparo. La început nici nu voia să audă de maici. Acum e gata să-şi riste viaţa pentru ea. Şi îi spune Megan. Nu-i mai spune *soră*".

Jaime îşi depăna mai departe gîndurile:

– Există cel puţin cincisprezece oameni care ne cunosc planurile.

– Trebuie să descoperim care dintre ei ne vinde,

stărui Amparo.

– Şi cum putem face asta? întrebă Felix. Era nervos şi trăgea de marginile feţei de masă.

– Paco e la Madrid, cu o treabă pentru mine, urmă Jaime. Am aranjat cu el să-mi telefoneze aici.

Îi aruncă o privire lui Felix, apoi îşi întoarse ochii.

Ceea ce nu spusese era că, de fapt, nu mai mult de şase oameni cunoşteau ruta exactă a celor trei grupuri în care se împărţiseră. Era drept că Felix Carpio fusese întemniţat de Acoca. Şi era la fel de drept că acest lucru constituia un alibi perfect pentru Felix. Dar e posibil ca să se fi plănuit o evadare pentru el, la un moment propice. „Numai că eu le-am luat-o înainte, se gîndi Jaime. Paco îi investighează acţiunile. Sper să mă sune curînd".

Amparo se ridică şi i se adresă lui Megan:

– Ajută-mă să spăl vasele.

Cele două femei începură să strîngă masa, iar bărbaţii se retraseră în *living-room*.

– Călugăriţa asta... rezistă bine, comentă Felix.

– Da.

– Îţi place, nu-i aşa?

Jaime simţi că nu se poate uita la Felix.

– Da, îmi place.

„Şi tu eşti gata s-o trădezi, cîine, ca şi pe noi ceilalţi", adăugă el în gînd.

– Şi cum merg lucrurile între tine şi Amparo?

– Sîntem făcuţi din aceeaşi plămadă. Şi ea crede în cauză cu aceeaşi tenacitate ca şi mine. Întreaga ei familie a fost ucisă de falangiştii lui Franco.

Jaime se ridică şi îşi întinse mădularele.

– E vremea de culcare.

– Nu cred că voi putea dormi la noapte. Eşti sigur că e un spion printre noi?

Jaime se uită fix la el şi rosti:

– Sînt sigur.

Dimineaţa, cînd Jaime coborî la micul dejun, Megan nu-l recunoscu. Îşi înnegrise faţa, purta o perucă şi o mustaţă falsă şi era îmbrăcat în haine soioase. Arăta cu zece ani mai bătrîn.

– Bună dimineaţa, spuse el.

Vocea lui, venind de la această persoană străină, o făcu să tresară.

– Unde ai...

– Asta e o casă conspirativă pe care o folosesc din cînd în cînd. Păstrez aici un echipament de care am uneori nevoie.

Rosti aceste lucruri pe un ton indiferent, dar Megan avu o bruscă viziune a felului de viaţă pe care o trăia acest om. De cîte alte case conspirative şi deghizări avea nevoie ca să poată rămîne în viaţă? Oare de cîte ori scăpase de moarte ca prin urechile acului? Îşi aduse aminte de brutalitatea oamenilor care atacaseră mănăstirea şi îşi spuse: „Dacă or să-l prindă pe Jaime n-or să aibă pic de milă faţă de el. Aş vrea să-l pot proteja!"

Mintea lui Megan era plină de gînduri pe care nu avea dreptul să le gîndească.

Amparo pregătea micul dejun: *bacalao* – peşte sărat, fiert în abur, lapte de capră, brînză, şi cacao groasă, fierbinte, cu *churros.*

În timp ce mîncau, Felix întrebă:

– Cît rămînem aici?

– Plecăm cînd se întunecă, răspunse Jaime pe o voce neutră.

Dar nu avea de gînd să-l lase pe Felix să folosească această informaţie.

– Am de făcut cîteva drumuri, spuse el adresîndu-i-se lui Felix. Vreau să vii cu mine să mă ajuţi.

– Bine.

Jaime o chemă pe Amparo deoparte:

– Dacă sună Paco, spune-i că mă întorc imediat. Preia tu mesajul.

Amparo încuviinţă din cap.

– Jaime, fii prudent.

– Nu-ţi face griji. Apoi, întorcîndu-se spre Megan: Ultima dumitale zi. Mîine vei fi la mănăstire. Probabil că de-abia aştepţi.

Megan îl privi lung:

– Da.

„Nu sînt nerăbdătoare, îşi spuse ea. Sînt numai speriată. Şi-aş vrea să nu fiu speriată. Mă voi izola de toate nebuniile astea, dar cît mai am de trăit o să mă întreb ce s-o fi întîmplat cu Jaime şi cu Felix şi cu ceilalţi".

Megan rămase nemişcată, privindu-i pe Jaime şi pe Felix care se îndepărtau. Intuia o încordare între cei doi bărbaţi şi nu o putea înţelege.

Amparo o studia şi Megan îşi aminti de cuvintele ei: „Jaime e mult prea bărbat pentru tine".

– Fă curăţenie. Eu pregătesc masa de prînz, îi spuse răstit Amparo.

– Bine.

Megan se îndreptă spre dormitoare. Amparo o urmări din priviri, apoi se duse la bucătărie.

Timp de o oră Megan munci, concentrată pe ştergerea prafului şi lustruirea mobilelor, străduindu-se să nu gîndească, să-şi alunge din minte ceea ce o rodea.

„Trebuie să mi-l scot din cap", îşi spuse ea.

Dar îi era cu neputinţă. Jaime părea o forţă a naturii, care mătura totul în calea ei.

Începu să frece cu mai mult zel.

Cînd se întoarseră Jaime şi Felix, Amparo îi aştepta în uşă. Felix era palid.

– Nu mă simt prea bine, spuse el. Cred că am să mă culc puţin.

Dispăru în dormitorul lui.

– A telefonat Paco, anunţă Amparo emoţionată.

– Şi ce-a spus?

– Avea nişte informaţii pentru tine, dar n-a vrut să discute la telefon. Va trimite pe cineva să se întîlnească cu tine. Persoana asta te va aştepta la prînz în piaţa centrală.

Jaime se încruntă, îngîndurat.

– N-a spus cine va fi?

– Nu. A atras numai atenţia că e foarte urgent.

– Fir-ar să fie! Eu... mă rog, n-are importanţă. În ordine. O să mă duc să mă întîlnesc cu persoana. Vreau să-l ţii pe Felix sub observaţie.

Se uită la el, mirată:

– Nu înţ...

– Nu-l lăsa să folosească telefonul.

O rază de înţelegere luminã faţa lui Amparo.

– Crezi că Felix e...?

– Te rog. Fă ce-ţi spun. Îşi consultă ceasul. E aproape ora prînzului. Plec acum. Mă întorc pînă-ntr-un ceas. Fii cu ochii-n patru, *querida*.

– Nici o grijă.

Megan le auzi vocile.

„Nu-l lăsa să folosească telefonul".

„Crezi că Felix e..."

„Te rog. Fă ce-ţi spun".

„Deci Felix e trădătorul", se gîndi Megan. Îl văzuse intrînd în dormitor şi închizînd uşa după el. Apoi îl auzi pe Jaime plecînd.

Megan intră în *living-room*.

– Ai isprăvit? o întrebă Amparo.

– Nu complet. Aş...

Voia să întrebe unde se dusese Jaime, ce aveau de gînd să facă cu Felix, ce se va întîmpla în continuare, dar îi repugna să discute asemenea lucruri cu femeia aceasta. „O să aştept pînă ce se întoarce Jaime".

– Termină-ţi treaba! îi porunci Amparo.

Megan se întoarse în dormitor. Se gîndea la Felix. Păruse atît de prietenos, atît de cald! Îi pusese multe

întrebări, dar acum, ceea ce i se păruse a fi un inofensiv act de prietenie, căpăta o altă semnificaţie. Probabil că bărbosul vîna informaţii pe care să le paseze colonelului Acoca. Vieţile lor, ale tuturor, erau în pericol. „Poate că Amparo are nevoie de ajutor la bucătărie", îşi spuse Megan. Drept care se îndreptă spre *living-room,* dar se opri brusc.

O voce spunea în receptor:

– Jaime tocmai a plecat. Va fi singur pe o bancă în piaţa centrală. E deghizat, poartă o perucă şi o mustaţă. Va fi uşor pentru oamenii dumneavoastră să-l ridice.

Megan rămase locului ca împietrită.

– Merge pe jos, continuă vocea, aşa încît îi vor trebui vreo cincisprezece minute ca să ajungă în piaţă.

Megan asculta din ce în ce mai îngrozită.

– Dar, domnule colonel, continuă vocea lui Amparo, vă rog sa vă amintiţi de învoiala noastră. Mi-aţi promis să nu-l omorîţi.

Megan se retrase în hol, mergînd de-a-ndăratelea. I se declanşase un adevărat tumult în minte. Deci Amparo era trădătoarea. Şi îl trimisese pe Jaime direct într-o capcană.

Retrăgîndu-se încet, pentru ca Amparo să nu o audă, Megan se întoarse şi alergă la uşa din spate. Nu avea nici o idee cum ar putea să-l ajute pe Jaime. Ştia numai că trebuie să facă ceva. Ieşi pe poartă şi o porni în josul străzii, mergînd cît de repede putea, fără să atragă atenţia trecătorilor asupra ei şi îndreptîndu-se spre centrul oraşului.

„Te implor, Dumnezeule, fă să ajung la timp!", se ruga Megan.

Drumul spre piaţa centrală era plăcut, ducînd pe o stradă mărginită de copaci înalţi, dar Jaime nici nu-şi dădea seama de ceea ce îl înconjura. Se gîndea la Felix. Se purtase ca un frate faţă de el, şi-i dăruise toată încrederea lui. Oare ce l-o fi determinat să-i trădeze şi să le pună viaţa în primejdie? Poate că mesagerul lui Paco o să-i aducă răspunsul. „Dar de ce oare nu a putut Paco să discute chestiunea la telefon?" se întrebă Jaime.

Se apropia de piaţa oraşului. În mijlocul scuarului era o fîntînă arteziană, înconjurată de copaci umbroşi şi de bănci. Copiii jucau leapşa. Cîţiva bătrîni jucau table. Şi băncile erau ocupate de oameni care se însoreau, citeau, moţăiau sau hrăneau porumbeii. Jaime traversă strada, înaintă încet pe alee, şi se aşeză pe una din bănci. Dădu să-şi consulte ceasul tocmai cînd orologiul din turn bătu ora douăsprezece. „Omul lui Paco ar trebui să vină".

Cu colţul ochiului, Jaime zări o maşină de poliţie oprind la celălalt capăt al scuarului. Se uită în direcţia opusă. Tocmai sosise şi acolo o a doua maşină de poliţie. Poliţiştii coborau din maşini şi intrau în parc. Inima începu să-i bată cu putere. I se întinsese o cursă. Dar cine oare? Să fi fost Paco, cel care trimisese mesajul, sau Amparo, cea care i l-a

transmis? Ea îl expediase în parc. Dar de ce? De ce?

Nu era timp de întrebări. Trebuia să se salveze. Jaime ştia însă bine că în clipa în care ar da să fugă, aveau să tragă asupra lui. Ar putea încerca să-i tragă pe sfoară, dar era limpede că poliţiştii ştiau că e acolo.

„Gîndeşte-te repede la ceva! Repede!" îşi spuse el.

Ajunsă în apropierea parcului, Megan îşi iuţi pasul. Cînd apăru scuarul, îşi dădu seama dintr-o singură privire de întreaga scenă. Îl văzu pe Jaime aşezat pe bancă, şi poliţiştii încercuind parcul.

Mintea lui Megan lucra cu viteza fulgerului. Nu exista cale de scăpare pentru Jaime.

Trecea pe lîngă o băcănie. În faţa ei, o femeie împingea un cărucior cu un copil, blocînd trecerea. Femeia se opri, rezemă căruciorul de zid, şi intră în băcănie să cumpere ceva. Fără o clipă de şovăială, Megan înşfăcă mînerul căruţului şi traversă strada intrînd în parc. Poliţiştii se opreau la fiecare bancă, punînd întrebări cetăţenilor. Megan îşi croi drum pe lîngă un poliţist şi, împingînd căruţul cu copilul, se postă drept în faţa lui Jaime. Începu să strige:

– *Madre de Dios!* Aici erai, Manuel! Unde nu te-am căutat! M-am săturat pînă peste cap! Mi-ai promis să văruieşti azi-dimineaţă casa şi, cînd colo, trîndăveşti în parc ca un milionar! Mama a avut dreptate. Eşti un pierde-vară, un puturos. N-ar fi trebuit să mă mărit cu

tine!

Într-o frîntură de secundă, Jaime se ridică în picioare:

– Maică-ta se pricepe la puturoşi pentru că e măritată cu unu! Dacă...

– Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa? Dacă n-ar fi mama, copilaşul ăsta ar muri de foame. Cu ce aduci tu în casă..

Poliţiştii se opriseră, ascultînd ciorovăiala.

– Dacă ar fi nevasta mea, murmură unul din ei, i-aş face bagajele şi aş expedia-o la mă-sa.

– Mi s-a aplecat de sîcîielile tale, femeie! strigă Jaime. Ţi-am mai spus-o! Las' că-ţi arăt eu ţie cînd ajungem acasă!

– Zi-i aşa! îl încurajă unul dintre poliţişti.

Jaime şi Megan ieşiră din parc certîndu-se zgomotos şi împingînd căruciorul cu copilul. Poliţiştii îşi îndreptară din nou atenţia spre oamenii aşezaţi pe bănci:

– Actele dumneavoastră, vă rog.

– Dar ce s-a întîmplat, domnule poliţist?

– N-are importanţă, arătaţi-mi actele.

Toţi cei din parc îşi scoteau portofelele şi extrăgeau din ele felurite hîrtii pentru a dovedi cine sînt. La un moment dat, se auzi un plînset de copil mic. Unul dintre poliţişti ridică ochii. Căruţul cu copilul fusese abandonat la colţul străzii. Cei doi certăreţi se făcuseră nevăzuţi.

O jumătate de oră mai tîrziu, Megan intră în casă pe uşa principală. Amparo se învîrtea nervoasă în sus şi-n jos.

– Unde ai fost? o întrebă. Nu aveai voie să pleci de acasă fără să mă anunţi.

– A trebuit să mă duc să pun ceva la punct.

– Ce? întrebă Amparo bănuitoare. Doar nu cunoşti pe nimeni aici. Dacă...

Jaime intră în casă şi Amparo se făcu albă ca varul. Dar pe moment îşi recăpătă stăpînirea de sine.

– Ce... ce s-a întîmplat? întrebă ea. N-ai fost în parc?

– Pentru ce, Amparo? întrebă Jaime încet.

Ea îl privi în ochi şi ştiu că totul s-a terminat.

– Ce te-a făcut să te schimbi? urmă el.

Ea clătină din cap.

– Nu eu m-am schimbat. Tu eşti acela care s-a schimbat. Mi i-am pierdut pe toţi cei dragi în războiul ăsta stupid pe care-l porţi tu. M-am săturat de atîta vărsare de sînge. Poţi suporta să auzi adevărul despre tine însuţi, Jaime Miró? Eşti la fel de rău ca şi puterea cu care te lupţi. Ba chiar mai rău, pentru că ei ar vrea să facă pace şi tu nu vrei. Îţi imaginezi că ajuţi ţara noastră? Dimpotrivă, o distrugi. Jefuieşti bănci, arunci clădiri în aer, ucizi oameni nevinovaţi şi îţi închipui că eşti un erou. Cîndva te-am iubit şi am crezut în tine, dar... vocea i se frînse. Trebuie să înceteze vărsarea asta de sînge!

Jaime se apropie de ea şi privirile îi erau reci ca gheaţa.

– Am să te ucid, spuse el.

– Nu! sări Megan. Te rog. Nu se poate!

Felix intrase în cameră şi asculta înmărmurit discuţia.

– Isuse Hristoase! Ea e coada de topor? Ce facem cu căţeaua asta?

– Va trebui s-o luăm tot drumul cu noi şi s-o ţinem sub supraveghere, răspunse Jaime.

O prinse pe Amparo de umeri şi rosti cu glas scăzut:

– Dacă mai încerci o singură mişcare, eşti un om mort. O împinse într-o parte şi li se adresă lui Felix şi lui Megan: Să plecăm de aici pînă nu ajung prietenii ei.

Capitolul treizeci şi cinci

– L-ai avut pe Miró în mînă şi l-ai lăsat să-ţi scape?

– Domnule colonel, cu tot respectul cuvenit... oamenii mei...

– Oamenii tăi sînt nişte căcănari. Şi vă mai numiţi poliţişti? Vă faceţi uniforma de ruşine.

Şeful poliţiei stătea în picioare, făcîndu-se mic sub potopul de mînie al colonelului Acoca. Nu putea spune nimic, colonelul era destul de influent încît sa-l poată destitui în orice moment. Dar colonelul încă nu-şi vărsase tot năduful.

– Consider că eşti personal răspunzător de cele

întîmplate. O să am grijă să fii eliberat din funcţie.

– Domnule colonel...

– Ieşi afară! Mă faci să-mi vină să vărs.

Colonelul Acoca clocotea de furie. Nu avusese timp îndeajuns ca să vină chiar el la Vitoria şi să-l captureze pe Jaime Miró. Fusese nevoit să încredinţeze această misiune poliţiei locale. Şi ăştia o făcuseră de oaie. Numai Dumnezeu ştie încotro o luase Miró acum.

Colonelul Acoca se apropie de harta întinsă pe masa din faţa lui. „Desigur că o să rămînă în ţinutul basc, îşi spuse el. Dar asta înseamnă Burgos sau Logroño sau Bilbao sau San Sebastián. Am să mă concentrez pe partea de nord-est. Într-un loc sau altul vor ieşi ei la iveală."

Îşi aminti de discuţia avută în acea dimineaţă cu primul ministru.

– Ţi-ai depăşit termenul, colonele. Ai citit ziarele de dimineaţă? Presa din toată lumea ne tratează ca pe nişte măscărici. Miró şi călugăriţele alea au făcut din noi bătaia de joc a tuturor.

– Domnule prim-ministru, aveţi asigurarea mea...

– Regele Juan Carlos mi-a dat dispoziţii să constitui un corp oficial de anchetă pentru întreaga problemă. Nu pot să mai amîn.

– Mai întîrziaţi ancheta cu cîteva zile. Pînă atunci o să-i am pe Miró şi pe călugăriţe.

Urmase o pauză.

– Îţi mai dau patruzeci şi opt de ore.

Dar nu pe primul ministru se ferea Acoca să-l dezamăgească şi nici măcar pe rege. Pe el nu-l

interesa decît OPUS MUNDO. Cînd fusese convocat în biroul lambrisat al unuia dintre marii industriaşi ai Spaniei, ordinele acestuia fuseseră clare:

– Jaime Miró creează o atmosferă dăunătoare pentru organizaţia noastră. Opreşte-l! Vei fi recompensat cum se cuvine.

Şi colonelul Acoca ştia bine că partea nerostită a acestui discurs suna astfel: „Dacă nu-l opreşti, vei fi pedepsit". Acum era în joc însăşi cariera lui. Pentru că nişte idioţi de poliţişti îl lăsaseră pe Miró să fugă chiar de sub nasul lor. Jaime Miró ar putea acum să se ascundă oriunde. Dar călugăriţele... colonelul Acoca se simţi traversat de un val de speranţă. Călugăriţele! Aici era cheia. Jaime Miró se putea ascunde oriunde, dar călugăriţele vor căuta adăpost numai într-o altă mănăstire. Şi mai mult ca sigur într-o mănăstire aparţinînd aceluiaşi ordin.

Colonelul se întoarse din nou la hartă. Şi iată: Mendavia. La Mendavia era o mănăstire ce aparţinea ordinului cistercian. „Într-acolo se îndreaptă, îşi spuse Acoca triumfător. Ei bine, şi eu la fel!"

„Numai că eu o să fiu acolo înaintea lor".

Călătoria lui Ricardo cu Graciela se apropia de sfîrşit.

Ultimele cîteva zile petrecute de Ricardo în preajma ei au fost cele mai fericite pe care le cunoscuse vreodată. Era urmărit de armată şi de poliţie, cap-

turarea lui ar fi însemnat moarte sigură, şi totuşi nimic din toate astea nu mai părea să conteze. S-ar fi zis că el şi Graciela îşi ciopliseră o insulă în timp, un paradis în care nimic nu putea să-i mai atingă. Îşi preschimbaseră călătoria lor disperată într-o aventură miraculoasă pe care o împărtăşeau împreună.

Discutau la nesfîrşit, explorînd şi explicînd, şi cuvintele lor erau ca nişte cîrcei de viţă care-i legau şi mai mult pe unul de celălalt. Vorbeau despre trecut, despre prezent şi despre viitor. Mai cu seamă despre viitor.

– Ne vom căsători la biserică, spuse Ricardo. Vei fi cea mai frumoasă mireasă din lume...

Şi Graciela vedea scena şi se simţea emoţionată.

– Şi vom locui în cea mai frumoasă casă...

Iar ea îşi spunea în gînd: „Niciodată nu am avut o casă a mea, nici măcar o adevărată cameră a mea".

Locuise în acea casă pe care o împărţise cu mama ei şi cu toţi unchii, şi apoi celula din mănăstirea unde sălăşluise împreună cu celelalte surori.

– Şi vom avea băieţi chipeşi şi fete frumoase.

„Şi am să le dăruiesc toate lucrurile de care am fost lipsită eu. Vor fi foarte iubiţi".

Inima Gracielei îşi lua zborul.

Dar ceva o neliniştea. Ricardo era un ostaş ce lupta pentru o cauză în care credea cu pasiune. Oare va fi mulţumit să trăiască în Franţa, departe de cîmpul de luptă? Ştia că va trebui să discute acest lucru cu el.

– Ricardo, cît crezi că o să mai ţină revoluţia asta?

„Şi aşa a ţinut prea mult", îşi spuse el. Guvernul

făcuse avansuri de pace, dar ETA le respinsese mai mult decît categoric. Răspunsese ofertelor guvernamentale cu atacuri teroriste sporite. Ricardo încercase să discute chestiunea cu Jaime.

– Ei sînt gata de compromisuri, Jaime. N-ar trebui să-i întîlnim la jumătate de drum?

– Ofertele lor sînt o capcană – vor să ne distrugă. Ne forţează să ne continuăm lupta.

Şi pentru că Ricardo îl iubea pe Jaime şi credea în el, continua să-l sprijine. Dar îndoielile lui refuzau să se risipească. Pe măsură ce sporea vărsarea de sînge, sporea şi nesiguranţa lui. Şi acum Graciela îi întreba: „Cît crezi că o să mai ţină revoluţia asta?"

– Nu ştiu, îi răspunse Ricardo. Aş vrea să se termine. Dar am să- ţi spun ceva, iubito. Pe noi doi nimic nu o să ne despartă – nici măcar un război. Şi niciodată nu vor exista destule cuvinte ca să te fac să ştii cît de mult te iubesc.

Şi continuară să depene visuri.

Călătoriră noaptea, prin cîmpurile verzi, rodnice, şi trecură pe lîngă El Burgo şi Soria. În zori, de pe culmea unui deal, văzută în depărtare Logroño. În stînga drumului era un desiş de pini şi în spatele lui, o întreagă pădure de fire electrice. Graciela şi Ricardo urmară drumul şerpuit care cobora pînă la periferia oraşului fremătător.

– Unde ne întîlnim cu ceilalţi? întrebă Graciela.

Ricardo îi arătă un afiş lipit pe zidul unei case pe lîngă care treceau. Se putea citi:

CIRCUL JAPON!
CEL MAI SENZAŢIONAL CIRC
DIN LUME
PROASPĂT SOSIT DIN JAPONIA
NUMAI O SĂPTĂMÎNĂ ÎN ACEST ORAŞ
ÎNCEPÎND DIN 24 IULIE
AVENIDA CLUB DE PORTIVO

– Aici ne întîlnim, îi spuse Ricardo. Azi după-masă.

Într-o altă parte a oraşului, Megan, Jaime, Amparo şi Felix studiau şi ei un „afiş al circului". O stare de puternică încordare stăpînea grupul. Cei trei nu o scăpau nici o clipă din ochi pe Amparo. În urma incidentului petrecut la Vitoria, bărbaţii o tratau pe Amparo ca pe o proscrisă, ignorînd-o complet în cea mai mare parte a timpului şi vorbindu-i numai cînd era strict necesar.

Jaime îşi consultă ceasul.

– Trebuie să înceapă programul circului. Să mergem!

La cartierul general al poliţiei din Logroño, colo-

nelul Ramón Acoca îşi finaliza planurile.

– Oamenii sînt desfăşuraţi în jurul mănăstirii?

– Da, domnule colonel. Totul e pus la punct.

– Excelent.

Acoca era bine dispus. Capcana pe care o pusese la cale era infailibilă şi de astă dată nu vor mai fi poliţişti neghiobi care să-i încurce planurile. OPUS MUNDO va fi mîndră de el. Revăzu încă o dată toate detaliile, împreună cu ceilalţi ofiţeri.

– Maicile călătoresc împreună cu Miró şi oamenii lui. E important să le prindem înainte de a trece pragul mănăstirii. O să ne împrăştiem în pădurea din jur. Nu vă mişcaţi pînă nu vă dau semnalul de încercuire.

– Şi dacă Jaime Miró opune rezistenţă care sînt ordinele?

– Sper că va încerca să opună rezistenţă, spuse Acoca cu un glas moale.

O ordonanţă intră în birou:

– Scuzaţi-mă, domnule colonel, a venit un american care doreşte să vă vorbească.

– N-am timp acum.

– Da, domnule colonel. Ordonanţa şovăi, apoi adăugă: Spune că e în legătură cu una din maici.

– Da? Un american ai spus?

– Da, domnule colonel.

– Trimite-l înăuntru.

Un moment mai tîrziu, Alan Tucker fu poftit în birou.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule colonel. Mă numesc Alan Tucker. Sper că mă puteţi ajuta.

– Zău? Şi cum anume, domnule Tucker?

– Înţeleg că sînteţi în căutarea uneia dintre călugăriţele de la mănăstirea Cisterciană – anume, sora Megan.

Colonelul se lăsă pe speteaza scaunului, studiindu-l pe american.

– Şi în ce măsură te priveşte acest lucru pe dumneata?

– Şi eu o caut. E foarte important să o găsesc.

„Interesant! se gîndi colonelul Acoca. De ce-o fi atît de important pentru americanul ăsta să găsească o călugăriţă?"

– N-ai nici o idee unde s-ar putea găsi? întrebă Acoca.

– Nu. Ziarele spun...

„Iar blestemata asta de presă!" se gîndi colonelul.

– Poate ai vrea să-mi spui de ce o cauţi?

– Mă tem că nu pot discuta despre acest lucru.

– Atunci mă tem că nu te pot ajuta.

– Domnule colonel, aţi putea să-mi daţi de veste dacă o găsiţi?

Acoca zîmbi cu fineţe.

– Vei afla.

Întreaga ţară urmărea odiseea călugăriţelor. Presa relatase felul în care la Vitoria scăpaseră ca prin minune Jaime Miró şi una dintre călugăriţe.

„Deci se îndreaptă spre nord, cumpănise Alan

Tucker. Probabil că San Sebastián le oferă şansa cea mai bună de a fugi din ţară. Trebuie să pun mîna pe ea". Tucker intuia că dăduse de belea cu Ellen Scott. „N-am lucrat inteligent, îşi spunea. Dar pot să-mi răscumpăr greşeala aducîndu-i-o pe preţioasa Megan".

Formă numărul lui Ellen Scott.

Spectacolele Circului Japon aveau loc într-un cort uriaş dintr-un district mărginaş al oraşului Logroño. Cu zece minute înainte de începerea spectacolului, circul era arhiplin. Megan, Jaime, Amparo şi Felix îşi croiră drum prin culoarul ticsit, spre locurile pe care le rezervaseră. Lîngă Jaime erau două scaune libere.

Se uită la locurile goale şi spuse:

– S-a întîmplat ceva. Ricardo şi sora Graciela trebuiau să fie aici. Apoi, întorcîndu-se spre Amparo: Nu cumva ai...?

– Nu. Îţi jur. Nu ştiu nimic de ei.

Luminile scăzură şi spectacolul începu. Din mijlocul mulţimii se înălţă un urlet, aşa încît îşi întoarseră şi ei ochii spre arenă. Un biciclist făcea înconjurul ringului şi, în timp ce pedala, un acrobat îi sări pe umeri. Pe urmă, unul cîte unul, un furnicar de alţi acrobaţi porniră să sară, agăţîndu-se de ghidon, de roţi, de şaua bicicletei, pînă cînd aceasta deveni invizibilă. Publicul ovaţiona.

Apoi urmă performanţa unui urs dresat şi după

aceea un dansator pe sîrmă. Publicul se distra extraordinar, dar Jaime şi ceilalţi erau prea nervoşi ca să acorde vreo atenţie spectacolului. Timpul se scurgea.

– Mai aşteptăm un sfert de oră, hotărî Jaime. Dacă pînă atunci nu vin...

O voce rosti:

– Scuzaţi-mă, vă rog, locurile astea sînt libere?

Jaime ridică ochii, îi văzu pe Ricardo şi pe Graciela şi zîmbi fericit.

– Sînt libere. Vă rog luaţi loc. Şi apoi, într-o şoaptă în care vibra uşurarea: Sînt al naibii de bucuros că vă văd.

Ricardo îi salută din cap pe Megan, Amparo şi Felix. Se uită de jur împrejur.

– Unde-s ceilalţi?

– N-ai citit ziarele?

– Ziarele? Nu. Noi am străbătut munţii.

– Veşti proaste. Rubio e la spitalul unei închisori.

Ricardo făcu ochii mari.

– Cum aşa?

– A fost înjunghiat într-o încăierare de bar. Poliţia l-a înhăţat.

– *Mierda!* Ricardo rămase tăcut un moment, apoi oftă: Asta înseamnă că va trebui să-l scoatem de acolo, nu?

– Ăsta-i şi planul meu, încuviinţă Jaime.

– Unde-i sora Lucia? întrebă Graciela. Şi sora Teresa?

Megan îi dădu răspunsul:

– Sora Lucia a fost arestată. Era... era căutată de

poliţie pentru crimă. Sora Teresa a murit.

Graciela îşi făcu semnul crucii:

– Oh, Dumnezeule!

În arenă, un clovn mergea pe sîrmă ţinînd cîte un căţeluş sub fiecare braţ şi două pisici siameze în buzunare. Căţeii încercau să se repeadă la pisici, sîrma se legăna îngrozitor şi clovnul se prefăcea că-şi pierde echilibrul. Publicul se tăvălea de rîs. Din cauza chiotelor mulţimii era greu să se audă unii pe alţii. Dar Megan şi Graciela aveau atîtea să-şi spună. Aproape simultan cele două maici începură să-şi vorbească în limbajul semnelor, de la mănăstire. Ceilalţi se uitară la ele uimiţi.

„Mă căsătoresc cu Ricardo..."

„Minunat..."

„Ţie ce ţi s-a întîmplat?"

Megan dădu să răspundă, dar îşi dădu seama că nu existau semne care să comunice ceea ce avea ea de spus. Lucrurile vor trebui să mai aştepte.

– S-o luăm din loc, le propuse Jaime. Afară ne aşteaptă un camion care o să ne ducă la Mendavia. Lăsăm acolo surorile şi noi mergem mai departe.

Porniră pe culoarul dintre bănci, Jaime ţinînd-o pe Amparo de braţ.

Cînd ajunseră la locul de parcare, Ricardo anunţă:

– Jaime, Graciela şi cu mine am hotărît să ne căsătorim.

Faţa lui Jaime se lumină de un zîmbet.

– Ăsta-i un lucru minunat! Felicitări! Se întoarse spre Graciela: Nici c-ai fi putut găsi un om mai bun.

Megan o îmbrăţişă pe Graciela:

– Sînt foarte fericită pentru voi amîndoi.

Şi în gînd îşi spuse: „Oare a fost uşor pentru ea să hotărască să nu se mai întoarcă la mănăstire? Mă gîndesc la Graciela? Sau îmi pun întrebarea în ce mă priveşte pe mine?"

Colonelul Acoca primea un raport însufleţit de la aghiotant.

– Au fost văzuţi la circ cu mai puţin de o oră în urmă. Dar pînă să aducem noi întărituri, au plecat. S-au urcat într-un camion albastru cu alb. Aţi avut dreptate, domnule colonel. Au luat direcţia Mendavia.

„Aşadar, în sfîrşit povestea s-a terminat", se gîndi Acoca. Vînătoarea fusese palpitantă şi, trebuia să recunoască, Jaime Miró fusese un adversar de elită. „Acum, se gîndi el, OPUS MUNDO o să-mi ofere misiuni şi mai importante".

Ţinînd la ochi un puternic binoclu *Zeiss,* Acoca urmărea camionul albastru cu alb ivindu-se pe creasta unui deal şi coborînd spre mănăstirea din vale. De ambele părţi ale drumului şi în jurul mănăstirii însăşi, erau ascunse trupe greu înarmate. Nu exista nici o portiţă de scăpare.

Cînd camionul se apropie de poarta mănăstirii şi şoferul frînă, colonelul Acoca lătră în aparatul de emisie-recepţie:

– Încercuiţi! Acum!

Manevra a fost excecutată perfect. Două grupuri de soldaţi înarmaţi cu puşti automate blocară pe dată drumul şi înconjurară camionul. Acoca urmări scena, savurîndu-şi clipa de glorie. Apoi se apropie încet de camion, cu puşca în mînă.

– Sînteţi încercuiţi! strigă el. Nu aveţi nici o şansă. Ieşiţi afară cu mîinile pe cap! Unul cîte unul! Dacă încercaţi să opuneţi rezistenţă, vă aşteaptă moartea.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi portiera camionului se deschise, lăsînd să coboare trei bărbaţi şi trei femei. Tremurau cu toţii, ţinîndu-şi mîinile sus, deasupra capului.

Erau şase oameni străini.

Capitolul treizeci și șase

Sus, cocoţaţi pe dealul care străjuia mănăstirea, Jaime şi ceilalţi urmăreau manevrele colonelului Acoca şi încercuirea camionului. Îi văzură pe pasagerii îngroziţi coborînd cu mîinile deasupra capului şi observară scena interpretată ca o pantomimă.

Jaime îşi imagina dialogul, de parcă l-ar fi auzit:

– Cine sînteţi?

– Lucrăm la un hotel de lîngă Logroño.

– Şi ce căutaţi aici?

– Un om ne-a oferit cinci mii de pesetas ca să ducem camionul ăsta la mănăstire.

– Ce om?
– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată.
– E ăsta din fotografie?
– Da. Ăsta e.

– Haideţi să plecăm de aici! le spuse Jaime.

Se aflau într-un vagonet care-i ducea înapoi la Logroño. Megan se uita la Jaime, cuprinsă de admiraţie.

– Cum de-ai ştiut?

– Ce anume, că Acoca ne va aştepta la mănăstire? El mi-a spus.

– Ce?

– Vulpea trebuie să se pună în pielea vînătorului, dragă Megan. Am încercat să mă pun în locul lui Acoca. Unde aş fi aşezat eu capcana pentru mine? A făcut exact ce aş fi făcut şi eu.

– Şi dacă Acoca nu s-ar fi arătat?

– Atunci aş fi putut să te duc în siguranţă înapoi la mănăstire.

– Şi ce se va întîmpla acum? întrebă Felix.

Era întrebarea pe care şi-o puneau toţi.

– Un timp, Spania nu va prezenta siguranţă pentru nici unul dintre noi. Vom merge la San Sebastián şi

de acolo direct în Franţa. Se uită la Megan. Sînt şi acolo mănăstiri Cisterciene.

Era mai mult decît putea Amparo să suporte.

– De ce nu te predai? întrebă ea. Dacă mergi tot pe calea asta, va fi şi mai multă vărsare de sînge şi se vor pierde şi mai multe vieţi.

– Tu nu mai ai dreptul să vorbeşti, o repezi Jaime cu asprime. Fii recunoscătoare că mai trăieşti. Se întoarse spre Megan: În munţii Pirinei există zece trecători care duc de la San Sebastián în Franţa. O să trecem printr-una din ele.

– E prea periculos, obiectă Felix. Acoca o să ne caute în San Sebastián. Se aşteaptă, probabil, să trecem graniţa în Franţa.

– Dacă-i atît de periculos... începu Graciela.

– Nu-ţi face griji, o linişti Jaime. San Sebastián e în ţinutul basc.

Trenuleţul se apropia de periferia oraşului Logroño.

– Toate drumurile spre San Sebastián vor fi supravegheate, îl avertiză Felix. Cum te gîndeşti să ajungem acolo?

Jaime luase o hotărîre:

– Cu trenul, răspunse el.

– Soldaţii vor percheziţiona trenurile, interveni Ricardo.

Jaime o măsură îngîndurat pe Amparo.

– Nu. Nu cred, spuse el. Prietena noastră aci de faţă o să ne ajute. Tu ştii cum să-l abordezi pe colonelul Acoca?

Amparo ezită, apoi răspunse:

– Ştiu.

– Bine. Ai să-i telefonezi.

Se opriră la o cabină telefonică de pe şosea. Jaime intră cu Amparo în cabină şi trase uşa după el. Îi înfipse un pistol în coastă.

– Ai înţeles ce trebuie să spui?

– Da.

O urmări formînd un număr şi, cînd o voce răspunse, începu:

– Aici e Amparo Jirón. Domnul colonel Acoca aşteaptă telefonul meu... Vă mulţumesc. Ridică ochii spre Jaime: Îmi dau legătura. Pistolul o împungea în coastă. E nevoie să...? întrebă ea.

– Fă aşa cum ţi-am spus.

Vocea lui era de gheaţă.

Un moment mai tîrziu, Jaime auzi glasul lui Acoca venind din receptor:

– Unde te găseşti?

Pistolul i se înfipse mai puternic în coastă.

– Sînt... sîntem... tocmai plecăm din Logroño.

– Ştii încotro se îndreaptă prietenii noştri?

– Da.

Faţa lui Jaime atingea aproape faţa ei, ochii lui erau duri.

– Au hotărît că vor face cale întoarsă, pentru a vă răsturna planurile. Sînt în drum spre Barcelona. Miró conduce un automobil Seat alb. Va merge pe şoseaua principală.

Jaime îi făcu un semn din cap.

– Acum.... acum trebuie să plec. A sosit automobilul.

Jaime puse receptorul în furcă.

– Foarte bine. Să mergem. Îi acordăm jumătate de oră ca să-şi retragă oamenii de aici.

Treizeci de minute mai tîrziu se găseau la gară.

Trenurile care legau Logroño cu San Sebastián erau de trei categorii: *Talgo* erau trenurile de lux; cele de mîna a doua se numeau *Ter*; şi cele mai proaste, neconfortabile şi murdare, se numeau, în mod paradoxal, *expresos*. Opreau la fiecare haltă între Logroño şi San Sebastián.

– Vom lua un *expreso*, hotărî Jaime. La ora asta toţi oamenii lui Acoca sînt concentraţi să oprească fiecare Seat alb de pe şoseaua spre Barcelona. O să ne cumpărăm biletele separat şi ne întîlnim în ultimul vagon al trenului. Se întoarse spre Amparo: Tu te duci prima. Eu voi fi chiar în spatele tău.

Amparo ştia de ce şi-l ura pe Jaime pentru acest lucru. Dacă Acoca le întinsese cumva o cursă, ea va fi momeala. Mă rog, ea era Amparo Jirón. Şi nu va şovăi.

Intră în gară, în timp ce Jaime şi ceilalţi o urmăreau din priviri. Nu se vedea nici un soldat. „Sînt cu toţii pe şoseaua spre Barcelona, se gîndi Jaime. O să fie un adevărat balamuc. Fiecare a doua maşină e un Seat alb".

Unul cîte unul îşi cumpărară biletele şi urcară în tren. Se îmbarcară fără nici un incident. Jaime se aşeză lîngă Megan, iar Amparo în faţa lor, lîngă Felix.

Alături de ei, Ricardo şi Graciela, unul lîngă altul.

Jaime i se adresă lui Megan:

– În trei ore vom fi la San Sebastián. Vom înnopta acolo, şi în zori trecem în Franţa.

– Şi după ce trecem în Franţa?

Megan se gîndea la ce avea să se întîmple cu Jaime, dar el îi răspunse:

– Nu te îngrijora. Chiar la cîteva ore depărtare de graniţă se găseşte o mănăstire Cisterciană. Şovăi o clipă: dacă mai doreşti acest lucru.

Deci îi înţelesese îndoielile. „Oare mai doresc acest lucru?" Se apropiau de o graniţă care însemna mai mult decît un hotar între două ţări. Această graniţă va despărţi vechea ei viaţă de noua ei viaţă... care va fi... ce? Dorise cu disperare să reintre într-o mănăstire, dar acum era roasă de îndoieli. Uitase cît de palpitantă e lumea de dincolo de ziduri. „Niciodată nu m-am simţit atît de vie", se gîndi ea. Se uită la Jaime şi recunoscu în sinea ei: „Şi Jaime face parte din viaţa asta".

Miro îi prinse privirea şi se uită drept în ochii ei, iar Megan îşi spuse: „Ştie!"

Trenul *expreso* oprea în fiecare cătun şi sat din drum. Era ticsit de fermieri cu nevestele lor, de negustori şi precupeţi şi, la fiecare oprire, pasagerii coborau sau urcau cu mare larmă.

Şerpuia lent printre munţi, luptîndu-se cu pantele povîrnite.

Cînd, în cele din urmă, opri în gara San Sebastian, Jaime îi spuse lui Megan:

– Primejdia a trecut. Ăsta e oraşul nostru. Am

aranjat să ne aştepte o maşină la gară.

Într-adevăr, în faţa staţiei îi aştepta o limuzină spaţioasă. Un şofer care purta pe cap o *chapella,* bereta cu margini late a bascilor, îl întîmpină pe Jaime strîngîndu-l călduros în braţe, şi grupul se urcă în maşină.

Megan observă că Jaime se aşezase foarte aproape de Amparo, gata s-o imobilizeze la cea mai mică mişcare. „Ce are de gînd să facă cu ea?" se întrebă.

– Eram îngrijoraţi pentru tine, Jaime, spuse şoferul. Ziarele scriu că Acoca a organizat o adevărată vînătoare ca să te prindă.

Jaime rîse:

– N-are decît să vîneze, Gil. În ce mă priveşte, sezonul de vînătoare s-a terminat.

Străbătură Avenida Sancho el Savio şi se îndreptară spre plajă. Era o zi de vară cu un cer fără nor, şi străzile erau pline de perechi care se plimbau agale. Golful era populat de iahturi şi ambarcaţiuni mai mici. Munţii care se profilau în depărtare alcătuiau un fundal pitoresc. Totul părea învăluit în pace.

– Ce aranjamente aţi făcut? întrebă Jaime.

– Trageţi la hotelul *Niza*. Largo Cortez vă aşteaptă cu nerăbdare.

– Mă bucur să-l revăd pe bătrînul pirat.

Niza era un hotel de categorie mijlocie, situat în

Plaza Juan de Olezabal, de pe Calle de San Martin, la colţul unui mic parc aglomerat. Era o clădire albă, cu obloane cafenii şi o firmă mare, albastră, pe frontispiciu. Partea din spate a hotelului dădea pe o plajă.

Cînd maşina trase în faţa uşii principale, grupul coborî şi-l urmă pe Jaime în hol.

Largo Cortez, proprietarul, alergă în întîmpinarea lor. Era un om voinic. Avea numai un singur braţ, ca rezultat al unei isprăvi îndrăzneţe, şi se mişca greoi, de parcă îşi pierdea echilibrul.

– Bine aţi venit, le ură radios. De o săptămînă vă tot aştept.

Jaime ridică din umeri:

– Am avut cîteva pricini de întîrziere, *amigo.*

Largo Cortez rînji:

– Am citit despre ele. Ziarele numai de asta vorbesc. Se întoarse să se uite la Megan şi la Graciela.

– Se scotoceşte pretutindeni în căutarea voastră, surorilor. V-am pregătit camerele.

– O să înnoptăm aici, îi explică Jaime. Şi mîine, la prima oră, trecem graniţa în Franţa. Am nevoie de o călăuză bună, care să cunoască toate trecătorile – mi-l dai sau pe Cabrera Infante sau pe José Cebrián.

– Am eu grijă, îl asigură proprietarul hotelului. Veţi fi şase persoane?

Jaime îi aruncă o privire lui Amparo:

– Cinci.

Amparo îşi feri privirea.

– Sînt de părere să nu vă înregistraţi numele la hotel. Lucrurile pe care poliţia nu le ştie, n-au cum să-i

dăuneze. Dar de ce să nu vă conduc la camerele voastre, să vă odihniţi un pic? După aceea o să luaţi o cină pe cinste.

– Amparo şi cu mine mergem la bar să bem ceva, spuse Jaime. Ne întîlnim mai tîrziu.

Largo Cortez încuviinţă din cap:

– Cum doreşti, Jaime.

Megan se uita la Jaime nedumerită. Se întreba ce planuri o fi avînd cu Amparo. „Oare o s-o ucidă cu sînge rece...?" Nu suporta nici măcar să se gîndească la asa ceva.

Jaime o conduse pe Amparo la barul din fundul holului, unde se aşezară la o măsuţă dintr-un colţ.

Cînd chelnerul se apropie de ei, îi ceru:

– Un pahar de vin, *por favor.*

– Unul singur?

– Unul singur.

Amparo îl urmări pe Jaime scoţînd din buzunar un pliculeţ şi deschizîndu-l. Conţinea o substanţă fină, ca o pudră.

– Jaime... În glasul ei răzbătea disperarea. Te rog, ascultă-mă! Încearcă să înţelegi de ce am făcut ceea ce am făcut. Tu sfîşii ţara în două. Cauza ta e lipsită de speranţă. Trebuie să pui capăt acestei nebunii.

Chelnerul reapăru şi aşează pe masă un pahar cu vin. Cînd se îndepărtă din nou, Jaime turnă cu grijă în pahar conţinutul pliculeţului, apoi îl amestecă. Împinse paharul în faţa lui Amparo.

– Bea-l!

– Nu!

– Nu mulţi dintre noi au privilegiul de a-şi alege

felul în care să moară, spuse Jaime pe un ton liniştit. Vei muri rapid şi fără dureri. Dacă te-aş da pe mîna oamenilor mei, nu aş fi în măsură să-ţi fac asemenea făgăduinţă.

– Jaime.. cîndva te-am iubit. Trebuie să mă crezi. Te rog...

– Bea!

Glasul lui era implacabil.

Amparo îl privi preţ de un moment, apoi luă paharul.

– Beau pentru moartea ta!

Jaime o privi ducînd paharul la buze şi sorbindu-l dintr-o înghiţitură.

Amparo se cutremură.

– Şi acum, ce o să se întîmple?

– Am să te ajut să urci în camera ta. O să te culc în pat. Ai să dormi.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

– Eşti un prost, murmură ea. Jaime... eu mor şi îţi spun că te-am iubit mult...

Limba începea să i se încîlcească.

Jaime se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Amparo era nesigură pe picioare. Camera părea să se învîrtească.

– Jaime..

O conduse la uşă, apoi prin hol, sprijinind-o. Largo Cortez îl aştepta cu o cheie.

– O duc eu în cameră, îi spuse Jaime. Ai grijă să nu fie deranjată.

– În ordine.

Cortez se uită după Jaime care aproape că o

purta pe Amparo în braţe.

Culcată pe pat, Megan gîndea cît e de straniu să se găsească singură într-o cameră de hotel dintr-un oraş de la mare. San Sebastián era plin de vilegiaturişti, de perechi aflate în luna de miere, de îndrăgostiţi care huzureau în sute de alte camere de hotel, asemenea ăsteia. Şi, brusc, Megan îşi dori ca Jaime să fi fost acolo cu ea, şi se întrebă cum ar fi oare dacă ar face dragoste cu el. Toate simţămintele pe care le înăbuşise atîta amar de ani îi năvăliră acum în minte, ca un torent de emoţii.

„Dar ce i-o fi făcut Jaime lui Amparo? Oare a...? Nu, nu ar fi în stare de aşa ceva. Sau poate că da? Îl doresc, îşi spunea ea. Doamne, ce se întîmplă cu mine? Ce pot să fac?"

Ricardo fluiera în timp ce se îmbrăca. Era extrem de bine dispus. „Sînt omul cel mai norocos din lume, îşi spuse el. O să ne căsătorim în Franţa. La Bayonne, dincolo de graniţă, e o biserică minunată. Mîine..."

Graciela făcea o baie şi se bălăcea în apa caldă, gîndindu-se la Ricardo. Îşi zîmbi ei însăşi şi îşi spuse: „Am să-l fac fericit! Îţi mulţumesc, Doamne".

Felix Carpio se gîndea la Jaime şi la Megan: „Şi un orb îşi poate da seama de fluidul magnetic dintre ăştia doi. Dar o să le poarte ghinion. Călugăriţele aparţin lui Dumnezeu. Destul de rău că Ricardo a abătut-o pe Graciela de la chemarea ei. Dar Jaime a fost întotdeauna un nesăbuit. Ce o să mai facă acum şi cu asta?"

Cei cinci se întîlniră la cină în sufrageria hotelului. Nici unul dintre ei nu pomeni numele lui Amparo.

Cînd se uită la Jaime, Megan se simţi brusc fistîcită, de parcă acesta i-ar fi putut citi gîndurile.

„E mai bine să nu-i pun nici o întrebare, hotărî ea. Ştiu bine că nu e capabil de un act brutal".

Largo Cortez nu exagerase în legătură cu cina pe care le-o preparase. Masa începu cu *gazpacho* – supa groasă, rece, de roşii, castraveţi şi pîine muiată – urmată de o salată de zarzavaturi proaspete, o imensă *paella* – orez, scoici, pui şi legume într-un sos foarte gustos – şi se termină cu o delicioasă cremă de vanilie. Era prima masă gătită pe care o mîncau Ricardo şi Graciela de multă vreme încoace.

După ce isprăviră masa, Megan se ridică:

– Aş dori să mă duc la culcare.

– Aşteaptă, îi ceru Jaime. Trebuie să-ţi vorbesc. O

conduse într-un colţ mai ferit al holului: În legătură cu ziua de mîine.

– Da?

Megan ştia ce avea să-i ceară. Dar nu ştia ce avea ea să-i răspundă. „M-am schimbat, îşi spuse. Înainte eram atît de sigură de calea pe care trebuie s-o urmez. Credeam că am tot ce-mi doresc". Jaime îi spunea:

– Nu doreşti cu adevărat să te întorci la mănăstire, nu-i aşa?

„Oare doresc?" se întrebă ea.

Jaime aştepta un răspuns.

„Trebuie să fiu sinceră cu el", se gîndi Megan. Se uită în ochii lui şi-i spuse:

– Nu ştiu singură ce vreau, Jaime. Sînt derutată.

El zîmbi, apoi şovăi, alegîndu-şi cuvintele cu grijă:

– Megan – lupta asta a noastră se va isprăvi curînd. Vom obţine tot ce am dorit, pentru că poporul e cu noi. În momentul de faţă, nu- ţi pot cere să împarţi primejdia cu mine, dar aş dori să mă aştepţi. Am o mătuşă în Franţa. Ai fi în siguranţă la ea.

Megan se uită la el îndelung, înainte de a-i răspunde.

– Jaime, lasă-mi timp să mă gîndesc.

– Asta înseamnă că nu spui nu?

– Nu spun nu, răspunse ea liniştită.

În acea noapte, nici o persoană din grupul celor

cinci nu a dormit. Erau prea multe lucruri la care trebuiau să se gîndească, prea multe conflicte de rezolvat.

Megan rămase trează întreaga noapte, retrăindu-şi trecutul. Anii de la orfelinat şi sanctuarul mănăstirii. Apoi subita propulsare într- o lume la care renunţase pentru totdeauna. Jaime Miró îşi risca viaţa luptînd pentru cauza în care credea. „Şi eu în ce cred? se întrebă ea. Cum vreau să-mi petrec restul vieţii?"

Cîndva, făcuse o alegere. Acum era obligată să aleagă din nou. Pînă dimineaţă va trebui să găsească un răspuns.

Şi Graciela se gîndea la mănăstire. „Au fost ani atît de fericiţi, de senini. Mă simţeam atît de aproape de Dumnezeu. Oare o să-mi lipsească viaţa de acolo?"

Jaime se gîndea la Megan: „Nu trebuie să se întoarcă la mănăstire. O vreau alături de mine. Oare ce răspuns o să-mi dea?"

Ricardo era prea aţîţat ca să poată dormi şi făcea

întruna planuri de nuntă. Biserica din Bayonne...

Felix se întreba cum să se descotorosească de cadavrul lui Amparo. „N-are decît să se spele pe cap Largo Cortez cu ea".

Dis-de-dimineaţă grupul se întîlni în hol. Jaime se apropie de Megan.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

– Te-ai gîndit la cele ce-am discutat?

Toată noaptea nu se gîndise la nimic altceva.

– Da, Jaime.

Se uită în ochii ei, încercînd să citească răspunsul.

– Ai să mă aştepţi?

– Jaime...

În clipa aceea, Largo Cortez se năpusti în sufragerie. Era însoţit de un om de vreo cincizeci de ani, cu o faţă bătucită.

– Mi-e teamă că nu mai aveţi timp de micul dejun, le spuse Cortez. Trebuie să plecaţi de îndată. Iată-l pe José Cebrián, călăuza voastră. O să vă treacă în Franţa, prin munţi. E cel mai bun ghid din San Sebastián.

– Mă bucur să te văd, José, îl salută Jaime. Ce

plan ai?

– Prima parte a drumului o s-o facem pe jos. Am aranjat ca de cealaltă parte a graniţei să ne aştepte o maşină. Trebuie să ne grăbim. Veniţi, vă rog.

Grupul ieşi pe strada scăldată în razele soarelui de dimineaţă.

Largo Cortez apăru din hotel ca să-i conducă:

– Călătorie bună, le ură el.

– Îţi mulţumim pentru tot, răspunse Jaime. Ne vom întoarce, *amigo*. Mai curînd decît crezi.

– O luăm pe aici, îi anunţă Cebrian.

Grupul dădu să cotească spre parc. Şi în clipa aceea, un număr de soldaţi şi de membri ai organizaţiei GOE se iviră ca din pămînt la ambele capete ale străzii, închizînd-o. Erau cel puţin doisprezece inşi, toţi înarmaţi pînă în dinţi. Conduşi de coloneii Ramón Acoca şi Fal Sostelo.

Jaime aruncă o privire spre plajă, căutînd o cale de fugă. Din acea direcţie se apropia un alt grup de soldaţi. Nu exista nici o scăpare. Vor trebui să lupte. Instinctiv, Jaime îşi duse mîna la armă.

Colonelul Acoca îi strigă:

– Nici să nu te gîndeşti, Miró. La cea mai mică mişcare, te împuşcăm pe loc.

Mintea lui Jaime lucra nebuneşte, în căutarea vreunei posibilităţi de evadare. Cum de ştiuse Acoca unde să-l găsească? Jaime îşi întoarse ochii spre hotel şi o văzu pe Amparo în prag, privindu-i cu o expresie de adîncă întristare.

– Ce dracu'! Am crezut că ai... izbucni Felix.

– I-am dat un somnifer. Ar fi trebuit s-o doboare

pînă ce treceam noi graniţa.

– Ticăloasa!

Colonelul Acoca se apropie de Jaime.

– S-a zis cu tine. Apoi, întorcîndu-se spre oamenii săi, ordonă: Dezarmaţi-i!

Felix şi Ricardo se uitau spre Jaime, aşteptînd o îndrumare de la el, gata să treacă la acţiune. Jaime clătină din cap. Scîrbit, îşi predă arma, iar Felix şi Ricardo procedară la fel.

– Ce aveţi de gînd să faceţi cu noi? întrebă Jaime.

Cîţiva trecători se opriră în loc, să vadă ce se întîmplă.

Colonelul Acoca îi răspunse răstit:

– Vă duc, pe tine şi banda ta de criminali, la Madrid. Acolo veţi avea parte de un proces corect, militar, după care o să vă spînzurăm. Dac-ar fi după mine, v-aş spînzura aici, pe loc.

– Eliberează maicile! îi ceru Jaime. Ele n-au nici un amestec în toate astea.

– Sînt complice. La fel de vinovate ca şi voi.

Colonelul Acoca se întoarse şi dădu un semnal. Soldaţii împrăştiară gloata crescîndă de gură-cască, făcînd loc să intre trei camioane militare.

– Tu şi asasinii tăi vă veţi urca în camionul din mijloc, îl informă Acoca pe Jaime. Oamenii mei vă vor escorta în camionul din faţă şi în cel din spate. Au ordin să tragă în voi la cea mai mică mişcare suspectă. Ai înţeles?

Jaime dădu din cap.

Colonelul Acoca îl scuipă în faţă:

– Bun! Urcă în camion!

Mulţimea care se regrupase în jur scoase un murmur de protest.

Amparo privea impasibilă, din prag, cum urcau în camion Megan, Graciela, Ricardo şi Felix, împinşi de armele automate ale soldaţilor.

Colonelul Sostelo se apropie de şoferul primului camion:

– Mergem direct la Madrid. Fără nici o oprire!

– Da, domnule colonel.

Între timp, la ambele capete ale străzii se adunaseră o sumedenie de oameni, privind la ce se întîmplă. Colonelul Acoca dădu să se urce în camionul din faţă. Strigă la oamenii îngrămădiţi:

– Faceţi loc!

Dar din străzile laterale se revărsau tot mai mulţi oameni.

– Daţi-vă la o parte! porunci Acoca. Feriţi-vă din drum!

Şi totuşi mulţimea se îngroşa, bărbaţii purtînd largile *chapellas* basce. S-ar fi zis că răspundeau unui semnal invizibil: „Jaime Miró a dat de necaz!" Veneau din prăvălii şi din case. Gospodinele îşi lăsau treburile şi ieşeau în stradă. Negustorii gata să-şi deschidă prăvăliile, de îndată ce auzeau vestea, se grăbeau spre hotel. Şi continuau să vină. Artişti şi instalatori şi medici, mecanici şi comisionari şi studenţi, mulţi purtînd puşti şi revolvere, topoare şi coase. Erau basci şi aici era ţara lor. La început fuseseră cîţiva, apoi o sută şi, în cîteva minute, se făcură peste o mie, umplînd trotuarele şi carosabilul, încercuind complet camioanele militare. Şi păstrau o tăcere amenin-

ţătoare.

Colonelul Acoca observa cu disperare uriaşa mulţime. Răcni:

– Daţi-vă la o parte din drum sau tragem în voi!

– Nu te-aş sfătui să faci una ca asta, strigă Jaime. Oamenii ăştia te urăsc pentru ceea ce eşti. Un singur cuvînt să le spun, şi or să vă sfîşie în bucăţi pe tine şi pe oamenii tăi. Ai uitat un lucru, domnule colonel. San Sebastián e un oraş basc. E oraşul meu. Se întoarse spre grup: Să ieşim de aici!

Jaime o ajută pe Megan să coboare din camion, şi ceilalţi o urmară. Acoca se uita la ei neputincios, cu faţa schimonosită de furie.

Mulţimea aştepta ostilă şi tăcută. Jaime se duse la colonel şi-i spuse:

– Ia-ţi camioanele şi întoarce-te la Madrid.

Acoca se uită în jur la marea de oameni în plin flux:

– Eu... Miro, n-o să-ţi meargă!

– Ba mi-a şi mers. Acum fă bine şi pleacă de aici.

Şi îl scuipă pe Acoca în obraz.

Colonelul se uită la el timp de un moment lung, asasin. „Nu se poate să se termine în felul ăsta, se gîndi el cu disperare. Am fost atît de aproape de izbîndă. Îl făceam şah mat". Dar Acoca ştia că situaţia însemna pentru el mai mult decît o înfrîngere. Era o condamnare la moarte. OPUS MUNDO îl aştepta la Madrid. Se uită la imensitatea de oameni din jur. Nu avea de ales.

Se întoarse spre şofer şi-i ordonă cu o voce gîtuită de furie:

– Plecăm de aici!

Lumea se retrase, privind la soldaţii care se urcau în camioane. Un moment mai tîrziu, camioanele porniră, iar mulţimea începu să chiuie sălbatic. La început a fost un chiot pentru Jaime Miró, un chiot care s-a amplificat din ce în ce ajungînd strigătul poporului pentru libertate, strigătul luptei împotriva tiraniei, srigătul victoriei care se apropia, şi străzile reverberară bucuria triumfului.

Doi puştani urlau cît îi ţinea gura:

– Haide să ne înscriem în ETA!

O pereche în vîrstă se ţinea de mînă şi femeia îi spuse bărbatului:

– Poate că acum or să ne dea ferma înapoi.

Un bătrîn stătea singur în mulţime privind tăcut la camioanele militare care făceau cale întoarsă. Şi cînd vorbi, zise:

– Într-o bună zi or să se întoarcă.

Jaime luă mîna lui Megan şi-i şopti:

– A trecut. Sîntem liberi. Într-o oră vom fi dincolo de graniţă. Te duc la mătuşa mea.

Ea îl privi în ochi:

– Jaime...

Un om îşi croi drum prin învălmăşeală şi se apropie în grabă de Megan:

– Scuzaţi-mă, spuse el cu răsuflarea tăiată, sînteţi sora Megan?

Se întoarse spre el:

– Da.

Omul scoase un suspin de uşurare.

– Cît timp am pierdut pînă să vă dau de urmă!

Numele meu e Alan Tucker. Aş putea să vă vorbesc un moment?

– Da.

– Singură.

– Îmi pare rău, tocmai plecam...

– Vă rog. E ceva foarte important. Am făcut tot drumul de la New York ca să vă găsesc.

Se uită la el, mirată.

– Ca să mă găsiţi pe mine? Nu înţeleg. De ce?

– O să vă explic, dacă-mi acordaţi un moment.

Străinul o luă de braţ şi o conduse în josul străzii, vorbindu-i cu iuţeală. Megan întoarse o singură dată capul şi se uită la Jaime Miró care o aştepta.

Conversaţia avută cu Alan Tucker îi întoarse lui Megan lumea pe dos.

– Doamna pe care o reprezint doreşte să vă vadă.

– Nu înţeleg. Ce doamnă? Ce vrea de la mine?

„Şi eu aş vrea să ştiu", se gîndi Alan Tucker.

– Nu am libertatea de a discuta despre acest lucru, răspunse el cu glas tare. Vă aşteaptă la New York.

Era absurd. „Probabil că e o greşeală la mijloc", îşi spuse ea.

– Sînteţi sigur că aţi nimerit persoana potrivită – sora Megan?

– Da. Dar numele dumneavoastră nu e Megan. E Patricia.

Şi deodată, printr-o străfulgerare, Megan ştiu. După toţi aceşti ani, fanteziile ei prindeau viaţă. În sfîrşit urma să afle cine e. Însăşi această idee era emoţionantă... şi înfricoşătoare.

– Cînd... cînd va trebui să plec?

Îşi simţea gîtul atît de uscat, încît abia de putea vorbi.

„Vreau s-o găseşti şi s-o aduci aici cît mai repede cu putinţă!" îi spusese Ellen Scott.

– Imediat, îi răspunse el la întrebare. Vă scot un paşaport.

Se întoarse din nou şi-l văzu pe Jaime stînd în faţa hotelului, aşteptînd-o.

– Scuzaţi-mă un moment.

Megan se înapoie la Jaime buimacă, cu senzaţia că visează.

– Nu ţi-e bine? o întrebă el. Te supără omul acela?

– Nu. El... nu.

Jaime îi luă mîna.

– Vreau să vii acum cu mine. Ne aparţinem unul celuilalt, Megan.

„Numele dumneavoastră nu e Megan. E Patricia".

Se uită la faţa puternică, frumoasă a lui Jaime şi îşi spuse: „Vreau să fim împreună. Dar va trebui să mai aşteptăm un timp. Întîi trebuie să aflu cine sînt".

– Jaime... vreau să fiu alături de tine. Dar înainte de asta am ceva de făcut.

Jaime o privi tulburat.

– Ai de gînd să pleci?

– Pentru un timp. Dar mă voi întoarce.

Îi aruncă o privire lungă, apoi încuviinţă din cap.

– Bine. Ai să mă poţi găsi prin Largo Cortez.

– Mă voi întoarce la tine. Îţi făgăduiesc.

Şi, într-adevăr, era convinsă că aşa va fi. Dar asta se întîmpla înainte de a o fi întîlnit pe Ellen Scott.

Capitolul treizeci și șapte

„Deus Israel conjungat vos; et ipse sit vobiscum qui, misertus est duobus unicis... plenius benedicere te... Dumnezeul Israelului să vă unească şi El să fie cu voi... şi acum, Doamne, fă-i să Te binecuvînteze din plin. Binecuvîntaţi sînt cei ce-l iubesc pe Domnul, cei ce păşesc pe căile Sale. Glorie...

Ricardo îşi desprinse privirile de la preot şi se uită la Graciela care stătea lîngă el. „Am avut dreptate, îşi spuse el. E cea mai frumoasă mireasă din lume".

Graciela, nemişcată, asculta cuvintele preotului reverberîndu-se prin bolţile cavernoase ale bisericii.

Cîtă pace plutea în acest loc! Avea impresia că biserica e populată de fantomele trecutului, de mii de oameni care au venit aici, generaţie după generaţie, căutînd iertare, împlinire şi bucurie. Îi amintea atît de mult de mănăstire! „Mă simt de parcă m-aş fi reîntors acasă, se gîndi ea. Ca şi cum aş fi regăsit locul căruia îi aparţin".

„Exaudi nos, omnipotens et misericors Deus; ut, quod nostro ministratur officio, tua benedictione potius impleatur Per Dominum..." Pleacă-Ţi urechea la noi, Dumnezeule atotputernic şi milostiv, încît cele făurite de noi să aibă din plin binecuvîntarea Ta..." „Dumnezeu m-a binecuvîntat mai mult decît merit. Dă Doamne să pot fi vrednică de Tine".

„In Te speravi, Dominei dixi: Tu es Deus meus i in manibus Tuis tempora mea"... „Vremurile mele sînt în mîna Ta". „Eu am făcut un legămînt solemn să-mi închin tot restul vieţii Lui".

„Suscipe, quaesumus, Domine, pro sacra connubii lege munus oblatum..." „Te implor, Doamne, primeşte ofranda pe care Ţi-o aducem în numele sfintei taine a cununiei..."

Cuvintele se reverberau acum în mintea Gracielei. Avea senzaţia că timpul se oprise în loc.

„Deus qui potestate virtutis tuae de nihilo cuneca fecisti..."

„O, Dumnezeule care prin puterea Ta divină ai creat toate lucrurile din nimic..."

„O, Doamne Dumnezeule care ai sfinţit taina cununiei întrucît e un semn al unirii lui Hristos cu Biserica... pogoară-Ţi mila asupra roabei Tale care se

unește în cunună și cerșește ocrotire și putere de la Tine".

„Dar cum îmi poate acorda milă cînd eu Îl trădez?" îi fulgeră Gracielei prin minte.

Deodată, simți că se înăbușă. Zidurile bisericii păreau să se fi strîns în jurul ei.

„Nihil in ea ex actibus suis ille auctor praevaricationes usurpet..."

„Fie ca făuritorul păcatului să nu-și strecoare răul în ea..."

Acesta a fost momentul cînd Graciela a înțeles. Avea simțămîntul că o grea povară fusese ridicată de pe umerii ei. Se simțea inundată de o bucurie exaltată, inefabilă...

Preotul spunea:

„Fie să dobîndească pacea împărăției cerurilor. Te rugăm să binecuvîntezi această căsătorie și..."

– Eu sînt deja căsătorită, rosti Graciela cu glas tare.

Urmă un moment de tăcere șocată. Ricardo și preotul se uitau fix la ea. Fața lui Ricardo pălise.

– Graciela, ce...?

Îl luă de braț și-i spuse cu blîndețe:

– Îmi pare rău, Ricardo.

– Nu... nu înțeleg. Ai... ai încetat să mă mai iubești?

Ea clătină din cap.

– Te iubesc mai mult decît țin la viața mea. Dar viața mea nu-mi mai aparține. Am dăruit-o Domnului cu multă vreme în urmă.

– Nu! Nu te pot lăsa să-ți sacrifici...

– Ricardo, iubitule. Nu e un sacrificiu. E o binecuvîntare. La mănăstire am cunoscut pentru prima oară în viaţa mea pacea. Tu eşti parte din lumea la care am renunţat – eşti partea ei cea mai bună. Dar am renunţat la ea. Trebuie să mă întorc la lumea mea.

Preotul asculta, fără să rostească o vorbă.

– Ricardo, iartă-mă pentru durerea pe care ţi-o pricinuiesc, dar nu pot să-mi calc jurămîntul. Ar însemna să trădez totul, tot în ceea ce cred. Acum ştiu acest lucru. N-aş putea să te fac niciodată fericit, pentru că eu n-aş putea fi niciodată fericită. Te rog înţelege-mă.

Ricardo se uita la ea, zguduit, şi nici un cuvînt nu-i venea pe buze. S-ar fi zis că ceva din el murise.

Graciela îi privi faţa torturată şi îşi simţi inima topindu-se de milă. Îl sărută pe obraz.

– Te iubesc, îi şopti cu blîndeţe. Ochii i se umplură de lacrimi. Mă voi ruga pentru tine. Mă voi ruga pentru noi amîndoi.

Capitolul treizeci şi opt

Într-o vineri după-amiază, la o oră tîrzie, o ambulanţă militară opri în faţa intrării de urgenţă de la spitalul din Aranda de Duero. Un asistent, însoţit de doi poliţişti în uniformă, intră pe uşa batantă şi i se adresa funcţionarului de la recepţie:

– Avem ordin să-l ridicăm pe un oarecare Rubio Arzano.

Unul dintre poliţişti arătă documentele.

Funcţionarul le cercetă şi se încruntă:

– Nu cred că am permisiunea să-i dau drumul. De lucrul ăsta răspunde administratorul.

– Bine. Chemaţi-l!

Funcţionarul şovăi.

– E o problemă. E plecat în *weekend*.

– Asta nu-i problema noastră. Avem ordin de externare semnat de colonelul Acoca. Vreţi să-l chem la telefon şi să-i spun că refuzaţi să respectaţi ordinul?

– Nu, răspunse funcţionarul în grabă. Nu e necesar. O să dau dispoziţii ca prizonierul să fie pregătit.

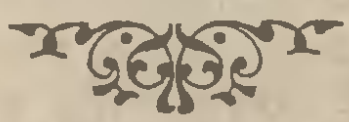

La o jumătate de milă mai încolo, în faţa închisorii, doi detectivi coborîră dintr-o maşină de poliţie şi intrară în clădire. Se apropiară de sergentul aşezat la birou.

Unul dintre detectivi îşi arătă insigna:

– Am venit să o ridicăm pe Lucia Carmine.

Sergentul îi măsură pe cei doi oameni din faţa lui şi spuse:

– Nimeni nu mi-a dat nici o dispoziţie în sensul ăsta.

Unul dintre detectivi oftă:

– Blestemata asta de birocraţie! Mîna dreaptă nu ştie ce face mîna stîngă.

– Arătaţi-mi ordinul de scoatere.

Detectivii i-l arătară.

– E semnat de colonelul Acoca, da?

– Exact.

– Şi unde o duceţi?

– La Madrid. Domnul colonel vrea s-o interogheze personal.

– Zău? Atunci cred că ar trebui să verific chiar cu domnul colonel.

– Nu-i nevoie de aşa ceva, protestară detectivii.

– Domnule, am primit ordin să o supraveghem în mod special pe această doamnă. Guvernul italian se dă peste cap ca s-o obţină. Dacă într-adevăr o vrea colonelul Acoca, va trebui să-mi spună chiar el.

– Îţi pierzi timpul, şi...

– Eu am timp, *amigo*. Ce nu am e un alt fund dacă mi-l pierd pe ăsta. Luă telefonul şi ceru: Dă-mi-l pe domnul colonel Acoca la Madrid.

– Isuse Hristoase! exclamă detectivul. Nevastă-mea o să mă bleasca dacă vin iar tîrziu la masă. Şi-apoi probabil că domnul colonel nu-i acolo şi...

Telefonul de pe birou sună. Sergentul ridica receptorul. O voce spuse:

– Aveţi legătura cu domnul colonel Acoca.

Sergentul le aruncă detectivilor o privire triumfătoare.

– Alo! Aici e sergentul de serviciu de la închisoarea din Aranda de Duero. Am o chestiune importantă de discutat cu domnul colonel Acoca

Unul dintre detectivi îşi consultă ceasul, nerăbdător:

– *Mierda!* Am ceva mai bun de făcut decît să zac aici şi să...

– Alo! Domnul colonel Acoca?

O voce tună în receptor:

– Da. Ce este?

– Domnule colonel, au venit doi detectivi care vor

să le predau o deţinută ca să intre în custodia dumneavoastră.

– Lucia Carmine?

– Da, domnule.

– Ţi-au arătat un ordin semnat de mine?

– Da, domnule colonel. Au...

– Atunci ce dracu' mă baţi la cap? Elibereaz-o!

– M-am gîndit să...

– Nu te mai gîndi. Supune-te ordinelor!

Convorbirea se încheiase. Sergentul înghiţi în sec.

– El... hm...

– Ţi-a băgat un morcov în fund, ce zici? rîse detectivul.

Sergentul se ridică în picioare străduindu-se să-şi păstreze demnitatea.

– O aduc îndată.

În aleea din spate, un puşti privea cu interes la un om cocoţat pe stîlpul telefonic şi care deconectă o clamă de pe un fir, apoi sări jos.

– Ce faci acolo? întrebă puştiul.

Omul îi ciufuli părul:

– Îmi ajut un prieten, *muchacho*. Ajut un prieten.

Trei ore mai tîrziu, într-o casă de fermă, izolată, din nord, Lucia Carmine şi Rubio Arzano se regăsiră.

Acoca fu deşteptat de soneria telefonului la ora trei noaptea. Vocea familiară se răsti la el:

– Comitetul doreşte să te vadă.

– Da, domnule. Cînd?

– Acum, colonele. Într-o oră va veni o limuzină să te ia. Fii gata, te rog.

– Da, domnule.

Lăsă receptorul în furcă, se aşeză pe marginea patului, îşi aprinse o ţigară şi trase adînc fumul în piept.

„Într-o oră va veni o limuzină să te ia. Fii gata, te rog".

Va fi gata.

Intră în camera de baie şi îşi examină chipul în oglindă. Privea în ochii unui om înfrînt.

„Şi am fost atît de aproape! se gîndi el cu amărăciune. Atît de aproape!"

Colonelul Acoca începu să se radă cu mare grijă şi, după ce termină, făcu un duş fierbinte, după care îşi alese atent hainele pe care urma să le poarte.

Exact după o oră ieşi pe uşa din faţă şi aruncă o ultimă privire casei pe care ştia că nu avea să o mai vadă. Desigur, nu urma să aibă loc nici o întrunire. Nu mai aveau ce discuta cu el.

În faţa casei îl aştepta o limuzină lungă, neagră. Cînd se apropie de ea, portiera se deschise. Înăuntru erau doi oameni în faţă şi doi în spate.

– Urcă, domnule colonel.

Respiră adînc şi intră în maşină. O clipă mai tîrziu, limuzina se pierdu în noaptea neagră.

„Trăiesc un vis, își spuse Lucia. Privesc pe fereastră și văd Alpii elvețieni. Sînt într-adevăr aici!"

Jaime Miró îi găsise o călăuză care s-o treacă în Elveția. Ajunsese acolo noaptea tîrziu.

„Dimineață vă voi duce la banca *Len*".

Gîndul îi dădea fiori. Și dacă o să survină vreo încurcătură? Dacă banii nu mai erau acolo? Dacă...?

Cînd prima geană de lumină clipi peste munți, Lucia era încă trează.

La cîteva minute înainte de ora nouă ieși din hotelul *Baur au Lac* și se postă în fața băncii, așteptînd să se deschidă.

Un bătrînel cu o figură de bonom descuie ușa:

– Intrați, vă rog, sper că n-ați așteptat prea mult?

„Doar cîteva luni", îi răspunse Lucia în gînd.

– Nu, deloc, sună răspunsul cu glas tare.

O pofti înăuntru:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

„Fă-mă bogată!"

– Tatăl meu are un cont aici. Mi-a cerut să vin și... și să-l preiau.

– Un cont numerotat?

– Da.

– Îmi puteți spune numărul, vă rog?

– B2A149207.

– Un moment, vă rog.

Lucia îl văzu dispărînd pe după o arcadă din spatele încăperii. Banca începea să se umple de clienţi.

„Trebuie să fie aici", se încuraja Lucia în sinea ei.

Omul venea spre ea. Nu putea citi nimic pe faţa lui.

– Contul ăsta... spuneaţi că e pe numele tatălui dumneavoastră?

Lucia îşi simţi inima prăbuşindu-se.

– Da. Angelo Carmine.

Omul o studie o clipă.

– Contul poartă două nume.

Asta să însemne oare că nu va putea ridica banii?

– Care... abia de era în stare să articuleze cuvintele. Care e celălalt nume?

– Lucia Carmine.

Şi, într-o clipă, Lucia simţi că lumea e a ei.

Contul se ridica la peste treisprezece milioane de dolari.

– Sub ce formă doriţi să vi-i dăm? întrebă bancherul.

– Aţi putea să-i transferaţi la una din băncile dumneavoastră asociate din Brazilia? La Rio?

– Sigur că da. Vă vom trimite chiar azi după-masă documentaţia printr-un curier.

Cît de simplu era totul!

Următorul popas al Luciei a fost la o agenţie de voiaj de lîngă hotel. În vitrină se găsea un afiş de reclamă pentru Brazilia.

„E un semn", îşi spuse ea, fericită. Intră.

– Cu ce vă putem servi?

– Aş dori două bilete pentru Brazilia.

„Acolo nu există legi de extrădare".

Ardea de nerăbdare să-i povestească lui Rubio că toate mergeau ca pe roate. El se găsea la Biarritz, unde aştepta telefonul ei. Vor pleca împreună în Brazilia.

„Acolo vom putea trăi în liniştе tot restul vieţilor noastre", îi promisese ea.

Acum, în sfîrşit, totul se aranjase. După toate peripeţiile şi pericolele... arestarea tatălui şi fraţilor ei, răzbunarea ei pe Benito Patas şi pe judecătorul Buscetta... poliţia pe urmele ei şi refugiul la mănăstire... oamenii lui Acoca şi falsul călugăr... Jaime Miró şi Teresa şi cruceа de aur... şi Rubio Arzano. Mai presus de toate dragul de Rubio. De cîte ori îşi riscase viaţa pentru ea? O salvase de soldaţi în pădure... de furia apelor la cascadă... de huliganii din cîrciuma de la Aranda de Duero. Lucia se simţea încălzită numai cît se gîndea la Rubio.

Se întoarse în camera ei de hotel, ridică receptorul şi aşteptă să-i răspundă centrala.

O să găsească el ce să facă în Rio. Ce? Ce anume putea el să facă? Probabil că o să vrea să cumpere o fermă undeva la ţară. Şi atunci eu ce o să fac?"

Se auzi vocea centralistei:

– Numărul, vă rog.

Lucia stătea cu privirea aţintită pe fereastră, la Alpii încununaţi de zăpezi. „Vieţile noastre sînt total diferite, a lui Rubio şi a mea. Trăim în două lumi

diferite. Eu sînt fiica lui Angelo Carmine..."

– Numărul, vă rog.

„Iar el este un ţăran. El nu visează decît viaţa de fermă. Cum aş putea să-l rup de acest vis? Nu pot să-i fac asemenea rău".

Centralista se enervase:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu... răspunse Lucia încet. Nu, nu, mulţumesc. Agăţă receptorul în furcă.

A doua zi dimineaţa, Lucia se îmbarcă într-un avion Swissair cu destinaţia Rio.

Era singură.

Capitolul treizeci şi nouă

Întîlnirea urma să aibă loc în luxosul salon al casei din New York a lui Ellen Scott. Se învîrtea nervoasă prin încăpere, aşteptînd să apară Alan Tucker cu fata. Nu. Nu era o fată. O femeie în toată firea. O călugăriţă. Cum o fi arătînd? Cum o fi marcat-o viaţa? „Cum am marcat-o eu?"

Feciorul intră în cameră:

– Au sosit musafirii dumneavoastră, doamnă.

Ellen trase adînc aer în plămîni:

– Poftește-i înăuntru.

O clipă mai tîrziu apărură Megan şi Alan Tucker.

„E frumoasă", se gîndi Ellen.

Tucker zîmbi:

– Doamnă Scott, iat-o pe Megan.

Ellen se uită la el şi-i spuse liniştit:

– Domnule Tucker, nu mai am nevoie de dumneata.

Cuvintele ei aveau o sinistră finalitate.

Zîmbetul lui se stinse.

– La revedere, Tucker.

Omul rămase o clipă şovăind, apoi încuviinţă din cap şi plecă. Nu-şi putea alunga senzaţia că pierduse ceva, că-i scăpase ceva. Ceva important. „Prea tîrziu, îşi spuse el. Al naibii de prea tîrziu".

Ellen Scott o studia pe Megan:

– la loc, te rog.

Megan se aşeză pe un scaun şi cele două femei rămaseră faţă-n faţă, examinîndu-se reciproc.

„E leită maică-sa, îşi spuse Ellen. S-a dezvoltat frumos". Prin minte îi treceau imagini din îngrozitoarea noapte a accidentului – furtuna care se dezlănţuise, avionul în flăcări.

„Ai spus că a murit... Există ceva ce putem face. Pilotul ne-a informat că ne aflăm în apropiere de Avila. Acolo trebuie să fie o sumedenie de turişti. Nu există nici un motiv ca să se facă vreo legătură între copilaş şi prăbuşirea avionului. O s-o lăsăm la o fermă mai acătării în afara oraşului. O să se găsească cineva s-o adopte şi o să crească şi o să aibă o viaţă frumoasă...

Trebuie să alegi, Milo. Între mine şi între a-ţi petrece restul vieţii salahorind pentru copilul fratelui tău".

Şi acum iată că se confrunta cu trecutul. De unde să înceapă?

– Eu sînt Elien Scott, preşedinta *Uzinelor Scott.* Ai auzit de ele?

– Nu.

„Firește că nu a putut auzi de ele", se mustră Ellen în gînd.

Avea să fie mai dificil decît se aşteptase. Născocise ea o poveste despre un vechi prieten de familie care murise şi despre promisiunea ei de a avea grijă de fiica lui, dar din primul moment cînd se uitase la Megan, îşi dăduse seama că povestea n-o să meargă. Nu avea de ales. Trebuia să-şi pună încrederea în Patricia – Megan – sperînd că nu o să ruineze totul. Se gîndi la ce-i făcuse ea femeii din faţa ei şi ochii i se umplură de lacrimi. „Dar e prea tîrziu pentru bocit, îşi spuse singură. A sosit momentul reparaţiilor. A sosit momentul adevărului".

Ellen Scott se înclină spre Megan şi-i luă mîna.

– Trebuie să-ţi istorisesc o poveste, îi spuse cu un glas calm.

Trecuseră trei ani de atunci. În primul an, înainte ca boala de care suferea să fi avansat prea mult ca să mai poată lucra, Ellen Scott a luat-o pe Megan sub aripa ei. Megan începu să activeze la *Uzinele Scott,* şi

aptitudinile şi inteligenţa ei o încîntară pe bătrînă, dîndu-i o nouă concepţie de viaţă şi revigorîndu-i voinţa de a trăi.

– Va trebui să munceşti din greu, îi spusese Ellen. Vei învăţa, aşa cum am învăţat şi eu. La început îţi va fi greu, dar pînă la urmă va deveni însăşi viaţa ta.

Şi aşa s-a întîmplat.

Megan lucra mai multe ore decît oricare dintre angajaţii ei.

– Vii la birou la patru dimineaţa şi munceşti întreaga zi. Cum de reuşeşti?

Megan zîmbi şi gîndi în sinea ei: „Dacă la mănăstire aş fi dormit pînă la patru dimineaţa, sora Betina m-ar fi dojenit aspru".

Ellen Scott s-a stins, dar Megan a continuat să înveţe şi să vegheze la prosperitatea companiei. Companiei ei. Ellen Scott o adoptase. „În felul asta, o lămurise ea, nu va trebui să dăm explicaţii cum de eşti o Scott". Dar în glasul ei răzbise o notă de mîndrie.

„Ce ironie! se gîndise Megan. Toţi anii aceia de orfelinat în care nimeni nu a vrut să mă adopte. Şi acum sînt adoptată de propria mea familie. Dumnezeu are un extraordinar simţ al umorului!"

Capitolul patruzeci

La volanul maşinii era un om nou, ceea ce îl făcea pe Jaime Miro să nu se simtă în largul lui.

– Nu sînt sigur de el, îi spuse Jaime lui Felix Carpio. Dacă ne duce şi pe urmă ne lasa?

– Linişteşte-te. E cumnatul vărului meu. Totul o să iasă bine. Ne-a implorat să-i oferim şi lui o şansă de a fi cu noi.

– Am o presimţire rea, stărui Jaime.

Ajunseseră la Sevilla devreme în acea după-amiază şi examinaseră vreo şase bănci înainte de a-şi alege obiectivul. Banca aleasă se găsea pe o stradă laterală, mică, fără prea mare trafic, în apropierea unei fabrici care îşi făcea depunerile acolo. Totul părea

perfect. Cu excepţia omului de la volanul maşinii care trebuia să-i salveze după lovitură.

– Numai el te îngrijorează? întrebă Felix.

– Nu.

– Ce mai e?

Îi venea greu să răspundă.

– Să spunem că am o premoniţie.

Jaime adoptase un ton uşuratic, de autozeflemisire. Dar Felix îl luă în serios.

– Vrei să contramandăm?

– Pentru că azi sînt nervos ca o babă? Nu, *amigo.* Totul o să meargă ca pe roate.

Şi la început aşa a mers.

În bancă se găseau vreo şase funcţionari şi Felix îi ţinu pe toţi la respect ţintind spre ei pistolul automat, în timp ce Jaime golea sertarele casieriei. Ca pe roate.

Cînd cei doi ieşiră din bancă, îndreptîndu-se spre maşină, Jaime le strigă funcţionarilor:

– Ţineţi minte, *amigos,* banii vor fi cheltuiţi în slujba unei cauze bune!

Abia în stradă începu să se prăbuşească totul. Poliţia se afla de jur împrejur. Şoferul maşinii lor stătea în genunchi pe trotuar, cu ţeava unui revolver lipită de tîmplă.

Cînd îşi făcură apariţia Jaime şi Felix, un detectiv le strigă:

– Aruncaţi armele!

Jaime ezită o frîntură de secundă. Pe urmă ridică arma.

Capitolul patruzeci și unu

Avionul cu reacție 727 zbura la zece mii de metri înălțime deasupra Marelui Canion. Fusese o zi lungă, grea. „Și încă nu s-a terminat", se gîndi Megan.

Era în drum spre California ca să semneze contractul prin care *Uzinele Scott* urmau să obțină un teren de pădure de un milion de acri la nord de San Francisco. Un chilipir grozav. „E vina lor, își spuse ea. N-ar fi trebuit să încerce să mă tragă pe sfoară. Pariez că sînt primul om de afaceri provenit dintr-o mănăstire Cisterciană pe care l-au întîlnit în toată cariera lor". Rîse cu glas tare.

Stewardul se apropie de ea:

– Pot să vă ofer ceva, domnişoară Scott?

Megan zări în raft un teanc de ziare şi reviste. Fusese atît de ocupată cu noul contract, încît în ultima vreme nu mai avusese timp să citească nimic.

– Daţi-mi *New York Times,* vă rog.

Povestea era chiar pe prima pagină şi-i sări imediat în ochi. Sub o fotografie a lui Jaime Miró scria:

„Ieri după-masă, la Sevilla, Jaime Miró, liderul mişcării ETA, organizaţia separatistă radicală bască, a fost rănit şi capturat de poliţie în timp ce efectua un hold-up la o bancă. În timpul atacului a fost ucis Felix Carpio, un alt cunoscut terorist. Autorităţile îl căutau pe Miró încă de..."

Megan citi restul articolului şi rămase un lung timp nemişcată, ca împietrită, amintindu-şi trecutul. Era ca un vis îndepărtat, fotografiat printr-o perdea de voal, ceva înceţoşat şi ireal.

„Lupta asta a noastră se va isprăvi curînd. Vom obţine tot ce am dorit, pentru că poporul e cu noi... Aş dori să mă aştepţi..."

Cu multă vreme în urmă citise o carte despre o civilizaţie care credea că, atunci cînd salvezi viaţa unui om, devii răspunzător de el. Ei bine, ea îi salvase viaţa lui Jaime în două rînduri – o dată la castel şi o dată în parc. „Să fiu a naibii dacă am să-i las să-l omoare!"

Ridică receptorul telefonului plasat lîngă scaunul ei şi-i comandă pilotului:

– Întoarce avionul! Ne înapoiem la New York.

Pe aeroportul *La Guardia* o aştepta o limuzină şi, cînd ajunse la birou, se făcuse orele două noaptea. Lawrence Gray Jr. o aştepta. Tatăl lui fusese ani de zile jurisconsultul companiei şi acum ieşise la pensie. Fiul era inteligent şi ambiţios.

Fără nici un preambul, Megan îl întrebă:

– Jaime Miró. Ce ştii despre el?

Răspunsul fu prompt:

– E un terorist basc, şeful organizaţiei ETA. Am citit recent că ar fi fost capturat, acum o zi sau două.

– Exact. Guvernul spaniol are de gînd să-l judece. Vreau să trimit pe cineva acolo. Care-i cel mai bun avocat din ţară?

– Aş spune Curtis Hayman.

– Nu. E prea gentleman. Avem nevoie de un ucigaş. Rămase o clipă pe gînduri. Cheamă-l pe Mike Rosen.

– Megan, e angajat pentru următorii o sută de ani.

– Dezangajează-l. Vreau să fie la Madrid la proces.

Tînărul se încruntă:

– Nu ne putem implica într-un proces public în Spania.

– Ba putem. *Amicus curiae*. Sîntem prietenii inculpatului.

Lawrence Gray o studie o clipă.

– Ai ceva împotrivă dacă îţi pun o întrebare de ordin personal?

– Am. Ocupă-te de treaba asta.
– O să fac tot ce-mi stă în putinţă.
– Larry...
– Da?
– Fă chiar mai mult de atît!
Vocea ei era dură ca oţelul.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Lawrence Gray Jr. intră din nou în biroul lui Megan.

– Mike Rosen la telefon. Cred că l-am sculat din somn. Ţine să-ţi vorbească.

Megan ridică receptorul.

– Domnul Rosen? Ce plăcere să vă aud. Nu ne-am cunoscut pînă acum, dar presimt că vom deveni prieteni foarte buni. Ştiţi, o mulţime de oameni dau în judecată *Uzinele Scott*, doar de dragul rutinei procesuale, şi de mult caut pe cineva care să preia toate cazurile noastre de litigii. Şi numele dumneavoastră mi-a venit mereu în minte. Sînt gata să vă plătesc un avans substanţial pentru...

– Domnişoară Scott?

– Da.

– N-am nimic împotrivă să fiu dus cu zăhărelul, dar dumneavoastră îmi turnaţi un calup de zahăr în cap.

– Nu înţeleg.

– Atunci daţi-mi voie să vă răspund în termeni legali. Renunţaţi la toate aiurelile astea. E ora două noaptea. Nu angajaţi avocaţi la două noaptea.

– Domnule Rosen...

– Mike. Vom deveni prieteni buni, aşa ai spus. Numai că prietenii trebuie să aibă încredere unii în alţii. Larry mi-a spus că vrei să plec în Spania ca să încerc să salvez un terorist basc căzut în mîinile poliţiei.

Dădu să răspundă: „Nu e un terorist...", dar îşi curmă singură vorba.

– Da.

– Şi care-i problema? A dat în judecată *Uzinele Scott* pentru că i s-a blocat puşca?

– El...

– Îmi pare rău, noua mea prietenă. N-am cum să te ajut. Programul meu e atît de încărcat, încît de şase luni încoace am renunţat să mă mai duc la baie. Îţi pot recomanda cîţiva avocaţi...

„Nu! îşi spuse Megan. Jaime Miró are nevoie de tine!" Şi brusc se simţi cuprinsă de o senzaţie de neajutorare. Spania însemna o altă lume, un alt timp. Cînd vorbi, vocea îi sună vlăguită.

– Nu face nimic. E o chestiune foarte personală. Îmi pare rău că te-am luat atît de tare.

– Hei! Dacă-i ceva foarte personal atunci schimbăm macazul, Megan. Ca să-ţi spun drept, mor de curiozitate să aud ce interes are preşedinta *Uzinelor Scott* să salveze un terorist spaniol. Eşti liberă mîine la prînz ca să luăm masa împreună?

Megan hotărîse să nu lase nimic să-i stea în drum.

– Complet liberă.

– Atunci la ora unu la restaurantul *„Le Cirque„?*

Îşi redobîndise curajul.

– Perfect.

– Rezervă tu o masă. Dar trebuie să te previn de ceva.

– Da?

– Am o nevastă foarte băgăreaţă.

Se întîlniră la restaurantul *„Le Cirque"* şi după ce Sirio îi conduse la masă, Mike Rosen îi declară:

– Arăţi mai bine decît în fotografii. Pariez că toată lumea îţi spune lucrul ăsta.

Era un bărbat scund şi îmbrăcat neglijent. Dar mintea lui nu se făcea vinovată de nici o neglijenţă. Ochii îi scăpărau de inteligenţă.

– Mi-ai stîrnit curiozitatea, începu Mike Rosen. De ce te interesează Jaime Miró?

Erau atîtea de spus. Prea multe de spus. Dar tot ce răspunse Megan a fost:

– E un prieten şi nu vreau să moară.

Rosen se înclină spre ea.

– Am răsfoit azi fişele ziarelor în legătură cu el. Dacă guvernul lui Don Juan Carlos o să-l execute numai o singură dată, Miró va fi în mare cîştig. Cred că or să răguşească doar citind capetele de acuzaţie împotriva prietenului tău. Rosen văzu expresia feţei lui Megan. Îmi pare rău, dar trebuie să fiu sincer. Miro e un om foarte ocupat. Jefuieşte bănci, face să sară maşini în aer, omoară oameni...

– Nu e un asasin. E un patriot. Luptă pentru drepturile lui.

– Bine, bine. E şi eroul meu. Ce vrei să fac pentru el?

– Să-l salvezi.

– Megan, noi doi sîntem prieteni atît de buni încît n-am să-ţi ascund adevărul. Nici Isus Hristos în

persoană n-ar putea să-l salveze. Tu eşti în căutarea unui miracol care...

– Eu cred în miracole. Vrei să mă ajuţi?

O cercetă un moment.

– Ce dracu! La ce sînt buni prietenii? Ai gustat pateul? Am auzit că aici gătesc cuşer.

Faxul sosit din Madrid comunica:

„Discutat cu o serie de avocaţi europeni. Refuză să-l reprezinte pe Miró. Am încercat să obţin admiterea mea la proces în calitate de amicus curiae. *Tribunalul a respins cererea mea. Aş vrea să săvîrşesc un miracol pentru tine, prietenă dragă, dar Isus încă nu a reînviat. Mă întorc acasă. Îmi datorezi o masă,*

Mike".

Procesul a fost fixat pentru şaptesprezece septembrie.

– Contramandează-mi toate întîlnirile, îi ceru Megan asistentului ei. Trebuie să plec cu nişte treburi la Madrid.

– Cît vei lipsi?

– Nu ştiu.

Megan îşi ticlui planul strategic în avion, în timp ce traversa Oceanul Atlantic. „Trebuie să existe o cale,

îşi spuse ea. Am bani şi am putere. Cheia este primul ministru. Trebuie să ajung la el înainte de începerea procesului. După aceea, ar fi prea tîrziu".

La douăzeci şi patru de ore după sosirea la Madrid, Megan avu o întrevedere cu primul ministru, Leopoldo Martinez. Acesta o invitase la prînz la palatul *Moncloa.*

– Vă mulţumesc că aţi acceptat atît de prompt să mă vedeţi, îi spuse ea. Ştiu cît de ocupat sînteţi.

Ministrul ridică o mînă cu modestie.

– Dragă domnişoară Scott! Cînd preşedinta unei organizaţii atît de importante ca *Uzinele Scott* vine cu avionul în ţara mea ca să mă vadă, nu pot decît să mă simt onorat. Vă rog să-mi spuneţi cu ce vă pot ajuta.

– Am venit aici ca să vă ajut eu pe dumneavoastră, răspunse Megan. Mi-am dat seama că, deşi avem cîteva fabrici în Spania, noi nu folosim întregul potenţial pe care l-ar putea oferi ţara dumneavoastră.

Acum o asculta cu atenţie şi ochii îi străluceau.

– Da?

– *Uzinele Scott* intenţionează să deschidă o uriaşă fabrică de aparatură electronică. Ar putea folosi o mie – o mie cinci sute de muncitori. Şi dacă va avea succesul pe care-l scontăm, vom deschide şi nişte fabrici-sateliţi.

– Şi n-aţi hotărît încă în ce ţară doriţi să deschideţi asemenea fabrică?

– Exact. Eu aş dori să o deschid în Spania dar, ca

să fiu sinceră, domnule ministru, cîţiva dintre directorii mei nu sînt de acord cu felul în care sînt respectate drepturile omului în ţara dumneavoastră.

– Zău?

– Da. Ei sînt de părere că cei ce protestează împotriva unora dintre practicile dumneavoastră politice sînt pedepsiţi cu prea mare asprime.

– Vă referiţi la cineva în mod special?

– De fapt, da. Jaime Miró.

Ministrul o privi fix.

– Înţeleg. Şi dacă ne-am arăta îngăduitori cu Jaime Miró, am obţine fabrica de aparatură electronică şi...

– Şi mult mai mult, îl asigură Megan. Fabricile noastre duc la o ridicare a nivelului de trai în orice loc unde sînt implantate.

Primul ministru se încruntă:

– Mă tem că există doar o singură mică problemă.

– Care? Putem negocia.

– Există ceva ce nu poate fi negociat, domnişoară Scott. Onoarea Spaniei nu e de vînzare. Nu ne puteţi mitui sau cumpăra sau ameninţa.

– Vă rog să mă credeţi. Eu nu am...

– Veniţi aici cu pomenile dumneavoastră şi vă aşteptaţi să încălcăm justiţia ca să vă facem pe plac? Mai gîndiţi-vă, domnişoară Scott. Noi nu avem nevoie de fabricile dumneavoastră.

„Am înrăutăţit situaţia!" îşi spuse Megan cu disperare.

Procesul a ţinut şase săptămîni şi s-a desfăşurat

într-un tribunal strict păzit, închis publicului.

Megan rămase în tot acest timp la Madrid, urmărind zilnic ştirile privitoare la proces. Din cînd în cînd, îi telefona Mike Rosen.

– Ştiu prin ce treci, prietenă dragă. Ar trebui să te întorci acasă.

– Nu pot, Mike.

Încercă să-l vadă pe Jaime.

– Orice vizită este interzisă.

În ultima zi a procesului, Megan se postă în apropierea tribunalului, ascunsă într-o masă de oameni. Un şuvoi de reporteri ţîşni afară din clădire. Megan i se adresă unuia dintre ei:

– Care-i sentinţa?

– L-au găsit vinovat de toate acuzaţiile aduse. A fost condamnat la moarte prin garotă.

Capitolul patruzeci și doi

La ora cinci din dimineața zilei cînd urma să aibă loc execuția lui Jaime Miró, lumea începuse să se înghesuie în fața închisorii centrale din Madrid. Guardia Civil așezase baricade care să împiedice apropierea valurilor mulțimii de intrarea principală a închisorii. Trupe înarmate și tancuri blocau porțile de fier.

În interiorul temniței, în biroul directorului Gomez de la Fuente, avea loc o întrunire extraordinară. Luau parte primul ministru, Leopold Martinez, Alonzo Sebastián, noul șef al organizației GOE, și reprezen-

tanții conducerii închisorii, Juanito Molinas şi Pedros Arrango.

Directorul de la Fuente, un om între două vîrste, greoi, cu o față posomorîtă, se dedicase cu pasiune misiunii de a disciplina răufăcătorii pe care guvernul îi dăduse în custodia lui. Molinas şi Arrango, asprii lui asistenți, lucraseră în ultimii douăzeci de ani împreună cu de la Fuente.

Vorbea primul ministru Martinez:

– Doresc să ştiu ce măsuri ați luat pentru a evita orice eventuală tulburare sau abatere legata de execuția lui Miró.

Directorul de la Fuente replică:

– Sîntem pregătiți pentru orice eventualitate, Excelență. După cum a observat Excelența voastră la sosire, o întreagă companie de soldați înarmați staționează în jurul închisorii. Ar fi nevoie de o adevărată armată ca să producă o breşă.

– Şi în interiorul închisorii?

– Precauțiile sînt şi mai stricte. Jaime Miró e închis într-o celulă cu dublă securitate de la etajul doi. Ceilalți deținuți de la același etaj au fost temporar transferați. Doi gardieni au fost postați în fața celulei lui Miró şi alți doi la fiecare dintre capetele culoarului. Am ordonat o claustrare generală, astfel încît nici un deținut nu-şi va părăsi celula pînă după execuție.

– La ce oră are loc?

– La prînz, Excelență. Am amînat masa de prînz pentru ora unu. În felul acesta vom avea destul timp să transportam cadavrul lui Miró de aici.

– Care sînt planurile de scoatere a cadavrului?

– Urmez sugestia dumneavoastră, Excelenţă. Înmormîntarea lui în Spania ar putea pricinui neplăceri guvernului, în caz că bascii ar transforma mormîntul într-un loc de pelerinaj. Am luat legătura cu mătuşa lui Miró din Franţa. Locuieşte într-un sat de lîngă Bayonne. A fost de acord să-l îngroape acolo.

Primul ministru se ridică:

– Foarte bine. Oftă. Îmi menţin părerea că o spînzurare într-o piaţă publică ar fi fost mai nimerită.

– Da, Excelenţă. Dar în asemenea caz nu mi-aş mai fi putut asuma răspunderea de a ţine mulţimea de spectatori în frîu.

– Probabil că ai dreptate. N-are nici un sens să stîrnim oamenii mai mult decît e necesar. Garota e mai dureroasă şi mai lentă. Şi dacă există cineva care să merite garota, acela e Jaime Miró.

– Scuzaţi-mă, Excelenţă, reluă directorul de la Fuente, dar am înţeles că are loc întrunirea unei comisii de judecători pentru a lua în discuţie recursul de ultimă oră făcut de avocaţii condamnatului. Dacă se aprobă, ce trebuie să...

Primul ministru îl întrerupse:

– Nu se va aproba. Execuţia va avea loc conform programului.

Reuniunea se încheiase.

La şapte treizeci dimineaţa un camion cu pîine opri în faţa închisorii.

– Livrare de marfă!

Unul dintre gardienii postaţi la intrare se uită la şofer.

– Eşti nou, nu-i aşa?

– Da.

– Unde-i Julio?

– E bolnav la pat.

– Şi de ce nu te duci să-i ţii de urît, *amigo?*

– Cum?

– În dimineaţa asta nu se primeşte nici o marfă. Vino după-masă.

– Dar în fiecare dimineaţă...

– Azi nu intră nimic în închisoare şi de ieşit nu va ieşi decît un singur lucru. Acum, dă camionul îndărăt, întoarce-l şi mută-ţi fundul de aici înainte să se enerveze camarazii mei.

Şoferul privi de jur-împrejur la soldaţii înarmaţi care erau cu ochii pe el.

– Sigur. În regulă, spuse el.

Îl urmăriră cu atenţie cît timp întoarse camionul şi pînă ce dispăru la capătul străzii. Comandantul de post raportă incidentul directorului închisorii. Cînd se făcură verificările de rigoare, se constată că, într-adevăr, şoferul obişnuit se afla la spital, victimă a unei ciocniri de maşini.

La ora opt, o maşină capcană explodă de cealaltă

parte a străzii, rănind vreo şase spectatori. În împrejurări obişnuite, gardienii şi-ar fi părăsit posturile, pentru a investiga atentatul şi a da asistentă răniţilor. Dar de astă dată ordinele erau foarte stricte. Rămaseră pe loc şi Guardia Civil primi însărcinarea să se ocupe de caz.

Incidentul fu raportat prompt directorului de la Fuente.

– Sînt disperaţi, comentă el. Fiţi pregătiţi pentru orice.

La ora nouă şi cincisprezece a.m. un elicopter îşi făcu apariţia deasupra terenurilor închisorii. Pe părţile laterale ale aparatului se putea citi: *La Prensa*, titlul celui mai important cotidian al Spaniei.

Pe acoperişul închisorii fuseseră instalate două tunuri antiaeriene. Locotenentul în comandă flutură un steag pentru a avertiza elicopterul să se îndepărteze. Dar acesta continuă să dea tîrcoale. Ofiţerul de serviciu puse mîna pe un telefon.

– Domnule director, avem un elicopter peste noi.

– L-aţi identificat?

– Scrie pe el *La Prensa*, dar inscripţia pare să fie proaspăt vopsită.

– Trimiteţi un foc de avertisment. Dacă nu se îndepărtează, radeţi-l de pe cer.

– Da, domnule. Îi făcu semn tunarului: Trage unu' de-aproape.

Focul trecu la o distanţă de cinci metri de elicopter. Putură vedea faţa indignată a pilotului. Tunarul încărcă un nou obuz. Elicopterul se înălţă şi dispăru prin cerurile Madridului.

„Şi acum ce-o să mai urmeze?" se întrebă locotenentul.

La ora unsprezece a.m. Megan Scott îşi făcu apariţia la biroul de recepţie al închisorii. Arăta palidă şi trasă la faţă.

– Doresc că-l văd pe domnul director de la Fuente.

– Aveţi oră fixată?

– Nu, dar...

– Îmi pare rău, domnul director nu poate discuta cu nimeni în această dimineaţă. Ar fi bine să-i telefonaţi după-masă.

– Spuneţi-i că îl caută Megan Scott.

Omul se uită mai atent la ea. „Deci asta-i americanca bogată care încearcă să-l elibereze pe Jaime Miró. N-aş avea nimic împotrivă să lucreze şi pentru mine vreo cîteva nopţi". Cu glas tare, îi spuse:

– O să-l anunţ pe domnul director că sînteţi aici.

Cinci minute mai tîrziu, Megan era aşezată în biroul directorului de la Fuente. Acesta era înconjurat de vreo şase membri ai consiliului de administraţie al închisorii.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară

Scott?

– Aş dori să-l văd pe Jaime Miró.

Directorul scoase un oftat.

– Mă tem că nu e posibil.

– Dar eu sînt...

– Domnişoară Scott, ştim cu toţii cine sînteţi. Dacă v-am putea satisface dorinţa, vă asigur că am fi cu toţii mai mult decît bucuroşi, adăugă el cu un zîmbet. Noi, spaniolii, sîntem un popor înţelegător. Sîntem şi sentimentali şi, din cînd în cînd, nu ne dăm în lături să închidem ochii la încălcarea unor dispoziţii şi regulamente. Zîmbetul îi pieri. Dar nu astăzi, domnişoară Scott. Nu. Azi e o zi cu totul specială. Ne-au trebuit ani de zile ca să-l prindem pe omul pe care doriţi să-l vedeţi. Aşa încît azi e ziua respectării dispoziţiilor şi regulamentelor. Singurul care-l va vedea pe Jaime Miró este Dumnezeul lui – dacă are vreunul.

Megan îi aruncă o privire jalnică:

– Aş putea... aş putea să-i arunc doar o privire?

Unul dintre membrii consiliului de administraţie, mişcat de durerea zugrăvită pe faţa lui Megan, se simţi ispitit să intervină. Dar se înfrînă.

– Îmi pare rău, spuse directorul de la Fuente. Răspunsul este nu.

– Pot să-i trimit un mesaj? Vocea lui Megan era înăbuşită de plins

– Ar însemna să trimiteţi un mesaj unui mort. Se uită la ceas. Are mai puţin de o oră de trăit.

– Dar s-a făcut un recurs la sentinţă. Ştiu că o comisie de judecători se întruneşte ca să decidă

dacă...

– Au votat împotriva recursului. Acum un sfert de oră mi s-a comunicat hotărîrea judecătorilor. Recursul lui Miró a fost respins. Execuţia va avea loc. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi...

Directorul se ridică în picioare şi ceilalţi îl imitară. Megan se uită la feţele lor reci şi se înfioră.

– Dumnezeu să aibă milă de voi, rosti ea.

O urmăriră în tăcere, ieşind din cameră.

Cu zece minute înainte de ora prînzului, uşa celulei lui Jaime Miró fu deschisă. Directorul Gomez de la Fuente, însoţit de cei doi asistenţi ai săi, Molinas şi Arrango, şi de doctorul Miguel Anunción, intrară în celulă. Pe coridor, în faţa uşii, păzeau patru gărzi înarmate.

– A sosit ora, spuse directorul.

Jaime se ridică de pe pat. Avea cătuşe la mîini şi lanţuri la picioare.

– Speram că o să întîrziaţi, rosti el. Avea un aer de demnitate pe care directorul de la Fuente nu se putea împiedica să nu-l admire.

„Altădată, în alte împrejurări, puteam fi prieteni", gîndi el.

Jaime ieşi în coridorul pustiu, păşind greoi din cauza lanţurilor. Era flancat de gărzi, de Molinas şi de Arrango.

– Garota? întrebă el.

Directorul încuviinţă din cap:

– Garota.

Cumplit de dureros, inuman. E bine că s-a luat măsura ca execuţia să aibă loc într-o cameră închisă, departe de ochii spectatorilor şi de ochii presei, se gîndi directorul.

Micul convoi străbătu coridorul. De afară, din stradă, răzbăteau strigătele mulţimii: „Jaime... Jaime... Jaime!" Un strigăt care se amplifica, izbucnind din mii de piepturi, devenind tot mai puternic.

– Strigă pentru tine, spuse Pedros Arrango.

– Nu. Strigă pentru ei înşişi. Strigă pentru libertate. Mîine vor striga un alt nume. Eu o să mor – dar mereu va exista un alt nume.

Trecură prin două porţi de securitate şi se opriră în faţa unei cămăruţe din capătul unui oficiu, închisă cu o uşă de fier verde. Dintr-un colţ, se desprinse un preot înveşmîntat în negru.

– Slavă Domnului că am sosit la timp, rosti acesta. Am venit să-i aduc condamnatului ultima alinare

Cînd dădu să înainteze spre Miró, două gărzi îi blocară calea.

– Regret, părinte, i se adresă directorul de la Fuente. Nimeni nu are voie să se apropie de el.

– Dar eu...

– Dacă vreţi să-l împărtăşiţi, va trebui s-o faceţi prin uşa închisă. Daţi-vă la o parte, vă rog.

Un gardian deschise uşa verde. Înăuntru, lîngă un scaun fixat în podea şi prevăzut cu curele grele pentru braţe, stătea un uriaş, cu faţa pe jumătate acoperită de o mască. În mîini ţinea garota.

Directorul le făcu un semn lui Molinas, Arrango şi doctorului, care intrară în cămăruţă în urma lui Jaime. Gărzile rămaseră afară. Uşa verde fu din nou închisă şi zăvorîtă.

Molinas şi Arrango îl conduseră pe Jaime la scaun. Îi scoaseră cătuşele de la mîini, apoi îi legară braţele cu curelele grele. Doctorul Anunción şi directorul de la Fuente urmăreau scena. Prin uşa încuiată se auzeau vag psalmodierile preotului.

De la Fuente se uită la Jaîme şi ridică din umeri.

– N-are importanţă, spuse el. Desigur că Dumnezeu îl aude şi înţelege ce spune.

Uriaşul cu garota trecu în spatele lui Jaime. Directorul Gomez de la Fuente îl întrebă:

– Vrei să te legăm la ochi?

– Nu.

Directorul se uită la uriaş şi-i făcu un semn cu capul. Călăul ridică garota şi înaintă cu un pas.

Gărzile postate în faţa uşii auzeau scandările mulţimii de afară.

– Ştii ceva? mormăi una dintre gărzi. Mi-ar fi plăcut mai mult să mă aflu şi eu acolo printre ei.

Cinci minute mai tîrziu, uşa verde se deschise.

– Aduceţi sacul, ceru doctorul Anunción.

Conform instrucţiunilor, cadavrul lui Jaime Miró fu scos pe ascuns din închisoare, pe o poartă dosnică. Sacul fu trîntit într-un camion, fără număr. Dar în clipa

în care camionul părăsi terenul închisorii, mulţimea din stradă înaintă, ca atrasă de un magnet mistic.

„Jaime... Jaime..."

Strigătele erau însă mai înăbuşite. Bărbaţii şi femeile strigau, iar copiii se uitau miraţi la ei, neînţelegînd ce se întîmplă. Camionul îşi croi drum prin mulţime şi, în cele din urmă, ieşi în şosea.

– Isuse, exclamă şoferul! A fost sinistru. Se vede că omu' ăsta avea ceva special în el.

– Da. Şi mii de oameni au ştiut-o.

La ora două după-amiază directorul Gomez de la Fuente şi cei doi asistenţi ai săi, Juanito Molinas şi Pedros Arrango se prezentară în biroul primului ministru Martinez.

– Vă felicit, spuse primul ministru. Execuţia s-a desfăşurat perfect.

Directorul luă cuvîntul:

– Domnule prim-ministru, noi nu am venit aici ca să primim felicitări ci ca să ne depunem demisia.

Martinez se zgîi la ei ului:

– Nu... nu înţeleg.

– E o chestiune de umanitate, Excelenţă. Am văzut un om murind. Poate că a meritat să moară. Dar nu în felul ăsta. A fost o barbarie. Nu vreau să mai iau parte vreodată la aşa ceva, şi colegii mei încearcă aceleaşi sentimente.

– Poate că ar trebui să mai cugetaţi. Gîndiţi-vă la

pensii...

– Noi trebuie să trăim cu conştiinţele noastre. Directorul de la Fuente îi înmînă primului ministru cele trei cereri. Acestea sînt demisiile noastre.

Tîrziu, noaptea, camionul trecu graniţa spre Franţa şi se îndreptă spre satul Bidache, lîngă Bayonne. Se opri în faţa unei îmbietoare case de fermă.

– Ăsta-i locul. Să ne descotorosim de stîrv înainte să înceapă să miroasă.

Uşa casei fu deschisă de o femeie de vreo cincizeci de ani.

– L-aţi adus?

– Da, doamnă. Unde aţi vrea... hm...?

– În salon, vă rog.

– Da, doamnă. Ştiţi... n-ar trebui să întîrziaţi prea mult... cu îngropăciunea. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Îi privi pe cei doi oameni care aduseseră sacul şi-l aşezară pe jos.

– Vă mulţumesc.

– *De nada.*

Rămase locului, aşteptînd pînă ce camionul dispăru.

O altă femeie ieşi din camera alăturată şi veni în grabă lîngă sac. Se aplecă grijulie şi deschise fermoarul.

Dinăuntru le zîmbi Jaime Miró.

– Ştiţi ceva? Garota asta poate într-adevăr să-ţi frîngă gîtul.

– Vin alb sau roşu? îl întrebă Megan.

Capitolul patruzeci şi trei

La aeroportul *Barajas* din Madrid, fostul director Gomez de la Fuente, foştii lui asistenţi, Molinas şi Arrango, doctorul Anuncion şi uriaşul care purtase mască se găseau în sala de plecare.

– Îţi repet că faci o greşeală că nu vii cu mine la Costa Rica, spuse de la Fuente. Cu cei cinci milioane de dolari ai tăi ai putea cumpăra toată împuţita aia de insulă.

Molinas scutură din cap.

– Arrango şi cu mine plecăm în Elveţia. M-am săturat de soare. Vrem să ne cumpărăm cîteva duzini

de iepuraşi albi ca zăpada.

– Şi eu la fel, spuse uriaşul.

Se întoarseră spre Miguel Anunción.

– Şi dumneavoastră, domnule doctor?

– Eu plec în Bangladesh.

– Cum?

– Da. Cu banii pe care i-am luat am de gînd să deschid acolo un spital. Ştiţi, am stat mult pe gînduri înainte de a accepta oferta lui Megan Scott. Dar mi-am spus că, dacă lăsînd un singur terorist să trăiască pot salva sute de alte vieţi nevinovate, merită s-o fac. Şi apoi, ca să vă spun adevărul, l-am simpatizat pe Jaime Miró.

Capitolul patruzeci și patru

În Franța fusese un sezon foarte propice pentru agricultură şi fermierii se puteau lăuda cu recolte extraordinare. „O, dacă ar fi toţi anii la fel de minunaţi ca anul ăsta! se gîndi Rubio Arzano. Anul ăsta a fost grozav din toate punctele de vedere".

În primul rînd, căsătoria, şi pe urmă, naşterea gemenilor. „Cine-ar fi visat vreodată că un om poate fi atît de fericit?"

Începuse să plouă. Rubio îşi întoarse tractorul şi se îndreptă spre hambar. Se gîndea la gemeni. Băiatul o să fie voinic şi năzdrăvan. Dar soră-sa! Ce

mai ştrengăriţă! „O să-i dea mult de furcă lui bărbatu-său, rînji Rubio în sinea lui. O ia pe urmele maică-si".

Parcă tractorul şi se îndreptă spre casă, gustînd ploaia răcoroasă care-i plesnea obrajii. Deschise uşa şi intră.

– Ai venit la timp, îi spuse Lucia. Masa e gata.

Preacuvioasa maică stareţă Betina se trezi în acea dimineaţă cu presimţirea că avea să se întîmple un lucru minunat.

„Desigur, s-au şi întîmplat destule lucruri minunate!"

Mănăstirea Cisterciană fusese redeschisă sub protecţia regelui Don Juan Carlos. Sora Graciela şi maicile care fuseseră ridicate şi duse la Madrid se întorseseră cu bine la mănăstire, unde se putură retrage din nou în binecuvîntata solitudine şi tăcere.

Curînd după micul dejun, maica stareţă intră în biroul ei, dar se opri locului privind înmărmurită. Pe biroul ei, strălucind de-ţi lua ochii, se găsea crucea de aur.

Reîntoarcerea crucii a fost acceptată ca un miracol.

EPILOG

Madridul a încercat să cumpere pacea acordîndu-le bascilor o autonomie limitată, îngăduindu-le să aibă propriul lor steag, limba lor şi un departament de poliţie basc. ETA a replicat asasinîndu-l pe Constantin Ortin Gil, guvernatorul militar al Madridului, şi, ceva mai tîrziu, pe Luis Carrero Blanco, omul ales de Franco pentru a-i fi succesor.

Violenţa escaladează întruna.

În numai trei ani, teroriştii ETA au ucis mai bine de şase sute de oameni. Măcelul continuă şi represaliile poliţiei sînt deopotrivă de dure.

În urmă cu cîţiva ani, ETA se bucura de simpatia a două milioane şi jumătate de basci, dar terorismul continuu a erodat încrederea şi sprijinul acestora. La Bilbao, centrul ţinutului basc, a avut loc o demonstraţie împotriva ETA, la care au luat parte o sută de mii de oameni. Poporul spaniol consideră că a sosit timpul pentru pace, timpul de a-şi tămădui rănile.

Organizaţia OPUS MUNDO e mai puternică decît oricînd, dar puţini sînt cei ce-şi îngăduie să discute acest lucru.

Cît despre mănăstirile Cisterciene cu regulament strict, există astăzi încă cincizeci în Spania.

Ritualul lor ce transcende timpul, legămîntul de tăcere şi de izolare au rămas neştirbite.

SFÎRŞIT

Peste 100 de milioane de cărți tipărite.

"Sidney Sheldon este autorul perfect al acestor timpuri. Doriți un roman pe care să nu-l puteți lăsa din mînă? Citiți-l pe Sidney Sheldon!"

New York Daily News

"Romanul Nisipurile timpului este alert, sofisticat, exotic, ajungînd la unul din apogeurile cele mai uimitoare."

Sunday Oregonian

"Pentru majoritatea autorilor de bestseller-uri e dificil să ofere un bis, dar nu și pentru acest extraordinar povestitor! Intriga cărții e dinamită curată."

Abilene Reporter News

"Un roman minunat, o intrigă extraordinară!"

Chattanooga Times

BESTSELLER

ISBN 973-95056-3-0

Lei 3000